

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S

1



HİLEBAZ BÜYÜCÜ

SEBASTIEN DE CASTELL



1

S

DE
X

HİLEBAZ BÜYÜCÜ

Hilebaz Büyücü

Özgün adı: *Spellslinger*

© 2017, Sebastien de Castell

Yazan: Sebastien de Castell

Kapak tasarımı @ Bonnier Zaffre art department, 2017

Kapak çizimleri @ Dale Halvorsen (ön kapak), 2017; Sam Hadley (kedi, arka kapak), 2017

Metin çizimleri @ Sam Hadley, 2017

Çeviri: Seyhan Alparslan

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

İlk olarak İngilizce dilinde, Bonnier Zaffre, London alt markası olan Shadowblack, Hot Key Books tarafından basılmıştır. Yazarın tüm hakları saklıdır.

Kalem Ajans aracılığıyla yayınlanmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4740-3

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

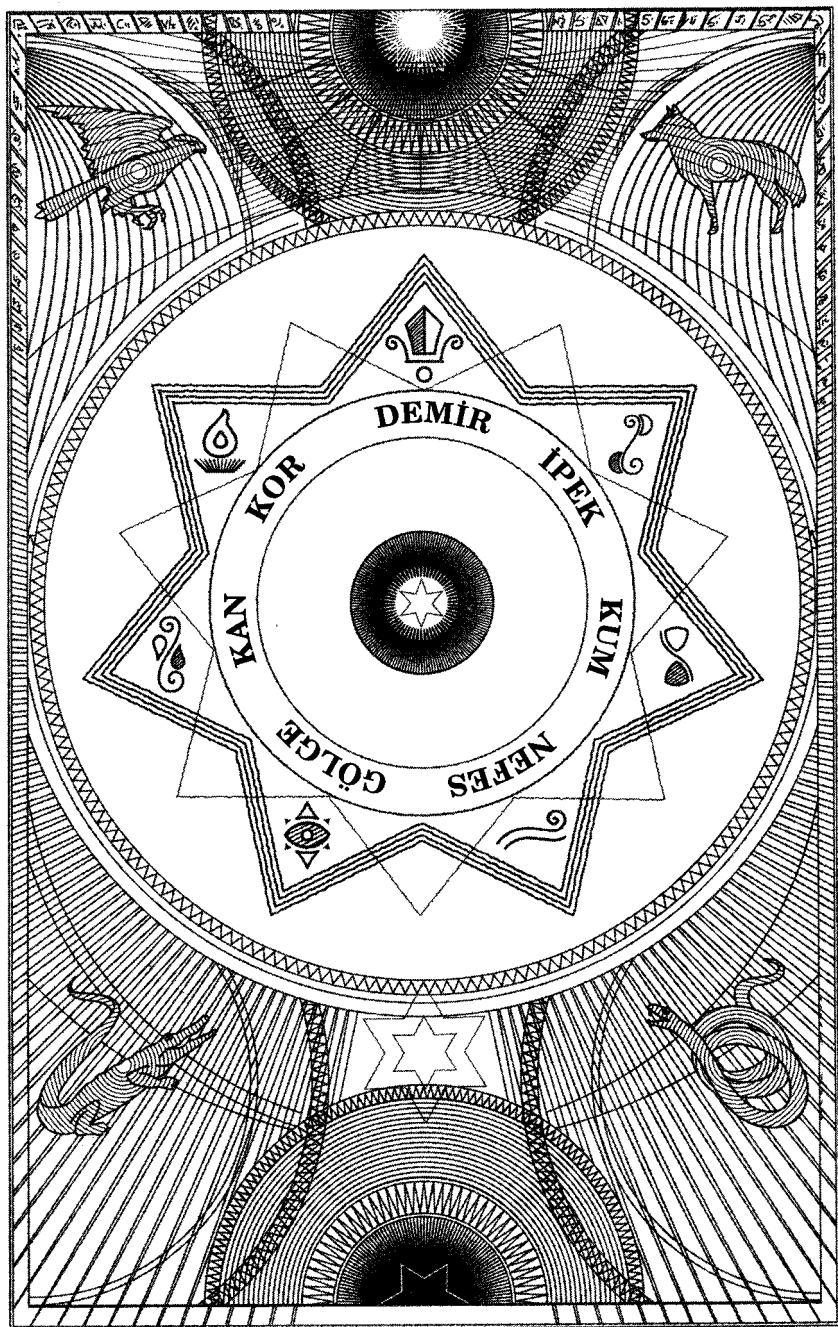
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

HİLEBAZ BÜYÜCÜ

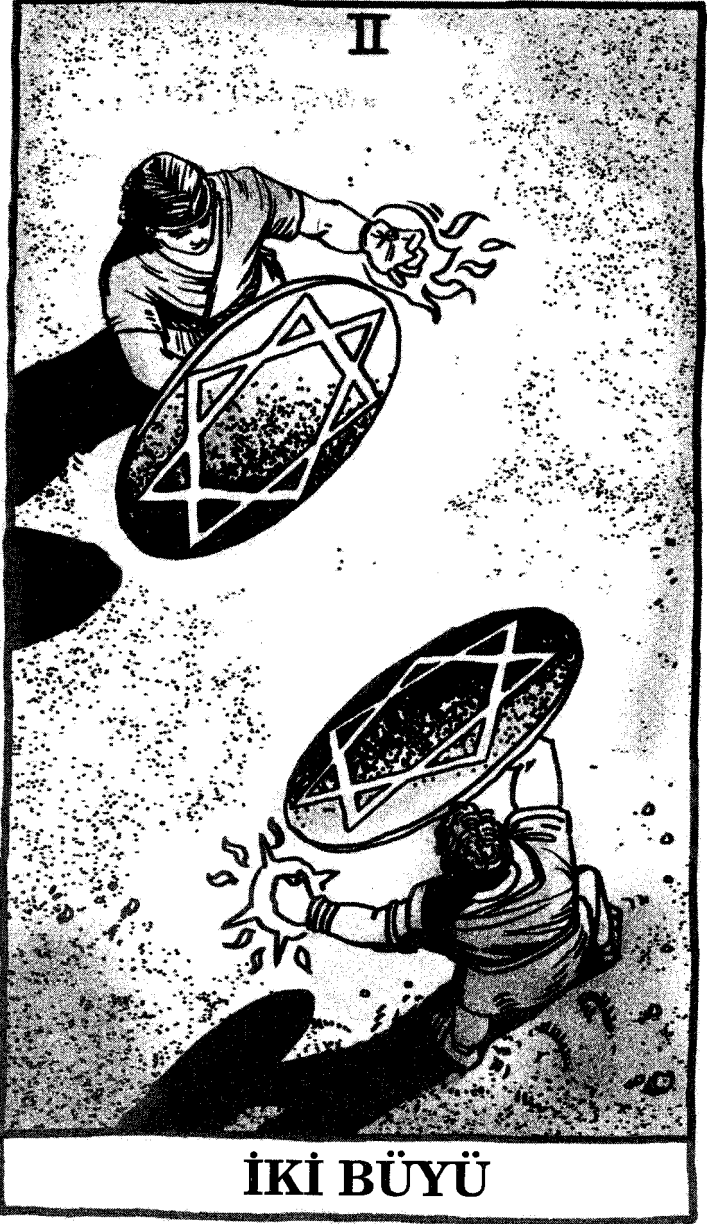
SEBASTIEN DE CASTELL





*Sevimsiz hayvanlara her zaman düşkün olan
kardeşim Peter'a.*

II



İKİ BÜYÜ

BİRİNCİ BÖLÜM

Jan'Tepler arasında bir büyücü adı kazanabilmek için üç şey gerekir. Birincisi ailenizi savunacak kuvvet. İkincisi, çömez sınavlarında ispatlanan, halkımızı koruyacak önemli büyülerini yapma kabiliyeti. Üçüncüsü de on altı yaşına gelmiş olmak. Bunlardan hiçbirini yapamayacağımı öğrendiğimde doğum gününe birkaç hafta vardı.

1

DÜELLO

Yaşlı büyü ustaları büyü'nün bir tadı olduğunu söylerler. Kor büyüleri dilinizin ucunu yakan baharat gibidir. Nefes büyü'sü lezizdir, neredeyse ferahlatıcıdır, dudaklarınızın arasında bir nane yaprağı tutmaya benzer. Kum, ipek, kan, demir...hepsinin kendi tadı vardır. Gerçek bir usta -bir vahanın dışında bile büyü yapabilen büyücü- bunların hepsini bilir.

Peki ya ben? Önemli büyülerin tadının neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bu yüzden başım büyük beladaydı.

Tennat ileride, şehir vahasını çeviren yedi mermer sütunun ortasında durmuş beni bekliyordu. Arkasından vuran güneş yola düşen gölgesini bana kadar uzatıyordu. Büyük ihtimalle tam da bu etkiyi yaratmak için burada buluşmayı seçmişti. İşe de yaramıştı hani, çünkü ağzım ayaklarımın altındaki kum kadar kurumuştum ve tek hissedebildiğim panikti.

“Yapma bunu Kellen,” dedi Nephemia yalvarırcasına,

bana yetişmek için daha hızlı yürümeye başladı. “Vazgeçmek için çok geç değil.”

Durdum. Güneyden esen ılık rüzgâr cadde boyunca sıralanmış ılgın ağaçlarının pembe çiçeklerini uçuruyordu. Minik taçyaprakları havada süzülüyor, öğle sonrası güneşinde ateş büyüsü zerrecikleri gibi parıldıyordu. O anda bir ateş büyüsü yapabilirdim. Aslında hemen hemen her türlü büyüye razıyım.

Nephenia tereddüt ettiğimi fark edip gönülsüzce ekledi: “Tennat bütün kasabaya, eğer karşısına çıkarsan seni sakat bırakacağını anlatıp böbürleniyordu.”

Gülümsedim ama içimi saran korkunun yüzüme vurmasını engellemenin tek yolu bu olduğu için gülümsüyordum. Daha önce hiç büyücü düellosu yapmamıştım ama rakibinizin karşısında donup kalmanın hiç de etkili bir taktik olmadığına emindim. “Endişelenecek bir şey yok,” dedim ve vahaya doğru kararlı adımlarla yürümeye devam ettim.

“Nephenia haklı Kel,” dedi oflayıp pufleyerek bana yetişmeye çalışan Panashi. Sağ kolunu, kaburgalarını bir arada tutan kalın sargıların üzerine koymuştu. “Benim yüzümden Tennat’la dövüşme.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak biraz yavaşladım. Panashi bizim neslin en iyi büyücülerinden biri olmasını sağlayacak bütün özelliklere sahipti. Belki bir gün bizim klanın mahkemedeki yüzü bile olabilirdi ama bu talihsizlik olurdu çünkü doğuştan kaslı vücudu, sarı çilekli pastaya düşkünlüğü yüzünden şeklini kaybetmiş ve yakışıklı yüzü, yediği pastaların kaçınılmaz sonucu olan cilt sorunlarıyla mahvolmuştu. Halkımın yap-

bildiği pek çok büyü var ama bu büyülerden hiçbirisi çöpür yüzölçümüne ve şişmanlığa çare olamaz.

“Dinleme onları Kellen,” diye seslendi Tennat. Çember şeklinde dizilmiş beyaz mermer sütunlara yaklaşıyor-duk. Kuma çizilmiş bir metre çapındaki dairenin içinde durmuş, kollarını beyaz keten gömleğinin üzerinden kavuşturmuştu. Bantlarından yalnızca birini değil, iki tanesini canlandırdığını herkes iyice görebilsin diye gömleğinin kollarını kesmişti. Nefes ve demir büyüsu yapmaya hazırlanırken metalik mürekkeple yapılmış dövmele- r kollarının derisi altında parıldayarak helezonlar oluşturu-yordu. “Şişko arkadaşının onurunu kurtarmak için ha-yatını tehlikeye atman ne kadar da hoş.”

Çoğu Tennat’ın arkasında dikilmiş, beklenti içinde kı-pırdanıp duran çömezlerden kıkırdama sesleri yükseldi. Herkes kıyasıya bir dövüşü sever. Mağlup olan hariç tabii.

Panashi, eski savaş büyücülerinin karşımızda duran şu sütunlara oyulmuş göz alıcı figürlerine benzemiyor olabilirdi ama Tennat’tan iki kat daha iyi bir büyücüydü. Nasıl olup da kendi düellosunda o kadar kötü yenilmişti aklım almı-yordu. İki haftadan fazla yatakta kaldıktan ve kim bilir kaç şifa büyüünden sonra bile derslere zar zor girebiliyordu.

Rakibime en hoş gülümseyişimle gülümsedim. Her-kes gibi Tennat da ilk sınavımda ona meydan okumamı çılgınlık olarak görüyordu. Çömez arkadaşların kimi Panashi’nin öcünü aldığını sanıyorlardı, ne de olsa o benim tek dostumdu. Diğerleriyse Tennat’ın öğrencilere zorbalık etmesinin ya da kendilerini savunmak için büyü yapamayan Sha’Tep görevlilerine terör estirmesinin önüne geçmek gibi soylu bir arayış içinde olduğumu düşünüyordu.

“Seni kışkırtmasına izin verme Kellen,” dedi Nephenia elini koluna koyarak.

Şüphesiz bütün bunları güzel kahverengi saçları ve kusursuz olmamakla birlikte bana kusursuzmuş gibi gelen bir yüzü olan Nephenia’yı etkilemek için yaptığımı düşünen birkaç kişi de vardı. Şu anda duyduğu endişeden soluğu kesilerek gözlerini dikmiş bana bakarken, birlikte öğrencilik yaptığımız bunca yıl boyunca aslında hiç farkıma varmamış olduğuna inanmak güçtü. Dürüst olmak gerekirse çoğu günler kimsenin beni fark ettiği yoktu. Ama bugün işler farklıydı. Bugün herkesin dikkati üzerimdeydi, Nephenia’nın bile. Özellikle Nephenia’nın.

Bana duyduğu sadece acıma mıydı? Belki de, ama öpüşmenin sadece iki insanın birbirini ısırması olmadığını anladığım zamandan beri öpmeye can attığım dudaklarındaki o endişeli ifade başımı döndürüyordu. Tenime değen parmakları... Sahi bana ilk kez mi dokunuyordu?

Gerçekten bu dövüşe sadece onu etkilemek için karar vermediğimden, Nephenia’nın elini nazıkçe itip vahaya girdim.

Bir keresinde diğer kültürlerin “vaha” kelimesini çöldeki bereketli toprak parçaları için kullandığını okumuştum ama bir Jan’Tep vahası bütününüyle farklı bir şeydir. Gerçek büyüün yedi formunu simgeleyen yedi mermer sütun başımızın üzerinde yükseliyordu. Dokuz metre çapındaki dairenin içinde ne ağaç ne de yeşillik vardı; onun yerine, rüzgâr tarafından savrulduğunda bile sütunların oluşturduğu sınırdan dışarı çıkmayan gümüş rengi kumdan, parıldayan bir halı uzanıyordu. Tam ortada ne suya ne havaya benzeyen ama dalgalar halinde yükselip alçal-

dıkça pırıltılar saçan bir şeyle doldurulmuş, taş döşeli sığ bir havuz bulunuyordu. Bu gerçek büyüydü. Jan'dı.

"Tep" sözü "insan" anlamına gelir, atalarımın tıpkı onlardan önce buraya gelen insanlar gibi eski isimlerini bırakıp Jan'Tepler olarak, yani "Gerçek Büyünün Halkı" olarak anılmaya başlaması, büyü'nün bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatıyor olsa gerek.

Yani en azından teorik olarak.

Diz çöküp kumda kendi etrafıma koruyucu bir daire çizdim. Aslında buna "daire" demek biraz abartılıydı belki.

Tennat kıkırdadı. "İşte şimdi gerçekten korktum."

Bütün o böbürlenmelerine rağmen Tennat sandığı kadar etkileyici biri değildi. Doğru, baştan ayağa güçlü kaslardan ve küstahlıktan ibaretti ama fazla yapılı değildi. Aslında benim kadar zayıftı ve benden biraz da kısaydı. Nedense bu onu daha kavgacı yapıyordu.

"İkiniz de bu düelloyu yapmakta hâlâ kararlı mısınız?" diye sordu Osia'phest Usta vahanın bir ucunda oturmakta olduğu taş sıradan kalkarak. Yaşlı büyü ustası Tennat'a değil bana bakıyordu, kimin geri adım atmasının beklendiği gayet açıktı.

"Kellen geri çekilmeyecek," dedi kız kardeşim öğretmenimizin arkasından çıkarak. Shalla daha on üç yaşındaydı, hepimizden küçüktü ama o da sınavlara giriyordu. Panashi'yi saymazsak şu anda içimizdeki en iyi büyücü oydu, daha şimdiden nefes, demir, kan ve kor büyülerinin bantlarını etkinleştirerek kanıtlamıştı bunu. Hayatları boyunca dört disiplinin hepsini kullanamamış büyücüler varken, kız kardeşim hepsinde uzmanlaşmayı planlıyordu.

Peki ya ben kaç bantımı etkinleştirmiştım? Halkımın

karakteristiği olan o önemli büyülerini yapmaya kalktığımda gömleğimin kolları altında kaç tane dövme parlayıp helezonlar oluştuyordu?

Sıfır.

Ah, vahanın içinde bütün çömezlerin öğrendiği alıştırma büyülerini yapabilirdim. Büyü sırasında parmaklarımla alması gereken şekli çömez arkadaşlarım kadar, belki onlardan da iyi biliyordum. Her heceyi kusursuzca söyleyebiliyor, en karmaşık şekilleri mükemmel bir açıklıkla kafamda canlandırabiliyordum. Büyü yapma konusunda her açıdan yetenekliydim – asıl büyü kısmı hariç tabii.

“Düellodan vazgeç Kellen,” dedi Nephenia, “Denemele-ri geçmek için başka bir yol bulursun.”

Sorun da buydu zaten. On altı yaşımı doldurmak üzereydim ve büyücü ismi kazanabilmek için gereken büyü yeteneğine sahip olduğumu ispatlamak için bu son şansımıydı. Yani düellodan başlayarak büyücü sınavlarının dördünü de geçmek zorundaydım. Eğer kaybedersem Sha'Teplere katılmak zorunda kalacak ve hayatımın geri kalanını eski sınıf arkadaşlarımla birinin evinde yemek pişirerek, temizlik yaparak ya da kâtiplik ederek geçirecektim. Bu her çömez için utanç verici bir akıbetti, peki ya benim ailemin bir üyesi için, bizzat Ke'heops'un oğlu için? Kaybetmek söz konusu bile olamazdı.

Elbette meydan okumak için özellikle Tennat'ı seçmemin sebebi bunlardan hiçbiri değildi.

“Uyarıyorum, sınavlara girenler için yasanın koruyuculuğu askıya alınmıştır,” diye hatırlattı Osia'phest, sesi yorgun ve bıkkın çıkıyordu. “Sadece düşmanlarımızla dövüşebilme gücü veren yeteneğe sahip olanlar bir büyücü

ismi almaya hak kazanabilir.”

Vahaya sessizlik çöktü. Daha hazır olmadan sınavlara girmeye kalkan eski çömezlerin listesini hepimiz görmüş-tük. Nasıl öldüklerini hepimiz biliyorduk. Osia’phest tek-rar bana baktı. “Gerçekten hazır mısınız?”

“Kesinlikle,” dedim. Öğretmenimizle bu şekilde konu-şmak pek uygun değildi ama stratejim kendimden tama-men emin görünmemi gerektiriyordu.

“Kesinlikle,” diye tekrarladı Tennat alaycı bir mızıl-danmayla. Temel savunma pozisyonlarından birini aldı, bacaklarını omuz genişliğinde açarak ellerini iki yanında serbest bıraktı, düelloda kullanacağı büyüleri yapmaya hazırды. “Basıp gitmek için son şansın Kellen. Başladık-tan sonra sen düşene kadar durmam.” Shalla’ya bakarak kıkırdadı. “Birazdan sana çektireceğim korkunç acının kardeşini gereksiz yere üzmesini istemem.”

Shalla, Tennat’ın nezaketindeki çocuksu yapmacıklığı fark etmiş miydi bilmiyorum. Parlak sarı saçları rüzgârda nazıkçe dalgalanırken ellerini kalçasına dayamış, orada öy-lece duruyordu. Shalla’nın saçları, benim gözümün önünden çekmek için uğraşıp durduğum toprak rengi karmakarışık saçlarımdan daha düz ve yumuşaktı. İkimizin teni de anne-mizinki gibi solgundu ama benimki hayatım boyunca tek-rarlayan hastalıklardan dolayı daha da soluktu. Shalla’nın teni, klanımızdaki hemen her çömezin dikkatini çeken ince kemikli yüz hatlarını daha çok açığa çıkarıyordu. Çömezle-rin hiçbirisi Shalla’yı ilgilendirmiyordu tabii ki. Bizden daha fazla güce sahip olduğunun farkındaydı ve babamız gibi bir lord büyücü olmak için ne gerekiyorsa yapmaya son derece kararlıydı. Erkeklerin bu planda yeri yoktu.

“Acı dolu ıgıllıklarım la başa çıkabileceğine eminim,” dedim.

Shalla bakışım a şaşkınlık ve kuşku dolu gözlerle karşılık verdi. Sınavları geçmek için her şeyi yapacağımı biliyordu. Beni bu kadar yakından takip etmesinin nedeni de buydu.

Ne bildiğini sanıyorsan san, çeneni kapalı tut Shalla. Sana yalvarıyorum.

“En az sayıda bant canlandıran öğrenci olarak,” dedi Osia’phest, “düello için büyü disiplinini seçebilirsin Kellen. Silahın nedir?”

Herkes gözlerini dikmiş bana bakıyor, hangi silahı seçeceğimi tahmin etmeye çalışıyordu. Vahadayken hepimiz büyü’nün farklı formlarından çok az bir miktarını çağırabiliyorduk – büyü çalışmalarında kullanmamıza yetecek kadarını. Ama bantlarınızı canlandırdıktan sonra yaptıklarınızla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değildi. Tennat demir ve nefes kullandığına göre bu ikisinden birini seçmek için delirmiş olmalıydım.

“Demir,” dedim herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Sınıf arkadaşlarım aklımı yitirmişim gibi bana baktılar. Nephenia’nın yüzünün rengi soldu. Shalla gözlerini kıstı. Panashi itiraz etmeye başlamıştı ki Osia’phest’in bir bakışıyla susuverdi. “Seni tam olarak duyamadım,” dedi öğretmenimiz yavaşça.

“Demir,” diye tekrarladım.

Tennat pis pis sırtıttı, büyü için gerekli gücü çağırmaya başlarken kolundaki demir bantından daha şimdiden grimsi bir parıltı yayılıyor, ellerinin etrafında kayıp duruyordu.

Orada bulunan herkes Tennat'ın, düşmanlarınızı paralamanızı ve ezip geçmenizi sağlayan demir büyüsunü ne çok sevdiğini biliyordu. İçinde büyüyen heyecanı, büyük çaplı bir büyü yapmaktan kaynaklanan gerilimi görebiliyordu. Keşke bunun nasıl bir duygu olduğunu bilseydim.

Tennat öylesine sabırsızdı ki parmakları daha şimdi-ban bana karşı kullanacağı büyüler için gereken hareket-leri yapmaya başlamıştı. Düello hakkında öğrendiğiniz ilk şeylerden biri, sadece bir budalanın daha dövüş baş-lamadan elini belli edeceğidir ama Tennat'ı demir büyü-sünde yenmem mümkün olmadığından muhtemelen kay-bedecek bir şey olmadığını düşünüyordu.

Gülümsememin sebebi de buydu zaten.

İşe bakın ki son birkaç haftadır Tennat'ın diğer çömez-lerle yaptığı düelloların hepsini izlemiştim; daha güçlü öğrencilerin bile -onu kolaylıkla yenebilecek olanların-nasıl olup da sonunda ona boyun eğdiğini anlamıştım.

İşte o zaman nihayet durumu kavramıştım.

Büyü bir dalaveredir.

Vaha sessizdi, neredeyse huzurluydu. Galiba herkes çok geç olmadan sinirli bir şekilde kıkırdayıp şaka yaptığımı açıklamamı bekliyordu. Bunun yerine omuzlarımı geriye atıp boynumu önce sola sonra sağa eğerek çatırdattım. Ya-pacağım büyüye bir faydası yoktu bunun ama beni daha zorlu bir rakip olarak gösterebilir diye düşünüyordum.

Tennat kendinden emin bir şekilde güldü. Her zaman-ki kahkahalarından biraz daha sesliydi. "Kalp krizi ge-çirmeden sokak fenerini bile yakamayan biri rakibini se-çerken biraz daha dikkatli olmalıydı."

“Haklısın,” dedim, dövmeli bantlarımın soluk, cansız mürekkebinin görmesi için kollarımı sıvadım. “Öyleyse kendine sorman gerek, şu anda ne diye sana meydan okuyorum?”

Tennat bir saniye tereddüt ettikten sonra, “Belki de ölüm rüyaları görüp duruyorsun ve gri geçide girip acılarına son vermene yardım edecek en uygun kişinin de ben olduğumu biliyorsun.”

“Olabilir,” diye kabullendim. “Ama diyelim ki başka bir sebebi var.”

“Ne gibi?”

Gölge büyüsu yapabildiğime dair bir söylev vardı kafamda – yedinci ve en amansız büyü, hepimize yasaklanmış olan büyü. Eğer bu onu korkutmazsa atalarımızın arasındaki gerçek büyücülerin bantlarını hiç etkinleştirmeden önemli büyüleri nasıl yapabildikleriyle ilgili bir konuşmam daha vardı. Tam söze başlamak üzereydim ki üzerimizde uçan bir şahin gördüm ve taktik değiştirmeye karar verdim.

“Eğer güç hayvanını bulduysan bantlarını etkinleştirmene gerek yok.”

Herkes şahini görmek için yukarı baktı. Tennat’ın zoraki gülümseyişi, gitgide sinirlendiğini anlamama yetecek kadar öfke doluydu. “Artık kimse büyülü hayvanlara bağlanmıyor. Ayrıca senin gibi büyü yeteneği az olan biri, bir güç hayvanını nasıl kendine çekebilir ki? Hem de bir şahini ha? Yapma Kellen. Böyle bir şey asla olamaz.”

Birden şahinin daha küçük bir kuşu yakalamak üzere olduğunu gördüm. “Haydi dalışını yap güzelim,” diye fısıldadım herkesin duyabileceği şekilde. Şahinin pençeleri acımasızca kurbanına yapışırken çevremi saran herkes heyecanla

soluyordu. Jan'Tepler arasında yasaklanmış bir uğraş olmasaydı iyi bir aktör olurdum gibi geldi bana o anda.

"Tamam tamam," dedi Osia'phest bütün bu saçmalıklarımızın üzerine bir def etme büyüğü yollamaya çalışıyormuş gibi ellerini sallayarak. Şuna eminim ki ihtiyar adam büyüğü hayvan falan edinmediğini biliyordu ama başka bir büyücünün sırlarını açığa vurmak münasebet-sizlik sayılıyordu herhalde, bu sırlar gerçek olmasa bile. Belki de sadece umurunda değildi. "Düellodan önce belli bir miktar...poz kesip kasılmanın âdetten olduğunu kabul ediyorum ama bence artık hepimiz yeterince sıkıldık. Başlamaya hazır mısınız?"

Başımı salladım. Tennat hazır olmaması söz konusu olamazmış da bu bir hakaretmiş gibi hiç oralı olmadı.

"Güzel," dedi Osia'phest, "Saymaya başlıyorum." Yaşlı adam belki de gereğinden fazla derin bir nefes aldı çünkü tek söylediği şu oldu: "Yedi!"

Rüzgâr esince bol keten gömleğim gürültülü bir sesle dalgalanmaya başladı. Onuncu kez ellerimi gömleğime silerek kurulayıp gıcık hissinden kurtulmak için boğazımı temizledim. Öksürmeye başlama sakın. Zayıf görünme. Ne yaparsan yap zayıf görünme.

"Altı."

Tennat benim için büyük bir sürprizi varmış gibi kocaman sırttı. Her düellodan önce rakiplerine böyle baktığını görmüş olmasam daha çok korkardım. Ayrıca yere yığılmadan da yeteri kadar dehşete kapılmış durumdaydım.

"Beş."

Kuş tekrar üstümüzde dalışa geçince yukarı bakıp ona göz kırptım. Tennat'ın gülümsemesi kaybolur gibi oldu. An-

laşılan aynı anda hem çok zayıf olduğuma hem de bir güç hayvanı edindiğime inanabilecek kapasitedeydi. *Budala.*

“Dört.”

Tennat’ın sol eli kalkan büyüğü için gerekli şekli aldı. Kılıçtan önce kalkan hazırladığını daha önce hiç görmemiştim. Duruş şeklini kontrol etmek için eline baktı. Şimdi birazcık endişeliydi.

“İki.”

İki mi? Üç ne olmuştu peki? *Dikkatini topla, lanet olsun.* Tennat’ın sağ eli kendi aramızda *karın kılıcı* dediğimiz demir büyüğü saldırısı için gerekli şekli aldı. Parmakları düşmanına en fazla acıyı verebilmek için kusursuzca aynı hizaya gelmişti. Baş hâlâ öne eğikti ama yine de gülümsüyormuş gibi bakmaya başlamıştı.

“Bir.”

Tamam, Tennat kesinlikle gülümsüyordu. Belki bu düello o kadar da iyi bir fikir değildi.

“Başla!” dedi Osia’phest.

Sonrasında hissettiğim şey iç organlarımla acıyla sarılması oldu.

Dediğim gibi, büyü bir dalaveredir.

Yani, çoğu zaman.

Dışarıdan izleyen biri için hiçbir şey olmamış gibiydi. Ne şimşek çakması ne de gök gürültüsü vardı, sadece akşamüzeri aydınlığı ve güneyden esen hafif rüzgârın çıkardığı tatlı sesler duyuluyordu. Demir büyüğü görsel ya da işitsel bir etki doğurmaz – öncelikle bu büyüğü seçmemin nedeni buydu zaten. Gerçek dövüş, vücutlarımızın içinde meydana geliyordu.

Tennat sağ elini öne uzatmış, dikkatle büyü hareketini sürdürüyordu: ortadaki parmaklar bıçak işareti yapıyordu, işaret ve serçe parmakları bükülmüştü – çekme ve koparma şeklini almıştı. İradesinin korkunç dokunuşu göğsümden içeri doluyor, iç organlarımda dolanıyordu. Verdiği acı -küt ya da keskin bir şeyden daha kıvrandırıcı bir korku- insanda kendini yere atıp yalvarma isteği uyandırıyor. *Lanet olsun, hem hızlı hem de güçlü. Ben neden böyle güçlü olamıyorum?*

Karşılık olarak, hafif bir kahkaha sesi çıkarıp sakince gülümsedim. Tennat'ın yüzünden onu tedirgin ettiğim anlaşılıyordu. Muhtemelen herkesi tedirgin etmiştim çünkü böyle kendinden emin gülümsemem pek görülmüş değildi.

Gözlerimi kısıp doğrudan Tennat'ın gözlerinin içine bakarken, gülümseyişimi biraz hafiflettim. Havaya bıçak saplar gibi elimi öne uzattım – benim gibi kalkan büyü-süne direnmeye çalışan bir çömez için fazla belirgin ve doğrusu çok da hızlı bir hareketti bu. Tennat'ın eli özenle ve dikkatlice büyü hareketini yaparken benimki gevşek, neredeyse kayıtsız bir şekilde uzanmıştı, çok az kişi şekli bozma tehlikesinden dolayı buna cesaret edebilirdi.

Önce hiçbir şey olmadı. Tennat'ın iradesini hâlâ içimde hissedebiliyordum, gülümsememi bir parça genişlettim – hapyı yuttuğundan gayet emin olduğumu anlatmaya yetecek kadar. Tennat'ın bakışları işkence gibi geçen birkaç saniye boyunca üzerimde gezinirken, iç organlarımdaki acı veren gerilme hafiflemeye başladı. Sonra birden gözleri kocaman açıldı.

İşte o anda kazanacağımı anladım.

Kendim yapamasam bile demir büyüsunü seçmemin bir başka nedeni, saldırmak için karın kılıcını seçen bir büyücünün kendini korumak için ikinci bir büyü daha -kalp kalkanı- kullanmak zorunda olmasıydı. Bu kalkanın duvar görevi gören büyük ve yuvarlak bir şey olduğunu düşünebilirsiniz ama öyle değildir. İç organlarınızın şeklini ve bütünlüğünü korumak için büyü gücünü kullanırsınız. Kalbinizi, karaciğerinizi ve diğer bütün organlarınızı kafanızda canlandırır, hepsini bir arada tutmaya çalışırsınız. Eğer paniklemeye başlarsanız -sözgelimi diğer büyücünün sizi yendiğini ve yaptığınız hiçbir şeyin işe yaramadığını düşünürseniz- istemeden kendi organlarınıza baskı yapabilirsiniz.

Tennat, Panashi'yi böyle yenmişti. Benden başka hiç kimse -hatta kendisi bile- farkına varmasa da Panashi'ye o ağır hasarı böyle vermişti. Pan kendisini korumak için öyle zorlanmıştı ki sonunda kendi iç organlarını ezmişti. Şimdi büyülerinin işe yaramadığını anlayıp iyice zorlamaya başlayan Tennat'tı. Hâlâ korkunç acı çekiyordum ama bu beklediğim bir şeydi. Buna hazırdım. Tennat ise hazır değildi.

Bir süre daha çabaladı, kendi kalkan büyüyle kendisini hırpaladığının farkına varmaksızın saldırısının dozunu artırıyordu. Acı dayanamayacağım raddeye gelirken bacaklarımın titrediğini, görüşümün bulanıklaşmaya başladığını hissettim. İyi bir plan gibi gelmişti, diye düşündüm.

Tennat ansızın tökezleyerek dairesinden çıktı. "Yeter!" diye bağırdı. "Pes ediyorum... Pes ediyorum!"

Kendi gücünün parmakları, hiçliğin içinde kaybolup

gitti. Tekrar nefes alabilmeye başladım. Duyduğum büyük rahatlamayı yüzüme yansıtmamak için elimden geleni yapıyordum.

Osia'phest, soluk soluğa dizlerinin üzerine çökmüş olan Tennat'a doğru ağır ağır yürüdü. "Ne hissettiğini tarif et," dedi.

Tennat başını kaldırıp bir budalaya bakar gibi baktı yaşlı adama, ki öğretmenimiz sık sık bu etkiyi uyandırır-
dı. "Öleceğimi sandım. Hissettiğim bu işte!"

Osia'phest bu saldırgan ses tonunu görmezden geldi. "Peki diğer öğrencilerle hissettiğinin aynısı mıydı?"

Osia'phest'in şüphelendiğini ve şüphelerinde haklı olup olmadığını anlamaya çalıştığını fark edince içimi büyük bir korku kapladı. Tennat önce bana, sonra yaşlı adama baktı. "Galiba...başta öyle değildi. Genelde güçlü bir el sizi yakalamış gibi hissedersiniz ama Kellen'da farklıydı...daha kötüydü, sanki bütün içime asma filizleri yayılıyordu. En sonunda da organlarımı ezmeye başladı."

Rüzgâr hızlandı, sonra tekrar yavaşladı; Osia'phest uzun süre kımıldamadan öylece durdu. Diğer çömezler hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor, bantlarından hiçbirini kıramamış birinin nasıl olup da sınıfımızın en iyi düellocusunu yendiğini merak ediyorlardı. Ama hepsi Tennat'ın nasıl bocaladığını görmüş, kendisinininkinden daha üstün büyüyle alt edilmiş biri olarak hissettiklerini nasıl tarif ettiğini duymuştu. Sonunda Osia'phest, "Aferin, Ke Evi'nden Kellen. Görünüşe bakılırsa ilk denemeni geçtin," dedi.

"Diğer üçünü de geçeceğim," dedim.

Başardım, diye düşündüm içimde bir sevinç dalgası kabarıırken. Onu yendim. Kazandım. Artık kolumdaki

bantlara bakarak saatler harcamayacak, onları canlandıran mühürlerin arasındaki bağları kırmak için boş yere dua etmeyecektim. Ne zaman evimden koparılıp Sha'Tep olacağımı, bir esnaf, kâtip ya da atalarım beni korusun Tennat'ın kişisel hizmetkârı haline geleceğimi düşünerek bütün gece uyanık kalmayacaktım.

Çömezlerin birkaçı alkışladı. Panashi'den ve belki Nephenia'dan başka Tennat'ı yenmemi isteyen var mıydı acaba? Ama herkes galip geleni sever. Tennat bu şartlar altında beklenebilecek kadar zarifçe, başıyla selam bile verdi bana. Sınavlardaki itibarına zarar vermemiştim. Her çömeze üç düelloya katılma hakkı veriliyordu ve Tennat zaten bir sürü düello kazanmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Osia'phest, “sıradaki ikili gelsin ve...”

“Durun!” diye bağırdı biri öğretmenimizin sözünü keserek. Hayal edebileceğim herhangi bir büyüden daha büyük bir güçle, yaptığım ve yapacağım her şeyi bir anda paramparça etti. Kardeşimin Osia'phest'i geçip bana doğru gelişini ve ellerini kalçasına dayayarak karşıma dikilişini yüreğim daralarak izledim. “Kellen hile yaptı,” dedi doğrudan.

Ve böylece tüm umutlarım ve düşlerim paramparça olup gitti.

2

İHANET

Herkes bana bakıyor, kendi kardeşimin yönelttiği bu suçlamaya vereceğim cevabı bekliyordu. Çoğu konuda iyi çalışmasa da bahaneler, blöfler ve su katılmadık yalanlar bulmakta genelde hızlı işleyen zihnim beni yüzüstü bıraktı. Bir şey uyduramadığımdan değil (*Shalla'nın içine şeytan girmiş! Benimki büyüünün gizli sekizinci şekli! Büyücüler konseyi hepinizi sinamam için beni gönderdi! Bu bir rüya! Hepiniz rüya görüyorsunuz!*) ama yapacağım hangi açıklama beni bu kez hileme kanmayacak biriyle düelloyu tekrarlamaktan kurtarabilirdi ki?

Bu durumda asla yapılmaması gereken şeyi yaptım. Etrafımı saran insanların yüzlerine bakıp birinin müdahale etmesini bekledim. İnsanın kendi suçunu açığa vurmaşının daha emin bir yolu varsa da ben bilmiyordum. Ne tuhaftır ki yardımına koşmaya kalkan, öğretmenim Osia'phest oldu. Yaşlı adam kızgın bir ifade takınıp kaale almayan bir tavırla elini salladı. "Kızım, seçmelere katılmana izin vermek zorunda kalmış olabilirim ama karış-

mana da izin veremem. Derdini He'met Usta'ya anlatırsın."

"Ama hile yapıyor!" dedi Shalla beni işaret ederek. "Kellen hiçbir şeyi doğru düzgün..."

"Git buradan Shalla," dedim dişlerimin arasından. Gözlerimle ona anlatmaya çalıştım. *Lütfen. Beni biraz olsun seviyorsan inat etme.*

Beni anladığına dair hiçbir belirti yoktu. Kollarını kavuşturup istediğini elde edene kadar nefesini tutacakmış gibi orada öylece dikildi. "Hile yapıyor Osia'phest Usta. Büyü falan yapmadı."

Shalla, Tennat'ın ileride sevgilisi olabilecek kadar etkileyici bir büyücü olmadığına çoktan karar vermiş olsa da bundan haberi olmayan Tennat fırsattan yararlanıp Shalla'nın koluna elini koydu ve ona kibirle gülümsedi. "Güven bana Shalla, onunla dövüşen bendim. Kardeşin..."

"Ah, kes sesini," dedi Shalla kolunu çekerek. Tekrar beni işaret etti. "Kellen büyü yapmıyor. Büyü yaptığını düşünmeni sağladı hepsi bu, sen de inandın çünkü budaların tekisin. Kendisinin kazandığına ikna etti seni, kendi gücünü kendine karşı kullanman için kandırdı. Zekice sayılabilir ama büyü değil bu."

Bana bakmak için döndüler. Panashi. Nephenia. Hepsi. Tennat'ın yüzünde kuşkulu bir ifade vardı, bence yaşadıklarını tekrar düşünüyor ve hissettiklerinin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Öğrencilerden bazıları kime güldüklerinden tam emin olmaksızın kıs kıs gülmeye başladılar.

Yaptığım öyle basit bir dalavereydi ki kimsenin aklına gelmezdi. Ama şimdi herkes biliyordu. *Bunu mahvetmeyen olmaz mıydı Shalla?*

Osia'phest kaşlarını çattı, bana baktığında gözlerinde garip biçimde yumuşak bir bakış vardı. *Biliyordu*, diye düşündüm. *Başından beri biliyordu. Peki, neden hiçbir şey söylemedi?* “Pekâlâ,” diye mırıldandı. “Bu meseleyi görüşmek için...”

“Biraz daha çaba sarf ederse büyü yapabilir,” diye araya girdi Shalla az önce Tennat’ın içinde durduğu daireye girerek. “Kandırmacalara ihtiyacın yok Kellen. Öyle olduğunu sanıyorsun ama bunun tek sebebi kendine inanmayışın.”

Kendimi ihanete uğramış hissetmeme rağmen az kal-sın gülüyordum. *Bana yardım ettiğini sanıyor! Beni ol-mam gerektiğine inandığı adama dönüştürmeye çalışıyor!*

“Yapabilirsin,” diye ısrar etti. “Yapabileceğini biliyo-rum. Sen Ke’heops’un oğlusun! Sen benim kardeşimsin, zayıf bir Sha’Tep değilsin. Bunu onlara ispatla. Göster onlara. Şimdi!”

Elini uzattı, birden parmaklarını kalbimde hissettim. *Dur* demeye çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Tennat kadar hızlı ve sert saldırıyordu bana. Ama bu kez kendi kendini bozguna uğratması için hile yapama-yacaktım. İçimdeki gerçek büyü her neyse onu kullanarak karşı koymam gerekiyordu. Vahanın gücünü beyhude yere kullanmaya çalışırken sol elim kalkan büyüğü şekli-ni almıştı, dört parmağım göğsümün önünde bükülmüş, başparmağım gerilmişti. Sağ kolumdaki soluk, cansız demir bantı dövmeleriyle yeterli gücü toplayamıyordum. *Canlan*, diye emrettim dövme bantlarına. Renkli metalik mürekkep benimle alay eder gibi güneş ışığında şöyle bir parıldadı. *Canlan. Parlayacaksın! Klandaki en güçlü bü-*

yücünün oğluyum ben! Bunu başarabilirim. Canlan lanet olası. Canlan!

Shalla'nın saldırısının verdiği acı hiç azalmadan devam ediyordu, bağırmaya başladım. Çektiğim acıyı gördüğü halde iradesinin gücünü biraz olsun azaltmadı. Onlar kadar güçlü olduğuma emindi, zayıflığımdan kurtulmak için tek ihtiyacım olan yeterince büyük bir acıydı ona göre. “Dinginliği bul Kellen,” diye mırıldandı. “Bırak akıp gitsin.”

Ona çok kızgın olduğum halde yine de denedim. Ustaların bize öğrettiği gibi dingin olmaya çalıştım ama tüm hissettiğim Shalla'nın kalbimi sıkıştıran iradesiydi. *Atalarım aşkına, gerçekten artık zarar vermeye başladı.*

“Haydi Kellen,” diye cesaret verdi Panashi.

Sahip olduğum ne varsa kalkanıma boşaltıyordum – toplayabildiğim iradenin her bir zerresini ve daha fazlasını. Sınırlarımı zorluyordum. Bariyerleri parşömen gibi yırtıp atarak sınırların ötesine geçiyordum. Bantlar hâlâ oldukları yerdeydi ama artık umursamıyordum. İrademi mi görmek istiyorsun kardeşim? *Pekâlâ, işte burada, seni aptal, kendini beğenmiş, kötü kalpli alçak. İşte her şeyimle buradayım.*

Birden dinginliği hissettim, ıssızlığı. *Ustaların sözünü ettiği bu muydu? Zihninin derin sessizliği?*

Ama sessizlik zihnimde değildi – bedenimdeydi. Bir süredir nefes almıyordum...neden bırakmıştım nefes almayı? Dizlerim bükülüp yere düştüğümü hissederken aradığım cevabı buldum.

Küçük kız kardeşim kalbimi durdurmuştu.

3

GERİ GEÇİT

Yaşadığım yerde hayatla ölüm arasındaki yere *gri geçit* denir. Burası, her büyücünün bir gün kendisini ataların huzuruna çağırarak olan üç gök gürültüsünü beklemek zorunda olduğu, gölgeler içinde bir yerdir.

Bir bahçıvanın tırpanı tarafından daha yeni biçilmiş bir ot parçası gibi geriye doğru düşerken dünyanın önümde yuvarlanıp gidişini izliyor, *bu haksızlık* diye düşünüyordum. Ölüyor olmam yeterince kötüydü zaten, bir de kendi kardeşim tarafından böyle tamamıyla onur kırıcı bir şekilde öldürülmek zorunda mıydım? On altı yaşımı bile doldurmamıştım. Daha bir kızı bile öpmemiştim. Aslında hayatta hiçbir şey yapmamıştım. Öbür dünyadaki yerimi kazanabilmek için ilk büyücülere, atalarımıza anlatabileceğim hiçbir başarı hikâyem yoktu.

Şiddetli bir düşme sesi duydum, galiba sırtım vahanın kumlu zeminine çarptı. Nefes almaya (benim açımdan bir parça kahramanca bir şeydi bu) çalıştım. Ama alamadım.

Atalara yalan söylemeyi geçiriyordum aklımdan – zor-

lu büyücülerle ölümüne savaştığım ya da küçük hayvanları zarar görmekten kurtardığım hakkında hikâyeler uydurmayı düşünüyordum ama tanrıları kandırmak oldukça zor olmalıydı, hem yalan söylemek, şu son zamanlarda hiç de işime yaramamıştı.

Klanımızdaki saygıdeğer yaşlılar, reenkarnasyonun kötü yaşanmış bir hayatın günahlarına karşılık ödenen bir bedel olduğunu söylerler ve ceza da hayat merdiveninin daha alt basamaklarında bir yere dönmektir, fare ya da küçük bir eğreltiotuna dönüşmek gibi. Bense hayatta henüz bir başarı sağlayamadığım gibi büyük bir günah da işlememiştim. Böylece bedenim kumların üzerine yayılırken, sırf her şeye yeniden başlamak üzere geri gönderilmek için gri geçitten geçmek üzere olduğum gibi kaçınılmaz bir yargıya vardım, hiçbir büyü yeteneği olmayan, biraz hastalıklı bir Jan'Tep çömezi olarak. *Lütfen, lütfen böyle ölmeme izin vermeyin.*

Yaşlılar duysa bu küstahça düşüncelerim için beni azarlar, gri geçidin ölmekte olan büyücünün sakinleştirici nağmeler ve adından övgüyle bahseden sesler duyduğu huzur ve sıcaklık zamanı demek olduğunu hatırlatırlardı bana.

Peki ya ben? Ben çığlık sesi duyuyordum.

Her taraftan çığlık sesleri geliyordu. En çok haykıran Osia'phest'ti. Diğer çömezlere kenara çekilmeleri için bağırdı, sonra da eğer doğru duyduysam aşçıların yiyeceklerin bozulmaması için kullandığı türden, aynı hecenin pek çok kez geçtiği büyü sözleri söylemeye başladı. Osia'phest iyi yürekli bir adamdı ama görüp göreceğiniz en iyi büyücü sayılmazdı. Sesi cırtlak ve umutsuz çıkıyordu ki büyüye başlarken hiç de iyi bir durum değildi bu,

çünkü önemli büyüler tamamıyla sakın olmayı ve kusursuzca odaklanmayı gerektirir.

Ayağa kalk, dedim kendi kendime. Nefes al. Osia'phest sonunda seni bir kuru kayısıya çevirecek. Ayağa kalk!

Panashi de bağıyor, şifacıardan birini bulması için birilerine sesleniyordu. Galiba Osia'phest'in yeteneklerine benden bile az güveniyordu.

Bir ses sakindi, hatta neredeyse yatıştırıcıydı. Nephenia bana sesleniyordu. "Nefes almaya çalış Kellen, sadece nefes almaya çalış." Durmaksızın tekrarlırsa beni nefes almaya ikna edebilirmiş gibi hep bu sözleri söyleyip duruyordu.

Biricik Nephenia, bana hiç de iyilik yapmıyorsun diye düşündüm. Öpmeyi dene, belki bu kalbimi çalıştırır. Hiç değilse atalara anlatacak bir şeyim olur. Vücut fonksiyonlarım izin verseydi kendime gülerdim. Ölümün bile gençlik arzularına son veremediği kimin aklına gelirdi?

"Rengi grileşiyor," dedi biri. Bu, bağırtıların daha da artmasına sebep oldu.

Bütün bu gürültünün arasında duymadığım tek ses kız kardeşim Shalla'nın sesiydi, oysa yemin ederim nefesini duyabiliyordum.

Küçüklüğümüzde aynı odayı paylaşırken Shalla'nın kâbus gördüğünü hemen anlardım. Tuhaf bir şekilde nefes alıp vermeye başlardı, yokuş yukarı koşuyormuş gibi hızlı ve derin olmayan soluklar... Şimdi bu nefesi duyunca, daha ikimizin de büyü yeteneğinin olmadığı ve gece geç saatlere kadar oturup büyüdüğümüzde ne kadar güçlü olacağımızı konuştuğumuz çocukluk günlerimizde yaptığım gibi onu rahatlatmak için tuhaf bir istek duydum. O

zamanlar Shalla'yı daha çok seviyordum. Muhtemelen o da benim için böyle hissediyordu.

Kalbimin son atışından beri ne kadar zaman geçti? Merak ediyordum. Bir dakika mı? İki dakika? Damarlarınıza kan pompalayan bir şey olmadan ne kadar hayatta kalabilirsiniz? Ve eğer bu gri geçitse, neden bu kadar süre boş boş beklemem gerekiyor?

Yaşlılar, ölmekte olan büyücünün en sevdiği ve onu seven insanların hayalini göreceğini söylerler. Bunun da abartılı olduğu ortaya çıktı. Tek görebildiğim tamamen dinginlik içinde yanan bir kordu. *Güneş bu*, dedim birden. Yere çarptığımda yüzüm batıya dönmüştü ve şimdi kırpışmayan gözlerimle doğruca güneşin son ışığına bakıyordum. *Neyse ki bu yanma hissini açıklıyor.*

Olumlu tarafından bakınca gerçek şu ki kalbim atmasa da her şeyin farkındaydım, Osia'phest'in umutsuz büyüü bir işe yaramış olabilirdi.

Sarı ışık yavaş yavaş önümde diz çökmüş oturan Shalla'nın görüntüsüne dönüşen bir bulanıklık haline geldi. Gözlerimdeki acı biraz hafifledi. Işığa bakmaktan kör olacağımı fark edecek kadar akli başındaydı. Yüzü netleştikçe ifadesinde korku, keder ve başka bir şey daha belirdi. Hayal kırıklığıydı bu. *Beni öldürdü ve ölüyorum diye de gerçekten hayal kırıklığına uğradı.*

Kendimi tuhaf biçimde sakın hissediyordum. Galiba bu da oldukça mantıklıydı çünkü panik belirtileri -nabız yükselmesi, hızlı soluma ya da aşırı terleme- olması için çarpan bir kalp gerekir.

Osia'phest'in bitkin sesiyle durmadan tekrarladığı bıkkınlık verici sözler beni düşüncelerimden sıyırdı.

Yüzü, odaklanmaya çalıştıkça daha belirsiz hale geliyordu. *Hava mı kararıyor?*

“Koruma büyüğü gücünü kaybediyor,” dedi Panashi endişeyle.

“Devam edemiyorum. Şifacılar ihtiyacımız var. Hem de hemen.” Osia’phest’in sesi boğuk, hatta acınası çıkıyordu.

“Kan sempati büyüğü yap!” dedi Panashi. “Kellen’in kalbini yeniden çalıştır!”

“Yapamam,” dedi Osia’phest. “Onun kalbiyle benimki arasında bağlantı kurmam gerekir ve çok yaşıyım.”

“Demek korkuyorsun!”

“Elbette korkuyorum, seni aptal. Şimdi ölecek olursam onu koruyan büyü tamamen yok olur.”

Shalla sonunda konuştu. “Öyleyse ben yaparım. Nasıl yapılacağını göster!”

“Sen yapamazsın,” dedi Osia’phest gergin bir sesle. “Senin...eğitimin yok. Ben...babana böyle bir şeyi söyleyemem...senin...”

Yanımda bir gümleme sesi duydum.

“Osia’phest Usta?” diye bağırdı Shalla kulak tırmalayan sesiyle.

“Yaşlı budala bayıldı,” dedi Panashi. “Büyüye devam edemedi.”

Mükemmel, diye düşündüm. Büyücülerle çevriliyim ve hiçbiri beni kurtaramıyor.

Şimdi biri ağlıyor, hıçkırıkları derin bir kuyuya düşen yağmur damlaları gibi sesler çıkarıyordu. *Yaşlıların vaat ettiği şu dinlendirici müzik nerede? Benden övgüyle söz eden o sesler nerede?*

Kumun üstünden bana doğru yaklaşan çizmelerin çı-

kardığı pat pat sesleri duydum. “Kenara çekilin budalalar,” diye hırıldadı bir kadın sesi. Son kelimeyi çok tuhaf söylemişti. Aksanı hiç de Jan’Tep aksanına benzemiyordu, sözcükleri öyle uzatarak konuşuyordu ki kıkır kıkır gülmek geldi içimden. “Önümüzdeki haftayı lanet olası derilerinizi o süslü püslü eteklerinizden kazımaya çalışarak geçirmek istemiyorsanız, hepiniz uzak durun.”

Hafif, toz gibi bir şey tenime düştü. Kar yağdığında da insan böyle mi hissediyordu, merak ettim. Önce ürperdim, sonra yakmaya başladı, en sonunda da öyle bir kaşıntıya sebep oldu ki çıldırmaktan korktum.

“Üzgünüm evlat,” diye fısıldadı kadın kulağıma. “Senin için pek eğlenceli olmayacak.”

Kaşıntı gözlerime kadar yayıldı ve bir an için görüşüm berraklaştı. Şimdi diz çöküp üzerime eğilmiş kadını görebiliyordum. Yüzü güzeldi fakat fazla köşeliydi, yüzünü çevreleyen ve tek bir buklesi beyaz olan uzun kıvrıl saçları sınır halklarının giydiği türden bir şapkanın altından çıkmıştı – Daroman binicilerinin kendi topraklarında sığır sürülerini güderken bu şapkadan giydiklerini görmüştüm. Bu aralar Jan’Tep topraklarında fazla Daroman görmüyorduk. Kadın siyah deri yeğinin altına beyaz ve kirli bir gömlek giymişti. Ağzında bir şey vardı – dalga dalga gri dumanlar çıkaran ve ucunda kırmızı ışık titreşen bir çubuk. *Bir tütün çubuğu mu? Kim hasta birinin önünde tütün içer ki? Ve ulu tanrılar, bu kaşıntı neden geçmiyor?*

Shalla kontrolü eline almak isteyince biraz itiş kakış oldu. “Sen de kimsin? Çek şu şeyleri onun üzerinden. O...”

“Çek arabanı kızım,” dedi kadın kardeşimi kenara iti-

vererek. Sonra dikkatini tekrar bana yöneltti. “Hissettiğin bu kaşıntı sinirlerini hassaslaştıran tozdan kaynaklanıyor. İhtiyarın mırıldandığı şu aptal büyü seni sakat bırakıp beynine zarar verecekti.” Sonra aklına yeni gelmiş gibi, “Zaten bütün Jan’Tepler kafadan biraz sakattır,” dedi.

“Onun *gerçek* büyüye ihtiyacı var, aptal taşra ilaçlarına değil,” diye belirtti Shalla.

“Gerçek büyü,” diye güldü kadın. Sonra tekrar bana döndü. “Bunun rahatsız edici olduğunu biliyorum evlat ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, şimdiki *gerçekten* canını yakacak.”

Göğsüme hızla bir şeyin indiğini hissettim, sanki bir çekiç darbesiyle yerin dibine sokuldum. Kadının elleri yumruk şeklini almıştı. Havaya kalkıp tekrar üzerime indiler.

“Kes şunu!” diye bağırdı Shalla. “Onu öldüreceksin!”

O meseleyi senin hallettiğinden eminim Shalla. Diğer yandan, böyle devam ederse sonunda bir hayli hırpalanmış, yara bere içinde bir ceset olacaktım. Belki bundan atalarımın kapılardan geçmeme izin verecekleri kadar hoşlanacakları bir hikâye çıkarabilirdim. İşte böyle yüce atalarım, deli kadının biri beni yumruklarıyla eşek sudan gelene kadar döverken yerde öylece yatıyordum.

“Eğer durmazsan sana bağlama büyü yapacağım,” diye kadını tehdit etti Shalla.

“Canımı sıkmaya başlıyorsun küçük kız.” Kadın göğsüme üçüncü kez, sonra dördüncü kez vurdu. Sonra öne eğildi, dudaklarımda yumuşak ve ıslak bir şey hissettim. İlginç ve tatlı bir histi. Beni öpüyor muydu? *Tanrıların tuhaf bir mizah anlayışı var.*

Anlaşılan tanrılar kendileriyle dalga geçilmesinden

hoşlanmıyorlar, çünkü az sonra öpüş sona erdi ve vurma faslı devam etti. Gerçi artık önceki kadar acıtmıyordu, kaşınmam da geçmişti. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum. *Buraya kadar... Ölmek üzereyim.*

Yaşlılar gri geçidin sonuna vardığınızda sizi huzura çağırmak için göğün üç kez gürleyeceğini söylerler. Gök gürültüsünü duyuyordum.

İlk seferinde büyük bir çatırtı sesi duyuldu, ardından sol tarafımda aniden keskin bir acı hissettim. Kaburga kemiklerimden biri kırılmıştı.

Tekrar gök gürledi, bu defa içimin derinliklerinde bir yerden büyük bir gümbürtü geldi. Kalbim ilk kavgacı atışını gerçekleştirmişti.

Yaşıyorum, diye düşündüm, göğsüm acı veren bir hızla aniden şişerken. *Nefes alıyorum!* Saçma bir şekilde bir sonraki düşüncem, ayağa kalktığımda beni zeki ve cesur gösterecek ne söyleyebileceğimi bulmaya çalışmak oldu. Sonra üçüncü ve sonuncu gök gürültüsünü duydum – öyle şiddetli bir kükremedi ki bütün dünyayı sallayıp hepimizi bir yana savuracak gibiydi.

Aslında bu bir gök gürültüsü değildi tabii, öncekilerin de olmadığı gibi. O anda duyduğum babamın sesiydi.

Sesi çok ama çok kızgın geliyordu.

Anlaşılan tanrılar hüküm vermeye hazırды.

4

GÖK GÜRÜLTÜSÜ

Bundan sonra olanların çoğunu anlık görüntüler şeklinde hatırlıyorum – vahadan baba evine dönerken beni saran gölgeler arasından çıkan küçük kıvılcımlar gibi. Babamın beni yerden kaldırıp kulağıma fısıldamasıyla başladı her şey.

“Onların önünde ağlama. İlle ağlayacaksan biraz daha bekle.”

Bir Jan’Tep güçlü olmalı, dedim kendi kendime. Zaten ağlamanın işe yaradığına dair bugüne kadar hiçbir kanıt görmeyen biri olarak genelde fazla ağlamam. Ama bitkinim, hayal kırıklığına uğramıştım, epeyce de korkmuştum, o yüzden kendimi tutup “Ağlamayacağım,” demek benim için şaşırtıcı derecede zor oldu.

Babam başını şöyle bir sallayıp gülümser gibi yaptı. İçimde bir sıcaklık hissedince, babam ateş büyüğü mü yaptı diye merak ettim, gerçi kollarında beni tutarken büyü için gerekli hareketleri yapması imkânsızdı.

Vahadaki herkes kaskatı kesilmiş, ses çıkarmadan

duruyordu, Osia'phest hariç, o hâlâ yerde yatıyordu ama çıkardığı mırıldanma seslerine bakılırsa galiba yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Panashi, Nephenia, Tennat ve diğer çömez arkadaşlarım gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

Babam iriyarı bir adamdı, boyu bir seksenden fazlaydı, koyu siyah saçları vardı – Shalla ve benim annemizden aldığımız sarışınlığımızla büyük bir tezat oluşturuyordu. Bıyığına ve kısa sakallarına özenle bakar, gittiği her yerde etkileyici bir saygınlık uyandırırdu. Bir Jan'Tep'in olması gerektiği gibi her açıdan güçlüydü: Bedenen, zihnen ve en önemlisi de büyücülük yönünden. Panashi'nin gözlerinden bile benim gerçekten Ke'heops gibi güçlü kuvvetli bir adamın oğlu olduğuma inanamazlık okunuyordu.

“Ayakta durabilirim,” dedim babama, diğer çömezlerin önünde bu kadar zayıf görünmekten utanmıştım. Ama babam beni bırakmadı.

Shalla çekinerek bize doğru yürüdü. “Baba, bana darılmanı...”

“Sessiz ol,” dedi babam, kardeşim de çenesini kapadı. Babam sahneyi dikkatle incelerken onu izliyordum, gözleri sırayla orada bulunanların üzerinde dolaşıyordu. Kitlitlerini açar gibi hepsinin zihnini kolayca okuyabildiğini biliyordum, orada olmasına verdikleri tepkiyi izliyor, kaçamak bakışları ve sağa sola kayan gözleri inceliyordu. Babamın bakışlarından hissettikleri korku ve suçluluk duygusunu değerlendirip sınıflandırarak, olup bitenleri bir kez daha gözden geçirdiğini görebiliyordum. Birden yüzünde hafif şaşkın bir ifade belirdi. Kafamı çevirince hayatımı kurtaran kadına baktığımı gördüm.

“Sen. Adın ne senin?” diye sordu.

Kadın babamdan korkmadığını ispatlamak ister gibi bir adım yakına geldi. “Ferus Parfax,” dedikten sonra yüzümdeki bir şeyi silmek için eldivenli elini uzattı. Kahverengi deri eldiveninde yeşil taneciklerle gri tozlar gördüm. “Onu yıkamanız gerekecek. Bu toz cilde işlediğinde tekrar faal hale gelip can yakabilir.”

Babam kadının sözünü bitirmesini zar zor bekledikten sonra, “Şimdi bizimle geliyorsun,” dedi.

Ferus Parfax, taşralı şapkasının altına toplanmış kıvılcık saç yığınının çıkıp beyaz lüleyle rağmen babamdan birkaç yaş genç görünüyordu, bununla birlikte ellerini kalçasına koyup bir kahkaha attı. “İşe bakın, siz Jan’Teplerin tüm büyümlü sözcükleri bilmesi gerektiğini sanıyordum.”

Çömez arkadaşlarımdan homurdanmalar ve iç çekme sesleri duyuldu, en çok sesi çıkan da Shalla’ydı. Kimse Ke’heops’la bu şekilde konuşamazdı, özellikle de büyüden yoksun bir Daroman gezgini. Başımı kaldırıp babama bakınca çenesinin hafifçe gerildiğini gördüm ama o, “Bağışla. Rica etsem eve kadar bize eşlik eder misin? Oğlumun iyileşmesi için önemli olabilecek sorularım var,” dedi.

Ferus bana bakıp yağışsız bir havada büyüyle gökgürültülü fırtına yaratmış gibi göz kırptı. “Tabii ki ederim.”

Konuşmaya katılmak için tuhaf bir zorunluluk duyup, “Adım Kellen,” dedim.

“Tanıştığımıza sevindim Kellen,” dedi şapkasını çıkarıp hemencecik başına geri takarak. Daromanların böyle tuhaf tuhaf âdetleri vardır.

Yakınımızda bir kargaşa dikkatimi çekti. Osia’phest

biraz da yanında duran öğrencilerin yardımıyla doğrulmaya çalışıyordu. “Lordum Ke’heops...”

“Biri ona yardım etsin,” dedi babam.

En yakındaki iki çömez anında Osia’phest’in kollarına girip onu ayağa kaldırdılar. İhtiyar büyü ustası bize doğru güçlükle birkaç adım attı. “Olup bitenleri size daha iyi açıklayabilseydim...”

“Dinlen,” dedi babam. “Buradan birileri eve gitmene yardımcı olsun. Yarın konuşuruz.”

Osia’phest, hakkında verilen hapis cezası kararı okunmuş gibi bakıyordu. Ferius tiksintiyle homurdandı. Kelime onun dilinde bizimkinde olduğundan başka bir anlam taşıyormuş gibi, “Büyücüler,” dedi.

İhtiyarın öğrencileri tarafından taşınmak zorunda kalışını, öğrencilerin gözlerini devirmelerini ve giderken arkalarına dönüp bana nasıl baktıklarını görmek içimi utançla doldurdu. “Kendi başıma ayakta durabilirim,” dedim babama.

Babam bir an için gözlerini kıssa da beni yere bıraktı. Birden bacaklarımda hissettiğim güçsüzlük ve görüşümdeki bulanıklık, korkunç bir hata yaptığımın ilk belirtileriydi.

“Kalbi durduktan sonra bu kadar hızlı iyileşen birini hiç görmemiştim,” dedi Ferius sırtımı sıvazlayarak. Aslında yaptığı tam olarak sırtımı sıvazlamak değildi. Yüzüstü yere düşmemi engellemek için eliyle gömleğimin arkasını kavramıştı.

Babam hayranlık uyandıran bir tavır sergileyerek fark etmemiş gibi yaptı. Ferius şimdi beni tutmak için iki elini birden kullanırken, babam bir adım öne çıkıp diğer-

lerinin bizi görmesini engelledi. “Geri kalanınızın da gidecek evleri ve aileleri var,” dedi. “Haydi gidin bakalım.”

Birkaç saniye içinde vahada kimse kalmadı. Kimse durup bana bir şey söylemedi. Ne Panashi ne de Nephe-
nia. Tennat da beni aşağılamak zahmetine girişmedi.

Shalla ve Ferius dışında herkes gidince, babam Daroman kadına dönüp başını salladı. Kadın ellerini çeker çekmez geriye doğru yıkıldığını hissettim. Babam beni kolaycacık kollarına aldı. “Şimdi uyuman gerek,” dedi.

Bu bir emir ya da büyülü bir söz değildi. Yeterince çabalarsam uyanık kalabilirdim. Ama son derece küçük bir olasılık vardı ki o da eğer uyursam, uyandığım zaman tüm bunların korkunç, onur kırıcı bir rüya olduğunu anlayacak olmamdı. Bu yüzden gözlerimi kapatıp öyle olmasını umut ettim.

UZAKLAŞMA

Eve dönerken yolda birkaç defa uyandım. Babam ağırlığıma rağmen sağlam adımlarla yürüyordu. Ne zaman gözlerimi açsam gökyüzünün karardığını, yalnızca şehrin sokak lambalarının altından geçerken birden parlaklaştığını görüyordum.

“İrade gücünüzü gizli tutmazsanız şunlardan birini havaya uçuracaksınız,” dedi Ferius Parfax siyah-beyaz alacalı atını yanımızda sürerken.

“Babamın otoritesini mi sorguluyorsun sen?” dedi Shalla, sesi öfke doluydu.

Babamsa tek bir söz söyledi -“*kızım*”- ve Shalla’nın gözleri tekrar üzerinde yürüdüğümüz kumtaşı kaldırıma dikildi.

Ferius hafifçe gülüp kafasını salladı.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordum.

“Dilinizde çok fazla büyümlü sözcük var. ‘Kız’ sözcüğünün ‘sessizlik’le aynı anlamda olduğu kimin aklına gelir?”

Babamın kollarının, sırtımın ve bacaklarımın altında gerildiğini hissettim. “Ne kadar zekice. Bana kalırsa sen gezgin bir komedyen olmalısın. Gösterin için sana birkaç bozukluk teklif etsem mi?”

Babam, oyuncuların ve ozanların kum bitinden daha faydasız olduğunu düşünürdü.

“Çok teşekkür ederim Yüce Ke’heops,” dedi Ferius, babamın sözlerindeki alaycılığı ya anlamamış ya da umursamamıştı. “Ama hayır, ben daha çok sizin haritacı dediğiniz şeyim.”

“Haritalar mı yapıyorsun?” Annemin hassas çizimlerini korumak için kullandığı uzun ahşap tüplere benzer bir şeyler görmek için dönüp atının heybelerine baktım. “Onları nerede saklıyorsun?”

Ferius siyah deri yeğinin ön ceplerinden birine vurdu. “İşte burada.”

Gerçek haritaları cebinizde saklamanıza imkân yoktu. Bunu ona söylemek üzereydim ki caddenin iki tarafındaki binaların gitgide daha harap hale geldiklerini fark ettim. Artık Atalar Yolu’ndan gerçerken gördüğümüz üç dört katlı, işlenmiş kireçtaşından evler ve mermer tapınaklar yoktu, kalaslardan ya da cilalanmamış kumtaşı levhalarından yapılmış basık, küçük binalar görülüyordu. Bunların dış cephelerinde tipik Jan’Tep evlerinde olduğu gibi ince pirinç ya da gümüş işçiliği yoktu, bina önlerine asılmış tek tük dükkân tabelalarından başka ne heykel ne de başka bir süs vardı. Caddeye vuran çok az aydınlık da basit yağ lambalarının düzgün kesilmemiş pencere tahtalarından sızan titrek ışığından geliyordu.

“Neden Sha’Tep mahallesinden gidiyoruz?” diye sordum babama. “Atalar Yolu daha kestirme.”

“Bu yol daha... sakın.”

Daha sakın. Kendi babanızın sizinle birlikte görmekten utanması insanı iyice yerin dibine batırıyordu. Birden göğsüm sıkıştı. Tennat’ı büyü yapmadan yenmeyi başarmam hiçbir işe yaramamıştı. Kimse zeki veya cesur olduğumu düşünmemişti, kendi babam bile. Önemli olan tek şey büyü yeteneğimin zayıf olmasıydı.

“Beladan kaçınmak istiyorsan sakın yoldan gitmen akıllıca bence,” dedi Ferius, yeleginin içinden ince bir tütün çubuğu çıkararak.

Ferius’un sözleri bana zararsız göründü ama Shalla babamız hakkında ima edilen her hakarete karşı hassastı. “Ke’heops’un böyle bir şeyden çekinebileceğini düşünmeye nasıl cüret...”

“Kızım!”

Bu öyle ani ve sertçe söylenmişti ki söyleyenin Ferius olduğunu hemen anlayamadım. Shalla afallamıştı, biri ona zincir bağlama büyüsü yapmış gibi bir an olduğu yerde kalakaldı.

“Şuna bakar mısın?” diye kıkırdadı Ferius. “Gerçekten işe yarıyor. İşte ilk büyülü sözüm.” Tütün çubuğunu dişlerinin arasına sokup Shalla’ya doğru eğildi. “Bana bir ateş versene evlat.”

Shalla’nın kadına bakışından bu kadar basit bir büyüyle de olsa yardım etmeye hiç niyeti olmadığı belli oluyordu. Yapamayacağımı bildiğim halde sağ elimi havaya kaldırdım ve kor büyüsü yapmak için yoğunlaştım. Zihnimi ve irade gücümü tamamıyla büyüye yöneltip baş-

parmağım ile işaretparmağım arasındaki boşluktan ateş çıktığını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Hazır olduğuma emin olunca tek kelimelik büyü sözünü fısıldadım, *“Sepul’tanet.”*

Hiçbir şey olmadı.

Vahadan bu kadar uzaktayken mum büyü bile yapamıyordum. Girdiğim bütün bu zahmetin karşılığı aniden vücuduma yayılan bir bitkinlik dalgası ve kolumdaki korbantının derimi kesiyormuş gibi acıtması oldu.

“Zahmet etmene gerek yok,” dedi Ferius. “Bunun için kendi büyüm var.” Parmaklarını şıklatınca ortaya bir kibrit çıktı. Başparmağıyla ucuna bir fiske atarak kibriti yaktı. Birkaç saniye sonra arkamızda havaya kalın, kızıl duman halkaları üflüyordu. “Peşimizden gelen var.”

“Önemli değil,” dedi babam yürüyüşüne devam ederek. “Belki meraklı bir Sha’Tep’tir.”

“Vahadan ayrıldığımız zaman babam koruma büyü yapar,” diye açıkladı Shalla. “Bir büyücünün geldiğini yüz metre uzaktan anlar.”

“Gerçekten mi?” dedi Ferius. “Bunu yapabiliyor musunuz?”

Shalla kadına pis pis sırıttı. “Her şey için bir büyümüz vardır, Daroman.”

Ferius tütün çubuğundan bir nefes çekti. “Peki öyleyse yüce ve güçlü büyücüler, bu tür koruma büyülerine karşı koymak için de bir büyü var mı acaba?” Daha Shalla ya da babam cevap veremediye devam etti, “Çünkü bahsettiğim insanlar buradalar ve Sha’Tep değiller.”

Arkamızdaki karanlığın içinden bağırtılar geldi, ardından sandaletli birkaç ayağın caddede çıkardığı hızlı

yürüme sesleri duyuldu. “Ke’heops! Dur da ailenin işlediği suçların hesabını ver!”

Babam beni yere indirdi. Bacaklarım hâlâ öyle titriyordu ki bir kumaşçı dükkânının kapı çerçevesine yaslandım. Dönüp caddeye baktığımda dalgalanan kırmızı cüppesiyle Ra’meth’in bize doğru geldiğini gördüm.

Ra’meth de babam gibi klanımızın lord büyücülerinden biriydi. Büyük bir ihtimalle benden, iki ağabeyiyle birlikte yanı sıra yürüyen oğlu Tennat’dan bile çok nefret eden tek kişiydi.

“İyi akşamlar Lord Büyücü,” diye selamladı babam Ra’meth’i. Diğerlerini başıyla selamlayarak ekledi, “Ustalar. Çömez.”

Tennat’ın iki ağabeyi büyücülük sınavlarını iki yıl önce geçmişti. Şimdi Ra’fan zincir, Ra’dır de savaş büyücüsüydü. İkisi de sakın, neredeyse içten görünüyorlardı, tıpkı büyü yapmaya hazırlandığınızda olduğunuz gibi. Bu işin sonu iyi görünmüyordu.

Babam hiç de endişelenmiş gibi değildi. “Galiba klan prensinin emrini unuttun Ra’meth. Ailelerimiz kavga etmekten men edildi.”

Tennat kıs kıs güldü, ancak bir buyruğa karşı gelmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlayamayacak kadar aptalsanız böyle gülersiniz. Jan’Teplerde her tür gizlenme için büyü vardır ama klan prensine karşı gelerseniz bunlardan hiçbirisi sizi onun gazabından koruyamaz.

“Bir hukuk sorunuyla karşı karşıyayız,” dedi Ra’meth. “Senin şu iğrenç yaratık bizimle geliyor!”

Babam Shalla, Ferius ve bana bakarak anlamamış gibi yaptı. “İğrenç yaratıkların hangisini kastediyorsun?”

Bu gece onlarla çevrilmişim gibi görünüyor.”

Ra'meth meşe üzerine gümüş oymalı, altmış santim boylarındaki süslü asasıyla beni işaret etti. Bu asa makamının simgesi ve büyüü yönlendirmek için kullandığı bir kanaldı. “Bu pis alçak, resmi çömez düellosunda hile yaptı,” dedi. Ra'meth'in sesi berrak, neredeyse ahenkli çıkıyordu, öfkeli olduğu halde sonraki sözlerinde bile bir güzellik vardı, “Bu gece Kellen'ı, Ke'heops'un oğlunu, bir hücrede bakır zincirlere vurulmuş halde göreceğim.”

Babam bir an duraksadı. Büyücüler konseyinin bir üyesine yalan söylemek cezalandırılma sebebiydi ama Ra'meth'in suçlamasını kabul ederse büyücülük sınavlarından mahrum bırakılacaktım. Babamı savunmasız bir duruma sokmuştum.

Bu kadar zayıf olmama izin verdikleri için bütün atalara binlerce kez lanet olsun! “Büyüm işe yaramadı,” dedim. Bu kısım teknik olarak doğrudu ve seçmelerde sık sık olan bir şeydi. “Sadece bir şansa daha...”

“Demek oğlumu yalanlarla ve kandırmacayla yendin!” Ra'meth'in kızgın bakışları benden babama kaydı. “Gördün mü? Oğlan büyüünün yetersiz olduğunu kabul ediyor. Çömezlerin arasına kabul edilmemesi gerekirdi. Yıllar önce Sha'Tep ilan edilmesi gerektiğini sana kaç kez söyledik.”

“Ben... Ben Tennat'ı yenmedim,” diye mırıldandım, kaderimin çok uzun zaman önce çizilmiş olduğu düşüncesiyle sarsılarak. “Büyüm işe yaramadı, hepsi bu. Sadece biraz daha alıştırma yapmaya ihtiyacım var. Yani şeye kadar...”

Ra'meth'in meşe-gümüş asasının ucu birden kıpırdadı, bir an için asasıyla bana vuracak mı yoksa büyü mü yapacak anlayamadım. Sol tarafımdaki ani bir hareketle dön-

düm. Ferius elini yeleğinin cebine sokmuştu. “Belki de şu küçük çubuğunu sallamayı kesmelisin dostum. Sinirimi bozmaya başladı da.”

Şimdiye dek sesi çıkmamış olan Tennat sonunda rahatça tehdit edebileceği bir rakip bulmuştu. Kolundaki dövme demir bantı parıldamaya başladı, ürkütücü gri bir ışık etrafımızı saran karanlığı deldi. “Bir daha söyle Daroman, söyle de ağzından çıkacak kelimeleri yalvarma cığlığına çevireyim.”

Ferius çubuğundan bir nefes çekip Tennat’ın sözlerinden çok etkilenmiş gibi başını salladı. “Durum ciddi görünüyor,” dedikten sonra ağzındaki dumanı yüzlerine doğru üfleyerek Tennat’ı ve iki erkek kardeşini öksürük krizine soktu. “Bunun için üzgünüm. Galiba beni fazla telaşlandırdınız.”

Tennat öksürüklerinin arasından birkaç küfür savurmak için kendini zorluyordu.

“Kapa çeneni Tennat,” dedi Shalla. “Sen sadece düelloyu kaybettiğine üzülüyorsun.” Sonra Tennat’ın babasına dönüp biraz daha saygılı bir tavırla, “Lord Büyücü Ra’meth, Kellen düello kurallarını ihlal etmedi. Ne tuzak kurdu ne de silah kullandı. Gerçek şu ki Tennat kaybedeceğini düşündü ve pes etti, bu Kellen’in hatası değildi, kurallara da aykırı değildi.”

Ra’meth tam bir şey söylemek üzereydi ki babam onun sözünü kesip doğrudan Tennat’a yöneldi. “Yaralandın mı delikanlı? Oğlum yaptığı şeyle canını yaktı mı...o yaptığı her neyse işte, onunla?”

Tennat başını yukarı kaldırdı. Bir parça rengi atmış gibiydi. “Ben iyiyim. Kellen bana zaten zarar veremez. Çok zayıf.”

Babam başını salladı ama göz çevresindeki derinin gerildiğini görebiliyordum. “Öyleyse sorun çözüldü.” Ra’meth’e döndü. “Oğlun zarar görmemiş. Sadece basit bir anlaşmazlık oldu, mahkemede değil aileler arasında çözülecek bir konu bu.”

Bir an için mesele çözülmüş ve hepimiz evlerimize dönebilirmişiz gibi geldi ama Ra’meth aniden asasını Shalla’ya doğru uzattı. “Sen. İzin ya da anlaşma olmasızın kardeşinle düello ettin.” Kendinden daha emin bir tavırla bu kez öfkesini babama yöneltti. “Senin bu büyümüş de küçülmüş alçak kızın düellodan yeni çıkmış bir çömeze saldırdı. Bu suç göz ardı edilemez. Bu kıza ters bantlama yapılmalı. Hem de temelli.”

Shalla’nın gözleri dehşetle açıldı. Ra’meth’in önerdiği şeyi düşününce -yani babamın Shalla’nın bantlarını tersine mühürlemek zorunda kalıp onu sonsuza kadar büyü yeteneğinden mahrum bırakacağını düşününce bir an için Shalla’nın gerçekten kaçıp gideceğini düşündüm.

Babam kederli görünüyordu. Ferius bir kahkaha attı.

“Yasalarımızı komik mi buluyorsun Daroman?” diye sordu Ra’fan babasının yanına doğru yürüyerek.

“Yoo, sadece daha bir dakika önce Kellen’i tutuklamak isterken şimdi onun iyiliğini istemenizin ne kadar hoş olduğunu düşünüyordum. Siz gerçekten de küçük bir sorumlu vatandaşlar birliğisiniz.”

Ra’meth’in asası maviden kırmızıya değişen renklerle için için yanmaya başladı, sanki iki yılan asanın üzerinde kıvrılıp duruyordu. “Sözlerine dikkat et kadın. Jan’Tep gücü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Ferius’un eli hâlâ yeğinin cebindeydi. Araların-

daki boşluğu ağzından saldığı dumanlarla doldurarak Ra'meth'i öksürüğe boğdu. "Şu küçük çubuğunu yüzüme doğru sallamaya devam edersen onu hayli rahatsız edici bir yere saplanmış olarak bulacağından emin olabilirsiniz." Dudaklarında her zamanki gülümsemesi vardı ama bakışları son derece ciddiye.

Ra'meth soluklandıktan sonra güldü. "Bana silah çeker misin Daroman? Bir Jan'Tep lord büyücüsüyle savaşırmısın? Yalvarırım evet de ya da sadece başını salla da düello onaylansın."

Ra'meth'in üç oğlu da işaret verilmiş gibi önümüzde sıralandılar. Elleri bir dizi saldırı büyüü yapmak için gerekli şekilleri alırken kollarının etrafında saf büyü gücü dolanıp dönmeye başladı.

Shalla'nın yanımda gerildiğini gördüm, sonra sakinleşmeye çalıştı, elleri iki yanındaydı, parmakları kendi büyüleri için kasılıyordu. Ferius'un eli hâlâ yeleğinin içindeydi, şüphesiz bir tür silah tutuyordu orada. Ya ben? *Sanırım kendimi üzerlerine atıp birilerinin dikkatini dağıtmayı umabilirim.*

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu babam. "Klan prensinin emriyle kavga etmemiz yasaklandı. Bunun için tüm ailenizi buradan sürer!"

Sürgün tehdidi akıllarını başlarına getirmeliydi ama işe yaramadı. Ra'fan ve Ra'dir sıırıttı. Tennat açıkça kıkırdadı. Yaralı avlarının üzerinden pis pis gülen çakallara benziyorlardı. *Bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlar.*

"Sanırım başarısızlığa uğramış çocuğunuzun durumu yüzünden bu akşam kafanız dağınık," dedi Ra'meth. Geriye, şehir merkezine doğru başını salladı. "Yoksa sarayın üzerindeki ışıkları başka nasıl görmemiş olabilirsiniz?"

Dönüp evlerin ve dükkânların ötesindeki saraya baktım. Yıldızların ışığında neredeyse güçlkle seçilen yedi renkli ışın, sarayın çatısından gökyüzüne yükseliyordu. Yedi kutsal fenerin yandığını görmüş olmak için henüz çok gençtim ama yine de ne anlama geldiğini biliyordum: Klan prensi ölmüştü.

“Bu bir felaket,” dedi Ra’meth, ses tonuyla hiç de öyle düşünmediğini gösteriyordu. “Yarına kadar konsey yeni klan prensi seçmek için çalışmalara başlar. Doğal olarak büyük aileler arasındaki kan davalarını yasaklayacaklar ama bu yarınki iş. Bu gece ise bir tür adalet gecesi, seçimler bir kez başladı mı çabucak unutulur gider.”

Babamın sözleri cadde boyunca yankılandı. “Yeter!” Yürüyüp Ra’meth’in karşısına dikildi. “Gecenin bir yarısı suçlamaların ve küstahlığınla sinsi bir hırsız gibi bana saldırıyorsun demek? Evine git Ra’meth. Sabah olunca konseye istediğin şikâyetle bulunursun, bu meseleyi kemik kavgası yapan köpekler gibi sokakta dövüşerek çözmeye kararlıysan onu da yapabiliriz. Ama benimle düello edeceksin Lord Büyücü, çocuklarımla ya da şu kadınla değil.”

Ra’meth bir anlığına babamın sert, soğuk bakışından gerçekten de endişelenmiş gibi göründü. Çekip gitmek üzere olduğunu düşündüm ama o, “Hayatım boyunca halkın içinde kasılarak yürüyüşünü izledim Ke’heops. Hepimizden üstünmüşsün gibi davranıyorsun ama tüm gücüne karşın sonuçta bir kişisin.” Ra’meth oğullarına başını salladı. “Benim soyum güçlüdür. Çocuklarımin her biri damarlarında soyumuzdan gelen büyüü taşıyor. Atalarımızın şu bilge sözünü unutmuşsun Ke’heops: önemli olan ailelerdir, kişiler değil.”

Buraya kadar diye düşündüm. Saldıracaklar. Babam ne kadar güçlü olursa olsun Ra'meth ve oğullarını tek başına alt etmeyi umuyor olamazdı. Shalla'da potansiyel vardı fakat bu bir lord büyücü, bir zincir bağlayıcı ve bir savaş büyücüsüne karşı yeterli olmazdı. Bir şey yap, dedim kendi kendime. Ne olursa.

Hafif bir kıkırdama sessizliği bozdu. Bu Ferius'tu. "Küçük bir tavsiye ister misiniz? Bir dahaki sefere pusu kurarken karşınızdakine hazırlanması için çok fazla zaman vermeyin." Tütün çubuğundan son bir nefes çektikten sonra yere atıp çizmesinin topuğuyla ezdi. Bir elini hâlâ yeğinin içinde tutuyordu.

"Şu küçük silahını bize göster öyleyse kadın," dedi Ra'meth. "Bir bıçağın seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

Ferius elini çıkarıp hepimizin görebilmesi için havaya kaldırdı.

Elinde hiçbir şey yoktu.

"Bak gördün mü?" diye güldü Tennat. "Bu da Kellen gibi üçkâğıtçı. Silahı bile yok."

Ferius gülümsedi, sonra da ağzındaki son dumanı Ra'meth ve oğullarının yüzüne doğru üfledi. "Kimin silaha ihtiyacı var ki?" diye sordu diğerleri öncekinden de kötü bir öksürük krizine yakalanırken. O anda dumanı bize değil, özellikle onlara doğru üflediğinin farkına vardım. "Evet, bu şey ilk birkaç sefer akciğerlerde berbat bir etki yapar. Ayrıca korkunç bir baş ağrısına neden olur." Bana döndü. "Büyü yapmak için konuşabilmen ve sağlıklı düşünebilmen gerektiğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

Yüzünün rengi hayli atmış olan Ra'fan sağ elini ileri uzattı, ortaparmağıyla yüzükparmağı avcuna doğru bü-

külmüş, işaretparmağıyla serçeparmağı Ferius'a doğru uzanmıştı. "*Medran'e'fe...*" Öksürük krizine yakalanınca sesi kısılıp gitti. Bu kez Ra'dir denedi ama daha ilk heceyi ağzından çıkaramadan arkasını dönüp kusmaya başladı.

Ferius tütün çubuğunun yerdeki kalıntılarına baktı. "Bunu bırakmalıyım. Gerçekten iğrenç bir alışkanlık."

Ra'meth derin bir nefes aldı, sabit gözlerle bakıyordu, yüzünde sakın bir ifade vardı. Oğulları gibi o da duman-dan etkilenmiş gibiydi ama onlardan farklı olarak dumanın etkisine dayanacak gücü ve tecrübesi vardı. Daha ağzını açıp bir şey diyemeden babam konuşmaya başladı, ellerini öne doğru uzatmıştı. Ne parmakları seğiriyor ne de bantları parıldıyordu. Babam asla caka satmazdı. "Konuşmadan önce düşün, Ra Evi'nden Ra'meth, çünkü on dakika içinde bu elleri ya annesi yaralarına baksın diye oğlumu eve taşımak için ya da aramızdaki çekişmeyi kesin olarak halletmek için kullanacağım. Tercih senin."

Ra'meth donup kalmıştı. Artık tehdit etmiyor, güç gösterisinde bulunmuyordu. Babam yalnızca iki seçenek olduğunu gayet açık ortaya koymuştu. Ra'meth, Ra'fan ve Ra'dir'in desteği olmadan babamı alt edemeyeceğinin farkındaydı. Oğullarına gitmelerini işaret ettikten sonra bana döndü. "Düello için altın disk almayacaksın delikanlı. Birincisinde nasıl başaramadıysan diğer üçünde de başaramayacaksın. Sonra da kendini ait olduğun yerde, burada, Sha'Tep mahallesinde bulacaksın." Hâlâ dumandan boğulacak gibi tıkanıp kusan Tennat'ın kolunu kavrayıp gitmek için döndü. "Ailenin bile en başından beri ait olduğunu bildiği yerde yani."

Duygusuz ve zalimce sözlerdi bunlar, benim kadar babamı da yaralamak için söylendiklerini biliyordum. İçimi bir keder kaplamak üzereydi ki Ferius gülerek babamın koluna bir yumruk attı. “Parıldayan asalarla ve gizemli ışıklarla girdiği bütün o büyücü pozlarına rağmen onu sadece sert bir bakışla paketleyip gönderdin. Çocuğun cesaretini nereden aldığını şimdi anlıyorum.”

Bundan tuhaf bir gurur duydum.

6

EV

Eve dönerken yolun geri kalanını yürümeme izin vermesi için babamı ikna ettim ama galiba uzun süre yürüyemedim çünkü daha sonra uyandığımda annemin odasındaydım. Annemle babam aynı yatak odasını paylaşıyorlardı ama kişisel kullanımları için ayrı odaları da vardı. Annem odasını iki tutkusu için kullanıyordu: Tıp ve astronomi.

Gözlerimi açtığımda beni duvardaki güzelce çerçevelenmiş yıldız haritası karşıladı. Annemin ipekli kumaşla kaplanmış kanepesinde yan dönmüş yatıyordum.

Altı yaşımdan beri bu odada sayısız saatler geçirmiştim, annemle babam büyüünün altı temeliyle acınacak kadar zayıf olan bağımı güçlendirme umuduyla büyü yapmaya yoğunlaşırlarken endişeyle otururdum. Bu işlem onları bitkin düşürür, beni de kanepenin üzerinde saatlerce yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar takatsiz bırakırdı. Şimdiye kadar odadaki duvarların her santimini, mobilyaların her çizliğini öğrenmiştim, o yüzden annemin gümüş rengi teleskoplarından birinin köşede, yerde öylesine yattığını görünce huzursuz oldum.

Çalışma masasının üstünde büyük bir parşömen ve kapığı açık bırakılmış küçük bir siyah mürekkep şişesi vardı, demek ki babam beni getirdiğinde yeni bir yıldız haritası üzerinde çalışıyordu. Odanın diğer ucunda şifalı iksirler ve tıbbi malzemelerle dolu dolapların kapakları ardına kadar açıldı, sargı bezi parçaları yerlere dağılmıştı. *Gali-ba sandığımdan daha kötü görünüyorum.*

Odanın dışından sesler geliyordu ama konuşulanları anlayamıyordum. Daha ilk ayağa kalkma girişimimde midem bulandı ve düzinelerce paslı çivi kafamın içini deliyormuşçasına gerisingeriye yatmak zorunda kaldım. Kaburgalarımın biri protesto eder gibi sızlamaya başladı. Artık kırılmış gibi gelmiyordu ama hâlâ acıyordu. *Bir Jan'Tep güçlü olmalı*, dediğini hayal ettim babamın. *Bir kulak misafiri daha da güçlü olmalı*, diye ekledim.

Güçlkle yere indim, emekleyerek gidip kulağımı kapıya dayadım. Normalde tahta kapının kalınlığından sesleri duymam mümkün değildi ama zaten normalde insanlar bu kadar çok bağırırlardı.

“Benim hatam değildi!” diye bağırıyordu Shalla, sesi her zamankinden yarım oktav daha yüksek çıkıyordu. “Hile yapan Kellen’dı! O hile yaptı!”

Babam cevap verirken hiç de bağırıyordu ama tok sesi neredeyse duvarları sarsıyordu. “Kendi gururun uğruna kardeşine ihanet ettin. Ailene. Soyuna.”

“Ama...”

Shalla’nın söylemek istedikleri boğuk bir ağlamanın içinde kaybolup gitti.

“Ke’heops!” dedi annem, sesi emir vermekten çok yalvarır gibiydi.

“Biri yalancı, diğeryse ailesine ihanet eden bir hain,” dedi babam. “Bizim soyumuz bu kadar mı zayıf? Bu kadar mı bozuk? Ra Evi mahvolmamız için uğraşüyor, benden bu kadar iğrenç çocuklar çıkmışken kendimi nasıl klan prensliğine aday gösterebilirim ki?”

“O bir çocuk! Daha ne yaptığını bile...”

“Çocuk mu? İki haftada bir bantlarından biri canlanıyor. Gücü günden güne artıyor. Büyüleri alçakgönüllülük ve vicdanla olgunlaşmak yerine kibir ve kendini beğenmişlikle gelişirken ne tür bir büyücü olacak peki?”

Babamın ayak sesleri evin döşeme tahtalarında gümürderken uzun bir sessizlik oldu. “Shalla’ya ters bantlama yapabilirim, bantlarını mühürleyerek etkisiz hale getirebilirim onu,” dedi babam. “Kalıcı olarak hem de. Çalışma odamda hazır metallerim var. Mühürleri biliyorum. Konseye bile sormama gerek yok.”

“Ke’heops! Bunu yapamazsın!”

“Baba, hayır! Lütfen!”

Babamın ayak sesleri kesildi. “Bu evin reisi benim. Bu aileyi de klanı da hilekâr bir büyücü tehdidinden daha korumak benim hakkım ve sorumluluğum. Mecbur kalırsam Shalla’nın büyü yeteneğini sonsuza dek bağlarım. Bundan hiç şüphenez olmasın.”

Babamın Shalla’yı zorla tutup kollarına bağlama iğnelerini batırdığı, bakır ve gümüş renkli mürekkebin yavaş yavaş derinin altına sızdığı, mühürlerin Shalla’nın büyü yeteneğini sonsuza dek bağladığı birtakım görüntüler zihnime üşüştü birden.

“Söylemek istemediğin şeyler söylüyorsun,” dedi anem, sesinde çok ender görülen o sertlik vardı, tıpkı yeni

dövölmüş çelik bir çubuk gibi. Babam bile bu gücü sına-
maması gerektiğini bilirdi.

“Özür dilerim baba,” dedi Shalla hıçkırarak. Demin-
den beri tuttuğumu fark etmediğim nefesimi saldım. Ba-
bamın Shalla’yı çok sevdiğini biliyordum ama şimdi akla
hayale sığmayan bir şey yapmaya niyetli görünüyordu.

“Odana git,” dedi babam. Sesindeki otoriterlik kaybol-
muş, yerini usanç dolu bir boyun eğmeye bırakmıştı. “Ge-
reğine uygun hareket etmek için bir süre düşüneceğim.”

Annemin tekrar konuşmaya başladığını duymadan
önce birkaç dakika geçti, bu defa sesi daha yumuşak ve
nazikti. “Shalla annen gibi değil Ke’heops, yaptığından
dolayı da suçlanamaz. Seren’tia hastaydı, o...”

“O karagölgeydi,” dedi babam.

Babamın söylediği bu kelimeyle dünya birden durmuş,
sessiz sakin bir yer oluvermişti. *Karagölge?*

Büyülü gücün yedi temel kaynağı vardır ama Jan’Tep
büyücüleri sadece altı tanesiyle donatılmıştır: Demir, kor,
ipek, kum, kan ve nefes. Yedinciye hiçbir büyücü sahip
değildir çünkü gölge hiçlik büyüsüdür, boşluk büyüsüdür,
şeytanidir. Eski zamanlarda düşmanlarımız, yani Mah-
dekler, büyülerinde gölgeyi kullanırlardı. Bu yüzden de
uzun zaman önce ölüp gittiler.

Büyükannem, Shalla ve ben daha çok küçükken öl-
müştü. Onun aklını yitirdiğini biliyordum -onun kadar
güçlü bir büyücünün başına gelmemesi gereken bir şeydi
bu- ama gerçekten de karagölge olabilir miydi?

Babamın Shalla’nın davranış tarzından endişelendiği-
ne şüphem yoktu.

“Güzel bir ailen var.”

Arkamı dönünce dengemi kaybettim, kendi ayağıma takılıp öne doğru sendeledim. Ferius beni yakalamasaydı arkasında açık duran pencereden aşağı düşecektim.

“Şimdi de uçabileceğini mi sanıyorsun evlat?”

Başımı kaldırıp bakınca yine Ferius’un yüzünü çevreleyen bakır rengi asi bukleleriyle karşılaştım. Bu saçlar geniş kenarlı bir taşralı şapkasının engelleyebildiğinden daha az güneş görmüş olsaydı yüksek mahkemeden bir hanımefendiye daha çok yakışabilirdi. Siyah deri yeleği eskimişti, keten gömleği uzun süre önce rengini kilometrelerce yolun tozuyla takas etmişti. Ama Ferius Parfax’ı annemin çalışma odasının incelikli zarafetiyle asıl ters düşüren şey gülümseyişiydi – sanki dünyanın en iyi espirisini yapmamak için kendini zor tutuyormuşçasına dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı.

“Buraya bana hiç duyurmadan nasıl girdin?” diye sordum.

Beni doğrultup hafifçe göz kırptı. “Kim bilebilir? Belki de büyüyle.”

“Daromanların büyü yapabildiğini...”

Ferius kıs kıs güldü. “Siz Jan’Tepler. Şu küçük büyülerinize öyle bağımlısiniz ki günü onlarsız geçirmeyi hayal bile edemiyorsunuz. Kendinden geçmiştin evlat, hepsi bu. Beş dakikadır camı çalıp duruyorum ama şu koca eski kapıdan annenle babanı dinlemeye öylesine dalmıştın ki hemen arkanda neler olup bittiğinin farkına bile varmadın. Gece yarısı atıştırmalığı arayan bir yılan çatıdan inse şimdiye kadar seni mideye indirmişti.”

“Kendi kardeşim bana bir kılıç büyüyle vurduğu için neredeyse ölüyordum,” dedim sinirli bir şekilde. “Kendimi

çok iyi hissettiğim söylenemez. Her neyse, saat kaç?”

Omuz silktili. “Saate pek dikkat etmem ama seni buraya bırakalı dört saat olmuştur herhalde.”

“Dört saattir baygın mıydım?”

“Annene seni nasıl hayata döndürdüğümü açıklamak için harcadığım zamanı da göz önünde tutarsak muhtemelen daha da uzun.” Ferius kafasını iki yana salladı. “Şimdi bu kadın kendine şifacı mı diyor? Neyse, baban bir yığın soru sordu, kız kardeşin özürler diledi – ama kimse bana içecek bir şey teklif etmedi. Ben de gidip birkaç saatimi sizin şu küçük, ahmak kasabanızın uzaktan hiç de bara benzemeyen barının gece yarısından sonra da açık olduğunu keşfetmekle geçirdim. Sonra da gelip sana bir bakayım dedim.”

Bir Daroman haritacısının -gerçekte bir haritacı olduğuna da inanmıyordum ya- böyle bir zahmete girmesi bana biraz tuhaf geldi. Belki de hayatımı kurtarmasının karşılığını almayı umuyordu.

Diğer tarafta neler olup bittiğini hâlâ duyabilir miyim diye dikkatle yürüyerek kapıya döndüm. Annemle babam hâlâ tartışıyorlardı ama sesleri ne dediklerini anlayabileceğim kadar çıkmıyordu, arada bir “zayıflık” ve “kusur” gibi kelimelerin ve elbette adımın geçtiğini işitebiliyordum ancak.

Duyduğum utanç ve bitkinlik beni tekrar kanepeye oturmaya zorladı. Ferius yanıma oturup elini yeğinin cebine sokarak kısa ve kalın bir tütün çubuğu çıkardı. “Ailenden hoşlandığımı sanmıyorum evlat.”

Eğer Ferius olmasaydı şu anda bir ceset olacağım gerçeğine rağmen, bu kadının ailemin yaşadığı eve gelip

hakkımızda yargıda bulunabileceğini düşünmesi beni rahatsız etti. “Senin ailen çok daha iyi sanırım.”

“Pekâlâ, benim tüm ailem öldü,” dedi kibritle yaktığı çubuğundan bir nefes çekerken. “Yani pek gürültücü sayılmazlar.”

Kapının hafifçe vurulmasıyla irkildim. Hizmetkârımız Abydos elinde bir tepsiyle odaya girdi. Yeni pişmiş ekmeğin ve haşhaş tohumlu peynirin hoş kokusu odayı doldurup ısıtılmış nar suyunun keskin, tatlı kokusuyla birlikte beni kendine çekti. Abydos, Ferius’u görünce kaskatı kesildi. “Görüyorum ki dönmüşsünüz Leydi Ferius.”

“Leydi değilim ama evet, döndüm.”

Abydos tepsiyi masaya, önüne koydu. “En son ne zaman yemek yediniz bilemiyorum Kellen Usta.” Gözleri bir an Ferius’a kayıp sonra tekrar bana döndü.

“Ah, rahatla Aby,” dedi Ferius gülerek. “Çocuğu öldürmek için mi yoksa baştan çıkarmak için mi burada olduğuma karar veremiyor gibisin.”

“Hangisi peki?” diye sordu Abydos.

“Abydos!” dedim sesimi yükselterek. “Bu kadın evimizde misafir. Sen ne cüretle...”

“Endişelenme Aby,” dedi Ferius sözümü keserek, kızgın bir bakışla yan yan bana baktı. “Bugün ne cinayet ne de baştan çıkarma söz konusu.”

“Tamam, sorun yok öyleyse. Ben sizi yalnız bırakayım da...” Hizmetkâr beni başıyla çabucak selamlayıp çıktı.

Deli gibi acıkmıştım, ekmeğe peyniri yarılamıştım ki kapıya bakan Ferius’un yüzündeki tuhaf ifadeyi gördüm. “Ne oldu?” diye sordum. “Abydos kabalık yapmak istemedi. Bana karşı koruyucudur, hepsi bu.”

“Babana çok benziyor,” dedi Ferius.

“Ah şu mesele, o babamın kardeşi,” diye açıkladım, sonra ekmekten bir lokma daha ısırp nar suyuyla ıslatarak yuttum.

“Yani o senin amcan.”

“Şey...teknik olarak evet.”

“Ve amcanla bir hizmetkârla konuşur gibi konuşuyorsun, öyle mi?”

“O bir Sha’Tep,” dedim, gerçi Ferius’un bunu bildiğinden adım gibi emindim. Gözlerindeki bakış içimde gülme isteği uyandırıyordu. “Ama ona iyi davranılıyor. Bazı Sha’Tepler madenlerde çalışıyor ya da hizmetkâr olarak başka evlere gönderiliyor. Çoğu, kasabanın kıyısındaki kenar mahallelerde oturuyor. Abydos ise burada bizimle yaşıyor. Babam ona aileden biri gibi davranıyor.”

Ferius tütün çubuğundan bir nefes aldı. “Ne kadar nazıksınız.”

Bunu bir şaka gibi söylemişti ama yine de kendimi suçlu hissettim, o yüzden konuyu değiştirdim. “Orada gerçekten de silahın varmış gibi mi yapıyordun?”

“Silah mı?”

Yeleğini işaret ettim. “Ra’meth sana...”

“Ha, şu mesele.” Ferius elini yeleğinin içine sokup kâğıt inceliğinde dikkörtgen levhalardan oluşan küçük bir yığın çıkardı, her biri Ferius’un eli büyüklüğündeydi. Kumar oynamak Jan’Tepler arasında yasaklanmıştı, o yüzden elindekinin ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

“Oyun kâğıtları mı?” diye sordum afallamış bir halde. “Klanımızın büyücüler konseyi başkanına yalnızca bir iskambil destesiyle mi gözdağı verdin yani?”

Yüzüne abartılı bir gücenmişlik ifadesi verdi. “Yalnızca bir iskambil destesi’ ha? Bu kartlarla ne kadar ölümcül olduğumu sana öğreteceğim.”

Kartları önümüzdeki masaya yayışını izledim. Şimdi daha yakından görme fırsatı bulunca, kendimi onların parlak renkleri ve güzel, süslü desenleri karşısında büyülenmiş buldum. Üzerlerinde sayılar ve sembollerden başka bir şey olmayanları bile incelikle tasarlanmıştı ve zihnimde ölümcül savaflara ve saray entrikalarına dair hikâyeler uyandırıyordu

Ferius kartları dört desteye ayırdı, her deste farklı bir desenle süslenmişti. İlk desteyi alıp önüme yaydı, kalkanlarla çevrelenmiş dokuz sayısının itinayla çizilmiş olduğu bir kartı gösterdi. “Bu bir sayı kartı.” Sonra kafasında tacıyla, kadeh şeklinde süsleri olan altın bir tahtta oturan tuhaf giyimli bir adamın resmedildiği bir kartı işaret etti. “Bu resimli kart.” Kartları toparlayıp dört desteyi yeniden birleştirdi. “Dört deste kart var, her birinde on tane sayı kartı, üç tane de resimli kart bulunuyor.”

“Şu nedir?” diye sordum hiçbir desteye ait gibi durmayan bir kartı göstererek. Kartın üzerinde bir elinde ateş, bir elinde buz tutan bir kadın resmi vardı.

“Onlara uyumsuzlar diyoruz,” dedi Ferius kartı çabucak desteden ayırıp yeleğinin içine geri tıkarken. “Bu kartlar şimdilik oynamak için biraz fazla tehlikeli.”

Tam bir kartın nasıl tehlikeli olabileceğini soracaktım ki Ferius destenin temel işleyişi üzerine bir açıklamaya girişip kartlarla oynanabilecek bazı oyunları anlattı. Oyunların isimlerini hızlıca sıraladı: Taşra Dönemeci, Kraliyet Mahkemeleri, Çöl Oyunu, Altı Kart Açmazı...

Liste uzadıkça uzuyordu. Her oyunun kendi kuralları ve stratejileri vardı. Tüm bu karmaşıklıktan şaşkına dönmüştüm. İnsanların kartlarla oynadığı birden fazla oyun olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ferius desteyi kararken hayretle ona bakıyordum, kartlar parmaklarının arasında dönerken elleri yumuşakça ve kendinden emin şekilde hareket ediyordu. Usta bir büyücünün birbiri ardına yaptığı göz kamaştırıcı büyü hareketlerini izlemek gibiydi.

Büyü gibiydi.

“İşte böyle,” dedi Ferius, yüzümdeki ifadeyi görünce sırıttı, “Sana birkaç büyü göstermemi ister misin?”

KARTLAR

Kâğıt oynayarak ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama bitirdiğimizde güneşin ilk ışıkları annemin çalışma odasının penceresinden içeri süzölmeye başlamıştı. Kâğıt *oynamak*. Bu ifade, oyunun bana hissettirdikleri düşünölünce çok hafif kalıyordu.

Her oyunun kendine özgü kurallarını ezberlemekte ya da kartları tutmanın farklı yollarını öğrenmekte zorlanmamıştım. Kafamı ve ellerimi kullanmakta her zaman hızlı olmuşumdur. Büyü yapmak için sadece parmakları büküp doğru sözleri söylemenin yeterli olmaması ne kötüydü.

“Beni hakladın evlat,” dedi Ferius göğsüne ok yemişçesine geriye doğru düşüyormuş gibi yaparken.

Masadaki kartlara baktım. Zıpkınlanan Denizciler oyununda onu yenmiştim. Bu oyunu ilk oynayışımdı.

“Pekâlâ,” dedi. “Kendini beğenmişlik etme.” Kartları toplayıp düzgün bir deste yaptı.

“Bırakıyor muyuz?” diye sordum hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Başını iki yana salladı. “Sadece başka bir şey denememi istiyorum.” Ferius destenin en üstünden bir kart çekip başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttu. “Kapının tam ortasındaki şu budak yerini görüyor musun?” Ben daha cevap veremeden bileğinin ani bir hareketiyle kart havaya uçtu ve kapının ahşabındaki küçük kusurun tam ortasına çarpıp sekerek yere düştü.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum hayretler içinde kalarak.

Bana bir kart verdi ve onu başparmağımla işaretparmağım arasına nasıl yerleştireceğimi gösterdi. “Bütün iş bilekte.”

Kartı yavaşça attım. Ayaklarımın beş-altı santim önüne düştü.

“Tekrar dene,” dedi Ferius bana başka bir kart vererek.

“Bunu neden yapıyorum. Hiç de...”

“Sen sadece kartı fırlat.” Dediğini yaptım, bu kez kart biraz daha fazla uçup altmış santim kadar ileri düştü. Üçüncü denemem daha da iyiydi. Dördüncü denemede kartı kapıya çarptırdım. Bütün kartları fırlatıp da desteyi tekrar bir araya topladığımızda artık hedefi kolayca vurabilir hale gelmiştim ve tek düşünebildiğim şeydu: *Bir konuda iyiyim.*

Hissettiğim büyük mutluluğu anlatmam çok zor. Bunun sebebi belki son haftalarda giriştiğim her şeyde başarısız oluşumdu ya da belki de ölümden döndüğüm ve kafam hâlâ yerinde olmadığı için böyle hissediyordum ama ne sebeple olursa olsun yüzümde kocaman, aptal bir sırıtış vardı.

“İyi hissettirdi değil mi?” diye sordu Ferius.

Kartın birine fiske vurup kapının kenarına gönderdim. Neredeyse kapıyla çerçeve arasındaki boşluğa soku-yordum. “Tamam,” dedim çok istekli görünmemeye çalışarak. “Sonuçta bu gerçek büyü falan değil.”

Ferius bir kaşını kaldırdı. “Gerçek büyü değil mi? Elbette kartlar sihirli evlat. Onlarla her türlü büyüyü yapabiliyorum.”

“Ne gibi?”

Arkasına yaslandı ve başka bir tütün çubuğu bulmak için yeleğinin cebini araştırmaya başladı. “Onları kullanarak başkalarının cebindeki parayı sihirle kendi cebime taşımak gibi mesela.”

“Nasıl?” O anda anladım ki kumardan bahsediyordu, gerçek büyüden değil. “Ah, doğru ya.” Dönüp kapıya bir kart daha atmak için bileğimi geriye çektim.

“Ah... Doğru ya,” diye tekrarladı Ferius beni taklit ederek, bir an kendimi aptal gibi hissettim. “Siz Jan’Tepler. Gerçek büyü yüzünüze çarpsa tanımazsınız.”

Tam o anda kapı açıldı. Yaklaşan ayak seslerinin farkına varmamıştım. Elimdeki kartı kapıya fırlatmıştım bile ve kart bir anda babamın iki kaşının ortasına çarpıverdi.

Babamın ellerinin refleks olarak ateş büyüğü için gereken şekli almak üzere havaya kalktığını gördüm. Geri çekilip yüzümü korumak için hemen kollarımı kaldırdım, bunu yaparken de kartları düşürüp yere saçılmalarına neden oldum. Bir alev topu tarafından yutulmadığımı görünce gözlerimi tekrar açtım ve annemle babamın kapının yanında durduğunu gördüm. Babam kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Yanımda oturan Ferius derhal annemin dikkatini çekti. “Leydi Ferius, döndüğünüzü bilmiyordum. Acaba...”

“Leydi değilim,” diye annemin sözünü kesti Ferius.

“Anlayamadım.”

“Ben şey değilim...” Sözün burasında Ferius elini saygılı bir şekilde anneme doğru sallayıp, “Her neyse işte,” dedi.

Bir Daroman kadınının “leydi” diye nitelendirilmesine sebep olan şeyin ne olduğunu anlayamamakla birlikte Ferius’un annemle hiçbir ortak yanı bulunmadığına emindim. Aslında yüz hatları, kadın gibi giyinmiş bir kadında çekici olabilirdi, ne var ki Ferius’un her şeyi keskin ve köşeliydi. Sanki muzip bir tanrı onu sıırıtsın, kaba saba yorumlar yapsın ve davetsiz misafir olarak başkalarının evine girsin diye tasarlamıştı.

Diğer yandan annem, üç aşk tanrıçasını gösteren bir tablodan diğer iki tanrıçayı bozum ederek yürüyüp çıkabilirdi. Düz sarı saçları Shalla’nınkiler gibiydi yalnız içten kızgın ateşlerle aydınlatılıyormuş gibi birazcık daha koyuydu. Nadiren süslü giyinirdi, yine de sade giysisiyle -ayak bileklerine kadar inen beyaz muslinden dar bir elbise- şehrimizdeki erkeklerin sürekli dikkatini çeker, bazen de çömez arkadaşlarımla can sıkıcı ilgisini üzerine toplardı.

Babam önce açık duran kapıya, sonra da Ferius’a baktı. Elini ceketinin cebine sokup mavi ipekten bir kese çıkardı. “Seni günün ilerleyen saatlerinde arayıp bulacaktım ama madem buradasın, aileme yaptığın hizmetin bedelini ödemek istiyorum.”

“Ne, ihtiyar Ram... Ramey’i kovalamaktan mı bahsediyorsun?” Ferius bir kaşını yukarı kaldırdı. “Kahretsin,

sizin şu tuhaf isimlerinizin hepsini birden aklımda tutamam. Her neyse, bunun lafı olmaz.”

Babamın yüzünden bir öfke parıltısı geçti. “Ra’meth ve oğullarının hakkından kendim de gelebilirdim. Kellen’in neredeyse hayatına mal olacak olan zayıflığından söz ediyorum ben.”

“Pekâlâ, bu durumda bana borçlu olan çocuk, sen değilsin Bay Ke’heops.”

Babam çenesini sıktı. Ailesinden birinin onu ilgilen-dirmediği iması babamın tahammül edebileceği bir şey değildi. Durum hızla kötüleşiyordu.

“Usta,” dedi babam.

“Anlayamadım?”

“Benim sınıfımdaki bir Jan’Tep büyücüsüne ‘usta’ denir.”

Ferius omuz silkti. “Kimseye ‘usta’ demek âdetinde değilim, o yüzden de sanırım dostmuş gibi yapacağız ve sana Ke’heops diyeceğim.”

“Ya sen? Ben sana Ferius Parfax mı diyeyim?” Yavaşça ipek keseyi salladı. Madeni paralar birbirlerine çarparak şingırdadı. “Ya da Ferius Argos mu demeliyim? Size verilen isim buydu, öyle değil mi?”

Bir babama bir Ferius’a baktım. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Bu kadın bir Argosi,” dedi babam.

“Argosi de nedir?”

Ferius uzanıp babamın elinden keseyi kaptı. “Sizlerin pek de anlamadığı biri diyelim.”

Babam, Ferius’un yelek cebine tıktırdığı paralara bakarak başını salladı. “Öyle görünüyor ki seni gayet iyi anlıyoruz.”

“Şehirde kalacak bir yer bulamadınız mı?” diye sordu annem. “Eğer isterseniz burada bizimle...” Cümlesinin sonunda kelimelerinin yitip gitmesinden aslında ne demek istediğini ben bile anlamıştım.

“Sorun değil madam,” dedi Ferius. “Bu evde yeterince içki yok.” Kalkıp annemle babamın yanından geçerek kapıya yürüdü. “Ayrıca çok fazla casusunuz var.” Birden kapının tam ortasına vuruverdi. Kapının diğer tarafından Shalla’nın “Of!” diye cıyıkladığını duyduk. Ferius hafifçe gülüp başını iki yana sallayınca kızıl bukleleri de bunu pek gülünç bulmuş gibi titredi. “Sen Jan’Tep. Beni yordun, biliyor musun?” Bana bakmak için arkasını döndü. Gözlerinde tuhaf bir yumuşaklık vardı. “Kartlara iyi bak evlat. Onlara ihtiyacın olacak.” Sonra kapıyı açıp beni annem ve babamla yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Annem hemen yanıma gelip elini alnıma koydu.

“İyiym anne,” dedim.

“Benim haberim olmadan şifacı olmadıysan, buna karar verecek kişi benim,” dedi parmağını hafifçe sol gözümün etrafında gezdirerek. Hasta olduğumda hep böyle yapardı, beni böyle rahatlatırdı.

Babam kapıya yürüyüp ona attığım kartı yerden aldı, sonra yavaşça diğer kartları da topladı ve desteyi masaya koydu. “Bugün bunları hizmetkârlardan biriyle Daroman kadına geri gönderirsin.”

“Bende kalabileceğini söyledi.”

Babam kanepenin yanındaki masanın üzerine oturdu, genelde yapmadığı bir şeydi bu. “Kellen, Ke Evi’nin oğulları kartlarla oynamaz. Kumar oynamaz. Sınavlarında hile yapmaz.”

“Tennat’ı yendim,” dedim, yorgunluk ve kart fırlatmayı öğrenmekten duyduğum mutluluk birbirine karışıp beni aptala çevirmişti. “Nasıl yendiğimin bir önemi var mı?”

“Hileler. Aldatmacalar. Dalavereler. Hep dalavere peşindesin Kellen. Dalavereler ailemizi güvende tutmaya yaramaz.”

Gerildiğimi hissettim. O anda babama kızdım, onun kibirli sözlerine, gururuna, hepsinin ötesinde büyü yeteneğine kızdım. Kollarımdaki şu lanet olası bantlar canlanmıyorsa bu benim hatam mıydı? Bir feneri bile zar zor yakacak kadar güce sahip olmam benim hatam mıydı? Çocukluğumdan beri sorunlarımı çok başka yollarla çözmek zorunda kalmıştım, asla Shalla’nın ya da annemle babamın yapabildiği gibi sorunlarımın üzerine doğrudan gidememiştim. “Yapabildiğim tek şey dalavere,” dedim.

Babam anneme döndü. “Zeki. Her zaman zeki olmaya çalışıyor.” Babam “zeki” kelimesini diğer insanların “dürüst olmayan eğilimler” ya da “çirkin bir cilt hastalığı” ifadelerini kullandıkları gibi kullanır. Annemin yazı masasına doğru yürüyüp irade güçlerine odaklanmak için çocukların kullandığı türden parlak bir küçük cam küreyle geri döndü. Küreyi bana verdi. “Bir Jan’Tep güçlü olmalı.”

Küreyi avcumda tuttum. Işıl ışıl parlıyordu ama annemle babam kapıya yürüyünce ışığı söndü. Sönükleşmedi. Tamamen söndü. İrade gücüne yoğunlaşıp yanması için küreyi zorladım ama hiçbir şey olmadı. *Haydi* dedim kendi kendime. *Bunu daha önce bin kere yaptın.* Ama hiçbir şey olmuyordu. Işık sönüp gitmişti. Ra’meth’in soğuk sesini duyar gibi oldum. *Yakında kendini Sha’Teplerin arasında bulacaksın, ailenin bile hep bildiği, o ait olduğun yerde.*

“Bir Jan’Tep güçlü olmalı,” diye tekrarladı babam kapının eşiğinden. Başımı kaldırıp baktığımda benimle konuşmadığını gördüm – kendi kendine konuşuyordu, insanın kendisini çok zor ya da çok üzücü bir şey yapmaya hazırladığı zamanlarda olduğu gibi. On altıncı doğum günümden önceki son günlerdi ve hayatımda ilk kez babamdan gerçekten korkuyordum.

8

ABYDOS

O günün büyük kısmını odamda uyuyup uyanarak ve aralarda hâlâ elimde tuttuğum cam küreye gözlerimi dikerek geçirdim. Zayıf bir ışıqla parıldamasını sağlayabildim, kendimi bayılacak kadar zorlarsam küçük bir mumun ışıqlıyla yarışabilecek bir parıltı elde edebilirdim belki. Sonunda küreyi odamın duvarına fırlattım. Kırılma inceliğinde bile bulunmadı. Bir deneme daha başarısızdı. İlk sınavımı geçtiğimi gösteren altın diski getirmek için hiçbir haberci gelmeyecekti.

Yatağımda saatlerce yatıp kollarımı öne uzatarak, mühürlerin şimdiye kadar yapabiliyor olmam gereken büyülerin sembollerini parlatarak canlanması için metalik mürekkeple yapılmış altı bantımın paramparça olup dağılıp gitmesini diledim. Bu adil değildi. Hayatım boyunca bir Jan'Tep çömezinin yapması gereken her şeyi yapmıştım. Bütün büyülü sözlerin mükemmel telaffuzunu öğrenmiş, ellerin alması gereken şekilleri uygulamakta ustalaşmıştım. Korkunç bir fırtınanın ortasında bile bü-

yüyü zihnimde açıklıkla canlandırabilirdim. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Bantlar bir türlü canlanmıyordu.

Bir an hayal kırıklığı ve hınçla öylesine tükendim ki işe yaramayacağını bildiğim halde kolumu kanatıncaya kadar tırnağımla bantları kazıdım. Ne kadar kazısam da kessem de bantlar canlanmayacaktı. Sadece büyü canlandırabilirdi onları. Sadece güç. Sadece benim sahip olmadığım şeyler.

Annemin, babamın -daha da kötüsü Shalla'nın- ağladığımı duymasından korkarak battaniyemi ısırđım. Sessizce bütün dünyaya veryansın ediyordum, neden sonra kendimi bir Jan'Tep kâtibi ya da hizmetkârı olarak düşünüp beni bekleyen yazgıyı kabullenmeye çalıştım. Akşam olduğunda asabiliğın de itaat etmenin de mizacıma uymadığı sonucuna varmıştım.

İçinde bulunduğum durumla ilgili bir şey yapmam gerekiyordu. Babam bana *yalancı* demişti. *Hilebaz. Dalavereci*. Pekâlâ, madem bu dedikleriydim o zaman ben de bir büyücünün gücüne ulaşmak için yalan söyleyecek, hile ve dalavere yapacaktım çünkü artık bu durumda kalma imkân yoktu. Tanrılardan ya da ruhlardan büyü çalan, ölümcül karışımlar içip gizli törenler yaparak güçlü büyülerini keşfeden Mahdek kabileleri hakkında bir sürü hikâye anlatılıyordu. Tabii ki Mahdekler hırsız olduklarından tam olarak bu hikâyelerin kahramanları olarak düşünülemezdi. *Tamam öyleyse*, diye düşündüm, *ben ilk olacağım*.

Kapının vurulmasıyla gerçek dünyaya döndüm.

"Girin," dedim, kimseyi görmek istemiyordum ama bunu belli etmemeye kararlıydım.

Odamda ışık yanmıyordu, o yüzden kapıdan giren gölgelerin kendilerini önce ellere, sonra bir tepsiye, sonunda da Abydos'a dönüştürmeleri biraz zaman aldı. *Abydos Amca*, diye hatırlattım kendime.

"Bütün gün bir şey yemedin," dedi sessizce.

Bana yiyecek getirmesine biraz şaşırmıştım. Babam yemeklerin ailece yenmesi konusunda çok kuralcıydı ve Shalla ya da ben odalarımızda surat asmayı tercih ediyorsak yemek yiyemezdik. Dün gece hastaydım, o yüzden hoş görülmüştü. Ama bu gece? "Babam bana yemek getirdiğini biliyor mu?"

Abydos yaklaşıp tepsiyi odamın köşesindeki küçük çalışma masasına koydu, sonra da daha şimdiden bana küçük gelen ve kendisini dev gibi gösteren sandalyeye oturdu. Tepsinin üzerindeki kırmızı kilden yapılmış kapağı kaldırıncı ortaya harika kokan kuzu kızartmasıyla dolu bir tabak çıktı. "Ailedeki herkes yemeğe başladı Kellen Usta. Bu benim yemeğim ve istediğim yerde yeme hakkına sahibim."

"Odamda mı yemek istiyorsun?"

"Sakıncası var mı?"

Yataktan kalktım, bir gün önceden üzerimde olan giysilerim tenime batıp rahatsız ediyordu, masada Abydos'a katıldım. Tepsie baktığımda bir kişi için fazla büyük bir porşiyon hazırladığını fark ettim. Başka bir şey daha dikkatimi çekti. "Tepsie iki kişilik çatal bıçak koymuşsun galiba."

"Hımm?" Fazladan çatal bıçaklara yapmacık bir şaşkınlıkla baktı. "Bak sen, gerçekten de öyle yapmışım. Ne tuhaf." Sonra kuzu tabağına baktı. "Yiyebileceğimden de daha fazla yemek getirmişim galiba. Acaba sen?.."

Çatalı bıçağı elime alıp gerçekten memnuniyet duyduğumdan değil, daha çok Abydos için sıırttım ama sahte mutluluk bile kararmış bir cam küreye bakarak odamda yalnız başıma oturmaktan iyiydi.

Başlangıçta sessizce yiyorduk. O zamana kadar Abydos'la hiç böyle uzun zaman geçirmemiştim. Bana hep oldukça basit biri gibi gelmişti – babamdan tamamıyla farklıydı. Ama şimdi yemeğini itinayla ağır ağır yiyişini izlerken benzerliklerin ortaya çıktığını görebiliyordum. Yaşları birbirine yakındı, Abydos babamdan bir yaş kadar küçüktü ve ikisi de aynı ten rengine ve vücut yapısına sahiptiler. Ama amcam babam gibi etrafında güç ve hâkimiyet hissi uyandırmıyordu. Bence o daha çok bir Daroman çiftçisine ya da Berabesq askerine benziyordu. Gösterişsiz. Sıradan. Basit. Sırf büyü yeteneğı olmadığı için mi onu böyle görüyordum yoksa?

“Sha'Tep olduğunu hep biliyor muydun?” diye sordum, bunun kaba bir soru olduğunu az çok farkındaydım ama cevabını duymak için birden güçlü bir istek uymuştum.

Amcam sorumu son derece nazik karşıladı. “Biliyordum galiba,” dedi, gözleri uzakta bir yere dikilmişti. “Çocukken biraz büyü yapabiliyordum. Vahaya yakinken çoğumuz yapabiliriz ama büyücü ismi alacağım yıla yaklaşıırken yeteneğim zayıfladı.”

Bana olan da tam olarak buydu! Ansızın içimin derinliklerinden bir panik duygusu yükselmeye başladı, sanki tüm ruhum yardım çağlığı atıyordu. *Bu doğru değil! Ben annem, babam ve Shalla gibi büyücü olmak üzere doğdum, işe yaramaz bir Sha'Tep olmak için değil, tıpkı... Abydos bana bakıyordu. Bakışları tatlıydı...hoşgörülüydü. Duy-*

duğum utanç korkumu ve öfkemi bastırdı, soluklarım yavaşladı ama altta yatan çaresizlik öylece kaldı. “Büyü yapamamaya başladığında...hiç...bununla savaşmayı denedin mi?”

Abydos kollarını öne uzattı, renkli bantlar çoktan solmuştu ama hâlâ görülebiliyorlardı. “Bantlarıma bakarak saatlerce oturur, düşüncelerimi yoğunlaştırıp onları benim için canlandırırsınlar diye atalarımızın ruhlarına dua ederdim.” Tırnağını kollarından biri boyunca kaydırды. “Hatta şeyi bile denedim...” Abydos başını iki yana salladı. “Delikanlıyken bazen aptalca düşüncelere kapılırdım.” Yemeğini yemeye devam etti.

“Anlat bana,” dedim. Amcamın yüzündeki ifadenin belli belirsiz değişmesinden ona emir vermiş gibi olduğunu anladım.

“Demek istediğim, okuduklarım... Diğer çömezlerin bakır sülfürle bantları kırma yöntemleri hakkında konuştuğunu duydum ve...”

Abydos gülümsedi, ağız dolusu kuzu etini yuttuktan sonra çatalıyla bıçağını tepsiye bıraktı. “Ah evet, vahanın derinliklerinden çıkardığımız bağlama metalleriyle hazırlanan iksirlerle ilgili hikâyeler. Üç genç büyücünün kendi büyülerinin bir kısmını asilce feda edip hep birlikte çalışarak egzotik iksirler geliştirebileceğini düşünebiliyor musun... Kellen, en çılgınca düşlerinde bile çömez arkadaşlarının böyle bir şey yapacağını aklın kesiyor mu?”

“Ama neden...” Sorum dudaklarımda kaybolup gitti. Cevabı zaten biliyordum. Büyü insanlarımızın sahip olduğu en değerli şeydi. Kim bu gücün bir parçasından vazgeçmek isterdi ki? Ama yine de stratejim tamamen

buydu. Panashi'nin büyü gücü çok fazlaydı, benim için bir kısmından vazgeçmeye razı olabileceğini umuyordum. Kardeşim de vardı – yeterince suçluluk duyuyorsa ve ego-sunu yeteri kadar besleyebilirsem tabii. *Ama Shalla, sen çok güçlüsün... Bütün klanın sahip olduğundan fazla büyü yeteneğin var, öyle değil mi?* Bu zorlama bir plandı ama dün gece Ferius bana Poker adlı tuhaf bir oyunu öğretirken anladığım gibi bazen sana dağıtılan kartlarla oynamak zorundasındır.

“Yapma,” dedi Abydos beni düşüncelerimden uyandırarak. “Şu bakışı pek çok genç çömezın yüzünde gördüm ama gücüne kara büyüyle erişen büyücülerle ilgili her bir efsaneye karşılık bunu yapmaya çalışırken hayatları paramparça olan yüzlercesinin gerçek hikâyesi vardır. Atalarımızın ruhlarının bize kendi isteğiyle bağışladığından daha büyük bir güç ararsan bedelini ödersin.”

Ansızın babamın bir gece önce söyledikleri geldi aklıma.

“Büyükannemin başına gelen de bu muydu?” diye sordum. “Onda gerçekten karagölge mi vardı?”

Sorduğum soru insanı şok edebilirdi ve sanırım Abydos da sarsıldı ama cevap vermeden önce duraksaması yalnızca bir saniye sürdü. “O hastaydı,” dedi neredeyse ilgisizce. Sağ elinin işaretparmağını yüzüne götürüp yanağına bir şekil çizdi. “Siyah, helezonik izler zamanla büyüdü ve büyüdükçe de onun içini karanlıklaştırdı.”

“Anlamıyorum. Ne karanlığı? Ne demek istiyorsun?”

Abydos sandalyesinde geriye yaslandı, alınıdaki çizgilerin derinleştiğini gördüm, kaşlarını yukarı kaldırmıştı. “Hastalık onu ele geçirmiş gibiydi. Bir...çirkinlik oluşmuştu içinde, onu değiştirmişti. Çocukken tanıdığım

kadından tamamen farklı birine dönüşmüştü. Sonunda onu durdurma işi babana düştü.”

Babamın sözleri kafamın içinde çınladı. *Bu aileyi de klanı da hilekâr bir büyücüden daha korumak benim hakkım ve sorumluluğum.* Ama başka bir şey daha söylemişti – Shalla hakkında. *Mecbur kalırsam Shalla’nın büyü yeteneğini sonsuza dek bağlarım.*

“Anlamıyorum,” dedim sesimi yükselterek. “Annem bir şifacı! Ne diye onu tedavi...”

“Bunun tedavisi yok. Eğer ustaların dediği doğruysa bu karagölge, büyülerimize yenilmeden önceki son günlerinde Mahdekler tarafından üstümüze gönderilen bir lanet, o yüzden büyülerimizin bu illeti def edebileceğinden şüpheliyim. Biz sadece enfeksiyonun yayılmasını önleyebiliriz.” Elini omzuma koydu – pek yapmadığı bir şeydi bu. “Geçmişe takılıp kalma, gelecek zaten haddinden fazla tehlikeyle dolu.”

Dün geceyi, Ra’meth ve oğullarını düşündüm. Ferius karışmasaydı babamı öldürebilirler miydi? Başımı kaldırıp Abydos’a baktım. “Ailemiz Ra’meth yüzünden tehlikede mi?”

Tekrar yemeğini yemeye koyuldu. “Baban klan prensi olursa değil.”

“Peki ama olacak mı? Ra Evi’nin pek çok destekçisi var. Ya eğer?..”

Abydos çatalına taktığı iri bir et parçasını ağzına götürmek üzereydi. Durup bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Babanın herhangi bir şeyde başarısız olduğunu gördün mü hiç?”

Haklıydı. Diğer yandan Abydos’un Jan’Tep entrikalarını bilip bilmediğinden şüpheliydim. Tam bunu kibar

bir yolla söylemenin yolunu ararken odanın kapısı tekrar açıldı. Gelen Shalla'ydı.

Geleceğini bilmem gerekirdi. Neredeyse koca bir gün geçmişti, ona duyabileceğim yersiz kızgınlığımın geçmiş olduğunu umuyordu muhakkak. "Bak Kellen, biliyorum bana kızgınsın ama ben..." O anda masamda oturan amcamızı fark etti. "Burada ne yapıyorsun Abydos?"

"Çık dışarı Shalla," dedim.

Abydos bana sert sert baktı. Normalde bir Sha'Tep tarafından azarlanmayı saçma bulurdum ama birkaç hafta sonra günlük emirlerimi almak için her gün Abydos'un karşısına çıkma ihtimalim oldukça yüksekti. Omzumu sıkıp sevimli bir şekilde gülümsedi. Bunda gerçek bir içtenlik vardı, belki annemle babamdan görmeye alıştığım-dan bile fazlaydı.

"Ben de tam gidiyordum Bayan Shalla," dedi Abydos. Doğrulup yarısı hâlâ yiyeceklerle dolu tepsiye uzanacakken bana döndü. "Bağışlayın Kellen Usta ama bazı acil işlerim var. Yemek tepsimi bir süreliğine burada bıraksam sizin için çok sorun olur mu acaba?" Cevabımı beklemeden kalkıp kapıya yürüdü.

"Teşekkür ederim Ab... Teşekkür ederim amca," dedim.

Dönüp hüzünlü gözleriyle bana gülümsedi.

"Amca mı?" dedi Shalla kuşkuyla, Abydos'un kalktığı sandalyeye otururken.

"Ne istiyorsun?"

"Ben..." Uzun bir süre tereddüt etti. "Sadece iyi misin diye bakmak istedim."

İnsanlar neden böyle sorular sorarlar ki? *Görüyorum*

ki kolun kopmuş, iyi misin? Ah, merhaba. Demek tüm ailen yangında öldü. Sen iyi misin? Büyü yeteneğim azalıyordu ve birkaç hafta içinde kendimi bir Sha'Tep olarak bulacaktım. O andan itibaren Shalla, amcama ne kadar saygı duyuyorsa bana da o kadar duyacaktı. O yüzden doğru cevap Hayır, iyi değilim'di. Asla iyi olmayacağım ve bu senin hatan Shalla.

Küçük birer çocuk olduğumuz beş yıl öncesi olsaydı tepsiyi alır, olduğu gibi Shalla'nın kafasına geçirirdim. Dün olsaydı ona bağırır, hayatımı mahvettiği için çatıyı kafasına çökertene dek haykırırdım. Ama bugündeydik ve ben artık bu kişi olmaya dayanamıyordum. Geleceğini düşünen biri olmam gerekiyordu.

"Senin denemelerine hazırlanıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordum konuyu değiştirmeyi umarak.

Elini açıp avcundaki altın diski gösterdi. "Düellom bu sabahıtı. Şu aptal ihtiyar Osia'phest, Enyeris'le dövüşmem gerektiğini söyleyince neredeyse reddedecektim. Sınavlara katılanların arasında en zayıf öğrenci o."

Artık en zayıfı değil diye düşündüm acı acı. Shalla'nın bana hastalıklıymışım gibi baktığını fark edince "İyiyim, sorduğun için teşekkürler," dedim.

Ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. Birkaç saniye öylece kaldı, pencereden bir böceğin uçup ağzına girmesini istedim o anda. En sonunda "İyisin, öyle mi?" dedi.

Başımı sallayıp hafifçe göğsümün sol tarafına vurdum. "Kalbim tam olması gerektiği gibi atıyor." Tabii bunun doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kim bilir belki de kalbim artık geriye işleyen bir saat gibi çalışıyordu. Kalkıp elbise dolabımı açtım ve temiz gömlek aramaya başladım. "Gerçekten Shalla, harika hissediyorum ama

bazı önemli işlerim var, o yüzden eğer sakıncası yoksa...”

“Büyü gücün zayıflıyor Kellen. Yakında tamamen yok olacak. Ve sen *iyi* olduğunu mu söylüyorsun?”

Cevap vermedim. Kavga çıkarmaya çalışıyordu. Shalla’nın dünyasında kavga ne kadar zeki olduğunu ispatlaması için şans demekti, çabucak kazanılacak bir irade denemesiydi – kavgadan sonra da asil bir tavır takınıp çekişmenin ve kızgınlığın artık unutulabileceğini söyleyecekti. Shalla benim kardeşimdi ve dünyada en sevdiğim üç kişiden biriydi ama “kavga edip unutmak” istemiyordum. Yakında kardeşimin yardımına ne kadar ihtiyaç duyacak olursam olayım o anda ona bakmaya bile tahammül edemiyordum.

Bir gün önceden üzerimde olan toza bulanmış gömleğimi hem akşam alacasına hem de ruh halime uyan koyu gri keten bir gömlekle değiştirdim.

“Bu gece yapacağın “işler” neler peki?” diye sordu ilgisiz bir tavırla yemeğimi didikleyerek. “Fare Kız’ın gelip seni sormasıyla mı ilgili?”

“Fare Kız mı?”

“Sizin sınıftaki şu sıkıcı kız. Sivri yüzlü olan. Nephi... Neph...”

“Nephenia mı?” diye sordum. “Onun yüzü hiç de sivri değil. O en...” Shalla’nın kendini beğenmiş bakışları sözlerimi sürdürmemi engelledi. Beni daha fazla oyalaması için ona bir bahane daha vermek istemiyordum. Başımı çevirince gözüm yatağımın yanındaki küçük masanın kıyısında duran kâğıt destesine ilişti. Gidip desteyi aldım, kartların avcumda yumuşakça kaydığını hissediyordum. Desteyi yelpaze gibi açıp fiske atarak kartları havaya yol-

lamamak için kendimi zor tutuyordum. “Gitmem gerek. Babam bunları hemen Ferius Parfax’a geri götürmemi söyledi.”

Shalla yemeğimle oynamayı bırakıp bana döndü, yüzü aniden ciddileşmişti. “Hayır, hizmetkârlardan birini göndermeni söyledi. O kadından uzak durmalısın Kellen. Herkes onun Daroman kralının casusu olduğunu, yeni klan prensi seçimlerine burnunu sokmak üzere geldiğini söylüyor.”

“Prens babam olacak,” dedim düşünmeden.

“Tabii ki babam olacak. Öyleyse bu Ferius denen kadının burada ne işi var? Ne istiyor?”

“Bilmiyorum,” dedim desteyi gömleğimin cebine sokarak. “Görünce mutlaka soracağım.”

Kapıyı açmak için döndüğümde zaten açık olduğunu gördüm. Babam kapının girişinde duruyor, koridor lambalarından vuran ışıkla aydınlanan uzun vücudunun gölgesi üzerime düşüyordu. Sağ elini ileri uzattı, avcunda rulo yapılp siyah mumla mühürlenmiş bir parşömen parçası duruyordu. *Bir ferman* diye düşündüm ansızın dehşete kapılarak. *Ra’meth bana karşı bir ferman yayınlaması için konseyi ikna etti.* “Seni çağırıyorlar,” dedi babam.

Sesinden, hissettiklerinin ne kadarının benim için duyduğu endişe, ne kadarının ailemizi rezil ettiğim için duyduğu öfke olduğunu anlayamadım. “Bunu açmak zorundasın Kellen,” dedi. “Dışarıda bekleyen bir saray muhafızı var.”

Uzanıp parşömeni aldım, ellerim titriyordu. Olması gerektiğinden daha ağırdı, kâğıdı açarken yere bir şey düştü. Başımı eğip baktığımda küçük bir altın diskin

üzerinden yansıyan ışığı gördüm, Shalla'nın düellosunu kazanınca aldığı diskin aynısıydı. "Anlamıyorum," dedim diski almak için yere eğilirken.

Shalla diski benden alıp incelemek için kendisinin-kinin yanına yaklaştırdı. Tamamıyla aynıydılar. "Çağrı kâğıdında ne yazıyor?" diye sordu.

Kâğıt rulosunu açmaya başladım ve ancak o zaman siyah muma basılmış sembolü fark ettim: sudaki dalgaların üzerinde yükselen bir yıldız. "Bu klan prensinin simgesi," dedim babama dönerek. "Ama...o öldü. Nasıl oluyor da?.."

Babam gözlerini kısıp şeklinde bir kusur bulacaktı gibi mührü inceledi. "Prens öldü ama onun sembolünü kullanabilecek biri var."

"Dul büyücü," diye soludu Shalla. "Ama o ne zamandır..."

Hiçbirimiz cevabı bilmiyorduk. Ölen klan prensinin karısı daha biz doğmadan çok uzun zaman önce saraydan dışarı çıkmayı bırakmıştı. Üzerinde adı yazan saray kapılarının önünde yer alan heykelin yüzündeki sert ve soğuk ifadeden pek de fazla bir anlam taşımıyordu bizim için. Parşömeni açtım ve kâğıda yazılmış olan o tek cümleyi gördüm. "*Size soracak sorularım var.*"

Sağ elimde parşömen, sol elimde altın disk babama baktım. "Ne yapacağım?"

Gözlerindeki kuşku yerini benim için duyduğu endişeye bıraktı. "Seçme şansın yok. O prensin dul eşi. Reddersen bedelini ödersin."

DUL PRENSES

Daha önce sarayın kapılarından hiç geçmemiştim. İçerisi devasa genişlikteydi, yukarıdaki yıldızlardan başka ışık yoktu, kumla kaplı zeminin üzerinde altı metre yüksekliğinde taş sütunlar uzanıyordu. Saray tam ortadaydı, yedi kenarlı çatıyı tabandan daha küçük hale getiren, içeriye doğru meyilli yedi duvarı olan geniş, tek katlı bir yapıydı. Çatıdan yükselen ve yıldızlara doğru parlayan yedi solgun ışığı hâlâ görebiliyordum, klan prensinin öldüğünü ve tehlikeli zamanlardan geçtiğimizi söylüyorlardı bize.

Fermanı getiren muhafız beni sarayın yanından geçirip arka taraftaki uçsuz bucaksız gibi görünen bahçelere doğru götürdü. Karanlık ve boşluk yüzünden kendimi çok yalnız hissediyordum. Annemle babamın benimle birlikte gelmesine izin verilmemesinin nedeni bu muydu? Her yer gölgeler içindeydi, cinayet işlemek için mükemmel bir yerdi burası.

Şimdiye kadar konsey, yeni klan prensi seçimleri sürerken kavgaları kesinlikle yasaklamış olmalıydı ama

Ra'meth onların bu hükmünden *gerçekten* de korkar mıydı? Rakibinin oğlunu saf dışı bırakmak için bir muhafıza ne kadar rüşvet vermek gerekirdi?

Muhafıza bir göz attım, kolları iki yanındaydı, iki elinin de işaretparmaklarıyla serçe parmakları hafifçe birbirine değiyordu. *Bir işkenceci*, diye düşündüm – demir ve kan büyülerinde uzmanlaşmış bir büyücü. Kaçmaya ya da karşı koymaya çalışsam beni aniden acıdan felç ederdi. Bir kolunu havaya kaldırıncı geri çekildim. “Sizi içerde bekliyor,” dedi.

Parlak çiçekler açmış ağaç sıralarının ve dikdörtgen şeklindeki küçük, karanlık havuzların ilerisine baktım. Orada uzun ağaçlardan oluşan bir koruluk vardı, ağaçlar bir sürü kolları olan, dans eden cılız figürlere benziyordu. Her bir kolun ucunda, içinde pembe ve altın renginde pek çok çiçeğin olduğu birer toprak kap bulunuyordu. “İçeride derken?” diye sordum. “Benim tek görebildiğim...”

Muhafızın gözleri kızgınlıkla parıldadı. “Orada,” dedi yerini işaret ederek.

Bahçelerin derinliklerinde, bitkilerin arasına gizlenmiş küçük, karanlıklar içindeki kulübeyi sonunda gördüm. Duvarlarının uzunluğu üç metreden fazla değildi, yüksekliği de ancak bir adam boyundaydı.

“Dul prenses kulübenin içinde mi?” diye sordum kuşkuyla.

Muhafız cevap vermedi. Orada öylece durmaya devam etti, bir kolunu kulübeye doğru uzatmış yürümemi bekliyordu. Aklıma babamın sözleri geldi: *Reddedersen bedelini ödersin*.

Daha önce hiç sarayın arazisine girmedikten ne

ummam gerektiğini bilmiyordum – fakat bu kesinlikle Sha'Tep mahallesindekiler gibi yıkık dökük kulübelere değildi. İşlenmemiş kütükler çatıyı her köşeden destekliyor, duvarların ve muhtemelen yağmur suyu toplanmasını diye bir kenarı aşağıya doğru eğilmiş çatının büyük kısmını kaba ahşap latalar oluştuyordu. İçerisi temiz ve oldukça bakımlıydı. Küften, kirden eser yoktu. Eğer kulübe bir insan olsaydı sessiz bir ağırbaşlılık sergilediğini söyleyebilirdiniz ama benim gözümeye yaşlı ve yorgun görünüyordu. Evde oturan yegâne kişi de hemen hemen aynı izlenimi uyandırıyor.

“Ke Evi'nden beklenebilecek saygı bu mu?” diye sordu.

Dul büyücü kulübedeki tek koltukta elinde kitabıyla oturuyordu. Tepeden tırnağa siyahlar giyinmişti, tek parça uzun ipek bir kumaşı kollarına ve vücuduna dolayıp açılmasını diye şurasından burasından mavi kurdelelerle tutturmuştu sanki. Daha çok cenaze levazımatçısı tarafından tören için giydirilmiş bir ölüye benziyordu. Sadece yüzü ve elleri görünüyordu ve gördüğüm bu yüz ve eller beni şaşkına çevirmişti.

“Bağışlayın...” diye geveledim, bir yandan da durmadan başımla selam vermeye çalışıyordum, nasıl davranırsam uygun olacağını ya da ona nasıl hitap edeceğimi bilmediğimi fark ettim. “Leydim?..”

“Bana Dul Büyücü diyebilirsin.” Sonra ekledi, “Ben üşütmeden önce şu kapıyı kapatırsan tabii.”

Ona sırtımı dönmemeye dikkat ederek arkamdaki kapıyı kapadım hemen. En azından bunun kabalık olacağını biliyordum.

Dul prenses ilk bakışta annemin yaşlarında görünü-

yordu ama tepemizde asılı tek lamba ileri geri sallandıkça yetmişli yaşların sonlarına gidip tekrar geri döndüğüne yemin edebilirdim. “Üzüntü verici değil mi?” diye sordu.

Gözümü dikip baktığım için kendime lanet ettim. “Nedir üzücü olan Leydim... Yani, Dul Büyücü demek istedim.”

Ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. “Kararlaştırılan ölüm zamanından çok fazla yaşamış birinin görüntüsü.”

Derin bir nefes alınca yüz hatları yine değişti ve çok daha genç bir kadına dönüştü.

Gerçekten ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. “Bence siz...”

Gülümsedi. “Güzel miyim?”

Söyleyeceğim kelime tam olarak bu değildi ama bir yargıda bulunamayacak kadar da gergindim. “Evet Dul Büyücü.”

Bunun üzerine bitkin bir şekilde gülümsedi, görüntüsü aynı kalsa bile bu gülümseyiş onu daha yaşlı göstermişti. “Seni büyük bir sıkıntıdan kurtarayım Kellen, Ke’heops’un oğlu.” Ellerini alabildiğine açtı, bu hareketle her tarafına yayılan enerjinin siyah ipek giysisinin kıvrımları altında parıldayarak cildini içten aydınlattığını gördüm. “Ben üç yüz yaşında varım, büyüden ve iradeden ibaretim yalnızca, taş kalpli bir oğlanın hakkımda ne düşündüğünü umursamayı yaklaşık iki yüz seksen üç yıl önce bıraktım.”

Sanırım bir şekilde konunun buraya geleceğini biliyordum. Ölen klan prensi neredeyse üç yüz yıl önce Mahdeklerle savaşıp galip gelen adamdı. Onun ve karısının mirasçısı yoktu, ilk kez klan prensi için seçim yapmamızın nedeni de buydu. Dul prensesi izlerken nefesimi tuttuğu-

mu fark ettim birden. Bu tür hikâyeler dinlemek başka, onlarla yüz yüze gelmek bambaşka bir şeydi. “Siz nasıl?..”

“Gri geçidin şaibeli şerefinden vazgeçip buraya kök salmamdan mı bahsediyorsun?” Kitabını bir kenara bırakıp elini havaya kaldırdı. Ben onu izlerken etrafına yaydığı güç, parmaklarındaki çizgiler boyunca bitki filizleri gibi kayıyordu. “Kemiklerimi bir arada tutmak için büyüler, kanın damarlarımda akması için büyüler, zihnimi keskin tutmak için büyüler, her şey için büyüler...sanırım ne demek istediğimi anlamışsındır.”

Bütün bunlar için yapılan büyü miktarı -onları yapmak için gereken beceri ve itina- bahsetmiyorum bile- afallatıcıydı. O anda aklıma bir şey geldi. “Peki neden böyle bir güçle?..”

“Kendimi kalıcı şekilde iyileştirmiyorum? Mesela kendimi gençleştirmiyorum?” Tekrar koltuğuna oturdu. “Bazı bedelleri ödemekten kaçamazsın, büyüyle bile.”

Başımı iki yana salladım. “Bağışlayın ama bunu so- racağım, neden şu anda klan prensi *siz* olmuyorsunuz?”

Koltuğundan kafasını kaldırıp bana baktı, bir kaşı yukarı kalkmıştı, sonra elini uzattı. “Buraya gel.” Yanına gittim, elimi tutup öptü. “Teşekkür ederim Kellen. Bu günlerde çok nadiren şaşırdığımı fark ettim. Uzun bir hayatın en ağır bedeli insanların önceden tahmin edilebilir hale gelmesi. Çoğuna soru sorman bile gerekmiyor, çünkü kişisel çıkarlar uyarınca dikkatle hesaplanmış cevaplar alıyorsun. Bundan sonra bana Mer’esan diyeceksin.”

Bu tuhaf samimiyetten rahatsızlık duyarak elimi çektim. “Beni bunun için mi çağırdın Mer’esan? Bana sorular sormak için mi?”

“Bak sen! Verecek cevapların var mı?”

“Bazı şeyler için evet,” dedim, sonra bir an düşündüm. “Ama muhtemelen ilgini çekecek konularda değil.”

Tekrar gülümsedi. “Güzel – zekisin. Zeki insanları severim.” Kalkıp önümde durdu, şimdi daha genç görünüyordu, yirmili yaşlarının sonlarında gibiydi sanki ve cidden güzeldi. Gerçekten de dediği gibi görünüşü umursayıp umursamadığını merak ettim. “Pek çok sorum var Kellen. Sen bunların hiçbirine cevap veremezsin elbette ama birlikte çözebileceğimize dair umudum var.” Bir anlığına başını eğdi. “Ah, ama sen tam da büyücülük sınavlarının ortasındasın değil mi? Öyleyse aklını sınamamız gerekiyor. Bana soru sor.”

Kafamda yüzlerce soru kaynaşıyordu. Beni neden çağırmıştı? Neden sarayda yaşamak yerine bahçedeki bu kulübede yaşıyordu? Neden büyücülük sınavlarına devam edebilmemi sağlayan altın diski vermişti bana? Cevabını almayı çok istediğim bu sorulardan hiçbirinin onun umurunda olduğunu sanmıyordum. Sorularımı cevaplamaya niyeti yoktu. Onun sorularını anlayabilecek miydim, o bunu bilmek istiyordu.

Şimdiye kadar hakkında öğrendiklerimi gözden geçirdim: sarayda yaşamayı tercih etmiyordu, gücü kendi elinde tutmaya kalkışmıyordu ve bu yüzden de klan entrikalarıyla pek ilgisi yoktu. Uzun yıllar halkın günlük sorunlarına uzak kaldıktan sonra büyücülük sınavları gibi önemsiz bir konuyla ilgilenmeye karar vermişti. Dahası bana ilgi göstermişti. Peki ama neden? Babam büyük ihtimalle klan prensi olacağı için mi? Prens olmak için yarışan başkaları da vardı, Ra'meth de bunlardan biriydi.

Mer'esan onunla ya da Tennat'la konuşmuş muydu? Kulübeye göz gezdirince uzun süredir buraya hiç ziyaretçi gelmemiş gibi bir hisse kapıldım.

"Acele etme," dedi ama sesindeki tahammülsüzlük onu ele veriyordu.

Mer'esan gergin. Endişeli. Başka bir şey olmalıydı... Ölüme ve hayata olan ilgisini uzun süre önce kaybetmiş birinin canını sıkacak bir şey. Yeni bir şey. Büyü gücüyle çözemediği bir şey. Olasılıkların ve permütasyonların bir süre daha kafamda dolanıp durmasına izin verdikten sonra cevabı -aslında daha çok soruyu- bulması için içgüdülerime güvenmeye karar verdim. "İlgini çekecek sadece bir soru var Mer'esan. O da kendi başına cevaplayamayacağı bir soru."

"Gerçekten mi? Ben bilgili bir kadınıym Kellen. Beni bu kadar şaşırtacağını düşündüğün bilmece de nedir?"

"Ferus Parfax kim?"

Uzun bir sessizlikten sonra Mer'esan onaylar gibi hafifçe başını eğdi. "Aferin Kellen, Ke'heops'un oğlu. Cebindeki o küçük disk hak ettin."

Mer'esan küçük bir rafta duran çaydanlığa doğru yürüdü. "Sana yiyip içecek bir şeyler ikram ederdim ama korkarım benim bu yaşta yiyip içtiğim şeyler sana epey dokunur." Koyu ve fazla akışkan olmayan bir şeyi mavi bir bardağa doldurup bir yudum aldı. Sonunda bardağın kenarından bana baktı. "Argosi sana kartlarını gösterdi mi?"

Elim içgüdüsel olarak destenin bulunduğu cebime gitti. Mer'esan yaptığım hareketi fark edip elini uzattı. "Ver onları bana," dedi. Razı oldum ve kartları ahşap bir

tezgâhın üzerine ön yüzleri yukarı bakacak şekilde yaymasını seyrettim. Biraz sonra gözlerini kıstı. “Bu onun gerçek destesi değil.”

“Gerçek,” dedim. “Onu bana dün verdi.”

Mer’esan kartları toplayıp bana verdi. “Tabii ki bu bir kart destesi ve Ferius adlı o kadına ait olduğundan şüphem yok. Ama bunlar onun *Argosi* kartları değil.”

“İyi ama ‘Argosi’ nedir? Daromanlarla ya da Berabesq-lerle ilgili bir şey mi?”

“Argosi bir halkın adı değildir,” diye cevapladı Mer’esan bardağından bir yudum daha alarak. “Onlar daha çok...toplumdan dışlanmış bir yığın insandır. Dünyayı dolaşır, kendilerine para kazandıracak ufak tefek işler yaparak yaşarlar.”

Kart destesine bakıp Ferius’un başka insanların parasını kendi cebine atmak için onları kullanarak büyü yapmasıyla ilgili esprisini hatırladım. “Onlar kumarbaz.”

“Evet – ama bunun bir tür tezgâh olduğuna inanıyorum. Aslında insan onların şey olduğunu sanabilir...” Kelimeyi bulmak istermiş gibi yukarı baktı.

“Haritacı mı?” dedim.

Mer’esan şaşırmış gibi göründü ama sonra hafif bir kahkaha attı. “Öyle olduğunu mu söyledi?” Cevap vermemi beklemedi. “Sanırım ‘haritacı’ da gayet iyi bir tanım ama Argosiler yerleşim yerlerinin haritalarını çizmez, daha çok insan kültürünün haritasını çizer.” Elimdeki desteye hafifçe vurdu. “Kartların anlamlarını biliyor musun?”

Başımı salladım. “Kalkanlar Darome, büyüler Jan’Tep, kadehler...”

“Kadehler Berabesq, evet. Ama hepsine tek tek daha yakından bakarsan her karttaki özel desenin o toplumun

temel güç yapısının bir bölümünü yansıttığını görürsün. Bunlara ‘uyumlular’ diyorlar.”

Kâğıtları karıştırdım, büyü simgeli kartlardan birini alıp baktığımda üzerinde bir lord büyücü resmi olduğunu fark ettim. Kalkanlı kâğıtlardan birinde zırh giymiş bir adam resmedilmişti, omuzlarından uzun, kırmızı bir pelerin sarkıyordu. Kartın adı “Ordular Kumandanı” idi. Kalkanlı kartların ası, büyük taş bir duvarı vurmak üzere olan bir tür mancınığı resmederken büyüler asının üzerinde bir vaha resmi vardı. *Böylece her deste kendi kültürünün temellerini ve hiyerarşisini gösteriyor.* “Ferius’un başka kartları da var,” dedim yeleğinin içine sokuşturduğu desteyi hatırlayarak. “Onlara ‘uyumsuzlar’ diyordu.”

Mer’esan başını salladı. “Onlar sözüm ona koz. Argosiler etrafımızdaki dünyaya yeniden şekil verecek güce sahip büyük olaylara tanıklık etmek için seyahat ederler; uygarlıklar kurup yıkabilecek güçleri ve halkları gözlerler. En doğru desteyi yaratarak tarihin akışını açıklayabileceklerine inandıklarından bu yeni kartları -uyumsuzları- resimliyorlar.”

Bütün bunlarda tuhaf, çarpık bir mantık vardı. Eğer bir kültürü şekillendiren halkı ve olayları mükemmelen yansıtan bir desteniz varsa bu deste o toplumun nereye yönlendiğini görmenize de yardım edebilirdi. “Ferius o yüzden mi burada? Çünkü klan prensi...”

“Duygularımı gözetmen gerekmiyor,” dedi Mer’esan soğukça. “Kocamın öldüğünün farkında değilmişim gibi.”

Onun bu kayıtsız konuşma tarzı beni hazırlıksız yakaladı. Kendimi gözlerimi dikmiş ona bakarken buldum, yüzünde keder, öfke, hatta bir rahatlama belirtisi arıyor-

dum. Galiba fazla uzun baktım çünkü o da ansızın bana baktığında buz kestiğimi hissettim. “Nerede yüzdüğüne dikkat et Ke’nin oğlu. Bilinmeyen sularda çok derinlere dalanlar genelde boğulurlar.”

“Bağışla beni Dul Büyücü... Kötü bir niyetim...”

“Bana Mer’esan demeni söylemişim.”

“Bağışla beni Mer’esan.” Bir süre çenemi kapalı tutup bunun daha çok işe yarayıp yaramayacağını görmeye karar verdim.

Dul prenses bana çok uzun gelen bir süre boyunca gözlerini üzerime dikti. Gitgide daha çok rahatsızlık duyuyordum, amaç da buydu sanırım. Tekrar konuşmamı, başka aptalca şeyler söylememi istiyordu, böylece benimle yine alay edebilecekti. Ama bazen çok inatçı olurum, özellikle de biri beni kışkırttığı zaman.

Bana sonsuzmuş gibi gelen bir sürenin sonunda “Güzel,” dedi. “Herhalde şimdi önemli meselelere dönebiliriz.” Kartları benden alıp yelpaze gibi açtı, gelişigüzel birini seçti. Kartı çevirdiğinde büyüler destesinin en büyük resimli kartı olduğunu gördük: Klan prensi.

“Atalar aşkına...” dedim. Prensın ölümünden Ferius sorumlu olabilir miydi? *Hayır, Mer’esan çoktan bir kehanet büyüsü yapmıştır, büyük ihtimalle de kum ve kor büyüsü. Kocasını öldürülmüş olsa bundan haberi olurdu. Bu da bir denemeydi o kadar.*

“Daha iyi,” dedi düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, gerçi bu tamamen olasıydı. Kartları bana geri verdi. “Kocam uzun yıllardan beri gitgide kötülemekteydi ve son aylarını yaşadığını dünyanın yarısı biliyordu. Argosî’nin zamanlaması sadece bir tesadüf. Burada bulunma sebebi başka.”

Kartlara göz gezdiriyordum. Argosiler kartlarının dünyanın gerçek durumunu gösterdiğinden her zaman eminseler yeni bir klan prensi onlar için önemli olmaz mıydı? “Klan Prensi” kartını buluncaya kadar desteyi karıştırdım. Taç giymiş bir adamı gösteriyordu, arkasında yedi köşeli bir yıldız vardı, büyüünün yedi şeklinin mühürleri parlıyordu. “Klan prensimiz ister eski ister yeni olsun bu yine de aynı kart, aynı deste.”

Yüksek sesle konuşmak istememiştım ama Mer’esan gülümseyerek elini uzatıp yanağıma koydu. Davranışında bekleyebileceğimden çok daha fazla sevecenlik vardı. “Daha iyi Ke’nin oğlu. Çok daha iyi.”

Anlaşılan Mer’esan’ın benden hoşlanma derecesi tamamen son söylediğim şeyin zekice olup olmamasına bağlıydı. “Argosilerin diğer kartlarını...yani uyumsuzları...dünyayı değiştirebilecek halkları ya da olayları temsil etmesi için resimlediklerini söyledin. Ferius Parfax’ın yaklaşan bir tehlike yüzünden burada olduğuna inanıyorsun. Öyle bir tehlike ki...” *Nasıl söylemişti?* “Bir uygarlık kurabilecek ya da yıkabilecek bir şey.”

Mer’esan başını salladı. “Kafanı kemiren bu düşünceyle gel de uyu bakalım.” Omuzları çöktü, gözleri çukura kaçmış gibiydi. “Burada bitirelim Ke Evi’nden Kellen. Bu, yirmi yıldan fazladır katlandığım en uzun görüşme. Yoruldum.”

Beni deneyip durmasaydı görüşmenin çok daha hızlı geçebileceğini söyleyecektim neredeyse. *Amaç bu değilse tabii. Yeterince zeki olup olmadığımı anlamak istemişti ama ne için yeterince zeki?* Elimi cebime sokup bana gönderdiği altın diski çıkardım. “Benden Ferius Parfax’ı gizlice izlememi istiyorsunuz.”

Mer'esan bana arkasını dönüp birden bardağını, kitabını, çaydanlığını düzenlemeye koyuldu. *Utandı* diye düşündüm. *Benden istediği şey yüzünden utandı*. “Argosiler sırlarla doludur,” dedi. “Bu Argosi seninle ilgilenmiş gibi görünüyor. Bu ilgiyi devam ettirmek için ne gerekiyorsa onu yapacaksın. Bunu benim istediğimi de ona, babana ya da herhangi birine belli etmeyeceksin.”

Demek hayatımı kurtaran kadını izleyeceğim. “Ve karşılığında da büyücülük sınavlarına katılmamı sağlayacaksın,” dedim, sözler şimdiden kulağıma ihanet gibi geliyordu. “Ama yeni klan prensi seçilene kadar sınavlar askıya alınmaz mı? Konseyin kimin büyücü adı alacağına karar vermekten daha önemli işleri yok mu?” Mer'esan dönüp sertçe baktı bana ama ben onu eğlendirmek için numaralar yapmaktan bıkmıştım. “Hayır, bu defa açıkça söyle bana.”

Sanırım o kadar yorgun olmasaydı hemen oracıkta bir büyüyle beni yakıp kavurabilirdi. “Sınavlar şimdi her zamankinden de önemli. Önemli olan tek şey onlar.”

“Ama neden?”

“Çünkü kocama bir mirasçı veremedim,” dedi, sesi ancak fısıltı halinde çıkıyordu ve şey doluydu...ne? Hüzün. Pişmanlık. Suçluluk. *Ve başka bir şey daha. Kararlılık*. “Bir büyücünün gücünden daha önemli olan nedir Kellen?”

Bir gece önce Ra'meth'in söylediklerini düşündüm tekrar. “Ailesinin gücü.”

Mer'esan başını salladı. “Sadece kendi gücüyle halkımızı bir arada tutacak kadar güçlü büyücü kalmadı artık. Diğerleri onu öldürüp tacı kendilerine almaya çalışabilir. Bu yüzden yeni prensin güçlü bir soydan olması gerekiyor. Meydan okunamayacak kadar güçlü bir aile. Bir ha-

nedan.” Başını alaycı bir şekilde salladı. “Ayrıca konseydeki şu ödleler en güçlü soyu belirlemek için sınavları kullanacaklarından hükümdarları olabilecek büyücünün aleyhinde oy kullanmaktan korkmalarına da gerek kalmayacak. Ellerini kirletmeyecekler.”

Ra'meth'in yeni pozisyonunu kullanarak kendisini desteklemeyenleri cezalandıracağını hayal etmek zor değildi. Sadece şansını artırmak için babamı öldürmeye bile hazırды. *Kahretsin, ya peşimizi bırakmazsa?*

“Kaşlarını çatmana sebep olan oysa söyleyeyim, Ra'meth'den korkmana gerek yok. Konsey kararını verdi – yeni klan prensine tacı verilene kadar kavga yok.”

“O zaman ne olacak?” diye sordum, yükselen sesim korkumu açığa vuruyordu. “Peki ya babam seçilmezse aileme ne olacak? Ya Shalla ve ben...”

“Sürgün,” dedi. “Yeni prens sürmeyecek elbette – bu, saltanata başlamak için korkunç bir yol olurdu. Hayır, eğer Ra'meth prens olursa konsey Ke Ailesi'ni sürgün edecek.”

Sürgün. Dostları, klanı, vahaya giriş hakkı olmayan ve dünyayı dolaşıp duran bir Jan'Tep ailesi. Yıllar geçtikçe babamın bile büyü gücü zayıflardı. Bu bizim için ölüm cezasından farksızdı.

Mer'esan bir an bana baktı, yüzündeki anlayışlı ifade daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. “Biz bir büyü halkıyız,” dedi sessizce. “Aileler arasındaki bir büyücüler savaşını göze alamayız. Hızlı ve acımasız bir adaletsizlik, yıllarca hatta belki yüzyıllarca büyülerle, cinayet ve kavgalarla sürecekan davalarından daha iyidir.” Uzanıp elimi küçük altın diskin üzerine kapadı. “Büyünü bir an önce bulmanı öneririm Ke'nin oğlu.”

10

CASUS

Mer'esan'ın küçük kulübesinden ayrıldığımda gecenin geç bir saatiydi. Ferius'un destesi altın diskle birlikte hâlâ cebimdeydi. Beni idare etmek için kullanılan bu araçlardan bunaldığımı hissediyordum. Ferius'un Jan'Tep büyüğü hakkında yaptığı esprileri düşündüm tekrar. Büyü yapmak için duyduğum arzuyu önemsiz ve çocukça buluyordu. *Ama dul büyücü ailemin güvenliğini sağlayacak tek şeyin bu olduğunu söylüyor bana.*

Kime inanacağımı bilmiyordum. Ailemin ne düşüneceğinden emindim. *Bir Jan'Tep güçlü olmalı* diyecekti babam. Annemse bana öylece bakıp o küçük el kol hareketlerini yapacak, parmağını sol gözümün etrafında gezdirip hayatın olması gerektiği gibi akıp gittiğine beni ikna edecekti. Shalla her zaman ne yapıyorsa onu yapacaktı: bütün hatanın bende olduğunu ve daha fazla çaba göstermem gerektiğini söyleyecekti. Bir kerecik olsun beni yargılamayacak ya da benimle dalga geçmeyecek biriyle konuşmak istiyordum.

Nephenia.

Shalla onun beni sormak için uğradığını söylemişti. Kapıyı çalarken, beni sorarken nasıl görünüyordu acaba? Gözleri endişeyle mi doluydu, yoksa daha fazlası mı vardı? Annemle babam beni görmesine izin vermeyince ağlamış mıydı?

Bu çocukça bir hayaldi elbette, yine de onu bulmaya çalışmak için ani bir isteğe kapılmıştım. Geç olmuştu, dul büyücü nereye gittiğini takip etmesi için muhafızlarından birini peşime takmış olabilirdi. Ayrıca adım gibi biliyordum ki sabahleyin Shalla babamın önünde büyük bir şov yaparak kartları “Daroman kadın” a verip vermediğini soracaktı. Dul prensesle yaptığım, kartları geri vermeyişimin tek gerekçesi olan görüşme bitmişti. O yüzden Ferius’u bulmak, Nephenia’yla yaşanabilecek romantizm umutlarından önce gelmek zorundaydı.

Yaşadığımız şehir fazla büyük değildi – ancak sekiz kilometre çapında, yaklaşık üç bin kişinin yaşadığı bir yerdi- ama bu kadar insanın arasında birini bulmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı, tabii nereye bakacağımı bilmiyor olsaydım.

Benim halkım şarap ve biranın yanı sıra *djazel* adı verilen, kayısı ve nardan yapılan daha geleneksel bir içki içer. İçkiler genellikle evde, aile ortamında, sessiz sakin ve oturaklı bir şekilde içilir. Bu hiçbir şekilde Ferius’a uymadığından şehir misafirhanelerinin yolunu tuttum. Özellikle yabancılar için yapılmış sadece beş misafirhane vardı ve bunların yalnız üçünde sert içkiler sunulduğundan emindim.

* * *

“Burada değil,” dedi tezgâhın arkasındaki ince dudaklı Sha’Tep adam, beni umursamadan iki küçük meşe fıçıyı arkasındaki derin rafa yerleştirmeye koyuldu.

“Ama onu gördüğünüze eminsiniz, değil mi?”

Kemikli yapısına biçimsizce iliştirilmiş gibi duran küçük göbeğini hoplatarak güldü. “Taşralı şapkası giymiş, kızıl saçlı Daroman kadından bahsetmiyor musun? Burarlarda onlardan kaç tane gördüğümüzü sanıyorsun?”

“Peki ne zaman gitti?”

Adam sinirlenmiş gibi görünüyordu, belki de düşünceliydi. Hangisi olduğunu tam anlayamıyordum. “Yaklaşık iki saat önce olsa gerek. Biramın inek sidiğine benzediğini söyleyip daha iyisini aramaya gitti.” Kapıyı işaret etti. “Gecenin Çağrısı’na bak bir de. Veda Meydanı’nda, cadde-nin dört yüz metre kadar aşağısında.”

“Kartal’ın Gururu’nda olamaz mı? O daha yakın.”

“Oraya zaten gitmiş. Onların biralarının da kedi çişine benzediğini söyledi, belli ki hanımefendi onu inek sidiğinden daha kötü bulmuş.”

Misafirhaneden çıkıp kenar mahallelerden geçerek Veda Meydanı’na varmam yarım saat sürdü. Ferius Gecenin Çağrısı’na gitmiş miydi, oranın birasını hangi tür sidikle karşılaştırmıştı bilmiyorum ama onu bulduğumda daha aciliyet gerektiren sorunları vardı.

Meydanın girişi bir düzine çömezın beyaz gömleklı sırtlarıyla kapatılmıştı, birkaç tanesi bizim sınıftandı, meydanı görmemi imkânsız hale getiriyorlardı. Yine de Ferius’un orada olduğunu söylemek zor değildi.

“Çekil, seni aptal suratlı küçük fare, yoksa o bıyıklarını keser dişlerimi karıştırmak için kullanırım!” Ferius

bağırırken sözcükleri hafifçe yuvarlıyordu. Daha önce bu kadar sarhoş birini duymamıştım herhalde.

Az ötemde Panashi'nin tıknaz vücudunu fark ettim ve onu yanıma çektim. "Neler oluyor orada?"

Panashi beni görünce kolumdan tutup meydandan uzağa çekti. "Kellen! Burada ne yapıyorsun?"

"Ferijs Parfax'ı arıyorum," dedim elinden kurtularak. "Şimdi bana neler olup bittiğini söyle."

"Eve git Kellen. Burada olmaman gerekiyor."

Onu biraz daha iteklemek üzereydim ki on yedi on sekiz yaşlarında, bizden daha büyük iki çömez arkalarına bakıp bizi fark ettiler. "Hey şişko, bekçiliğe devam etmen gerekiyor."

"Tamam," diye seslendi Panashi onlara. Bana dönüp alçak sesle konuşmaya başladı. "Eve git Kellen. Tennat ve kardeşlerinin şu anda seni görmesini istemezsin."

Gömleğine yapıştım, Panashi şiddete eğilimli biri olsaydı bu yaptığım büyük bir hata olurdu. "O benim hayatımı kurtardı Panashi."

Panashi gözlerini yere dikti. "Bu sadece... Endişelenme. Ona zarar vermeyecekler. Yani tam olarak öyle sayılmaz."

"Yalan söylüyorsun Panashi. Ya da aptalsın." Onu kenara itip meydanın girişine koştum. Diğer çömezlerin arkası bana dönüktü, dikkatlerini meydanda olup bitenlere vermişlerdi. İki tanesinin arasında bir açıklık görüp oraya yöneldim, kimse fark etmeden aralarından geçtim.

"Hey!" diye bağırıldı içlerinden biri kolumdan yakalamaya çalışarak.

Peşimden geleceklerini düşünerek dönüp arkama bir

göz attım ama hiçbiri, Panashi bile meydanın sınırını geçmedi. Dışarıda kalmaları emredilmiş olsa gerekti.

“Kellen, dur!” diye bağırdı Panashi. “Ne yaptığını bilmiyorsun. O bir casus!”

Onu umursamayıp üç kişinin Ferius’un karşısında dikildiği meydanın öbür ucuna doğru yüz metre kadar koştum. Ferius beni görünce bağırdı. “Hey, evlat. Böyle koşturup durmamalısın bence, ölümden daha yeni döndün.”

Ferius’un önünde duranlar bana döndü. Önce Tennat’ı tanıdım. Yüzünün bir tür açlıkla karışık heyecan dolu ifadesi midemi bulandırdı. Yanında kardeşi Ra’fan duruyordu, zincir büyücülerinin tören giysileri olan gri-mavi ipek gömlek ve ketenden bol bir pantolon giymişti.

Diğer tarafında Ra’dır vardı, kardeşlerinden daha yapılı ve uzundu; savaş büyücülerinin kan kırmızısı gömleğini ve siyah pantolonunu giymişti.

Neden hepsi tören giysilerini giymiş? O anda meydanın etrafına yerleştirilmiş dört maltızı fark ettim, her birinde değişik renkte bir ateş yanıyordu. “Onu yargılamak için mahkeme mi düzenliyorsunuz siz?”

“O bir casus,” diye yanıtladı Tennat, gülümseyişi o ana dek gördüğüm en çirkin şeydi. “Babam öyle diyor.”

“Baban aptalın biri,” dedi Ferius. “Kusura bakma.”

“Kapa çenenin Daroman!” diye bağırdı Ra’fan.

Dikkatini iyice toplayıp Ferius’a bağlama büyüsü yapmasını bekledim ama bu şekilde bağırırken odaklanmasına imkân yoktu. *Neden öylece dikilip duruyorsun Ferius? Neden kaçıp gitmiyorsun?*

Ferius’un üzerinde durduğu yere bakınca cevabı buldum. Çakılların ve toprağın üzerine kabaca bir daire

çizilmişti, zar zor fark edilebiliyordu ama hemen altında gömülü ince bir bakır tel hattı olduğundan emindim. Ra'fan grubun zincir büyücüsüydü, Ferius misafirhane-deyken teli tuzak büyüyle donatmış olmalıydı, o dışarı çıkıp çemberin içine girdiğinde de büyüü harekete geçirmişti. Dışarıdan teli kırmak basit bir meseleydi ama çemberin içindeki kişi, Ra'fan büyüü bırakıncaya kadar bağlı kalırdı.

“Duruşma yapamazsınız,” dedim elimden geldiğince babamın sesini taklit etmeye çalışarak. “Bırakın yargılama yapmayı hiçbiriniz mahkemeye katılacak statüde bile değilsiniz. Ustalar bunu öğrendiği zaman...”

“Onlara kim söyleyecek?” diye sordu Ra'dir bana doğru bir adım atarak. Meydanın girişini bekleyen çömezleri gösterdi. “Buradaki herkes sadık birer Jan'Tep büyücüsü. Buradaki herkes halkımızı casuslardan korumak zorunda olduğumuzu biliyor.” Sonra bana dönüp, “Ayrıca Ra'fan burada olanları açığa çıkarmaması için bir zihin zinciri büyüü buldu. Kadın her şeyi hatırlayacak ama bu konu hakkında ne konuşabilecek ne yazabilecek ne de olanları herkesin öğrenmesine neden olacak bir şey yapabilecek. Ra'meth...”

“Kapa çeneni,” dedi Ra'fan. Ansızın ağabeyim olmayı karar vermiş gibi yanıma gelip elini omzuma koydu. “Diğerleriyle birlikte orada bekle Kellen. Kimse seni incitmek istemiyor. Sha'Tep olabilirsin ama yine de bizim halkımızdan birisin. Jan'Tep olarak seni korumak bizim görevimiz, anlıyor musun?”

Merhametli atalarım, gerçekten de benim tongaya düşecek kadar aptal olduğumu sanıyor.

Ra'meth artık seçim süreci başladığı için ailemin peşine düşemezdi, o da oğullarını Ferius'un peşine takmıştı. Sadece geçen gece işine burnunu soktuğu için intikam almak istemesinden olamazdı bu, herkese Ke Evi'nin dostlarının güvenilir olmadığını da göstermek istiyordu. Tabii ki o anda buna dikkat çekmek beni hiçbir yere ulaştırmayacaktı.

Başkalarının kulaklarına da benimkilere olduğu gibi sahte gelmemesini umut ederek bir kahkaha attım. "Ferius Parfax'ın casus olduğunu mu sanıyorsunuz? O casus değil. Bir kart üçkâğıtçısı olabilir ama bu casusluk kadar önemli bir şey değil."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Ra'fan omzumdan çektiği eliyle beni iterek. "Çömez düellosunda ortaya çıkıveren bir kart oyuncusu ha? Senin hayatını kurtarıp geceyi babanın evinde geçiren bir kart oyuncusu?" Beni ikinci kez itti. "Karanlığa gizlenip bir lord büyücüye saldıran bir kart oyuncusu?"

Kalbim göğsümde çok hızlı atmaya başlamıştı. Yine de çenemi tutamadım. "Öyle mi? Casus olduğu sonucuna böyle mi vardın yani?"

Ra'fan beni tekrar itince arkaya doğru sendeledim. "Gerçek, güçlü bir prensin ortaya çıkmasını engelleyerek klanımızı zayıf tutabilmek o şişman Daroman kralının işine gelmez mi?" Meydanın girişinde nöbet tutan çömezlere döndü. "Şu Daroman ödlekları bizden korkuyor. Bütün askeri güçlerine ve savaş makinelerine rağmen bizim büyümüzden korkuyorlar! İşte bu yüzden casusları dün Ra'meth'i ölümle tehdit etti."

Girişteki çömezlere döndüm, en azından bazılarının

bunun ne kadar gülünç olduğunu anlamasını umuyordum. Yüzlerinde tek görebildiğim avanaklık, aptalca bir gurur ve adi bir heyecanın karışımıydı. Hepsi de bunun Jan'Tep halkını asilce savunmak olduğuna inandırmıştı kendini. Panashi bile göz göze geldiğimizde, "Doğruya doğru Kellen. Daromanlar klanın işlerine burnunu sokmamalı," dedi.

"Zaman geldi," dedi Ra'fan.

Dönüp bakınca Ferius'un içinde bulunduğu dairenin önünde sıralandıklarını gördüm.

"Durun, ne yapıyorsunuz? Eğer bu bir duruşmaysa sizin..."

Tennat güldü. "Duruşmayı çoktan yaptık Kellen, sen buraya gelmeden. Onu Jan'Tep halkına komplo kurmaktan suçlu bulduk. Şimdi de cezasını vereceğiz."

"Sorun yok evlat," dedi Ferius. "Evine git."

Önce yardım getirmem için gitmemi istediğini düşündüm. Sorun şu ki bu hiçbir işe yaramazdı: zamanında kimseyi bulamazdım, bulsam bile umursayacaklarından emin değildim. Kimse kumarbaz bir Daroman ya da gezgin bir Argosi ya da işte her ne ise onun uğruna, yeni klan prensi seçilme ihtimali olan bir adamın ailesini kızdırmayı göze almazdı.

Dönüp yardım getirmeye gitmemin işe yaramayacağını anlatmak ister gibi Ferius'a baktım, o anda daha önce koyu yeşil olduğunu fark etmediğim gözlerindeki kuşkuyu gördüm. "Sen git, bu üçüyle başa çıkabilirim," dedi ama yalan söylediğini biliyordum.

"Evine git Kellen," dedi Ra'dir. Havaya kaldırdığı elleri kırmızı-siyah bir parıltıyla için için yanmaya başladı. Daha

büyüyü yapmadan sıcaklığı hissedebileceğim kadar güçlü bir iradesi vardı. “Burada gördüklerine dair ağzını sıkı tutarsan söz veriyorum ki başına kötü bir şey gelmeyecek.”

Başına kötü bir şey gelmeyecek. Bunun dışında başıma gelebilecek her kötü şey zaten gelmişti.

“Zaman geldi,” dedi Ra’fan.

Ra’dır gülümsedi. “Haydi Kellen. Bu konuda dost olalım. Ailelerimiz çekişmek zorunda değil. Ne diyorsun?”

Büyü gücümü toparlamanın bir yolunu bulacaksam muhtemelen yasaklanmış büyü ve ritüelleri kullanmam gerekeceği gerçeğinde ironik bir şey vardı. Bana yardım etmeleri için insanlara ihtiyaç duyacaktım – arkadaşları için karanlık ve korkunç işler yapmaya gönüllü olacak insanlara. Ra’dır gibi insanlara.

Çok yazık, şimdiye kadar başıma gelmeyen tek kötü şey kendi ölümümdü ve hayatta kalışımı Ferius’a borç-luydum.

“Diyorum ki... Sen neredeyse tanıdığım en büyük, en sersem hödüksün Ra’dır ve Ferius Parfax’ı alt etmek istiyorsan ilk önce beni yenmek zorundasın.”

Ra’dır’in gözleri kocaman açıldı, hemen ardından da beni yakalamak için ileri atıldı. Eğilip kollarının altından geçerek koştum, Ra’fan’ı geçip Ferius’un içinde bulunduğu daireye atıldım. Büyüyü bozabilirsem özgürlüğüne kavuşacaktı. Yanımda ne bıçak ne de başka bir şey vardı, ben de ellerimi kullanarak bütün gücümle çakıl ve toprağı kazıp bakır teli aramaya başladım. Tam parmaklarım teli bulmuştu ki yan tarafımdan bir tekme yediğimi hissettim. Rüzgâr beni yere yıkmıştı ama teli koparmayı başarmıştım, tel koparken taşıdığı büyü de bozulmuştu.

Beceriksizce sürünerek geri çekilip ayağa kalktım, Ra'dır ve kardeşleri benden birkaç metre ötede duruyor, ne yapacaklarından daha doğrusu bize karşı hangi büyüü kullanacaklarından emin değilmiş gibi görünüyorlardı.

"Teşekkürler evlat," dedi Ferius. "Bütün bu bağlama hadisesi canımı sıkmaya başlamıştı."

"Değişen bir şey yok," diye bağırdı Ra'fan. "Büyü yapamayan iki aptala karşı üç büyücü. Bu kez senin şu pis duman hilene karşı hazırlıklıyız."

Ferius onu umursamadı. Bana dönüp, "Sanırım yanında silah getirmedi," dedi.

Kart destesini cebimden çıkardım. "Sadece bunlar."

"Onlar sende kalsın," dedi. "Benim var." Elini yeleşinin cebine sokup başka bir kart destesi çıkardı. Kartları yelpaze gibi açtı. "İşte evlat, bir kart seç, herhangi bir kart."

Başka ne yapacağımı bilemediğimden destenin ortasından bir kart çektim. O anda kartın soğuk metal yüzeyini hissederek bunların bende ki desteye hiç de benzemediğini fark ettim.

"Sinek dörtlüsü mü?" dedi elimdeki karta bakarak. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Herhangi bir kart dedin," diye cevapladım, gözlerim elimdeki bu tuhaf silaha takılıp kalmıştı.

"Ah bence sorun yok," dedi ve diğerlerine döndü. "Hep bir Jan'Tep düellosunda şansımı denemek istemişimdir." Ayın yumuşak ışığının altında parıldayan ince metal kartların jilet gibi keskin kenarlarını herkes görebilsin diye desteyi önünde iyice açtı. "Pekâlâ, önce kim istiyor?"

DESTE

Ra'dir'in ellerinden yayılan kırmızı parıltı, Ferius'un yelpaze gibi tuttuğu destedeki kartların yüzeyinde tehdit edercesine yansıyordu. "Kart destesi kullanarak bir savaş büyücüsüyle savaşabileceğini mi sanıyorsun?" diye dalga geçti Ra'dir. Parmakları, başparmağını bastıracak şekilde kıvrılmıştı, parmaklarını açıp büyülü sözcükleri söylediğinde bir yangın topu salacaktı.

"Senin için sadece tek bir karta ihtiyacım var," dedi Ferius ve kartlardan biri, yayılmış desteden yukarı kayıverdi. Ferius bu kartı alıp sol elinin başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttu. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu senin şanslı kartın değil."

Ra'dir büyü sözcüklerini söylemeye başladı ama daha ilk heceleri söylerken Ferius kartı fırlattı. Kart bir ok gibi havada dönerek gidip Ra'dir'in açık duran ağzına saplandı. Ra'dir'in nefesi kesildi, büyüğü daha yapılamadan bozulup gitti.

"Kartın keskin olmayan tarafını isabet ettirdim delikanlı. Gelecek sefer keskin tarafı yiyeceksin."

Buna bir son vermeleri için atalarımıza dua ediyordum – Panashi ve diğer çömezlerin işin fazla uzadığını fark edip müdahale etmeleri için de ama hiçbir yerinden kımıldamıyordu. Bu artık bir düelloydü ve düellolar hal-kımıza göre kutsaldı. Yine de eğer karşımızda Tennat olsaydı, hatta Tennat ve Ra’fan olsaydı, silahlı bir rakiple yüzleşme korkusu bu deliliğe hemen bir son verebilirdi. Ama Ra’dır bir savaş büyücüsüydü ve savaş büyücüleri çatışmanın kargaşası için eğitiliyorlardı. Ağzındaki kartı tükürdü, ağzının kenarından çenesine ince bir çizgi halinde kan akıyordu. “Hepimizi birden alt edemez. Birlikte saldıralım,” dedi. “Şimdi!”

Tennat ve Ra’fan’ın büyüleri söylemeye başladıklarını duydum. Tennat’ın karın kılıcını seçeceğini biliyordum – bir gün önce bana karşı kullandığı büyüydü bu, hücum büyüünün bir çömezin öğrendiği birkaç çeşidinden biriydi. Ama beni kaygılandıran Ra’fan’dı. Bir zincir büyücüsü her tür bağlama büyüünü bilirdi, saniyeler içinde Ferius’u felce uğratabilirdi ve bu da savaşın sonu olurdu. Ra’fan ilk kelimeyi söylerken, *Kaneth*, elimdeki normal desteyi suratına fırlattım. Kartların resimli yüzeyleri bir an için havayı renklerle doldurdu ve Ra’fan’ın Ferius’u görmesini engelledi. Vurarak kartları uzaklaştırıp tekrar büyü hareketlerini yapmaya başladı.

Ferius’tan bir hırıltı çıktığını duydum. Tennat benim yerime ona saldırmayı seçmişti. *Tabii ki ona saldırdı. Aptal ama o kadar da değil.* “Bu karın kılıcı!” diye bağırdım Ferius’a. “İradesinin gücü şu anda senin içinde.”

“Sadece...birazcık...sızlıyor,” dedi Ferius, acıdan iki büküm olarak.

Tennat çılgınca sırtıyordu, gücünü Ferius üzerinde kullanabildiği için öyle heyecanlanmıştı ki Ferius'un kendi kalkan büyüünün olmadığını unutmuştu. "O benim," dedi diğerlerine. Budala, Ferius'un bağırşaklarını sökecekti.

Tennat'ın konsantrasyonunu bozmak için içgüdüsel olarak büyü hareketlerini yapmaya başladım. İpek büyülerini zihinde canlandırmak zordur – düşmanınızın zihnine sızmanız gerekir. Ama büyüünün temel elementlerinde hep iyi olmuşumdur, böylece büyüülü sözcüklerin ilk hecelerini söyleyip irademi sol kolumdaki ipek büyüü bantına yöneltirken parmaklarım gerekli hareketleri yapmaya başlamıştı bile. Büyü belki oradaydı, kriz anında, doğru şeyi yapmaya çalışıp birini koruduğumda bana gelecekti.

Gelmedi.

Tennat'ın konsantrasyonunu bozan tek şey beni izleyip kıkırdamasıydı. Karın kılıcını zayıflatmak için yeterli değildi bu.

"Gül...bakalım...seni küçük fare..." diye inledi Ferius. Destesinden başka bir kart fırlattı, kartın keskin kenarı avcuna saplanınca Tennat bir çığlık koyuverdi.

Ra'dir'in yeni bir ateş büyüüne hazırlandığını biliyordum ama bunu düşünecek halde değildim. Ra'fan Ferius'u iyice görebileceği şekilde konumlanmış, farklı türde bir bağlama büyüüne hazırlanıyordu. Başka bir büyü demek için tekrar ellerimi kaldırdım ama Ferius, "Bu kadar salon numarası yeter evlat," diye bağırırdı.

Haklı diye düşündüm. Yapmaya kalkıştığım hiçbir büyü işe yaramayacaktı. Ferius'un verdiği metal kartı fırlatmayı denedim, kâğıt olanlarla yapmayı öğrendiğim gibi havaya fırlattım ama bunların ağırlıkları farklı, yü-

zeyleri kaygandı. Kart Ra'fan'ın ayağının dibine saplandı. Başka kartım ya da yapacak büyüm yoktu, ne yapacağımı da bilemediğimden Ra'fan'a doğru koştum.

Sıcak bir şey omzumun ucunu yakınca birden neredeyse Ra'dir'in öne uzanmış ellerinden çıkan alevlerin içine girmek üzere olduğumu fark ettim. Etrafımı saran sığağı umursamadan Ra'fan'la aramda kalan birkaç adımı da sıçrayarak kat ettim. Yanık omzum Ra'fan'ın öne uzattığı kollarına çarpıp büyü için almış olduğu şekli bozdu. Acıdan neredeyse çığlık atacaktım, Ra'fan'ın dirseği kafamın yan tarafına vurunca tökezledim, görüşüm birden bulanıklaştı. En azından omzumun acısını duymaz olmuştum.

Yere düşerken Ra'fan'ın üçüncü kez büyü sözleri söylediğini duydum. Kolumu savurup bacağına vurdum ama pek zayıf bir darbeydi bu. Gözüme parlak bir şey ilişti, metal kartımı gördüm, sinek dörtlüsü hemen yanımda duruyordu. Kartı kapıp çılgınca Ra'fan'a doğru savurdum, ellerine denk geldi. Kartın keskin kenarı her iki avcunu da keserken yere ince bir çizgi halinde kan akmaya başladı. Ra'fan kulaklarıma müzik gibi gelen dehşet dolu bir çığlık attı. Belki de ben o kadar iyi bir insan değilim.

"Evlât!" diye bağırdı Ferius. Başımı çevirince biraz ötemde duran Ra'dir'i gördüm, geniş göğsüne üç ayrı metal kart saplanmıştı, ellerinden hâlâ ateşler çıkıyordu. Ferius topallıyordu ve sol baldırının yan tarafı yanıyordu. Yerde yuvarlanıp Ra'dir'in bacağına yandan sıkı bir tekme indirdim. Yanımda dizlerinin üzerine yıkılırken ellerinden çıkan alevler daha da yükseldi. Biraz sonra Ferius'un çizmesinin topuğunu Ra'dir'in çenesinin altında gördüm. Önce kafası arkaya doğru kaykıldı, sonra da

vücudunun geri kalanı. O zaman bile, sırtüstü yatmış acı içinde yüzünü buruştururken bile başka bir ateş büyü-sünün sözlerini söylemeye başladı ama sesi bir gurultu içinde kaybolup gitti. Ferius Parfax çizmesini Ra'dir'in boğazına dayamıştı.

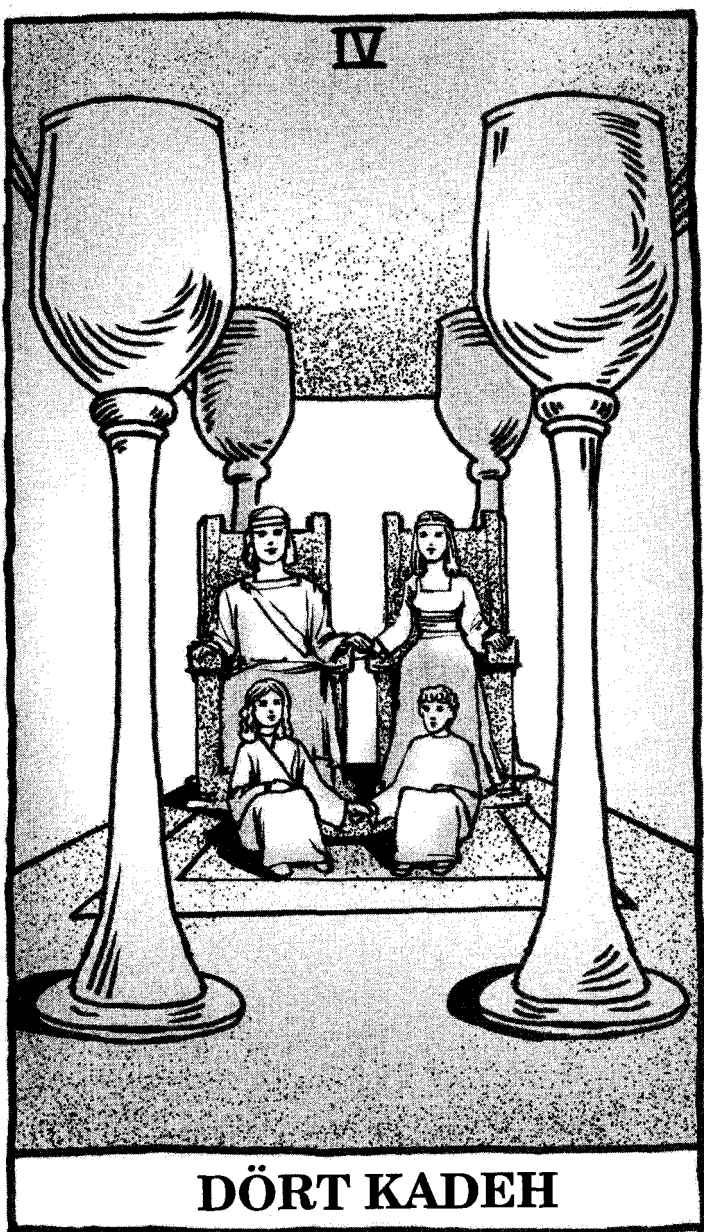
Başımı kaldırıp Ferius'a baktığımda kızgın bir tanrıçayı görür gibi oldum. Şapkası başından düşmüştü ve kızıl saçları bir yangından yükselen alevler gibi hafif rüzgârda uçuşuyordu. İki elinde de birkaç kart vardı, keskin kenarları az ilerideki maltızın ışığında parlıyordu. Gülümsüyordu ama gözlerine yansımıyordu bu gülümseme. "Büyüden bahsedip duruyorsun evlat," dedi. "Güçten bahsedip duruyorsun. *Gerçek* gücün neye benzediğini bilmek ister misin?"

"Bizi öldürürseniz bir savaş başlatmış olursunuz," dedi Ra'fan küstahça, gerçi koltuk altlarına soktuğu yaralı elleriyle pek de etkileyici görünmüyordu. Tennat dizlerinin üstünde ağabeylerinin yanına doğru emekliyordu.

Çizmesi hâlâ Ra'dir'in boynunda olan Ferius iki bileğini birden hızla dışa doğru çevirdi, korku içinde ellerindeki kartların Ra'fan ve Tennat'a doğru uçuşunu izledim. *Onları öldürdü* diye geçirdim içimden. *Ferius hakkında yanlış hüküm verdiler. Ben de Ferius hakkında yanlış hüküm verdim. O...* Tennat'ın ağlayışı gözlerimi açmam için beni zorlayana kadar onları kapadığımın farkında değildim. Beş metal kart kardeşlerden her birinin birkaç santim ötesinde toprağa saplanmıştı.

"İşte *bu*," dedi Ferius çizmesini Ra'dir'in boynundan çekip çömez kalabalığının çoktan dağıldığı meydan girişine doğru yürürken, "Büyü budur."

IV



İKİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ SINAV

Bir büyücünün gücü ya artar ya zayıflar. Güç hiçbir zaman aynı kalmaz, bir halkın direnci de öyle. Yalnızca yeni direnç kaynakları bulmayı başaranlar büyücü ismi alabilir. Bu kaynağı bulamayanların halkın gözünde değeri yoktur.

DIŞLANMIŞ

Çocukken Shalla'yla o bitip tükenmez kavgalarımızdan birine girdiğimizde babam birimiz kazanana ya da ikimiz de yorgun düşene kadar sabırla bekler, sonra tek tek yüzlerimize bakıp, "Pekâlâ, bitti mi?" diye sorardı.

Birimiz -genellikle de şişmiş gözüne ya da çürümüş yanağına soğuk kompres yapmak için annem hangimize oturmasını söylemişse- babamın ses tonunu dikkate alıp mırıldanırdık, "Sanırım."

"Güzel," derdi babam ve bir büyüğü def eder gibi ellerini bir kez çırpardı. "Öyleyse hepimiz yine dostuz."

Çoğu zaman babamın oldukça şüpheli mantığını sorgulayamayacak kadar bitkin olurduk ama bir keresinde ona karşı çıktığımda beni bir kenara çekmiş ve "Sen savastın. Kazanan ve kaybeden belli oldu. Anlaşmazlığa sebep olan her neyse şimdi çözüldü," demişti.

"Shalla'yla dost olmam gerekiyor mu? O..."

"Bu kez o kazandı. Belki bir dahaki sefere kaybedecek. Ne olursa olsun düşmanlığı sürdürmek doğru değil. Bir Jan'Tep kin beslemez."

O anda bu düşünce bana anlaşılmaz gelmişti. Her savaş, Shalla'yla ya da başkasıyla olsun, çok önemli nedenlerle başlatılmış bir ölüm kalım mücadelesi gibi geliyordu, hatta bu neden bir oyuncağın kime ait olduğunun belirlenmesi olsa bile. Ama Shalla tam da babamın istediğini yapar, hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Abydos neden birimizin kolunun askıda olduğunu sorduğunda da "Kellen'la sadece küçük bir oyun oynuyorduk," derdi. Yapacak başka bir şey bulamadığımdan başımla onaylayıp razı olur, son derece inandırıcı şekilde aramızda hiç savaş olmamış gibi davranabildiği için Shalla'nın bir biçimde zihinsel olarak kusurlu olduğuna inanırdım.

Çömez arkadaşlarımın Ferius Parfax'a ve bana zarar vermeye çalıştıklarının ertesi günü anladım ki normal olan Shalla'ydı.

"Bugün bize katılacak mısın Kellen?" diye sordu Osia'phest Usta. İki sütunun arasındaki bir bankta oturuyordum, başımı kaldırıp az ötede ayakta duran Osia'phest'e baktım. Vahanın etrafında bekleyen diğer çömezler ben yokmuşum gibi davranıyorlardı.

Osia'phest'in sorusu aptalcaydı elbette. Büyü gücümün tükendiğini görmüştü – herkes görmüştü bunu. Ruh sembolü çizemeyecek, büyü taşı işleyemeyecek, güç hayvanı çağıramayacak ya da ikinci denemeyi geçtiğimin kanıtı olarak gösterilebilecek görevleri yerine getiremeyecektim. Bu yüzden de yaşlı adam bugünkü denemelere katılmayacağımı zaten biliyordu. Ama – gülünç olan da buydu- onun düşüncesine göre bu soruyu sormayarak şu anki zayıflığım için *başka* bir sebep olduğunu ima edebilirdi, şüpheli bir Daroman casusunun yanında izinsiz bir düel-

loya karışmış olmam gibi. Şimdiye kadar bütün kasaba olanları duymuş olmalıydı ama yasal olarak o düelloda bulunanlardan daha kötü bir şey yapmamıştım. Şimdiyse Shalla'yla ben bir ağız dalaşına girdikten sonra babamın yaptığı gibi hepimiz hiçbir şey olmamış gibi yapacaktık.

“Hayır usta,” diye cevap verdim. “Bugünlük sadece buradan izleyeceğim. Sınavlara daha sonra devam...” Daha sonra ne zamandı peki? Kaçık dul büyücü bana bir güç nesnesi vermeye niyetlenip de sınavları hileyle geçebileceğim zaman mı? *Hayır, böyle düşünme.* Büyü yeteneğimin tekrar canlanması için bir yol bulacaktım. Panashi ve birkaçını bana yardım etmeye ikna edebilirsem hâlâ bantlarımı canlandırmak için deneyebileceğim şeyler vardı. Bu süre içinde Tennat ya da bir başkasının pes ettiğimi düşünmesine izin verirsem kahrolurdum. “İzlemek için her gün buraya geleceğim,” dedim meydan okurcasına.

Osia'phest ağırbaşlılıkla kafasını salladı, sonra iyice yaklaşıp alçak sesle sordu, “En basit büyülerden birini yapmayı denedin mi, nefes büyülerinden birini mesela? Belki burada, vahadayken...”

“Yapamayacağımı biliyorsun,” dedim neredeyse hırlar gibi. Bu çıkışım için aniden suçluluk duydum. Osia'phest Usta durumumu en iyi anlayan kişiydi. Yine de öfkemi dizginleyemiyordum. “Yapabilsem bile aptal bir nefes büyüünün kime ne faydası var? En zayıf büyü şekli o.”

Sıranın üzerinde yanıma oturdu. “Nefes büyüünü küçümseme Kellen.” Cübbesinin sağ kolunu sıyırıp kırıış kırıış kolunu örten solmuş keten kumaşın altındaki nefes büyüünü temsil eden gümüş rengi dövmeli mühürleri gösterdi. “Nefes hareketin gücüdür Kellen, yönelmenin

gücüdür. Büyünün diğer formlarını dile getirebilir. Belki tek başına kor ya da demir büyüğü kadar etkili değil ama diğer büyülerle birleşince...fevkalade olabilir.”

Gelinen noktada vasata razı olacaktım yani.

“Haydi,” dedi Osia’phes Usta. “Bana nefes büyüğünün ilk formunu göster. Temel ilkeleri unutmadıysan tabii.”

“Hiçbir şeyi unutmadım,” dedim. Tüm nefes büyüğünün tonlamalarını ve makamlarını ezberden söyleyebilirdim. Büyü hareketlerini yapmakta ustaydım, büyüye yoğunlaşmakta, sabitlenmekte. Hepsinde. Tıpkı kum, kor, demir ve diğerlerinde olduğum gibi. Bizim klanda büyü formlarını benim kadar iyi bilen tek bir çömez yoktu, Shalla bile benim kadar iyi değildi. Ama bu bir şeyi değiştirmiyordu.

“Nefes büyüğünün ilk formu,” diye cesaretlendirmeye çalıştı beni.

Kendimi bir an için sakinleşmeye zorladım, bakışlarımı yumuşatıp havanın hareketini zihnimde canlandırdım. Nefes büyüğünün zor kısmı her zaman buydu: düşünceğinizde görülemeyen bir şeyi tutmak. Ellerimi uzattım, işaret ve ortaparmaklarımı büyü için gerekli şekilde açıp yüzük ve serçe parmaklarımın ucunu avcumla bastırdım, dizginleme ve kontrolün sembolüydü bu. Başparmaklarım yukarıyı gösteriyordu, o da şunun işaretiydi: *Lütfen atalarım, şu aptal büyüğü yapmama izin verin.*

İrademi havaya yönlendirip tek kelimelik büyüğü sözü söyledim. “*Carath.*”

Ellerimin arasındaki açıklıktan işaret ve ortaparmaklarımı takip ederek cılız bir rüzgâr dalgası geçti. Ayaklarımın dibindeki kumlarda on beş santimden fazla olma-

yan ve zar zor fark edilen ince bir çizgi belirdi.

“Pekâlâ...” dedi Osia’phest. “Çok da...kötü değil. Yeteneklerin eskisi kadar umut vaat etmiyor ama tamamıyla kaybolmuş da değil.”

Bir Jan’Tep vahasına bu kadar yakınken sağır, dilsiz ve kör bir Daroman çobanına büyüü öğretseniz benim çağırdığımdan daha güçlü bir rüzgâr çağırırdı herhalde, bu da durumun ne kadar içler acısı olduğunu ortaya koyuyordu.

Osia’phest sıradan kalkmadan önce hafifçe bacağıma vurdu. “Görünen o ki bugün kendini iyi hissetmeyen tek öğrenci sen değilsin.”

O anda kırk metre kadar ilerideki Tennat’ı fark ettim, benim gibi bir sıraya oturmuş, iki büklüm olmuştu, bu mesafeden bakınca tamamen perişan görünüyordu. Hak etmiş olsa da ne kesigi ne de çürüğü vardı, babası onları iyileştirmişti muhakkak. Ra’meth’in annemden bile iyi bir şifacı olması evrensel ölçekten bakıldığında yalnızca haksızlık olarak nitelendirilebilirdi.

“Çömez Tennat bu sabah hazırlık büyülerini yapmak için kendini yetersiz hissediyor,” diye devam etti Osia’phest. “Aslında onun durumu seninkinden de kötü görünüyor. Senden yapmanı istediğim büyüünün aynısını ondan da istedim ve hiçbir nefes büyüünü çağıramadı.”

Güzel, belki de her şeye rağmen dünyada biraz adalet vardır.

“Dört diğer çömez de benzer şekilde dertli. Pek çok kişide birdenbire böyle bir durumun ortaya çıkması...inanılmaz.”

Aklıma gelen bir fikirle birden umuda kapıldım. “Ya

hepimiz geçici bir hastalığın pençesindeyse? Belki de ben...”

“Büyü gücün haftalardır, aylardır düzenli olarak azalıyor. Sha’Tep hayatına çağrılanlar için doğal bir durum bu. Ama diğerlerine olan şey doğal değil.”

Osia’phest’in Sha’Tep olmamdan nasıl son derece normalmiş gibi bahsettiğini düşününce Tennat’ın acı çekmesinden başka bir şeyi umursamaz oldum ama yine de sormadan duramadım, “Sence onları ne zayıflatmış olabilir?”

“Bu tür semptomlara neden olan zehirlerin olduğu biliniyor...gerçi bu zehirlerin formülleri oldukça karışık ve yalnızca birkaç kişi bu formülleri biliyor. Yine de özellikle zeki ve kararlı birinin zaman harcayarak ve yeterli motivasyonla formülü çözmesi imkânsız değil.” Bana bakarken yaşlı büyü ustasının gözlerinde bir şey vardı... Endişe miydi bu? Hayır. Şüpheydi. Bir şey itiraf etmemi bekler gibiydi. “Ailenle Tennat’ın ailesi geçmişte kavgalıydı, öyle değil mi? Hastalığa yakalananların çoğunu Ra Evi’ni destekleyenlerin ya da klan prensi olma iddiasında bulunanların oluşturması fark edilmeyecek gibi değil.”

“Yani sen şimdi benim...”

Osia’phest ellerini havaya kaldırdı. “Böyle bir suçlamada bulunmuyorum. Düşüncesiz ve beni bağışla ama zaman zaman biraz toy olsan da iyi bir delikanlı olduğunu biliyorum. Ama benim fark ettiğimi başkaları da fark edecektir. Buna bir kanıt olmasa bile adalet aramaya kalkabilirler.” Derin bir nefes aldı ve bir süre içinde tuttu. “Büyüyle birbirine bağlanmış bir halkız ama yine de büyüünün en kötüsünü birbirimizin üzerine salmak için sık sık fırsat kolluyoruz.”

Bugünü daha da kötü hale getirebilecek başka ne olabilirdi diye düşündüm. Bir şey bulamadım. Ayağa kalkıp Osia'phest'in kolunu tuttum. "Osia'phest Usta, ben kimseye bir şey yapmadım. Olanların sorumlusu ben değilim."

Elimi kibarca kolundan çekti. "Kellen, korkarım bir şey yapmamakla sorumlu olmamak arasında oldukça büyük bir fark var."

Sonraki birkaç saati Osia'phest'in diğer çömezlere büyüleri ezberletmesini, mistik eleştiri hiyerarşisi çalıştırmasını ve sonu gelmeyen meditasyonlar yaptırmasını izleyerek geçirdim ki meditasyonlar sırasında Osia'phest'in ara ara kestirdiğinden adım gibi emindim.

Sıkıcı tekrarları ve ezberleri dinlerken bir süre sonra kendi gözlerimi de açık tutamaz oldum. Ne zaman gözlerimi açsam içgüdüsel olarak karşı taraftaki Tennat'a bakıyor, elleri büyüyle ışırarak bana saldırmasını bekliyordum. Ama o yerinden kımlıdamıyordu bile. Bazen o da bana bakıyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Bu da işime geliyordu.

Ne olmuştu da büyü yeteneği azalmıştı? Ya diğerlerine ne olmuştu? Hastalıklarına benim neden olmadığımı biliyordum. Kötü niyet içermeyen tek bir açıklama vardı: korku. Büyü mükemmel bir konsantrasyon ve boyun eğmez bir irade gücü gerektirir. Duygusal travma tüm bunları neredeyse imkânsız hale getirir ve Tennat da geçen gece bir hayli ağlamıştı.

"Halinden memnun görünüyorsun," dedi Panashi beni kısa bir şekerlemeden uyandırarak.

"Geldiğini görmedim." Ona yer açmak için sıranın üzerinde kıpırdandım ama oturmadı. Elleri önünde ka-

vuşturmuştu, onda bir değişiklik olduğunu anında fark ettim. “Kor bantını canlandırmışsın... Harika,” dedim sesime samimiyet katmaya çalışarak.

Asık suratlı bir memnuniyetle başını salladı. “Bu sabah yaptım.”

“Nasıl yaptın? Belki daha sonra bana yardım edebilirsin. Şeyle ilgili bazı fikirlerim var...”

Panashi alaycı bir gülümsemeyle sözümü kesti, genelde böyle davranmazdı ve hali öyle komikti ki bir saniyelğine şaka yaptığını düşündüm, ta ki sonunda, “Ne oldu biliyor musun Kellen? Senin neden büyü yapamadığını çözdüm,” diyene kadar.

“Gerçekten mi? Nedenmiş peki?”

“Çünkü hak etmiyorsun.”

Bir adım daha yakınımaya geldi, geniş gövdesi güneşi kapatıyordu. “Büyü Jan’Teplere verilmiş bir armağandır. Daromanlara değil. Berabesqlere değil. Her ne isen onlara değil.”

Aniden ayağa kalktım, bir gece önceden kalan kesiklerim ve çürüklerim tekrar acımaya başlayınca başım döndü. “Ben de senin kadar Jan’Tep’im,” dedim onu itmeye çalışarak. Bazı sebeplerden dolayı aptalca bir hareketi bu, bir kere o güne kadar Panashi benim en iyi dostumdu. Ayrıca çok ağırdı. İtişimle yerinden bir santim bile kıyılmadı. Bense onun itişiyile sıranın üzerinden geriye yuvarlandım.

“Kendi halkına karşı o Daroman kadının tarafını tutun Kellen.”

Başımı kaldırıp Panashi’den ileriye, beceriksizce neler olup bittiğinin farkında değillermiş gibi yapıp bize kaçamak bakışlar fırlatan diğer çömezlelere baktım. Vahanın

diğer ucundaki sırada oturan Tennat ise hiç de rol yapmıyordu. Bütün gün boyunca ilk kez gülümsediğini gördüm.

Ayağa kalktım. Panashi'yle aramda sıra varken değişik bir taktik uygulamaya karar verdim. "O kadına zarar vereceklerdi Panashi. Büyü bunun için mi var? Büyü yapamayan insanları küçük görüp onlara işkence etmek için mi?" *Ah yüce tanrılar, lütfen öyle olmasına izin vermemin yoksa hayatım mahvoldu demektir.*

"Ra'fan onun bir casus olduğunu söylüyor."

"Ra'fan budalanın teki. Babası ve Tennat da öyle, hatırlarsan geçen hafta seni neredeyse sakat bırakıyordu."

"Tennat beni yendi çünkü ailesindeki herkes gibi o da güçlü. Halkımız için savaşan bir büyücü olacak o. Tıpkı benim de olmam gerektiği gibi."

Bu beni güldürdü. "Panashi, Tennat'ın tüm ailesinin sahip olduğundan fazla büyü gücün var senin. Sen üç kat daha güçlü olacaksın ve..."

"Seninle takılmaya devam edersem olmayacağım," dedi avuçlarını iki yanında iyice açarak.

İnsanlarımız kızgın oldukları zaman ellerini yumruk yapmamayı öğrenirler. Böylece saldırı büyüleri için gereken hareketleri yapmak zorlaşır.

"Beni dövecek misin Panashi?" diye sordum.

Bir an tereddüt etti. "Yapabileceğimi biliyorsun. Hatta büyü bile olmadan. Senden daha güçlüyüm Kellen."

"Olmadığını hiçbir zaman söylemedim."

Bir an başka bir şey söyleyecekmiş gibi orada öylece durdu, belki de benden bir şey söylememi bekliyordu ama ikimiz de konuşmadık, sonra dönüp diğer çömezlere doğru yürümeye başladı. Onlara ne söylediğini duymadım

ama hiç de beni övdüğünü sanmıyorum çünkü birkaç tanesi gülüp Panashi'nin omzuna vurdu.

Neler olup bittiğini açıkça anlamam gerekirdi ama bazen biraz kalın kafalı oluyorum. Benim için durumu aydınlığa kavuşturan, Panashi gittikten biraz sonra yanıma gelen Tennat oldu.

“Onlara bugün geleceğini söyledim,” dedi sözlerinin arasında öksürerek.

“Pek iyi görünmüyorsun Tennat. Belki de gidip...”

Beni duymamış gibi yaptı. “Çok kibirlisin. Kendini bir şey sanıyorsun. Hepimiz sonunda bir Sha’Tep olacağının yıllardır farkındayız, gerçek büyücülerin döşemelerini temizleyecek ya da daha iyisi ait olduğun madenlerde çalışacaksın. Büyü yapamayan üçkâğıtçı Kellen hayatı boyunca yalan söyleyebileceğini sanıyor, daha da kötüsü herkesten daha iyiymiş gibi davranıyorsun.”

“Herkesten değil.”

“Çok zekisin Kellen, öyle değil mi?” Yalandan güler gibi yaptı, ardından da gerçek bir öksürüğe tutuldu.

“Biraz dinlenmelisin Tennat. Çok kötü üşütmüş gibisin.”

“İyileşeceğim,” dedi kendini toparlayarak. “Tekrar iyi olacağım çünkü *benim* soyum güçlü. İçinde taşıyıp insanlarımızı bulaştırdığın bu hastalık her ne ise beni etkilemeyecek.”

Bu hiç aklıma gelmemişti. Ya bir tür hastalık taşıyordusam? Hayatımın çoğunu birbiri ardına gelen soğuk algınlıklarıyla geçirmiştım. İyi ama neden bu hastalık diğerlerini benden daha hızlı etkiliyordu?

Tennat bana bakıp tartışmada üstünlük elde etmiş gibi sıırıttı. *Ne kadar da budala.*

“Bence evine gitsen daha iyi edersin Tennat. Ölümçül büyülu hastalıgımdan iki kat fazla kapmak istemezsin herhalde.”

Gerçekten bir an için korkmuş göründü, numara yapmadığını anladım o anda. “Hayır,” dedi, sonra dönüp karşı taraftaki sırasına doğru yürüdü. “Galiba kalıp izleyeceğim.”

Neler olduğunu anlamam ve bugün vahaya gelmekle kendimi bir tuzağın içine bodoslama attığımı fark etmem biraz zaman aldı. Bir suçluyu sürgüne gönderirken halkımın yaptığı bir tören vardır. Dışlanmış olanın ailesi ve arkadaşları, meslektaşları ve öğretmenleri, hepsi ona artık klanda istenmediğini söyler. Törenin tamamlanması saatler hatta günler alır. Ancak dışlanmış kişinin tanıdığı herkes onu reddettikten sonra konsey suçluyu sonsuza dek sürgün eder. Ailesi ve klanı olmayan birinin buna itiraz etmesi pek görülmüş bir şey değildir.

Panashi’yle aramızda geçen bu sahne bütün öğleden sonra tekrarlanıp durdu. Her saat başı, Osia’phest Usta çömezlere dinlenmeleri için birkaç dakika verdiğinde, biri yanıma gelip artık arkadaş olmadığımızı bana ve diğer herkese açıkça anlatacak bazı küçümseyici yorumlarda bulundu.

Bunu her yaptıklarında babamın sözleri aklıma geldi.

Bir Jan’Tep kin tutmaz.

Tabii.

Oturduğum sıradan kalkıp eve koşmaktan, kendimi odama kilitleyip hayatımın ilk on beş yılını unutmak için elimden gelen her şeyi yapmaktan çok istediğim bir şey yoktu. Mesele insanların bana söylediği şeylerin zalim-

ce olması değildi -tabii ki zalimce olduğu su götürmezdi- ama asıl canımı yakan söyleme zahmetine girmedikleri şeylerdi. Ben dışlanmış biriydim. Ben ötekiydim. Ben Jan'Tep, Sha'Tep ya da başka bir şey değildim.

Panashi'ye bakıp duruyor, yanıma gelmeye kalkan bir sonraki kişiyi durdurmasını ya da sadece onun da bana bakmasını umut ediyordum. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Bahçeye girmiş istenmeyen türden bir böcek gibiydim. Onun ya da diğerlerinin istediği öldüğümü görmek değildi. Beni hiçbir şekilde görmek istemiyorlardı.

Galiba işte bu yüzden gidemiyordum. Her bir parçam ayağa kalkıp koşmak için haykırsa da kendimi ne kadar küçük ve yalnız hissetsem de içimde bir yerde minik bir öfke kırıntısı gitmeme izin vermiyordu. Her gün vahaya gelip dersler boyunca burada oturmaya, kendimi herkeşe göstermeye yemin ettim. İsim gününe, sonsuza kadar Sha'Tep olmak zorunda kalacağım güne kadar her gün gelecektim.

Tam kendimi orada kalmakla asil bir davranışta bulunduğuma inandırıyordum ki Nephenia bana doğru yürümeye başladı.

REDDEDİLME

O anda gerçekten de bir kalkan büyüsu yapabilirdim.

Nephenia'nın tek silahı güzelliği ve ona olan duygularımdı. Bu duyguların da ne kadar yoğun olduğu ortaya çıktı.

O gün de her günkü gibi güzel görünüyordu. Dizlerinin biraz üzerine kadar gelen soluk bej rengi keten elbisesi, omuzlarına dağılmış yumuşak, kahverengi saçlarının güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Saçlarının bu halini hep sevmiştim. Saçlarından yayılan bir koku vardı...ılgın ağacı yaprağı, sıcak kum ve... *Hayır, dedim kendi kendime. Seni yaralamak için burada. Bunlar onun silahları. Güçlü dur.*

Bana gereken iyi bir karşı ataktı. Can evinden vurup hiç kuşkusuz iyi prova edilmiş senaryosundan onu uzaklaştıracak bir şey. Ona söyleyecek bir düzine kaba, iğrenç şey geliyordu aklıma. Beni zeki, onu ise küçük ve önemsiz gösterecek şeyler. *Güzel. Hazırsın.*

Fakat Nephenia yarım metre kadar yakınımda durunca bütün dâhiyane hakaretler aklımdan uçup gitti. Bir-

den küçük, huysuz bir oğlana dönüşüverdim. “Sanırım buraya gelmenin sebebi...”

“Seni dışlamak için buraya geldiğimi sanıyorlar,” dedi çabuk çabuk, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki doğru duyduğumdan emin olmak için kelimeleri kafamda tekrar ediyordum.

Ayağa kalkmak istedim ama elini hafifçe sallayınca tekrar oturdum. “Peki dışlamıyor musun?”

“Bence... Bence yaptığın şey cesurcaydı, o Daroman kadını savunman yani. Doğru olup olmadığından emin değilim. Jan’Teplerin klanlarına sadık olması beklenir.” Bir süre öylece durdu, sonra düşüncüyü kafasından atmak ister gibi başını iki yana salladı. “Şu Ferius denen kişi senin hayatını kurtardı ve zamanı geldiğinde sen de onunkini kurtardın. Bu yanlış olamaz.” Başını çevirip güneye, kasabadan uzaklara baktı. “Onlar üç kişiydi Kellen ve senin büyü gücün yoktu. Yine de onlarla savaştın. Onları yendin.”

“Ferius... Ferius’un da kazanmamızda etkisi oldu.”

“Keşke senin kadar cesur olabilseydim.”

“Öylesin,” dedim. “Sen de olsan...”

Tekrar bana döndü, gözleri yaşlarla doluydu ve öfkeyle bakıyordu. “Söyleme. Ben cesur değilim Kellen, o yüzden öyle olduğumu söyleme.”

Söyleyecek zekice ya da rahatlatıcı bir şey bulamadığımdan sadece “Anlamadım,” dedim.

“Yalnızca...yalnızca şunu söylememe izin ver.” Gözlerindeki yaşları kurulayıp ellerini elbisesine sildi. “Kızlar için durum aynı değil Kellen. Ustalar bize önemli büyüleri neredeyse istemeden öğretiyorlar. Tedavi etme dışında

bir şey öğrenmemize izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorlar ve...”

“Öyleyse öğretmelerini sağla,” dedim. “Kız kardeşim hayır’ı cevap olarak kabul etmiyor. O...”

“Ben Shalla değilim!” diye fısıldadı hışımla.

Çömezlerden birkaçı bize baktı ve bir an için Nephenia’yı incitecek bir şey yaptığımı düşünebileceklerinden korktum.

“Ben Shalla değilim,” diye tekrarladı, bu defa daha sakindi. “Ben onun gibi güçlü değilim. Ustalar ona öğretiyor çünkü eğer öğretmezlerse herkes bunun Shalla’nın kız olmasından kaynaklandığını öğrenecek. Ya ben? Beni sınıfta en geriye atmaya devam edebilirler. Yalvarmak, rica etmek ve yaptıkları büyüleri görebilmek için oğlanların arkasında parmak uçlarımda durmak zorundayım. Dersten sonra öğrencilerden bazıları bana vakit ayırmayı saydı sınavları asla geçemezdim.”

Öğrencilerden bazıları. Kim mesela? Merak ettim.

“O insanların yardımına ihtiyacım var Kellen. Sonunun kendisine Sha’Tep’miş gibi davranan bir adamla evlenen annem gibi olmasını istemiyorum. Onu bir hizmetçi gibi kullanan ve... Büyücü ismimi kazanmak zorundayım.”

Bir yanım bana anlattıklarını dinlemem -gerçekten dinlemem- gerektiğini biliyordu. Onun duygularını daha fazla paylaşmalıydım. Nephenia’nın da benim gibi bu dünyada yalnızca ayakta kalmaya çalıştığını anlayabilmem gerekirdi. Fakat son birkaç saatimi arkadaşımın gibi davranan herkesin hastalıklı olduğumu ve asla güce sahip olamayacağımı söylemelerini dinleyerek geçirmiştim. “Bunu bana neden anlatıyorsun Nephenia? Bütün

bunlar diğerlerinin tarafını tuttuğun için kendini daha iyi hissedebilesin diye bir bahane mi?” Bu kez ayağa kalktım, kısmen çok öfkeli olduğumdan, kısmen de büyük ihtimalle son kez onun yanında duracak olmamdan dolayı. “Buraya ne kadar cesur olduğumu söylemeye gelmedin. Hoşça kal demeye geldin.”

“Bunu yapmak istediğimden değil,” dedi umutsuzca, bu bir şeyi değiştirebilirmiş gibi. “Belki bir gün...”

“Belki aniden güçlü bir büyücü olursam mı? O zaman mı benimle konuşacaksın? O zaman mı?..”

Alt dudağının titremeye başladığını görecektik kadar yakınındaydım. “Üzgünüm Kellen. Sadece çok üzgünüm,” dedi ve dönüp gitti.

O diğerlerinin yanına doğru yürürken birkaç şey söyledim, cesur ve kahraman bir genç büyücünün ağlayan bir kız hakkında söylemeyeceği şeylerdi bunlar. Ama onları bir alçak gibi sessizce, fısıltıyla söyledim, böylece kimsenin duymadığını düşündüm.

“Annemi bu ağızla mı öpüyorsun?” diye sordu biri arkamdan.

Dönüp baktığımda Ferius Parfax’ın sütunlardan birine yaslanıp bağdaş kurmuş halde oturduğunu gördüm, bir elinde büyük bir kart, diğerinde özenle tuttuğu bir boya fırçası vardı. Yanında kapağı açık, deri bir kutu duruyordu, içinde başka fırçalar, küçük çanaklar ve kavanozlar vardı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum sesimin bu kadar kızgın çıkmasına şaşırarak.

“Gördüğün gibi bir kart boyuyorum.”

Bir gece önce dul büyücünün sorduğu soru aklıma geldi. “Ne kartı?”

Ferius gözlerini elindeki karta dikti. “Orası seni ilgilendirmez.”

Bu samimi olmayan cevap beni sinirlendirdi. “Sinsice peşimden geldin.”

“Zor olmadı,” dedi, elindeki fırçayı berrak bir sıvıya batırıp bir bez parçasına sararak deri kutuya geri koydu. “Belki gelecek sefer sen ve küçük kız arkadaşın ‘etrafındaki dünyayla ilgilen’ büyüü yapmalısınız.”

“O benim... O benim bir şeyim değil. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Ben de,” dedi Ferius, elini yeleğinin içine sokup bir tütün çubuğu çıkararak dişlerinin arasına sıkıştırdı. Deri kutudan iki kumaş kese çıkarıp içlerinden birer tutam toz aldı. Tozları birbirine karıştırınca minik bir alev yükseldi ve çubuğu yaktı.

“Bu tozlar da ne?” diye sordum.

“Boyada kullandığım ıvır zıvırlar,” diye cevapladı tütün çubuğundan bir nefes çekerek. “Onları karıştırmak iyi bir fikir değil.”

Havaya üflediği halka şeklindeki duman bana doğru sürüklendi. Yaptığı harekette tuhaf şekilde bir suçlama vardı sanki. “Nephenia büyü yapamadığım için benden uzaklaştı,” dedim, bu konuda konuşmak istediğimin farkına şimdi varmıştım. “Bir zamanlar umut vaat ediyordum ve o da benden hoşlanıyor gibiydi ama sonra umutlar boşa çıktı ve galiba o da zahmete değmeyeceğime karar verdi.”

Sempatı göstermesini bekliyorsam, ki bekliyordum, boşunaydı. “Neyi merak ediyorum biliyor musun?” dedi Ferius. Cevap vermedim ama mesele değildi çünkü nasıl

olsa devam ediyordu. “Bu kız yarın bu kadar güzel olmayı bıraksa onu yine önemser miydin diye soruyorum kendi kendime.”

Gülmeye başlamadan önce bana bir cevap bulmam için üç saniye verdi. “Beni gülmekten öldürüyorsun evlat. Biliyorsun değil mi?”

“Kapa çeneni Ferius,” dedim. Güneş gökyüzünde alçalıyor, Osia’phest Usta ayaklarını sürüyerek caddede uzaklaşıyordu. Anlaşılan ders bitmişti. “Sen bir Daroman casusu musun? Tennat’ı ve diğerlerini hasta edecek bir şey yaptın mı?”

“Yoo.” Yan gözle bana baktı. “Sen yaptın mı?”

“Aptal olma.”

“Bunu şüpheli bir casustan kendini ele vermesini isteyen çocuk söylüyor.”

“Casus değilsen nesen öyleyse?” diye sordum. “Çünkü bir Argosi gezgininin geçen gece olanlardan sonra hâlâ buralarda oyalandığına inanamıyorum.”

“Ben bir *kadınım* evlat. Bu geri kalmış yerde yetiştiğinden muhtemelen daha önce bir kadınla tanışmadın, kadın da erkek gibidir, sadece ondan daha zeki ve daha cesurdur.”

Bana annemi, kız kardeşimi ve klanımızdaki bütün kadınları aşağılıyormuş gibi geldi. Ama beni rahatsız eden bir şey daha vardı. “Ra’fan, Ra’dır ve Tennat tekrar peşine düşerler diye endişelenmiyor musun?”

Ayağa kalkıp yanıma oturmak için sıraya doğru yürüdü. “Şu geçen geceki ahmakları mı diyorsun?”

“Onlar ya da bir başkası. Aynı numaraların yeniden işe yarayacağını sanma. Bir dahaki sefere belki de...”

“Bir dahaki sefere farklı bir numara yaparım.”

Yüzünde tek görebildiğim her zamanki kendini beğenmiş özgüveniydi ama bir gece önce gözlerinde gördüğüm gerçek korkuyu hâlâ hatırlıyordum. “Dumanını ve çelik kartlarını gördüler. Numaraların bitince ne olacak? Daha güçlü büyücüler sana saldırmaya karar verirse ne olacak?”

Omuz silkti. “Onu da o zaman görürüz.” Tütün çubundan bir nefes daha çekti. “Haydi daha önemli meselelerle ilgilenelim. Mesela çok beğeniyor gibi görüldüğün ama az önce bir pislik gibi davrandığın şu küçük leydiyle.”

Bütün kasaba büyücü doluydu, muhtemelen yarısı Ferius’un öldüğünü görmek istiyordu ve o benim aşk hayatımdan konuşmaktan bahsediyordu. “Bak, beceriksizin biri olmama rağmen onun benden hoşlanmasını sağlayacak bir büyü yapamayacaksan düşüncelerini kendine sakla. Ayrıca dediği gibi – o özel değil.”

Ferius bana bakıp uzun uzun nefesini saldı, dumanlar ilkbahar sabahlarındaki sis gibi aramızdaki boşluğu kapladı. “Pekâlâ evlat, geçen gece bana bir iyilik yaptın, karşılığında ben de sana bir iyilik yapacağım.”

Başımı öteye çevirdim. “Eğer yine bana büyü öğretme konusunda bir şaka yapacaksan hiç zahmet etme.” Ferius’un oyunmuş gibi sürekli büyülerle dalga geçmesinden bıkmıştım.

Elini omzumda hissettim, şaşkınlıkla neredeyse geri çekilecektim ama çok sıkı kavramıştı. “Sana bir büyü öğreteceğim evlat, istediğin için değil, ihtiyacın olduğu için öğreteceğim.” Öne eğilip kulağıma bir dizi kelime fısıldadı.

Her zamanki gibi bu da onun aptalca numaralarından biriydi – Ferius gerçekte büyü olmayan şeyler de gerçek büyü kadar önemliymiş gibi davranıyordu. Tüm bunlara boş verip eve gidebilirdim ama gerçek şu ki Nephenia'ya davranışım konusunda oldukça berbat hissediyordum. O yüzden vahadan ayrılan diğer çömezlerin arkasından yavaş yavaş gittiğini görünce usulca arkasından koştum.

Dönüp bana baktığında gözlerindeki korkuyu gördüm. Ona bağırmandan ya da korkunç, öfke dolu şeyler söylememden duyduğu korkuyu. Onu reddedeceğimden duyduğu korkuyu. *Senin beni reddettiğin gibi.* Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Eğer kendimi aptal pozisyonuna düşüreceksem bunu hiç değilse hakkıyla yapacaktım. *Sakin ol* dedim kendi kendime. Önce sakın olman gerek. Bir saniyeliliğine gözlerimi kapatıp büyü'nün işe yaradığını hayal ettim, sonra büyü'lü sözleri söyledim, tam olarak Ferius'un bana söylediği biçimde. "Özel olmadığını söyledin Nephenia ama yanılıyorsun. Bir gün bunu kendin de anlayacaksın ama o zamana kadar benim için özel olduğunu bil."

Uzun bir süre her tarafı bağlama büyü'süyle tutulmuş gibi öylece kaldı. Sonra sağ gözünde tek bir gözyaşı damlasının şekillenmeye başladığını gördüm. Damla yanağına yuvarlanmaya başlamadan kollarını bana doladı. Bütün söylediği, "Teşekkür ederim Kellen," oldu.

Beni öpmedi, özür dilemedi ya da benimle dost kalacağını vaat etmedi. Bana bir hatıra vermedi ya da gizli bir şey söylemedi. Yarın söylediği şeyi yapmak zorunda kalacağını biliyordum – diğerleriyle birlikte hareket edecek ti çünkü kendinizi yeteri kadar güçlü hissetmediğinizde böyle yaparsınız.

Ama kollarımın onu sardığı ve yüzünü omzumda hissettiğim, yanağımın saçlarının yumuşak buklelerine gömüldüğü o birkaç saniye boyunca bunu umursamadım.

Tamam, büyü değildi.

Ama büyüye son derece yakındı.

Sütunların arasındaki sırama dönüp Ferius'a büyüsi hakkında birkaç zekice yorumda bulunmaya niyetliydim – ne var ki gitmişti ve onun yerinde Shalla oturuyordu. Her zamankinden solgun görünüyordu. Bitkindi.

“Ferius nerede?” diye sordum.

Shalla omuz silkti. “Gitti. Benden hoşlandığını sanmıyorum. Ayrıca o bir tür Daroman casusu ve bu yüzden de...”

“O casus değil,” dedim.

“Ne öyleyse?”

Bir kadın. Kadın da erkek gibidir, sadece ondan daha zeki ve daha cesurdur. Hayır, bu beni zeki göstermeyecekti. “Kim bilir? Muhtemelen babamın dediği gibi: bir Argosi gezgini.”

Shalla bir şey söylemeye başlamıştı ki öksürük tuttu. Tam neyi olduğunu soracakken Nephenia'nın gittiği caddeye doğru başını salladı. “Bütün bunlar da neydi?”

Nephenia hâlâ orada mı diye dönüp bir göz attım ama cadde boştu. “Hiçbir şey. Ben sadece...”

“Ne diye vaktini şu Fare Kız'la harcıyorsun bilmiyorum,” dedi Shalla. “Ailesi güçlü değil, pek güzel sayılmaz ve hiçbir zaman da tam anlamıyla büyücü olamayacak.”

Kafamda, en iğrencinden tutun da başımı şu ankinden daha fazla belaya sokma olasılığı en düşük olanına kadar

bir yığın ters cevap sıralandı. Hepsini kafamdan attım. “Senin muhteşem olduğunu düşünüyor.”

Shalla’nın ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. *Sihirli kelimeleri bulmuştum galiba*. Ama büyü’nün etkisi uzun sürmedi tabii. “Bu insanların senin ailen olmadığını biliyorsun, değil mi? Panashi, Nephenia, Ferius adındaki şu çılgın kadın. Hiçbiri ailen değil.”

“Ne olmuş yani?” dedim, sakın olmaya çalıştığım halde içimden bir öfke yükseliyordu. Shalla gerçekten benden daha zekiydi. Bir şekilde her zaman keyfimi kaçırmayı biliyordu. “Ailem benim için ne yaptı? Annemle babam gücümü ortaya çıkarabilmek için büyüler yaparak saatler harcadılar, değil mi? Bütün yaptıkları hasta, zayıf ve berbat hissetmemi sağlamak oldu. Hayatımın geri kalanında bir Sha’Tep olmak zorunda kaldığım zaman üst katta uyumama izin vereceklerini mi sanıyorsun? Ben yemeğini servis ederken ya da döşemelerini fırçalarken bana hâlâ kardeşim diyecek misin?”

Shalla’nın nutuk atmaya başlayacağını sanıyordum ama sadece gülümsedi ve ellerimi ellerine aldı. Sonra bu yeterli gelmemiş gibi ellerimi bırakıp sarılmak için bana uzandı. “Bunların hiçbir önemi yok Kellen. Sen her zaman benim kardeşim olacaksın.”

Son zamanlarda yaşadığım tüm şoklara rağmen en büyüğü buydu. Kardeşim gerçekten Sha’Tep olsam da bunun bir önemi olmadığını mı söylüyordu? Ne olursa olsun beni seveceğini? Sanırım bu yüzden kulağıma şunları fısıldadığında iki kat şaşırdım, “Çünkü büyü gücünü yerine getirmenin bir yolunu buldum.”

YILAN

“Bu aslında senin fikrindi,” dedi Shalla birlikte patika boyunca sürünerek ilerlerken.

“Neymiş benim fikrim olan?” diye sordum Shalla’nın yanında getirdiği ve şimdi de benden taşımamı beklediği çıkını omzuma atarak. “Bana hâlâ neler olduğunu söylemedin. Ve Yılan’da ne aradığımızı da.”

Yılan, Jan’Tep topraklarında kuzey-güney doğrultusunda uzanan birbiriyle bağlantılı yolların ikincisiydi, ona bu isim verilmişti çünkü yol hemen hemen sekiz yüz kilometre boyunca Destek adı verilen kervan yolunun etrafından dolaşıyordu. Daroman askeri mühendisleri bu yolu yüzlerce yıl önce ticareti, yolculuk yapmayı kolaylaştırmak ve savaş zamanlarında istilacı orduları içeri çekmek için bölgedeki ormanların içinde açmışlardı. Yılan, gerçek adı Ruhlar Yolu olan çok daha eski bir yoldu. Çok eski düşmanlarımız olan Mahdeklerle sonu gelmez bir savaşa girişmiş olan atalarımızın hayaletlerinin burada bulunduğu söylenirdi. Burası aynı zamanda Jan’Tep

büyücülerinin önemli büyüler ararken transa girdikleri yerdı.

“Geçen gün Tennat’la düello yaptığında,” dedi Shalla, “yukarıda uçan şu şahinle konuşmuşsun.”

Neredeyse çıkını yere düşürüyordum. “Shalla, o sadece numaraydı. Şahinle konuşuyormuş gibi yapıyordum çünkü böylece...”

“Tennat’ı korkutuyordun. Biliyorum. Ama şahinin Tennat’ı neden korkuttuğunu hiç düşünmedin. Çünkü güç hayvanı olan bir büyücü bantları canlanmamış olsa bile büyüyü yönlendirebilir.”

“Yani?”

“Yani, ya gerçekten bir güç hayvanın olsaydı?”

Varsayıma dayalı, aptalca bir soruydu bu. Yaşlanmış büyü ustalarından ve sinir bozucu kız kardeşimden başka hemen hemen kimseye cazip gelmeyen imkânsız bir düşünce deneyiydi. “İyi de asla bulamayacağımıza göre? Çünkü bir güç hayvanı çağırmak için gerçek büyüye ihtiyacın var ve fark etmediysen söyleyeyim benim hiç büyü gücüm yok.”

“Ama benim var.”

Olduğum yerde durdum. “Babam sınavlarına devam etmene izin veriyor mu? Seni bir süre bekleteceğini sanıyordum çünkü sen...” *neredeyse kendi kardeşini öldürüyordun.*

Sanırım babam Shalla’nın sınavlarını tamamlamasına izin vermek zorunda kalmıştı. Konsey aile soyunun gücünü göz önüne alıyorsa babamın klan prensi olabilmek için tek umudu Shalla’nın lord büyücüler üzerinde bir etki bırakmasıydı. On altı yaşına kadar büyücü ismi-

ni alamazdı ama denemelerini üç yıl erken tamamlayarak ailemizin gücünü kanıtlayabilirdi. Tabii tüm bunların bana bir faydası yoktu. “Shalla neredeyse hiç kimse artık güç hayvanlarına bağlanmıyor. Fazla tehlikeliler. Neden?..”

Ayaklarına baktı. “Annem büyülü bir hayvanın davranışlarımı bir şekilde düzeltebileceği konusunda babamı ikna etmeme yardımcı oldu.”

İmkânsız diye düşündüm. Teorik olarak bir büyücu ve büyülü hayvan birbirlerine bağlandıklarında kişilikler eriyip birbirine karışıyordu. Bir kedi ya da ördek kız kardeşime alçakgönüllü olmayı öğretebilir miydi acaba?

Shalla öksürünce tekrar ne kadar solgun görüldüğünü fark ettim. “Neyin var senin?” diye sordum. “Tennat’tan daha kötü görünüyorsun ve o geçen gece boynunu neredeyse Ferius’a kaptırıyordu.”

“Sadece soğuk algınlığı,” dedi ve yürümeye devam etti. “Bana engel olmasına izin vermeyeceğim.”

“Peki bunların benimle ne ilgisi var?” diye sordum.

“Bekçiliğimi yapmana izin vermesi için babamı ikna ettim. Sen beni koruyacaksın.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Yılan’daki kötü Mahdek ruhlarından seni korumamı mı bekliyorsun? Neyle peki? Hep galip gelen kişiliğimle mi?”

“Aptal olma Kellen. Uzun yıllardır kimse Mahdek görmedi. Ayrıca kendi koruma büyülerim var ve annemin de beni kollamak için bir kehanet büyüsü yapacağından hiç şüphem yok. Senden tek istediğim ben çağırma büyüsü yaparken böceklerin ve hasta hayvanların bana bağlanmaya çalışmasını engellemen.”

“Yani senin daha da güçlenişini izleyeceğim, peki karşılığında ne alacağım?”

Tekerleği icat eden kişinin aslında kendisi olduğunu söylemek üzereymiş gibi gülümsedi. “Bir planım var. Önce şahinimi bulayım...”

“Bir şahin bulacağını düşünmene sebep olan ne peki?” diye sözünü kestim. Şahinler nadiren insanlardan emir alan gözü pek yaratıklardı, ayrıca bir çağrıya yanıt verdikleri ender görülürdü. “Büyük ihtimalle hayatının geri kalan kısmını bir fareye ya da ağaç kurbağasına bağlı olarak geçireceksin.”

Shalla bana bakıp gözlerini devirdi. “Yapma Kellen. Beni bu kadar zayıf bir hayvanla düşünebiliyor musun? Ölüp yeniden dünyaya gelmeyi ve yeni hayatımda tekrar denemeyi tercih ederim.”

“Güzel,” dedim. “Eğer bir şahin bulursan...”

“Şahinimi bulduğumda – bağlanma gerçekleştikten sonra çağırma büyüünün devam etmesi için bir yol buldum. Şahin arkadaşlarından birini çağırırsın diye irade mi ona yönlendirmek için bir sempati büyüü yapacağım. Eğer on beş kilometre içinde bir tane daha varsa buraya gelmesini sağlayacağım ve o da bana bağlanmaya çalışacak ama ben çoktan kendi şahinime bağlanmış olacağım.”

“Yani kuş başka seçeneği kalmayınca bana mı bağlanacak?” Mümkün olduğunca şüpheli yaklaşarak kelimeleri kafama yerleştirmeye çalıştım ama kendi güç hayvanıma sahip olma düşüncesi son derece kışkırtıcıydı. Bir şahin. Bir şahin. Sadece kollarımdaki lanet olası bantları aşarak büyümü yönlendirmekle kalmayacak aynı zamanda son iki denememi de geçebilecektim. Ayrıca kasabada

hemen herkes dikkatimi çekebilmek için sıraya girecekti. Şahin. “Ama...bu nasıl olacak? Yani mantıklı görünüyor ama neden başka kimse bunu denemedi?”

Shalla gülümsedi. “Çünkü normal büyücüler bağlanma anında öylesine kendilerinden geçerler ki başka her şeyi unuturlar. İnsanlar bu açıdan aptal ve beyinsizler ama ben öyle değilim. Odaklanmamı koruyup büyüü devam ettireceğim ve sen kardeşim kendi güç hayvanına sahip olacaksın.”

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı beline dolamamak ve dünyadaki en iyi erkek kardeş olacağıma söz vermemek için kendimi zor tutarak kardeşime baktım. Shalla’nın motivasyonundan ve bu işi kıvıracabileceğinden şüphelenmek için yüzlerce sebep vardı. Ama ya yapabilirse? Bu mümkün müydü?

Şahin.

Saatler sonra sırtımı bir ağaca yaslamış oturuyor, ay gökyüzündeki en yüksek noktaya ulaşırken ağaçların dalları arasından gökyüzüne bakıyordum. Gözümü otuz metre kadar ileride, büyü dairesinin içinde meditasyon yapan kız kardeşimden ayırmamam gerektiği için gece görüşümü bozmasın diye basit bir ateş büyüüyle yaktığımız (pekâlâ, Shalla yakmıştı) küçük kamp ateşini arkama almıştım. Shalla bu uzaklığı korumamda ısrar etmişti, böylece nefes alıp verişlerim dikkatini dağıtmayacaktı ama ben bunun gerçek nedeninin varlığımla büyüünün bozulmasını istememesi olduğunu biliyordum.

Çoğu zihin büyüünde – halkımın ipek büyüü dediği olduğu gibi çağırma aslında gözle görülmez. Eğer çok çok

dikkatli bakarsam Shalla'nın etrafında belli belirsiz bir pırıltı olduğunu hayal edebiliyordum – büyü ormana doğru ilerleyip güç hayvanını Shalla'ya çağırırken havanın hafifçe genişlemesinden ileri geliyordu bu.

Bu kadarının olması bile kayda değer bir gelişmeydi. Çoğu çömez büyü yapabilmek için günlerce uğraşır, yorgunluktan başarısız olur ve başka bir zaman tekrar denemek zorunda kalırdı. Shalla, tam olarak formunda olmadığı açıkça ortada olmasına rağmen, tabii ki daha ilk denemesinde büyüü yapmayı başardı. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, bir yanımda hiçbir şeyin, bir hamam-böceğinin bile ona yaklaşmamasını diliyordu.

Bekçi olarak benim işim nispeten kolaydı. Eğer bir böcek ya da hasta bir hayvan Shalla'ya yaklaşmaya kalkarsa onu kovmam gerekiyordu. Böcekler büyüü hayvan olmaya uygun değillerdi. Nedeninden tam olarak emin değilim ama galiba beyinlerinin basit yapısıyla, bir büyücüyle gerektiği gibi iletişim kuramayacak olmalarıyla ilgiliydi. Bu yüzden de onlardan biriyle bağlanmak bir kayıp olurdu ve diğer hayvanların çağrıya cevap vermesini engellerdi.

Hasta hayvanlar daha tehlikeliydi. Hasta bir hayvan ömrünü uzatmak için umutsuzca bir büyücüye bağlanmaya çalışabilirdi. Ama hayvandaki hastalık büyücüye bulaşır, yıllarca onu büyü gücünden mahrum bırakırdı. Hayvan öldükten sonra bile hastalık etkisini devam ettirirdi. Bir büyücü için ölüme mahkûm olmak anlamına gelmese de ona yakın bir durumdu bu.

Shalla böyle önemli bir konuda bana güvendiği için en azından biraz gururlanmalıydım sanırım. Ama o zamana

kadar iki şeyden iyice emin olmuşum. Birincisi, bir güç hayvanı çağırmak için annemle babamdan izin almak konusunda kesinlikle yalan söylemişti. Her şey olup bittikten ve ne harika bir iş başardığını gösterdikten sonra herkesin onu bağışlayacağını düşünmüştü muhtemelen.

İkincisi, ben bekçiliğini yaparken güvende hissetmesinin nedeni zaten bir bekçiye ihtiyacının olmamasıydı. Mükemmel şekillendirilmiş bir çağırma büyüsünün iki bölümü vardır, birincisi doğru türde yarattığı çağırarak, ikincisi de yanlış türleri uzaklaştırmak. Bu yüzden büyük ihtimalle hasta hayvanlar ondan uzak duracaktı. Gerçekten de bana oturup beklemekten ve vaat ettiği şeyi yapabilmesini ummaktan başka yapacak fazla bir şey kalmıyordu.

Bu düşünce gecenin ilk birkaç saati beni oyaladı ama serinlik kemiklerime işlemeye başlayınca Shalla'nın gerçekten benim için bir büyülü hayvan çağırabileceğine dair şüphelerim arttı. Ona tekrar bir göz atıp hile yaptığına dair bir iz aradım. Her zamanki gibi sakin, dingin ve kibirli bir şekilde kendinden emin görünüyordu. Bana orada ihtiyacı var mıydı ki? Yoksa sadece yaklaşmakta olan zaferine tanıklık edecek bir seyirci miydim?

Shalla tembel olduğum için beni azarlamayı sever ve güçlü bir büyücü olmak için ihtiyacım olan tek şey gerçekten kendimi vermekmiş gibi davranırdı ama benden daha güçlü olduğu için duyduğu memnuniyetin sonu olmadığını biliyordum. Bundan vazgeçme riskini gerçekten göze alır mıydı? Yoksa istediğini elde ettikten sonra anlaşılmadan cayacak mıydı?

Bağdaş kurmuş pozisyonunu taklit etmeye çalıştım,

kollarım dirseklerden bükülmüş halde önümdeydi, yüzük ve serçeparmağım avcuma dokunurken sağ elim dışa çevrilmişti – birisiyle temas kurmanın işaretiydi bu. İkinci ve üçüncü parmaklar birbirine değerken sol elim içe doğru dönmüş, çağırma işaretinin şeklini almıştı. Osia'phest Usta'nın çocukluğumuzdan beri bize öğrettiği sessiz nefesi kullanarak dört heceli basit büyü sözleri tekrar tekrar söylüyordum. *Te-me'en-ka. Te-me'en-ka.*

Gözlerimi kapadım, büyü öyle gerektirdiğinden değil, kollarımdaki canlanmayan bantlara bakmanın güven duyguma bir faydası olmayacağından. Zihnimde ve kalbimde bütün irademi ve düşüncelerimi şahinler üzerine yoğunlaştırdım. *Seni çağırıyorum. Kaderimize birlikte olmamız yazılmış. Ruhlarımızın birbirine bağlanması yazılmış. Seni çağırıyorum. Geleceksin.*

Büyünün sözlerini tekrarlayıp durmaktan başıma giren ağrıyı umursamayarak, bedensel şekle ve içimden söylediğim büyü sözlerle birlikte irademin içsel şekline yoğunlaşarak hiç durmaksızın tekrarlamaya devam ettim. *Te-me'en-ka. Te-me'en-ka.*

Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca devam ettim ama herhalde yalnızca bir iki dakika geçmişti. Hafif rüzgâr saçlarımı havalandırıyor, saç telleri yüzümü gıdıklıyordu. Ter damlaları sol gözümü yakıyordu. Gözümü kırparak damlaları uzaklaştırmanın acıya bir faydası yoktu ama konsantrasyonumu tamamen bozmuştu. Alnımdaki teri sildim ve neredeyse sıırılsıklam olduğumu fark ettim. Hiçbir şey değişmemişti. Ateş hâlâ çıtırdıyor, Shalla yine otuz metre ötedeki dairenin içinde oturuyordu. Bütün dünya çabalarımı umursamıyor gibiydi.

Ah atalar, bana bir güç hayvanı verirsiniz başıma getirdiğiniz tüm kötülükler için sizi bağışlayacağım. Söz veriyorum ona iyi davranacağım. Ne isterse onu yedireceğim ve zarar görmesine izin vermeyeceğim. Ona elimden geldiğince uzun ve mutlu bir hayat vereceğim. Lütfen beni böyle bırakmayın. Beni yalnız bırakmayın.

O anda ateşin çıtırtısı sandığım şeyin kuru yaprakların çatırtısını olduğunun farkına vardım. Bir şey karanlıkta gizlenmişti ve benim için geliyordu.

MASKELER

O sersemlemiş halimle kısa bir an için kollarımdaki bantlara ve irademin zayıflığına rağmen nasıl olduysa büyüünün işe yaradığına kendimi inandırmayı başardım. Bir güç hayvanı benim için geliyordu. Pekâlâ, yerden geliyordu, demek ki bir şahin değildi ama yine de...

Hayalim az sonra paramparça oldu. En coşkulu kendini kandırma bile beyninizin yaklaşan adamların sert ayak seslerini duymasını bu kadar uzun süre engelleyemezdi.

Aklıma gelen ilk düşünce gelenlerin Ra'fan ve Ra'dir olduğuydu ama Ra'meth'in ailesini Ke Evi'ne böyle doğrudan saldırtma riskini almasına imkân yoktu. Ağaçların gölgesinde karaltı halinde üç adam geliyordu. Koyu renk seyahat giysileri kim oldukları hatta hangi memleketten oldukları hakkında bile ipucu vermiyordu. Yaklaşırlarken yüzlerini örten maskeleri fark ettim. Siyah-kırmızı lakeden, sırttan canavar şekli verilmiş, sivri dişler ve boynuzlarla süslenmiş maskelerdi bunlar. *Mahdekler*

diye düşündüm aniden nefesim tıkanarak. O rezil, şeytani ayinlerini yaparken de böyle maskeler takarlardı. Ayağa kalkmaya çalıştım. *Geri geldiler. Mahdekler geri geldi.*

“Kendi iyiliğinizi düşünüyorsanız uzak durun!” diye bağırdım babamın emreden ses tonunu taklit etmeye çalışarak. Kelimeler kafamda, gece havasına karışan titrek, tiz sesimin taşıdığından daha fazla tehdit taşıyordu. “Karanlık ve korkunç büyülerim var!” diye ekledim sesimi daha da gülünç çıkarmayı başararak. *Atalar, madem bana işkence etmeleri için Mahdekleri göndermek zorundasınız en azından söyleyecek zekice bir şey bulmamı sağlayamaz mısınız? Yardım için Shalla’ya baktım ama kendi büyüüne dalmış haldeydi, tehlikeden habersizdi.*

Maskeli adamlar gitgide yaklaşıyordu, aklıma ustaların bazen bizi korkutmak için çıkarıp gösterdiği eski parşömen rulolarının üzerindeki parlak, metalik mürekkeple yapılmış çizimler geldi. Bize kâbuslar gördüren korkunç resimlerdi bunlar. “İçinizden hanginiz kadim düşmanla savaşı?” diye sorardı Osia’phest Usta kendimizi dev aynasında gördüğümüz zaman. “Hanginiz ölüm maskesini giymiş Mahdek büyücüsünün karşısına çıkar?”

Ben olmadığım kesin.

Üç adamdan en uzun olanı öne çıktı. Her iki şakağında da birer kırmızı birer siyah olmak üzere iki çift kıvrık boy-nuz vardı maskesinde. “Yakalayın onu,” dedi diğerlerine.

Maskesinin ortasında üçüncü bir göz olan iriyarı bir adam öylesine hızla yanıma koştı ki uzaklaşma telaşıyla sırtımı bir ağaca vurdum. Kafam ağacın sert gövdesine çarptı ve gözümün önünde sarı ışıklar uçuşmaya başladı. Dizlerim bükülüp yere çökmüş olmasaydım saldırgan kol-

larını bana dolamış olacaktı, sürünerek ağacın arkasına doğru dolandım.

Tam ayaklarımı altıma toplamıştım ki adamın gömleğimin arkasına yapıştığını hissettim. Ama şimdi korku yerini başka bir şeye bırakmıştı: çaresizlik. Çaresizlik korkuya çok benzer ama ondan daha faydalıdır. İriyari adam beni döndürüp ağaca çarptı ama ikinci kez beni tutmak için uzandığında Ferius'un bir gece önce bana verdiği metal kartı çıkarıp salladım ve adamın avcunu kestim. Çığlığı tekrar saldırmam için beni harekete geçirdi, bu kez diğer elini hedef aldım. Kart bileğine denk geldi ve jilet keskinliğindeki kenar havaya kanlar saçarken adam geriye düştü.

Maskesinin alt kısmından uzun, kıvrık dişler çıkan üçüncü adam bana doğru atıldı. Kaçabilmek için çok az bir zamanım vardı ama tereddüt ediyordum. Kaçsaydım ne olacaktı ki? Kasabadan yardım getiremeyecek kadar uzaktaydım. Eğer annem Shalla'ya göz kulak olmak için kehanet büyüsü yaptıysa babamla birlikte çoktan yola çıkmış olmalıydılar. Ama eğer kaçarsam kız kardeşimi kurtarmak için buraya zamanında yetişemezlerdi.

Başka ne yapacağımı bilemeden sırtımı arkamdaki ağaca verip ikinci saldırgana bir tekme savurdum. Çok erken, lanet olsun. Hâlâ çok uzaktaydı, o yüzden de ayağım ancak karnını sıyrıp geçti. Çaresizlik içinde kartı suratına fırlattım. *Hayır, budala!* Çok geç farkına vardım. *Yüzüne değil.* Kötü atışıma rağmen kart maskenin alnına saplandı ve adamın şaşkınlık içinde acıyla bağırdığını duydum. Ama onu yaralayacak kadar derine girmemişti. Kartı vücudunun başka bir bölümüne atsaydım

bir yerlerini kesip onu yavaşlatabilirdim. Adam iki eliyle boynuma yapıştı, öyle kuvvetli sıktı ki anında nefesim kesildi. “Seni iğrenç, küçük piç,” dedi, sesi boğuk, gırtlaktan gelen bir hırıltı halindeydi. Bir elini boğazımdan çekip maskesindeki kartı çıkardı. “Bakalım kesilmekten ne kadar hoşlanacaksın.”

“Yapma,” dedi liderleri, bize doğru gelirken maskesindeki boynuzlar küçük kamp ateşimin ışığında parıltıyordu. “Bağlayın onu.”

Dişli beni geri itti, kafamı ikinci kez ağaca sertçe çarpınca sersemledim. Önce bana bağlama büyüğü yapacaklarını sandım ama adam belinden bir parça ip çıkarıp beni ağaca bağladı. Hiçbirinin büyü yapmaya kalkışmaması bana tuhaf gelmişti. *Mahdeklerin karanlık büyücüler olduğunu sanıyordum. Odaklan, lanet olası!* “Shalla!” diye bağırdım. “Uyan! Uyanmak zorundasın!”

Liderleri Dişli’yi kenara itip iyice yanıma sokuldu, o iğrenç maskesinin her bir santimini görmemi istiyordu sanki. “İstedğin kadar bağır. Kardeşin küçük büyüğünün içinde kayboldu, sevgili güç hayvanının kendisine gelmesini bekliyor.”

“Annem bizi izliyor!” dedim. “Babam buraya gelecek ve...”

“Tabii ki geliyorlar. Belki de şu anda bizi görebiliyorlardır.” Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Beni görebiliyor musun yüce Ke’heops? Kıymetli çocuğuna ne yapacağımı biliyor musun? Haydi. Beni vurmak için bir yıldırım gönder!” Bana dönüp güldü. “Gördün mü? İzliyor olsalar bile hâlâ çok uzaktalar.”

“Kimsin sen? Bunu neden yapıyorsun?” dedim yalvarır gibi bir sesle.

Boynuzlu beni umursamadan ağaçlara doğru gitti, sonra da geniş, kahverengi bir çuvalla geri döndü. “Oğlanın sıkıca bağlandığından emin ol. Pek kaypak biri.” Dişli ağacın arkasına yürüdü, ipleri kontrol edip daha da sıkılaştırdı, bileklerimdeki acıdan bir inilti kopardım.

“Hiçbir yere gidemez,” dedi Dişli.

Liderleri başını sallayıp elini çuvala soktu. İçinde ne vardı? Gözümün önüne ucu kıvrık bıçaklar ve küçük zehir şişeleri geliyordu. O anda çuval hafifçe kımıldadı. *Bu bir yılan – beni ısırması ve damarlarımı zehriyle doldurması için bir yılan getirdi.* Ama adamın çuvaldan dışarı çıkan elinde ne bıçak ne zehir ne de yılan vardı. Küçük beyaz bir hayvandı bu, benekli tüylerinin arasından kan sızan yaraları görünüyordu. Gözleri ıslak ve bulanıktı, iyi göremiyor gibiydi. Bu bir köpekti. Hayata zar zor tutunan hasta bir hayvan.

Lider, hasta hayvanı yere, Shalla’nın biraz uzağına bıraktı ve hayvan anında yavaş yavaş, beceriksizce, acı içinde sendeleyerek Shalla’ya doğru yürümeye başladı. İşte o anda kardeşime ne yapacaklarını anladım. İşte o anda gerçekten bağırdım.

YARATIK

Bağırdıkça, durmaları için yalvardıkça maskeli adamlar bana daha çok güldüler.

“Şuna da bakın,” dedi Dişli, Üç Gözlü’nün metal kartla kestiğim bileğini sararken. “Ona hiçbir şey yapmıyoruz bile ama yine de o küçük Jan’Tep aklını kaçırıyor.”

Gözlerim Shalla’ya doğru ilerleyen hastalıklı küçük köpeğe takılıp kalmıştı, köpek büyüünün etkisiyle ona doğru gidiyordu, sonra bir anlığına oturup patisindeki yarayı yaladı.

“Böyle çok uzun sürecek,” diye yakındı Üç Gözlü. “Şu lanet eniği alıp kıza fırlatsana.”

“O zaman büyü işe yaramaz, seni aptal. Köpek çağrıya cevap vermek zorunda. Kıza bağlanmayı istemesi gerekiyor. Kız onu geri çeviremez ama köpeğin kendiliğinden gitmesi lazım.”

“Uzak dur!” diye bağırdım köpeğe. Shalla’nın büyüü neden işe yaramıyordu? Çağırma büyüünün koruyucu yönü hasta hayvanları uzak tutmalıydı.

Adamlar kahkahayla güldü. Dişli, “İstedğin kadar bağır delikanlı. Köpek sağır – ona verdiğimiz hastalığın pek çok talihsiz belirtisinden biri bu,” dedi. Sonra diğer ikisine dönüp, “Köpekle bağlanınca kız da sağır olacak mı merak ediyorum. Bunu görmek ilginç olmaz mı?”

“Neden ona zarar veriyorsunuz?” diye bağırdım.

“Ona zarar vermiyoruz,” dedi Boynuzlu. “Buraya büyümlü hayvan aramaya geldi, şimdi de aradığını buluyor işte.” Yaklaşıp eldivenli elini çeneme koydu. “Klanın da ailen de kendilerini çok üstün görüyorlar, değil mi? İçlerinde en kötüsü de kız kardeşin. Halkının gördüğü en büyük büyücü olacağından çok emin. Ama kim bilir? Belki de olamaz.” Dişli’ye bakıp başını salladı, o da gidip köpeği hafifçe itti. Köpek tekrar yavaşça Shalla’ya doğru yürümeye başladı. “Ama bahse girerim bu köpekçikle bir kez bağlanınca o kadar da büyük ve yüce olmayacak.”

“Lütfen bunu yapmayın,” dedim. “Henüz çok geç değil. Köpeği geri çekerseniz konuşabiliriz. İstedğiniz bir şey olmalı.”

Birdenbire elinin tersiyle yüzüme bir tokat indirdi. “Bunun tadını çıkarmak istiyorum. İstedğim bu işte.”

Üç Gözlü onaylarcasına güldü. “Ah şu Jan’Tepler. Küçük büyülerini ellerinden alınca ormanda kaybolmuş bebeklere dönüyorlar.”

“Biz size hiçbir şey yapmadık!” diye bağırdım bilekle-
rimdeki ipe asılarak. “Jan’Teplerle Mahdekler arasındaki savaş üç yüzyıl önceydi!”

“Ah,” dedi liderleri, sesi neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu, “Peki ya o savaşın etkileri? Onlar hâlâ sürüyor değil mi?”

Küçük köpek, zavallı yaratık Shalla'nın gücü tarafından çekiliyordu, şimdi onun çok yakınındaydı, büyüünün kokusunu alabiliyormuş gibi havayı kokluyordu. Birazdan Shalla'ya dokunacak ve bağlanma gerçekleşecekti. Bu Shalla'nın sonu demekti. Tüm hayatı boyunca zayıf ve hasta biri olacaktı.

Bekçiliğimi yapmana izin vermesi için babamı ikna ettim. Sen beni koruyacaksın.

Benim hatamdı. Bekçi bendim. Bunun olmasına izin vermemem gerekiyordu. *Lanet olsun size ataların ruhları. Hepinize lanet olsun. Tekrar hata yapmama nasıl izin verebildiniz?* Umutsuzca bir acı içinde daha önce yaptığım gibi irademe yoğunlaştım. Eğer yakınlarda başka bir hayvan varsa belki de... Eğer varsa ne olacağını bilmiyordum ama umutsuz haldeydim. Bütün yapabildiğim denemektir. Tekrar çağırma işine konsantre oldum. *Te-me'en-ka. Te-me'en-ka.*

"Çok zaman alıyor," dedi Üç Gözlü. "Eğer annesiyle babası gerçekten izliyorsa şimdi yakında olmalılar."

"Az kaldı," diye fısıldadı Boynuzlu. "Az kaldı."

Odaklanmaya çalışmama rağmen gözlerimi açmaktan kendimi alıkoyamadım. Hasta küçük köpek kabuk bağlamış patisini Shalla'ya uzatıyordu.

"Hayır," dedim yalvarır gibi. "Lütfen, hayır."

Boynuzlu başını salladı. "Bırak olsun Kellen, bırak..."

Adımı nereden bildiğini sormadan üzerimizdeki yüksek dallardan gelen bir ses adamın sözünü kesti. Yukarı baktım ama o her neyse takip edemeyeceğim kadar hızlıydı, sadece bir anlığına kahverengi bir kürk görür gibi oldum. Dallar boyunca dört ayağının üzerinde gidiyordu

ve sanırım altmış santim uzunluğunda bir gövdesi vardı. Yine de emin olmak zordu çünkü tüylerinin rengi ve çizgileri ağaç kabuklarına öyle benziyordu ki dallara karışmış gibi görünüyordu.

“Atalar bizi korusun...” dedi Dişli.

Yaratık aniden havada süzülerek yanımıza indi, Dişli’nin üzerine saldırıp arka ayaklarının pençeleriyle maskesinin arkasını tırmaladı. Dişli daha bıçağıyla hayvana saldırmadan korkunç yaratık süzülüp o anda Shalla’nın birkaç santim uzağında duran küçük köpeğe çarparak onunla birlikte yere yuvarlandı. Yaratık ayağa kalktığı anda zavallı küçük köpeğin boynu dişleri arasındaydı.

“Kahretsin,” dedi Boynuzlu. “Bu da ne böyle?”

Şimdi yaratık ancak on beş metre kadar uzaktayken bile şeklini ormanın zemininden ayırmak zordu. Önce üstümüzdeki ağaçların rengine benzettiğim kahverengi kürkü aslında daha koyuydu, neredeyse gölgeler kadar siyahtı. Kafasını bir, iki, üç kez salladı. Son sallamasında köpeğin kırılan boynunun çıtırtısını duydum, acıları son bulmuştu. Katil ağzındaki cesedi yere atıp bize döndü. İlk başta onun da bir köpek olabileceğini düşündüm ama bu gördüğüm hiçbir köpeğe benzemiyordu. Yüzü neredeyse bir kedinin yüzüydü, yalnız daha geniş ve kalındı, düz bir burun vardı. Tüyleri kabarmıştı ve şimdi iki yanındaki koyu renk çizgileri ve kalın kuyruğunu görebiliyordum. Titreşen kamp ateşinin kan kırmızısı gözlerine vuruyordu.

“Silahları hazırlayın,” dedi Boynuzlu diğerlerine.

Yaratık ayaklarının dibindeki ölü köpek yavrusuna baktı, sonra arka ayaklarının üzerinde doğrulup ağzını alabildiğine açarak öylesine öfke ve vahşet dolu bir hırıltı

çıkardı ki kollarım bağlı olmasa dönüp kaçacaktım. *Kızgın. Köpeği öldürmek zorunda kaldığı için kızgın.* Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama yaratığın yüzündeki, hırıltılarındaki ve çıkardığı cıvıltı seslerindeki bir şey beni haklı olduğuma inandırdı.

Yaratık bize yaklaşmaya başladı. O zaman ön pençelerinden arkaya uzanan koyu renk tüylü perdeyi gördüm – kanatları olmadığı halde üzerimize neredeyse uçmuş olmasının nedeni buydu muhakkak. Yere saplayarak yürüdüğü ön pençeleri kedi ya da köpek pençesine benzemiyordu; daha çok sivri tırnaklı siyah parmaklar gibiydiler.

“*Nekhek,*” diye fısıldadı adamlardan biri. “Şeytanın büyülu hayvanı bizi almaya geldi.”

Nekhek. Kelime “karanlığın elçisi” anlamına geliyordu. Öyle iğrenç bir yaratıktı ki Mahdeklerin halkımıza karşı kullandığı en gözde silah olduğu söylenirdi, ısırtığı büyü gücümüzü çalar ve ruhlarımızı zehirlerdi. Boş yere bağlandığım iplerden kurtulmaya çalışıyor, delice kaçmak istiyordum. Dişli ve Üç Gözlü anında koşmaya başladı.

Korkuma rağmen kafamda bir soru belirdi. Eğer bu adamlar Mahdek’se kendi silahlarından neden dehşete kapılmışlardı?

Boynuzlu bir an durakladı. “Dua et de yaratık kardeşini alsın Kellen,” dedi bana. “Böylesi onun için daha iyi olur.” Sonra o da açıklıktan koşarak uzaklaşıp gecenin karanlığına daldı.

Yaratık uzun bir süre öylece gözlerini dikip bana baktı, hırıltılarla ve cıvıltılarla karışık tuhaf koklama sesleri

çıkartıyordu. Sonra bana doğru gelmeye başladı, hareketleri hiç alışkın olmadığım tarzdaydı, özellikle de arada bir durup neredeyse ele benzeyen o ürkütücü pençeleriyle yüzünü silmesi.

“Nesin sen?” diye sordum aptal gibi. “Ben... Ben bir şekilde seni mi çağırdım?”

Ah atalar... Bana şu canavarı kovacak bir ruh gönderin.

Nekhek daha da yaklaştı ve ayaklarımı, sonra da bacaklarımı kokladı. Kafamın içinde köpeği öldürmesinin karşılığında bedel isteyen bir ses duymayı bekleyip duruyordum. “Kardeşimi kurtardın,” dedim. “Eğer bu...ödenmesi gereken bir borç olduğu anlamına geliyorsa ödeyeceğim.”

Parmaklarımı koklayan burnunu hissedebiliyordum. Bir an dilini çıkarıp elimi yaladı, sonra ağzını açtı, elimin yan tarafında dişlerini hissettim. Benim için hazırlanmış kader bu muydu? Bir ağaca bağlanıp kalmışken bir nekhek beni parçalayıp yiyecek miydi?

Tam dişlerin ısırmağa başladığını hissettiğim anda nekhek ansızın kocaman bir el tarafından tutulup fırlatılmış gibi havaya uçtu. Bir ağacın gövdesine çarpıp baygın halde yere düştü. “Tamamdır!” dedi babam, annem ve birkaç kişiyle birlikte arkamdaki patikadan çıkarak.

“Bize saldıran adamlar,” dedim aklımı başıma toplamaya çalışarak. “Batıya, ormanın derinliklerine doğru gittiler.”

“Koşun,” dedi babam, yanımdan koşarak dört adam geçti.

Annem açıklığa gelip bana bir göz attıktan sonra Shalla’nın yanına gidip onu çağırma büyüsünden çıkarmak için gereken bir dizi büyüye başladı.

“Üç kişiydiler baba. Maske takıyorlardı. Resimlerdeki Mahdekler gibi.”

Babamın ağacın arkasında ellerimi bağlayan ipi çözmeye çalıştığını hissettim. “Biliyorum. Annen kehanet büyüyle onları gördü. Bu aptallığa asla izin vermeme-liydik. Shalla’nın neyin peşinde olduğunu biliyordum. Böyle akılsızca bir işte ona yardım etmeyecek kadar mantıklı olduğunu umuyordum.”

İp çözülünce ellerim serbest kaldı. Tekrar hissetmelerini sağlamaya çalışarak bileklerimi ovmaya başladım. “Shalla izin aldığını söyledi. Dedi ki...”

Babam ağacın arkasından çıkınca yüzündeki ciddi ifa-deyi gördüm. “Ona inandın mı?”

Gözlerimi yerdeki yaprakların üzerinde gezdirdim. “İnanmak istedim,” dedim.

“Bir Jan’Tep, arzularının mantığından ya da aile-sinin ihtiyaçlarından önce gelmesine izin veremez. Bir Jan’Tep...” Durdu, uzun bir soluk verdi. “Ruhlar Yolu’nda Mahdekler ve hizmetkâr nekhek. Aşağıdaki ve yukarıda-ki atalar, bunlar kötü işaretler.”

Nekhek’e baktım. İki adam babamın ellerimden çöz-düğü iple temkinli bir biçimde onu bağlamaya başlarken kesik soluklarla yükselip alçalan karnını görebiliyordum. “Anlamıyorum. O adamlar da benim gibi yaratıktan korktu.” Uzanıp Ferius’un çelik kartını Dişli’nin düşür-düğü yerden aldım. “Oysa Mahdeklerin...”

Babam sözümü kesti. “O adamları büyüklerine bırak.” Nekhek’i bağlayan adamlara döndü. “Çenesini açamaya-cağından emin olun. Uyanınca zehrini bize bulaştırmak için ısırma-ya çalışacaktır.”

Babam benden uzaklaşmaya başlamıştı ki kolunu tuttum. Dönüp şaşkınlıkla bana baktı. Galiba daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. “Nek...yani hayvan. O adamlar için çalıştığını sanmıyorum. Bence o Shalla’nın hayatını kurtardı.”

Babam gözlerini kıstı. “Kellen, her ne gördüğünü sanıyorsan, bu şeytan yaratık her ne yaptıysa Shalla’yı kurtarmak için değildi. Nekhekler karanlığın ve aldatmanın yaratığıdır. Savaş sırasında zehirli otları çiğneyip büyü güçleri yok olsun diye Jan’Tep büyücülerini ısırarak için eğitildiler. Onlar da Mahdekler kadar bizim düşmanımız.” Omzuma vurdu. “Ama şimdi elimizde bir tane var, kısmen de senin sayende, yani bu gece bütünüyle kötü geçmiş sayılmaz.”

“Anlamıyorum. Onu öldürecek misin?” Nedense bu düşünce beni üzmüştü. Çocukken duyduğum hikâyelere rağmen bu hayvan beni o adamların elinden, Shalla’yı da onun için ölümden beter olabilecek bir yazgıdan kurtarmıştı.

Babam başını iki yana salladı. “Henüz değil. Bir yerde bir nekhek varsa diğerleri de gelecektir, bu daha da büyük bir tehdit. Yaratığı bir kafese koyup gücünü kırmak için acı büyüleri kullanacağız.” Annemin Shalla’yla ilgilendiği yere bir göz attı. “Kardeşinin bir hayvanı daha bağlamak için sempati büyüsu kullanmayı akıl etmesi gayet akıllıca. Diğer nekhekleri buna çekmek için kan büyüsunü kullanabiliriz, böylece tehdit haline gelmeden hepsini öldürebiliriz.”

Yanına gidip Shalla’yı kollarına aldı. “Kardeşini eve götürme zamanı geldi.”

“Anlamıyorum,” dedim. “O yaratık, adamların Shalla’ya hastalık bulaştırmak için kullandıkları hasta köpeği öldürdü. O Shalla’yı *kurtardı*. Sen nasıl olur da...”

Bir bakışıyla sözümü kesti. “Sen bir şok geçirdin. O adamlardan ödün kopmuştu ve o korkmuş halinle görmek istediğin şeyi gördün. Bunun için seni suçlamıyorum Kellen. Ama şimdi bir erkek olmalı ve bir erkeğin ailesini korumak için yapması gereken şeyleri kabul etmelisin. Bir Jan’Tep güçlü olmalı.” Yüz ifadesi biraz değişti, ne olduğunu anlayamadığım bir ifadeye büründü. *Gururlu?* “Zamanı geldiğinde Kellen, canavarın kafasına bıçağı saplayan kişi olmanı istiyorum.”

Daha itiraz etmek için söyleyecek söz bulamadan kanat sesleri dikkatimi dağıttı. Başımı kaldırıp baktığımda bize doğru uçan bir kuşun heyecan verici bir zarafet ve incelikle yavaşça alçaldığını gördüm. Düşünmeden elimi kuşa doğru uzattım ama kuş benden kaçıp baygın yatan Shalla’nın üzerine kondu. Bir anlığına göz kırptı, gözleri koyu kahverengiden maviye, sonra da altın sarısına döndü. Annemle babam birbirlerine bakıp gülümserken kız kardeşimin omzuna yerleşti.

Shalla şahinini bulmuştu.

NEKHEK

Ertesi gün benim bir nevi kahraman olmamla başlayıp hain olmamla sona eren heyecanlı bir hareketlilik yaşandı.

“Shalla hâlâ uyuyor,” dedi annem kafamı Shalla’nın odasından içeri uzattığımı görünce. “Yarıda kesilmiş bir çağırma büyüğü herkes için ağırdır, kardeşin kadar genç biri içinse iki kat daha ağırdır.” Sesi sakın çıksa da altında pek çok suçlama yatıyordu. Shalla’nın yatağının kenarında oturan şahin, aynı gözdağı veren bakışlarla bakmak için kafasını bana çevirdi.

“Shalla’nın fikriydi,” dedim. “Ben neden suçlanıyorum?”

“Suçlu olduğunu söylemedim ama madem konuyu açtın söyle, nasıl oldu da böyle bir şeye razı geldin?”

Akla yatkın, inandırıcı bir cevap aradım. Ama bulamadım. “Hazır olduğunu söyledi.”

“O daha on üç yaşında!”

“Ve şehirdeki büyücülerin yarısından daha güçlü.”

“Dün gece değildi.” Annem gelip önümde durdu ve ellerini yanaklarıma koyup yüzüme dikkatle baktı. “Ken-

dine bir bak, kavga edip durmaktan her yerin hâlâ çürük içinde ve şimdi de bu.”

“Ben iyiyim,” dedim.

Yaralandığımda hep yaptığı gibi bir parmağını sol gözümün çukurunda gezdirdi. Orada hâlâ bir kesğim vardı. Ölmek üzere olmadığımı kanaat getirdikten sonra, “Shalla’nın ne kadar zayıf olduğunu göremedin mi?” dedi.

Gidip kız kardeşimin yatağının yanındaki okuma koltuğuna oturdum. Bir gün önceki olaylar kafamda tekrar canlanmaya başladı. “Soğuk algınlığına yakalandığını söyledi.”

“Pekâlâ, bu soğuk algınlığı falan değil.”

“Bene’maat,” dedi babam kapının eşliğinden. Bizim önümüzde annemin ismini nadiren söylerdi.

“Beni bir çiftlik hayvanıymışım gibi yumuşatmaya çalışma Ke’heops,” dedi annem, uyarıcı ses tonu dikkatimi çekmişti. “Kızımız öldürülebilirdi ya da daha kötüsü olabilirdi.”

Babam ellerini önünde kavuşturdu. “Seni yumuşatmaya çalışmıyorum ama bu saçmalığı başlatan Shalla’ydı. Daha sen ve ben doğmadan uzun süre önce onun yaşındaki çocuklar gizlice Ruhlar Yolu’na gidip kendi güç hayvanlarını bulmaya çalışırlardı ve hiçbiri baş ağrısından ya da akan bir burundan daha kötü bir şeyle geri gelmezdi.” Durup yüzünde gurura benzer bir ifadeyle bana baktı. “Kellen kardeşini koruyabilmek için her şeyi yaptı.”

“O adamlar...”

“Shalla’ya saldıran Mahdekleri bulacağız.”

Bu konuda canımı sıkın bir şey vardı. “Onların Mahdek olduğunu sanmıyorum baba. Bence onlar Ra’meth tarafından gönderilmiş sıradan adamlardı.”

“Ra’meth ve oğulları lord büyücüler tarafından zaten sorguya çekildiler. Sözlerinin doğruluğunu anlamak için ipek büyüü kullandık. Ne oradaydılar ne de saldırıyla ilgili bir bilgileri vardı.”

Ferius geçen gece ne demişti? Her şey için bir büyü varsa o zaman ona karşı koymak için de bir büyü olabilir. “Belki sorgudan yırtmanın bir yolunu bulmuşlardır.”

“Ha?” dedi babam, yüzünde birden sinirli bir ifade belirdi. “Bu konudaki uzman görüşün tam olarak nedir acaba?”

Gözlerimi kapatıp bize saldıran adamların kıyafetlerini, konuşma tarzlarını düşündüm. “Belki maskelerin bununla bir ilgisi vardır. Ayrıca Mahdeklerin büyücü olduğu düşünülüyor. Neden bu adamlar hiç büyü kullanmadı?”

“Mahdekler düzenbazdır,” dedi annem. “Hileler ve tuzaklar kullanırlar ve evet, isteklerini yerine getirmek için de kara büyüler yaparlar. Ama büyüün izi sürülebilir. Bu Mahdekler bize arkalarında iz bırakmadan zarar vermek istediler.”

İkna olmuş muydum bilmiyordum ama üstelemedim. “Shalla’nın nesi var?” diye sordum. “Soğuk algınlığı olmadığımı söyledin ama...”

“Emin değiliz,” dedi babam. “Ama son üç gündür büyü gücü düzenli olarak zayıflıyor.”

Üç gündür mü? Neden üç gündür? Yoksa... “Benimle üç gün önce dövüşmüştü. Vahada.”

Babama baktığımda onun kararlı bakışlarını gördüm. Başını salladı ama başka bir şey daha vardı...bana söylemeyeceği bir şey. Sonra Tennat’ın da hasta olduğu aklıma geldi. “Atalarımızın ruhları... Osia’phest haklıydı. Beni suçlayacaklar.”

“Kimler seni suçlayacak Kellen?” diye sordu annem.
 “Ve ne için suçlayacaklar?”

“Tennat benimle düello yaptı ve hastalandı. Sonra Shalla benimle dövüştü ve şimdi o da hasta. İnsanlar onları zehirlediğimi ya da benim hastalıklı olduğumu ve onlara hastalık bulaştırdığımı düşünecek.”

“Hayır,” dedi babam.

“Sürgüne gönderileceğim. Ra'meth konseyi ikna edecek ve...”

“Hayır,” dedi babam yine. “Konseyle ben ilgileneceğim, Ra'meth'le de. Her ne olursa ya tesadüfen ya da daha büyük bir ihtimalle Mahdeklerin ve hizmetkârları nekhekin yakınlarında olmasından dolayı oldu.”

“Ama sana söyledim, nekhek ortaya çıkınca bu adamlar kaçtı.”

“Onlar annenden ve benden kaçıyorlardı, kendi hizmetkârlarından değil.”

“Ama onlar...”

“Yeter Kellen. Şu son birkaç günde başımıza ömür boyu yetecek kadar aptalca iş açtın zaten. Artık annenle babana itaat edeceksin. Annenle ben ne yapmanı söylersek onu yapacaksın ve ne söylemeni istiyorsak onu söyleyeceksin.” Oturduğum yere gelip diz çöktü, göz göze gelmiştik. “Bugün daha sonra benimle vahaya geleceksin. Halkımızın nekheki görmesi ve tehlike olmadığına dair rahatlatılması gerekiyor. Eğer sana sorarlarsa yaratığın kardeşine saldıran Mahdek saldırganlarının hizmetinde olduğunu söyleyeceksin. Anladın mı?”

“Ben...” Ne söylemem gerekiyordu? O benim babamdı. Ailemizin reisiydi. Ben onun oğluydum ve görevim itaat

etmekti. Ayrıca nekhek Mahdekler için çalışmıyor olsa bile yine de babamın dediği gibi bir aldatma ve karanlık yaratıyordu. Hiç tereddüt etmeden o küçük köpeğin boğazını parçalamıştı. Halk olarak Mahdeklerden ne kadar korksak da galiba nekhekten daha çok korkuyorduk.

Peki o nekhek neden bana gelmişti?

Babamın ısrarı üzerine onunla vahaya gittim, böylece kimse onu olup biten her şeyi gören tek kişiyi saklamakla suçlayamazdı. Gerçi en çok istediğim şey saklanmaktı. Oldukça büyük bir kalabalık vardı, ter kokusu, korku ve beklenti öylesine yoğundu ki zor nefes alıyordum. Uğultu ve homurdanma sesleri şehri kuşatmakla tehdit eden bir arı kümesini andırıyordu. Babamdan daha önemsiz bir adamın bu gürültüde konuşması imkânsızdı.

“Jan’Tep atalarımız birbirimizi koruyabilmemiz için bize büyü gücü verdiler,” dedi babam, yerden bir metre yükseklikte, örtüyle kaplanmış bir kafesin üzerinde duruyordu, sesi kalabalığı sakinleştirdi. “Böylece tehlike geldiğinde onunla hep birlikte yüzleşiriz, yatağımızın altına saklanmaz ya da ağıtlar yakmayız.”

Yanımda duranlardan birkaç mırıltı yükseldi, bazıları endişeliydi ama çoğu babamın düşüncesini destekliyordu. Daha önce vahada bu kadar çok insanın toplandığını görmemiştim. Her metrekaareye vücutlar sıkışmış, insanlar vahayı çevreleyen caddelere taşmıştı.

“En garip partileri de siz veriyorsunuz,” dedi Ferius Parfax arkamdan.

“Neden böyle sinsice peşimde gezinip duruyorsun?” diye sordum sinirli bir şekilde.

“Neden etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmiyorsun?”

Sözlerindeki iğnelemeyi geri almak için bana sırtıttı, dul büyücünün onu gizlice izlememi istediğini söylemediğim için birden suçluluk hissettim. “Ferius...”

“Sonra evlat,” dedi benden ileriye bakarak. “Baban konuşuyor.”

Ke’heops cesareten, onurdan, konseyin ve klandaki her büyücünün kasabayı nasıl koruduğundan bahsetmeye devam ediyordu. Bir gece önce Yılan’da olanları anlattı ve diğer Jan’Tep şehirlerine çoktan haber yolladığına dair kalabalığı temin etti. Konsey üyelerinden bazıları sırayla şiirler okudu ve daha önce nekhek istilalarının üstesinden nasıl geldiğimize dair hikâyeler anlatarak Mahdekler dünyadan silinip giderken Jan’Teplerin gelişmesinin bir nedeni olduğunu bize hatırlattı.

“Düşmanı görmemize izin verin!” diye bağırdı yakınlarındaki yaşlı bir adam.

Onu onaylayan başka sesler de yükseldi. Söylevler güzeldi ama çok az kişi ömrü boyunca bir nekhek görmüştü. Babam sinirlenmiş görünüyordu ama sonunda kafesin üzerinden kuma atladı. “Pekâlâ,” diyerek kafesin üzerindeki örtüyü çekti.

Kafesteki yaratık örtü kalkınca ağzını kocaman açıp kalabalığa hırladı. Pençeleriyle kafesin ön tarafındaki parmaklıkları ve kilidi tırmalayarak kaçmanın yollarını arıyordu. Vahadaki seyirciler geri çekildi, sırf nekhekle aynı havayı soludukları için hastalık kapacaklarmış gibi elleriyle ağızlarını kapamışlardı.

Ne bağırma ne de çılgılık atma vardı. Sadece kâbuslarında gördüğü yaratıkla karşı karşıya kalmış bir hal-

kın korkunç sessizliği hâkimdi ortama. Bu ve bir kadının gülme sesi.

“Aklını mı yitirdin sen?” diye tısladım Ferius’a öfkeyle. “Gülmeyi kes!”

Kırmızı-beyaz ipekten cüppe giymiş birisi kalabalığın içinden bize yöneldi. Bu Ra’meth’ti. “Tabii ya,” dedi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. “Daroman casusu ve Ke’heops Evi’nden küçük Sha’Tep dostu, çocuklarımızın hayatını ve Jan’Tep büyücülerinin gücünü çekip almak için beslenmiş bir yaratığın karşısında eğleniyorlar!”

Ra’meth’in sözleri neden diğer çömezlerin hastalandığı konusunda babamın söylediklerini hatırlattı bana. *Ama kimse şeytani bir yaratık tarafından ısırılmaktan yakınmamıştı ve bu unutulabileceğiniz türden bir şey de değildi.*

“Kellen Mahdeklerle yüz yüze gelen kişi,” diye bağırdı biri. Bu bir gece önce babamla birlikte gelen büyücülerden biriydi. “O olmasaydı nekheki asla yakalayamazdık ve hâlâ oralarda geziniyor olurdu.”

“Demek bizden buna inanmamızı bekliyor,” dedi Ra’meth.

“Ben öyle diyorum,” diye cevapladı babam bize doğru gelerek. İnsanlar her zamankinden büyük bir saygıyla iki tarafa açıldılar. Mahdek suikastçılarının ortaya çıkmasının onlara kimin klan prensi olacağının önemini hatırlattığı yüzlerinden okunabiliyordu. Her şekliyle güç istiyorlardı. Güç babamın onlara sunduğu şeydi.

Babam yanımıza gelip Ferius’un önünde durdu. “Neyin bu kadar komik olduğunu bize söyleyebilir misin acaba?”

Ferius bir elini havaya kaldırdı. “Özür dilerim, özür dilerim. Sadece... o...” Kafesteki yaratığı işaret etti. “Bu kadar korkulan *nekhek* gerçekten o mu? Jan’Tep halkının

felaketi? Büyücüleri ve savaşçıları yoldan çıkararak ve...” Bir çocuk gibi kıkırdarak ekledi, “Hasta köpek yavru-
larını acılarına son vermek için öldüren katil o mu?”

“O baş belası bir hayvan,” dedi Ra’meth. “Salyasına karışan hastalıklı otları yemesi için besleniyor. Tek bir ısırtığı bir büyücünün gücünü yok edebilir, bizi savunmasız bırakır. Hastalık ve şanssızlık getirir. Karanlığın ve ölümün yaratığıdır ve Jan’Teplere Mahdeklerden daha çok yıkım getirmiştir.”

Nedense bu sözler Ferius’un dizginlenemez bir kahkaha tufanına yakalanmasına yol açtı ve babamın uyarıcı bakışları olmasaydı eminim ki Ra’meth onu hemen oracıkta ateş büyüleriyle yakacaktı.

Gün ışığında nekhekin çok da vahşi görünmediği bir gerçektir. Kürkü hatırladığım kadar koyu değildi, vahadaki kumlar gibi daha çok taba rengine benziyordu. Pençeleri ve dişleri keskin görünüyordu ama bir yaban kedisininkinden daha uzun ve keskin değillerdi. Ama hâlâ ne kadar hızlı hareket ettiğini, Mahdek maskeli adamların kardeşime karşı kullanmaya çalıştığı hasta hayvanı boynundan kapışını hatırlıyordum ve bana dikilmiş koyu kırmızı irislerine baktığım zaman köpeğinki kadar kolayca benim boğazımı da parçalayabileceğinden bir saniye bile şüphe etmedim. “Göründüğünden çok daha tehlikeli,” dedim.

“Ah, eminim öyledir,” dedi Ferius. “Kesinlikle ölümcül. Sadece şu var ki, Darome’da ve daha birçok yerde genellikle çöp kutularını karıştırdıkları ve ara sıra da yiyecek çaldıkları bilinir. Bakın, uygar dünyanın geri kalanı bu hayvana ‘*nekhek*’ demiyor.”

“Siz ne diyorsunuz peki?” diye sordu babam.

“Ah, pek çok isimleri var yüce Ke’heops. Berabesqler onlara *senhebi* der, yani ‘rüzgâra atılan.’ Daromanlarsa *felidus arborica*, yani ‘orman planörü.’ Ama sınırda yaşayan halkların çoğu sadece sincap kedisi der.”

“Sincap kedisi mi?” diye sordum.

Çok fazla gülmekten gözleri yaşlarla dolan Ferius kırkdamasına güçlkle engel olarak, “Sizin kadim düşmanınız aslında sadece büyük bir sincap.”

KIRMIZI DESTE

“Gerçekten de buradaki insanları kızdırmaya başladın, biliyor musun?” Bir ara sokaktan Ferius’un kaldığı köhne, küçük misafirhaneye doğru yürüyorduk. Kasabada daha iyi misafirhaneler vardı ama anlaşılan Ferius’a oda vermeye yanaşan yalnızca burasıydı. *Bir Jan’Tep kin tutmaz*. Bu cümle gerçekten de bana inandırıcı gelmemeye başlamıştı.

“Elimde değil evlat,” dedi. “Beni eğlendirmenin sonsuz yolu var sizde.”

“Pekâlâ, *sen* kimseyi eğlendirmiyorsun ama.”

Yarım düzine insanı Ferius’un üzerine yürümekten alıkoyan şey babamın sert sözleri olmuştu. Ferius babama kibarca teşekkür etmiş ama kalabalığa misafirhaneye gelirlerse çok daha içtenlikle karşılanacaklarını, istedikleri sürece her gün kıçlarına birer tekme atmak-tan memnuniyet duyacağını söylemişti. Sonunda konsey herkese vahadan ayrılmasını ve bir dahaki duyuruya kadar da buradan uzak durmasını emretmişti. Muhtemelen

nekhkeki içerde bir yerde kapalı tutmak daha mantıklı olurdu ama hem babam hem de konsey büyü yapmak için en uygun bölgelerin vahada olduğunu ve daha sonra başka bir nekhkeki çekmek için sempati büyüü yapmanın bu şekilde çok daha kolay olacağını düşünüyorlardı. Zaten bundan sonra da kalabalığı dağıtmak için fazla uğraşmaya gerek kalmamıştı. Yaratığın zehri ve hastalık kapma düşüncesi onları uzak tutmaya yetmişti.

Ferius'a olan kızgınlığım artarken dul büyücünün ona olan ilgisinden bahsetmediğim için duyduğum suçluluk yok olup gitmişti. "Yanıldığını biliyorsun," dedim.

"Pek çok şey hakkında yanıliyorum. Bugün seni özellikle rahatsız eden hangisi?"

"Nehkeh. O sandığından çok daha tehlikeli ve..."

"Sincap kedisi evlat. O sadece lanet olası, büyük bir uçan sincap. Onu öldürecekse bari ne olduğunu öğrenin."

"Her neyse. Kitaplarda her türden hayvanın resimlerini gördüm ve bence bu şey sincaba benzemiyor. Ayrıca kıtanın bu taraflarında sincap yaşamıyor bile."

"Sen de yaşamıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir parmağıyla hafifçe alnıma vurdu. "Baksana evlat, tenin ne kadar solgun. Güneşten bu kadar çabuk yanan insanların bu iklime ait olması mümkün mü sence?"

Etrafıma bakındım, caddede yürüyen bir çift görünce onları işaret ettim. "Esmer tenli bir sürü Jan'Tep var. Ayrıca değişik biçimde ve renkte gözlere sahip Jan'Tepler de var."

"Kesinlikle. Siz Jan'Tepler bir ırk değilsiniz, sadece farklı familyaların bir bileşimisiniz. Bu topraklardaki

vahalar için kıtanın her bir yanından savaşmaya gelmiş büyücüleriniz. Bazen bu vahalar için savaştınız, bazen de aynı nedenlerle gelmiş diğer kabilelerle birleştiniz. Bahse girerim hiçbiriniz buranın gerçek yerlilerinin kanından bir damla bile taşıyamıyorsunuz.”

“Ne olmuş yani?”

“Yani belki sincap kedileri de buraya aynı sebepten gelmiştir. Belki onlar da büyüü seviyorlardır.”

Tartışmayı kaybediyormuşum gibi hissettim ama bunun nasıl olduğunu bilmiyordum. “Benim halkım buraya ait. Peşimize düşenlerden ya da büyü yeteneğimiz için bizi köleleştirmek isteyenlerden kendimizi korumak için gereken gücü bize versin diye vahaya ihtiyacımız var.”

Ferius homurdandı. “Sizi köleleştirmek için mi? Bu kadarı da fazla.”

“Ne demek istiyorsun? Ve tüm bunların kendimizi nekhekten koruma hakkımızla ne ilgisi var?”

Ferius durup eldivenli eliyle gözlerimi kapattı.

“Hey!”

“Kıpırdamayı kes evlat. Sadece kitaplarında gördüğün hayvanları gözünün önüne getir. Bunu yapabilir misin?”

Bir görüntüye odaklanmak, zihinde onu kristal kadar berrak hale getirmek daha ilk derslerden itibaren büyücülerin eğitimini aldığı bir şeydi. “Elbette yapabilirim,” dedim.

“Güzel. Şimdi tekrar o meydandaki hayvanı düşün.”

“Düşünüyorum.”

Kafamın arkasına bir şaplak vurdu. “Hikâyelerindeki canavarı değil. Herkesin görmeni söylediği şeyi değil. Senden o kafese kapatılmış gerçek yaratığı düşünmeni istiyorum.”

Kalem ve mürekkeple çizilmiş bir şekilde, gördüğünüz gerçek bir şeyi karşılaştırmak zor ama onları kafamda yan yana canlandırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. “Tamam. Canlandırıyorum.”

“Öyleyse? Bana gerçekten bu iki şeyin birbiriyle ilgisi olmadığını söyleyebilir misin?”

“Ben...”

Gerçek şu ki söyleyemezdim. Tamamen aynı görünmüyorsa da bunun sebebi muhtemelen kitaplardaki hayvanları kafamda canlandırırken...bilmiyorum belki de onları hep daha uzak düşünmüştüm. Nekheki ise yakından görmüştüm. Neler yapabildiğine şahit olmuştum. Öfkesini hissetmiştim. “Hâlâ aynı şey olduğunu sanmıyorum.”

Ferius elini gözlerimden çekti ve tekrar yürümeye başladı. “Tabii ki değil evlat. Yakaladığınız yaratık korkunç bir *nekhek*! Jan’Tep büyücülerinin uğursuz katili! Ayrıca diğer insanların çöplerinin azgın yiycisi ve fındık stokçusu.”

“Yanılıyorsun,” dedim. “Belki de o şeye benziyor...” O kadar aptal hissediyordum ki söylemek istediğim şeyin adını yüksek sesle söyleyemedim bile. “Bak, ben bu yaratığın ne kadar yırtıcı olduğunu gördüm. Konsey onu kullanarak bölgedeki tüm nekhekleri çekip öldürene kadar bekle. Onları sürü halinde görene kadar bekle. Belki o zaman anlarsın.”

“O hayvana işkence ederlerken sen ne yapacaksın peki?” diye sordu aniden durarak.

Sesinin sert tonu beni şaşırttı. Yüzünü görmek için önüne geçip ona dönmem gerekti. Şaka yapıyormuş gibi bir hali yoktu. Hiç de espri yapmıyordu. Gözleri son derece ciddi bakıyordu.

“Ne demek istiyorsun? Bunun benimle ne ilgisi var?”

“O hayvanın kardeşini kurtardığını söyledin.”

“Hasta bir köpeği kız kardeşime bağlanmadan önce öldürdüğünü söyledim. İkisi aynı şey değil. Belki de nekhhek diğer hayvanları öldürmekten hoşlanıyor, hepsi bu.” Gerçi kendime de yalan söylüyordum. Yaratığın hasta köpeğin boynunu ısırıdıktan sonraki bakışı hâlâ gözümün önündeydi. Tersine, nekhhek bunu yapmak zorunda kaldığı için kızgın görünüyordu.

Ferius elini yeleğinin içine sokup bir kart destesi çıkardı. Bunlar bana verdiği normal kartlardan değildi, silah olarak kullandığı keskin kenarlı metal kartlara da benzemiyorlardı. Bu kartların arka yüzleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu kırmızı renkteydi, neredeyse siyahtı. Ferius kartları yelpaze gibi açıp bana uzattı. “Bir kart çek evlat.”

“Bu ne için?”

“O adamların kardeşine zarar vermeye çalıştığını söyledin. Onu kurtarmak için herkese, her şeye yalvarıyordun, sonra şu sincap kedisi ortaya çıktı ve dileğin gerçekleşti. Doğru değil mi?”

“Gerçekleri çarpıtıyorsun,” dedim. “Öyle bir anlatıyorsun ki...”

“Bir kart çek Kellen.”

Etrafıma bakınınca birden havanın ne kadar karardığını fark ettim. “Ne için olduğunu söylemezsen çekmem.”

“Bir erkek olup olmayacağına karar vermenle ilgili.”

“Durmadan erkek olmam gerektiğinden bahsediyorsun. Halkımın ve ailemin büyü yeteneğini aşağılayıp duruyorsun ve...”

“Dünyada pek çok büyücü var Kellen. Dünyanın ihtiyacı olan şey *erkekler ve kadınlar*.” Bu kelimeleri insanların genelde söylediğinden farklı söylemişti. Her nasılsa kulağıma daha önemli gelmişlerdi.

Büyüden bir şakaymış gibi, halkımın da oyuncaklarıyla oynayan çocuklardan farkı yokmuş gibi bahsetmesinden nefret ediyordum. Her şeyden çok da yelpaze gibi açtığı kartları uzatıp bir tane seçmemi istemesinden nefret ediyordum.

“Bak, ben...”

“Sus ve bir kart çek. Ya bir kart çek ya da dönüp git ve arkana bile bakma. Dünya büyük ve tehlikeli bir yer ve asla bilemeyeceğin karanlıklarla dolu. Sadece borçlarından kaçmayan kadınlar ve erkekler bu karanlıklarla savaşıyor. Bir kart çek Kellen çünkü tekrar sormayacağım.”

Ferius’un numaralarından ve oyunlarından çok sıkılmıştım. Bana öğrettiği her küçük şeyde bir deneme ya da tuzak vardı, her biri beni yapmak istemediğim şeyler yapmaya zorluyordu. Ama Ferius Parfax’ı sadece üç gündür tanıyor olmama rağmen bu bir numara olsa da en ufak bir şüphem yoktu ki şaka yapmıyordu. Kartı seçmezsem onu bir daha hiç göremeyecektim. Neden bilmiyorum ama bu düşünce beni korkuttu. Destenin ortasından bir kart seçtim.

“Kupa üçlüsü,” dedim, gözlerim bej zemindeki koyu kan kırmızısı kupalara takılıp kalmıştı, kartın arkasında da aynı siyahımsı kırmızıyla yazılmış üç rakamı vardı. “Bu ne anlama geliyor?”

Desteyi kapatıp yeğinin içine geri soktu. “Seçtiğin önemsiz bir kart.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedim kartı havaya kaldır-

rak. “Bununla ne yapmam gerekiyor?”

Yana doğru bir adım atıp önümden çekildi ve yürümeye devam etti. “Nereden bileyim? Doğru olanı yap. Belki ölüme göndermeden önce o hayvanın gözlerine bakabilirsin. Olmak istediğin kişi ne yapardıysa onu yap. Sonra da o karttan hemen kurtulmanı tavsiye ederim.”

Her an alevler saçabilirmiş gibi elimdeki karta baktım. “Neden bana bu kartı çektiirdin? Bu bir tür lanet mi?”

“Hayat bir lanet evlat. Çaresi de aşk.”

Peşinden koşturmaya başladım ama aptal görüneceğimi fark edince durdum. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum!”

“O senin borcun Kellen. Nasıl ödeyeceğini sen bul. Şöyle düşün, senin hayatını kurtardım, demek ki ben borçlarımdan birini ödedim demektir.”

Kartı yırtıp yere fırlatmak, toz haline gelinceye kadar üzerinde tepinmek istiyordum. Aptalca şakalarıyla, numaralarıyla, gizemli sözleriyle kahrolası Ferius Parfax. Dönüp baktığımda neredeyse misafirhanenin kapısına vardığını gördüm. “Bekle! Eğer kart bir tür borcu temsil ediyorsa sen bütün bir desteyle ne yapıyorsun?”

Elindeki bir şeyi havaya kaldırıp gösterince paraların şıkırdadığını duydum. “İçip içip sarhoş oluyorum,” dedi ve açık kapıdan içeri girdi.

Evin yolunu yaralamıştım, genellikle kestirme olarak kullanılan dar bir sokak arasından geçiyordum ki kendimi bir saray nöbetçisiyle karşı karşıya buldum. Sokağın kiri tozu içinde tuhaf bir biçimde yakışsız duruyordu.

“Beni korkuttun,” dedim soluğumu düzenlemeye çalışarak.

Cevap vermedi, onun yerine bir parşömen rulosu çıkardı. Loş ışıkta bile dul büyücünün siyah mühür mumunu tanımayı başardım. Mührü kırıp kâğıdı açtım, içinde olduğunu düşündüğüm altın disk düşmesin diye dikkat ediyordum. Ne var ki parşömen boştu, sadece aceleyle çiziktirilmiş tek bir not vardı içinde. “*Senin için uygun bir zamanda,*” yazıyordu.

Ben fark etmeden disk düşmüş olabilir mi diye yere baktım. O olmadan Osia’phest diğer çömezlerle birlikte üçüncü sınava katılmama izin vermezdi. “Notun yanında başka bir şey var mıydı?” diye sordum muhafıza.

Yine sessiz kaldı.

Fark ettim ki ne gitmeye yelteniyor ne de onu geçip gitmeme izin veriyordu. “Yani ‘*Senin için uygun bir zamanda*’ demekle kastettiği...”

Muhafız ilk kez hafifçe gülümsedi. “Şimdi,” dedi.

Dul büyücüyle ikinci buluşmam da ilki kadar tuhaftı ama çok daha rahatsız ediciydi.

“Baban neden bu kadar aptal?” diye sordu Mer’esan elleri kucağında oturduğu koltuktan bana bakarak.

Olası cevapların oldukça uzun bir listesini kafamdan geçirerek ailemin onurunu böyle küçümsemesine karşı kızgınlığımı eksiksiz anlatacak, aynı zamanda da beni ölüm cezasından koruyacak uygun bir cevap aradım. “Bağışla beni Mer’esan, soruyu anlamadım.”

“Evet, anladın. Baban Mahdeklerin halkımıza saldır- mak için geri döndüğüne, kız kardeşini hedef almaya karar verdiklerine ve şehrimize bir nekhek getirdiklerine inanıyor.” Burnunu kırıştırdı. “İğrenç küçük canavarlar.”

“Ferius...” Duraksadım.

“Konuş,” diye emretti Mer’esan.

“O hayvana sincap kedisi dendiğini söylüyor – hiç de uğursuz olmadığını söylüyor.”

“Peki sen neye inanıyorsun?”

Yine başımı derde sokmayacak bir cevap aradım. “Lord Büyücü Ke’heops,” diye başladım babamın resmi unvanını kullanarak, “bazı Mahdeklerin hayatta kaldığına ve gizlice sayılarını artırmış olabileceklerine inanıyor. Nek-heki kullanma amaçlarının da...”

“Hayır, baban sadece bu aptallığa inandığını *söylüyor*.” Gözlerini kıstı. “Anlaşılan sen onu benim bulduğumdan da fazla budala buluyorsun. Kocam öldüğü için halkımın ihtiyaç duyduğu şeyin *kendi* gücü olduğunu göstermek üzere bu fırsattan yararlanmayı umuyor.”

O anda aklıma bir fikir geldi, sanki bir el midemi sıkıyordu. “Babamın klan prensi olmasına karşı çıkmayı mı düşünüyorsun?”

“Yeni klan prensinin kim olacağı zerre kadar umurunda değil çocuğum.”

Bir sonraki sözlerim kendi iyiliğim için ağzımdan fazla hızlı çıktı. “Öyleyse umurunda olan tam olarak nedir Mer’esan?”

Bana attığı ani bakıştan çok ileri gittiğimi anladım. Ayaga kalkıp kötü yapılmış bir heykeli inceler gibi etrafımda yürümeye başladı. “Argosi kadını korumak için kendi arkadaşlarıyla dövüştün. Neden?”

Vereceğim cevabı düşündüm. Eğer Mer’esan Ferius’un bir tür casus olduğuna ya da bize kötülük yapmayı tasarladığına karar vermişse davranışımın kendi halkıma

ihamet olarak yorumlanması hiç de zor değildi. “Bana olan ilgisini canlı tutmamı emretmiştin Dul Büyücü.”

Önümde durup bir elini havaya kaldırdı. Bir kez daha teninin altında renkli enerji filizlerinden bir ağın dolanıp durduğunu görebiliyordum. “Kendimi hayatta tutabilmek için büyümün her bir zerresini kullanıyorum Kellen ama seni temin ederim kalan küçücük bir parça gerçeği senden çekip almam için yeter de artar bile.”

Yaptıklarımın ilişkin bir düzine başka neden, akla yatkın açıklamalar tasarladım. Çoğu günler oldukça başarılı bir yalancıyım. Ama dul büyücü sahtekârlığı fark etmekte benim sahtekârlık yapmakta olduğumdan çok daha becerikliydi anlaşılan. “Ondan hoşlanıyorum,” dedim.

“Ondan *hoşlanıyor musun?*”

Başımı salladım.

“Çok mu güzel? Bu kadını arzuluyor musun? Belki de sana...” Mer’esan parmağını pantolonuma doğru salladı, “bir şeyler öğretebileceğini mi umuyorsun?”

Yanaklarımın kızardığını hissedip söyleyecek bir söz aradım ama sonra kendimi durdurdum. *Bu bir oyun. Mer’esan benim birtakım yersiz gençlik arzularını kastetmediğimi biliyor. Yine beni deniyor.*

“Ah,” dedi hafifçe alnıma vurarak. “Zekisin. Güzel.” Etrafımda yavaş yavaş yürümeye devam etti. “Bana daha fazlasını göster.”

“Mahdeklerin geri döndüğüne inanmıyorsunuz,” dedim.

“Orası apaçık.”

“Ama bir tehdit olduğunu düşünüyorsunuz,” diye ekledim.

“Bu da apaçık.”

Babamın varsayımlarına ne kadar sinirlendiğini düşündüm. “Maskeli adamların bir şaşırtmaca olduğuna inanıyorsunuz.”

Adımlarını hızlandırdı. “Apaçık. Apaçık. Apaçık. Bana cevap vermeye degecek bir soru sor.”

Kimin bizim aleyhimize çalışabileceğini düşündüm. Daroman kralları geçmişte uzun zaman boyunca Jan’Tepler üzerinde kontrol sağlamaya çalışmışlardı. Halk Ferius’un bir casus olması gerektiğine bu yüzden bu kadar çabuk inanmıştı. Mahdekler -eğer hiç Mahdek kaldıysa tabii- bizi yok etmek için kan yemini etmişlerdi, bu da babamın vardığı kanıyı açıklıyordu. Berabesqler bizim büyümüzü kendi altı yüzlü tanrılarına küfür olarak görüyorlardı... Sayısız düşmanımız vardı. Toplumumuzda büyüünün hayati önem taşımasının, sınavların bu kadar zor olmasının nedeni kesinlikle buydu. Jan’Teplerin Sha’Teplerle evlenmelerine izin verilmemesinin nedeni buydu – bu tür birleşmelerin soyu zayıflatmasından korkuluyordu.

“Konuş,” dedi Mer’esan etrafımda dolanmaya devam ederek. “Orada öyle dikildiğini gördükçe sabırsızlanıyordum.”

“Bir saniye,” dedim.

Düşmanlarımızın hırsına rağmen hiçbir zaman boyunca eğmemiştik. Büyülerimiz her zaman çok güçlüydü. Öyleyse neden Mer’esan -klanımızdaki en yaşlı ve en bilgili kişi- birden bu kadar endişelenmişti?

“Soruyu sor,” dedi emredercesine sandaletlerini ahşap zemine vurarak.

“Büyünün karşı koyamadığı tek düşman nedir?” diye sordum.

Durup hafifçe koluma vurdu. “Güzel,” dedi, sesi birden bitkin çıkmaya başlamıştı. “Bu, baban gibi, konseydeki şu görkemli aptallar gibi adamların soramayacakları bir soru. Büyüyle üstesinden gelinemeyecek bir tehdit ihtimali onlara tümüyle yabancı.”

Halbuki benim için bir şeyin üstesinden gelmek için büyü kullanma ihtimali hızla yok oluyor.

“İkinci sınav bitti ve sen başarısız oldun,” dedi, sesinde en ufak bir sempati yoktu. “Artık üçüncüde de başarısız olacağından korkabilirsin.”

“Bantlarımdan birini bile kıramamışken iki disiplini kullanarak nasıl büyü yaratabilirim ki?”

“Sana daha önce söylemiştim: cevabını zaten bildiğin sorular sorma.”

“Öyleyse...bitti. On altıncı doğum günüm birkaç gün içinde. Asla bir büyücü olamayacağım. Sha’Tep olacağım.”

Sersemlediğimi hissediyordum, sanki bunları yüksek sesle söylemek bütün gücümü çekip almıştı. “Sen asla annen ve baban gibi bir Jan’Tep büyücüsü olmayacaksın. Amcan gibi bir hizmetkâr olup olmayacağın ise sana kalmış.”

Bir çocuk gibi kollarımı öne uzattım, bantların metalik mürekkebi kulübenin yumuşak ışığında neredeyse parlıyor gibiydi. “Bana yardım edemez misin? Gücün var, yapabileceğini biliyorum. Sen...”

“Yapamam,” diye kestirip attı.

“Neden?” diye sordum, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. “Neden bu benim başıma geliyor? Neden kimse bana yardım edemiyor?”

Cevap vermedi, sadece beni elimden tutup kulübenin kapısına götürdü. “Bunlar bir çocuğun soruları Kellen. Sen önemli soruyu zaten buldun, hepimizin kaderini birbirine bağlayan soruyu. Onu tekrar sor.”

Beni dışarı çıkardı. “Büyüyle yenilemeyecek olan düşman nedir?”

Mer’esan bana baktı, yüzü öylesine kederle doluydu ki ilk kez yaşadığı tüm yılları gösteriyordu. “Gerçek,” diye cevapladı.



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ SINAV

Bilinen büyülere güvenmek düşmanın silahlarınızı tanımasına izin vermektir. Büyülerimiz olduğu gibi kalamaz, onu bizden almak isteyenlere karşı halkımızı korumak için uyarlanmaları ve değiştirilmeleri gerekir. Yalnızca yeni büyüler bulma yeteneğini gösterebilenler Jan'Tep adını alıp bir büyücü ismi kazanabilir.

KAN BÜYÜSÜ

Köy meydanına giden yoldaki iri taneli kumlar çıplak ayaklarıma batarken mutfaktan çaldığım yiyeceklerin sırtımdaki bez çuvalda zıplayıp durmasına lanetler savurarak yavaş yavaş ve mümkün olduğunca sessizce yürüyordum. Çok fazla yiyecek almakla aptallık etmiştim. Eğer beni nekhekin kafesinin yanında yakalayacak olurlarsa onları gece yarısı pikniğine geldiğime ikna etmem zor olacaktı.

Geri dön diye emrediyordu bir yanımda. Sha'Tep olmak-tan daha kötü şeyler de vardır herhalde ve eğer yakalanırsan onların neler olduğunu tam olarak öğreneceksin.

Yine de geri dönemedim. Mer'esan'ın yanıldığını ispatlamak için bantlarımı nasıl canlandıracağımı düşünerek odamda saatlerce karanlıkta oturmuştum. Hiçbir şey bulamamıştım. Bütün o süre boyunca Ferius'un verdiği kartın üzerindeki kan kırmızısı işaretlere gözümü dikmiş, bir kafeste oturmuş ölümü bekleyen, kardeşimin hayatını kurtarmış olan o hayvanı düşünmüştüm.

Ağırlığını dengelemek için omzumdaki çantayı düzelttim. Nekhek getirdiğim yiyeceklerden yemek isteyecek miydi acaba? Söylenildiği gibi Jan'Tep bebeklerinin yumuşak etiyle ziyafet çekmedikleri zamanlarda ne yerlerdi peki?

Açılan bir kapının sesi beni olduğum yerde durdurdu. İki metre kadar uzağımdaki evden seyrek kır saçlı bir adam sendeleyerek çıkarken nefesimi tutup gölgelerin arasına çömeldim. Adam pantolonunun önünü aşağı çekip gürültüyle geçirdi. İdrarının iğrenç kokusundan hemen önce nefesinin bayıltıcı kokusu geldi burnuma. Nefesimi tutup içimden gelen kusma isteği beni alt etmeden önce bitirmesi için dua ettim.

Yaşlı adam yerde uzadıkça uzayan çiş deresini hayranlıkla izliyordu, çiş birikintisi eğimden dolayı bana doğru akmaya başladı. Birkaç saniye sonra akıntının ayak parmakları arasından geçtiğini hissettim. İşeme sesi azalarak son buldu, ardından derin bir iç çekme ve bir öksürük sesi geldi. Yaşlı adam pantolonunu yukarı çekme zahmetine bile girmede. Orada öylece durup başını kaldırarak aya baktı, evin duvarına yaslanmak için sağ elini geriye uzatırken diğer eliyle tembel tembel kıcını kaşıyordu.

Çok fazla çömelmekten bacaklarım yanmaya başlamıştı, tekrar geri dönüp kaçmayı düşündüm ama şimdi dönersem bir daha deneme cesaretini bulacağımı sanmıyordum. Kahrolası Ferius Parfax'la onun aptal kartları ve o ahmakça taşralı felsefesi. *Olmak istediğin adam ne yapardıysa onu yap.*

Pekâlâ Ferius. Nekhekin gözlerine bakardım. Hatta ona yiyecek bir şey verirdim. Çantaya tıktırdığım bütün bu farklı yiyeceklerin içinde küçük canavarın hoşuna gide-

cek bir şey muhakkak vardır. Belki tıka basa yerken boğulup öldü de herkesi büyük bir beladan kurtarmış olurdu.

“Karanlığın içinde aptal gibi durmuş ne yapıyorsun sen?” diye seslendi biri.

Kahretsin, beni gördü. Bacaklarımdaki kasları germe-ye çalıştığımda etime çiviler ve iğneler batar gibi oldu, acıdan neredeyse bağıracaktım. Kimilda, seni lanet olası! Seni yakalamasını bekleyerek burada oturup durma!

Tam zorlukla ayağa kalkabilmişim ki yaşlı adam, “Sadece biraz temiz hava alıyorum. Yatağa dön,” dedi.

Evin içinden biri konuşmuştu. Beni gören olmamıştı.

İçeriden konuşan kişi bir şey daha söyledi ama ne dediğini duymadım. Yaşlı adam bir hırıltıyla cevap verip yeni bir öksürük krizine girdi. Sonra dönüp topallayarak eve girdi, pantolonu hâlâ yarıya kadar inik duruyordu.

Nefesimi salıp gölgelerin içinden çıkmadan önce yiyecek çantasını tekrar omzumda dengeledim, boş kalan elimle bacağımı ovalayıp çiş birikintisinin kenarından geçmek için elimden geleni yaptım, vahaya doğru ilerlerken yol boyu Ferius Parfax’a lanetler okuyup durdum.

Yedi sütunun yanına gelmem yalnızca birkaç dakikamı aldı. İçimde bulabildiğim az bir cesareti toplamak için durdum. Ansızın direğe asılmış bir sokak lambasının altında durduğumu fark ettim ve lambanın yanma ihtimalini düşünerek bitişik yollardan geçenlerin beni fark edebileceği endişesiyle paniğe kapılıp ürperdim. Kaygılanmama gerek yoktu, lamba tamamıyla karanlıktı. Yukarı bakıp bir aptal gibi irademe yoğunlaşarak lambanın yanması için elimden geldiği kadar çabaladım. Hiçbir şey olmadı. İçimde onu yakmaya yetecek büyü yoktu. İşe ya-

ramazın biriydim. Gerçi ömrümde bir kez olsun işime yaramıştı bu çünkü az sonra vahada insanların olduğunu fark ettim.

“Tekrar yap!” Biri öylesine yüksek sesle fısıldamıştı ki ses vahanın ortasından benim çömeldiğim sütunların yanına kadar gelmişti. *Tennat!* Ona karşı koyacak büyü gücüm olmadığını öğrendiğine göre şimdi bana neler yapabileceğini düşününce ürperdim. Onun da benim gibi hasta olduğunu sanıyordum. *Burada ne yapıyor?*

“Kes sesini,” diye uyardı daha derin ve daha az genizden gelen bir ses. Bu eski arkadaşım Panashi’ydi. “Kan sempatisi yaptığımızı öğrenirse Osia’phest canlı canlı derimizi yüzer.”

“Kimsenin umurunda olmaz Pan,” dedi Tennat, sesi korkmuş olamayacağı kadar heyecanlı çıkıyordu. “Konsey zaten hayvana sempati büyüsu yapacaklarını söyledi.”

“Evet ama konsey diğer nekheklere yaymak için ipek büyüsu kullanacak,” dedi yumuşak bir kız sesi. Nephenia’nın sesini duyunca köşeden ilerisini görecektir şekilde pozisyonumu değiştirdim. Ayağının dibinde duran küçük fenerin hafif ışığı uçuk mavi elbisesine vuruyordu. Büyücülerin saatler önce korumaya aldığı dört ayaklı pirinç kafesin önünde diz çökmüş oğlanların başında dikiliyordu.

Üç silahlı adamın can havliyle kaçmasına neden olmuş yaratık kafesin içinde öfkeyle hırıldıyordu.

Ferius bu hayvanın ne kadar masum olduğunu düşünürse düşünsün umurumda değil diye geçirdim içimden. *Nekhek ya da sincap kedisi... Yemek vermeye kalksam yüzümü parçalayacakmış gibi görünüyor.*

Üçü dinlediğimden habersiz konuşmalarına devam

ettiler. “Sempati büyüünün amacı tepelerdeki diğer nekhelerin bu kafestekinin acısını hissetmesini sağlamak,” dedi Panashi. “Sonra buraya gelmeye zorlanacaklar ki Ke’heops ve diğer usta büyücüler de hepsinden birden kurtulmamızı sağlayabilsinler. Klanı korumanın tek yolu bu.”

“Bu, kendi büyülerimizden birkaçını yaratığın üzerinde deneyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor, değil mi?” dedi Tennat. “Bakın, eğer üçüncü denemeyi geçmek istiyorsak iki disiplini birleştiren yeni bir büyü ortaya koya bilmemiz gerekir ya da en azından bildik büyülerin bir varyasyonunu oluşturabilmeliyiz. Şimdiye kadar hiçbir çömez kan sempatisi içeren bir büyü bulamadı. Başarırsak çıraklığımızı garantileriz. Böyle bir şans bir daha ne zaman elimize geçer?”

Panashi ve Nephenia tereddüt ederek birbirlerine baktılar ama az sonra anlaştıklarını belirtir şekilde başlarını salladılar.

Aramızda olup bitenlere rağmen bir arkadaşımı ve düşünmekten asla vazgeçmediğim kızı orada görmek tuhaf şekilde kendimi ihanete uğramışım gibi hissetmeme yol açmıştı. Ama şaşırmamalıyım. Kan sempatisinin arkasında yatan teoriyi bilmek başka şey, büyüyü gerçekte denemeye girişmek başka şeydi. Kan büyüü insanlar, hatta evcil hayvanlar üzerinde denemek için çok riskliydi. Ama nekh gibi hain, acıma hissetmediğiniz bir yaratık üzerinde böyle bir büyüyü deneme şansını kim istemezdi?

“Şuraya bak,” dedi Nephenia. Benden hemen hemen otuz metre uzaktaydılar, o yüzden neler olduğunu görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Hayvan parmaklıkların arasından pençelerini çıkarmıştı, şüphe-

siz Nephenia'yı tırmalamak istiyordu. Nephenia sol eliyle büyü hareketlerini yaptı, serçeparmağını başparmağına dokundurarak sağ elinin işaret parmağını kafesin parmaklıklarından birine dokunmak için ileri uzattı. Mavi bir ışık kafesin bir içine bir dışına doğru titreşti ve nekhek birden bire parmaklıklardan geriye fırlayıp kafesin gerisine çarptı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Tennat. “Harikaydı!”

“Yıldırım,” dedi Nephenia, Tennat'ın övgüsünden biraz utanmış gibi yere bakarak. “Fazla iyi yapamıyorum ama bu kadarı elektriği kafesten geçirmek için yeterli.”

Nekhek kafesin en uzak köşesine, Nephenia'dan uzağa kaçmıştı. Sessizce meydanın köşesinden bir adım geriye çekildim. Gördüklerim buralarda oylanmak istemediğimi anlamama yetmişti. Çocuk gibi davranmalarını, nekheke işkence ederken birbirlerini kışkırtmalarını izlemek beni tiksindirmişti. Nephenia ve Panashi'nin daha iyi olduklarını sanıyordum.

Bu küçük canavar tarafından ısırılma riskini göze almaya hazırdım ama Tennat tarafından yakalanıp küçük düşmeyi göze alamıyordum. Belki sadece az sayıdaki kişisel eşyalarımın birini ona vermem için bana şantaj yapardı ama beni nekheke yiyecek getirirken yakaladıklarını babasına söylemeye de kolaycacık karar verebilirdi. Daha önceki zayıflığını tamamen üzerinden atmış gibi görüldüğünden şansım yaver gitmezse bu fırsatı üzerimde kan sempatisini denemesi için Nephenia'yı zorlayarak da değerlendirebilirdi elbette. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Ferius'un istediğini yapmak için elimden geleni yapardım ama bazen işler umduğunuz gibi gitmi-

yordu işte. Muhtemelen nekhek bunu zaten biliyordu. Bilmiyorsa da çok yakında öğrenecekti.

Tam dönüp evin yolunu tutmak üzereydim ki içimi delip geçen bir ses duydum. Bu bir insan ağlaması değildi ama içimi hoşlanmadığım duygularla doldurdu. Utanç. İğrenme.

“Bu inanılmaz!” dediğini duydum Tennat’ın neşeyle. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Korkuma rağmen eski yerime dönüp meydana baktım. Gördüğüm şey beni mahvetti. Nekhek kafesin içinde durmaksızın kasılıyordu, kasları öylesine geriliyordu ki tüm vücudu karşı koyulamaz bir şekilde havaya çekiliyor sonra tekrar düşüp kafesin zeminine çarpıyordu. Yaratık bükülüp dönüyor, pençeleriyle karnını tırmalıyordu.

Panashi elinde tuttuğu uzun tel parçasını sallayıp titretiyordu. “Tel bu işte,” dedi diğerlerine. “Onu küçük canavarın bağırsaklarına bağlamak için sempati büyüsünü kullanıyorum.” Teli parmaklarından birine dolamaya başladı. “Teli böyle biraz büküğüm zaman...”

Hayvan bana neredeyse insan sesi gibi gelen başka bir çığlık kopardı. Ses tüylerimi diken diken etmişti, kafam zonklamaya başladı.

“Nasıl yaptığını göstere bana,” dedi Tennat, sesi neşe dolu bir bebek gibi çıkıyordu.

Panashi başını iki yana salladı, yoğun bir konsantrasyon içinde gözlerini bir noktaya dikti. “Göründüğü kadar kolay değil. Kan sempatisi bir sürü hazırlık gerektiriyor. Günün büyük kısmını sadece hazır olmak için meditasyon yaparak geçirmek zorunda kaldım.” Nephenia’ya bakıp gülümsedi. “Gerçi buna değdi, değil mi?” Teli bir-

denbire çekince kafesin içinde nekhekin vücudunun yükseldiğini gördüm, dört bacağı yanlara açılmış, bacaklarının arasındaki tüylü perde doğal olmayan bir şekilde gerilmişti. Hayvan bir kez daha bağırdı, sonra titreyerek kafesin zeminine düştü.

“Galiba bu kadar yeter Panashi,” dedi Nephenia ona bakıp gergin bir şekilde gülümseyerek. “Onu öldürmemiz gerekmiyor. Haydi gidelim yoksa...”

“Bir şey denememe izin verin,” diye söze karıştı Tennat diğer ikisini kafesin önünden iterek. “Kardeşim bunu Osia’phest’in ustalar kitaplığında gizlediği bir kitabın içinde buldu.” Cebinden boru gibi, kısa ve kalın bir şey çıkarıp fısıldamaya başladı.

“Bir şey olması mı gerekiyor?” diye sordu Nephenia.

“Bir saniye bekle.”

Yaptığı büyüü bilmiyordum ama o boruyla ne yapacağını anlamış gibiydim. Bir yanım aniden ortaya çıkıp onlara durmaları için bağırarak istiyordu. Kafesteki yaratık ne kadar adi olursa olsun bu işte bir yanlışlık vardı. Sinirlendiğim şey sırayla gösteriş yapmaları değildi, nekhek bağırdığında Tennat’ın kıkırdayışıydı.

Nekheklerin gerçekten insanların bebeklerini çalıp onlarla yavrularını beslediklerine inanacak kadar ahmak değildim – bunu yapıyorlarsa bile ömrüm boyunca böyle bir şey olduğunu görmemiştim. Ama usta bir Jan’Tep büyücüsünü bile öldürebilecek bir hastalık taşıdıklarını biliyordum. Güvenliğimiz için bir tehditler ve ortadan kaldırılmaları gerekiyordu. Ama bu onların suçu değildi, öyle değil mi? Bir şey sırf kendisi olduğu için kötü sayılabilir miydi?

Başımı iki yana salladım. Ferius ve bütün o aptalca konuşmaları benim kafamı karıştırıyordu.

Tennat büyülu sözleri fısıldamayl bitirmişti. “İzleyin,” dedi.

Tennat eğilip yerden avuç dolusu kum alırken onu izlemekten kendimi alamadım. Kapalı avcundaki kumları borunun içine doldurmaya başladı. İlk başta hiçbir şey olmuyor gibiydi ama sonra nekhk kafeste havaya sıçradı. Umutsuzca nefes almaya çalışır gibi ağzını iyice açmıştı. Kendimi kötü hissediyordum.

“Boruyu onun boğazına bağladın. Hiç fena değil,” dedi Panashi, sesinde hafif bir hayranlık vardı.

Nekhek kaba, neredeyse gurultuya benzer sesler çıkarıyordu. Birazdan öleceğini biliyordum. Üçü de kendilerini büyünlün heyecanına, güç ve başarı duygusuna kaptırmışlardı, bunlar benim hiç hissetmediğim şeylerdi. Artık duramayacak kadar ileri gitmişlerdi. Bunu yaratık da biliyordu. Kendisini kurtaracak birini arıyormuş gibi umutsuzca kafasını çevirdi. Yüzü bir an için gölgelerin içinde çömeldiğim yere döndü. Ay yüksekteydi ve ışığı hayvanın gözlerinde parıldıyordu. Siyah tüylerle çevrelenmiş küçük, parlak kırmızı bilyelere benziyordu bu gözler. O anda çektiği acıyı açıkça görebiliyordum. Öfke. Korku. Ve sonunda Ferius’un benden görmemi istediği şeyi gördüm.

Kendimi gördüm.

Kim olduğumu ve olmak istediğim adamı gördüm.

Sonunda bu adamın arkadaşlarımdan, ailemden ve halkımdan ne kadar farklı olduğunu anladım. Ve bu adamın ne yapacağını kesinlikle biliyordum.

Çok çok aptalca bir şey yapacaktı.

20

FİRAR

“Kes şunu,” diye bağırdım.

“Kellen?” dedi Nephenia, elimde gizlediğim taşla vahanın ortasına doğru yürürken gözlerini üzerime dikti.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi Tennat sinirli bir şekilde, konsantrasyonu bozulmuş, boruyla nekhekin boğazı arasındaki bağ kopmuştu. Yaratık kafesin içinde soluk soluğa geriye düşmüştü. “Şimdi baştan başlamak zorundayım! Anlaşılan her şeyi berbat etmek istiyorsun.”

“Kes şunu Tennat,” dedim tekrar, onlara gittikçe yaklaşıyordum ve yanlarına vardığımda ne yapacağım hakkında hâlâ en ufak fikrim yoktu.

Yüzleri gerçekten de parıl parıldı. Gözlerinden okuyabiliyordunuz. Keyif. Heyecan. Arzu. İşlerine karıştığım için duydukları şaşkınlık ve kızgınlık ve başka bir şey daha: ufacık bir endişe parçası. *Onları ele vereceğimden korkuyorlar* diye düşündüm. Köyden biri yaptıkları şey yüzünden onları gerçekten cezalandırabilirmiş gibi. Belki başları biraz belaya girerdi. Babam tepelerdeki nekheklerin

hakkından gelme planlarındaki olası gecikme yüzünden öfkelenir, Osia'phest uygun gözetim altında olmaksızın büyü yaptıkları için muhakkak bazı hafif cezalar verirdi ama diğer herkes cesur ve gözü pek oldukları için, Daromanların askeri gücü olduğu halde büyüü elinde tutanların Jan'Tepler olduklarını bir kez daha ispatladıkları için sessizce onlara alkış tutardı muhtemelen. Ama tabii ki yalnızca gerçek Jan'Tepler büyüü ellerinde tutabilirdi.

Daha önce düşünmeye asla cesaret edemeyeceğiniz bir fikirden doğan zihin açıklığıyla, *Halkımdan nefret ediyorum* diye düşündüm. *Hepsinden nefret ediyorum. Ailemden bile nefret ediyorum çünkü onlar da bir gün kafesteki şu hayvan kadar değersiz ve adi olduğumu düşünecekler.*

“Sen de...denemek ister misin?” diye sordu Nephenia nazikçe.

“Harika,” dedi Tennat. “Haydi, casus sever Kellen’in bir başka başarısız büyüyle vaktimizi boşa harcamasına izin verelim.”

Nephenia bana acıyarak bakıp Tennat’ın kafasının arkasına bir şaplak indirdi. “Gaddarlık etme. Kellen denemek istiyorsa...”

Canın cehenneme Tennat. Canın cehenneme Panashi, hatta senin bile Nephenia. Annemin, babamın ve herkesin canı cehenneme.

“Mantıklı olman gerekiyor Kellen,” dedi Panashi, sesini karşısındakinin duygularını paylaşan bir yetişkinin kine benzetmeye çalışıyordu beceriksizce. “Kan büyüü bu. Diğer büyüleri aşar...”

“Seni aşar Kellen.” En azından şunu söyleyecek cesareti göster.

Panashi elbette haklıydı. Üçü de benim hayatım boyunca asla yapamadığım büyüleri yapabiliyorlardı. Kafesteki nekhek yan tarafına yatmış, hâlâ acıyla inliyordu. *Böyle yaparak onları durduramazsın. Denesen bile sadece sana zarar verecekler.*

“Belki kendini bırakırsan,” dedi Nephenia bir elini uzatarak. “Demek istediğim, büyüye odaklan ama yanlış yapma korkusuna takılıp kalma. Çok fazla endişeleniyorsun Kellen.”

Neredeyse gülecektim. Korku. Tabii, bütün mesele buydu. Tekrar parmaklıkların ardına hapsolmuş nekheke bakıp dehşete düştüm.

Anladım ki Nephenia haklıydı. Cevap korkuydu. Eğer dizginleyebilirsen korku kendi büyüsunü yapıyordu.

“Vaktini boşa harcama Neph,” dedi Tennat. “Bütün gece burada durup beklesek bile Kellen bir sokak lambasının ampulünü bile yakamaz. Ayrıca yapmak istediğim çok havalı bir...”

“Yapabileceğim bir büyü var,” diye mırıldandım Tennat’tan çok kendimle konuşur gibi.

“Ya? Ne büyüymüş o? Kaçma büyü mü?” Yüzünü iyice buruşturdu. “Yoksa çok zorlarsan altını ıslatırsın büyü mü? Onda iyi olduğunu duymuştum da.”

“Tennat!” dedi Nephenia.

“Tamam, tamam,” dedi Tennat, alaycı bir uysallıkla ellerini kaldırdı. “Ama gerçek bu. Bazı insanlar büyü yapamaz. Belki sen hizmetkârlara katıldığın zaman biz hâlâ...”

“Sen de yapamazsın Tennat,” dedim. “Korktuğunda yapamazsın. Ustalar bile korktuklarında, konsantre olmadıklarında büyü yapamazlar. Ama ne kadar korkar-

sam korkayım yapabildiğim bir büyü var.”

Tennat burnundan soluyarak beni itmek için Nephenia ve Panashi'nin önüne geçti. “Jiletleri olan arkadaşın burada değil Kellen. Hastalıklı, büyü yapamayan birinden korkacağımı sanıyorsan...”

Taşı hızla havaya kaldırıp kafasının yan tarafına indirdim. Tennat şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı ve bir an öylece kalakaldı. Sonra vücudu ne olduğunu anladı, bacakları güçten kesildi ve yere yuvarlandı.

“Bu da ne demek...” diye başladı Panashi ama ona şans tanımadım. Taşı tekrar kaldırıp dudaklarının ve ön dişlerinin üstüne indiriverdim. Geriye doğru tökezledi. Toparlanmasına fırsat tanımadım. Panashi akıllıydı. Yalnızca bir an benden uzaklaşıp büyü yapabilecek kadar sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Bu şansı ona veremezdim. Konsantrasyonu bozmak için korku kadar acı da işe yarar, o yüzden dizine bir tekme attım. Bir çığlık koparıp Tennat'ın yanına yığıldı.

Nephenia, gözleri şok ve şaşkınlık dolu bir halde bir saniye sonra beni yerde kıvrandıracak bir düğüm büyü yapmak için çoktan sol elini şekillendirmişti bile. “Kel...” Yalnızca bir saniyeliğine tereddüt etti. Ben de öyle. Bu on iki yaşımdan beri istediğim, kendisi için düzinelerce aptal aşk şiirleri yazdığım kızdı. O şiirleri hâlâ bir kutuyla evimizin arka bahçesine gömülü olarak saklıyordum. Onları Nephenia'ya asla göstermeyeceğimi biliyordum, kız kardeşim ya da başka biri bulacak olsa rezil olurdu ama yine de onları saklıyordum. Nephenia'nın resimlerini de çizmeye çalışmışım ve içimde bir parçacık büyü olsaydı yemin ederim onu icat edilmiş bütün cazibe büyü-

lerini yapmak için kullanırdım. Sanırım ona âşık olduğumu söyleyebilirsiniz.

Belki de bu yüzden ona taşı tutmayan elimle yumruk attım.

“Durdur onu,” dedi Panashi bacağını tutarak. Konsantre olmaya çalıştığını görebiliyordum ama acısı çok fazlaydı.

Toparlanmalarına izin veremezdim. Halkım fiziksel acıya alışkın değildir. Bizler şiddete başvurmayız. Daha doğrusu ellerimizi kirletmeyi pek sevmeyiz. Bir Jan'Tep erkeğinin sakın, kendine hâkim ve mesafeli olması gerekir, konuştuğu zaman muhteşem duygilerini ve ince zekâsını sergilemelidir. Bense çıldırmış gibi bağırıyordum. “Büyümü nasıl buldunuz bakalım?” diye haykırdım. “Nasıl buldunuz ha, sizi piçler...”

Bir şey bacaklarımın arkasına sertçe çarptı. Panashi bir sopa bulmuş, yerde yan dönüp yattığı yerden bana onunla vurmıştı. Yere düştüm ama sopa kafama inmeden tam zamanında yana kıvrıldım. Biri kaburgalarımın tekme attı. Tennat'tı bu. Tekrar tekmeledi. Ben de onu tekmelemeye çalıştım ama ters dönmüş bir kaplumbağa gibi olduğum yere yapışıp kalmıştım. İlk başta tam vuramadım ama vurduğumda iki ayağımla birden itip kumun üzerinde kafese doğru geri kaydım. Bir şeyin saçımı yakaladığını hissettim ve nekhekin beni tırmaladığını sanarak kafamı çektim. Onun için hayatımı tehlikeye attıktan sonra küçük canavar beni öldürürse günümü görecektim.

Dönüp baktığımda nekhekin kafesin sürgüsünü yakalamaya çalıştığını fark ettim. Sürgünün açılmaması için bir kilit vardı ve taşı hâlâ elimden bırakmamıştım. Yu-

varlanıp dizlerimi altıma çekerken bana engel olmak isteyen Tennat'tan sırtımın ortasına bir tekme yedim. Taşı sertçe kilide vurdum. Bir kez. İki kez. Üçüncü denemede kilit kırıldı ve kapı sallanarak açıldı.

Diğerlerinin hepsi şimdi ayağa kalkmış, bana doğru geliyorlardı. Nephenia bana doğru topallayarak gelen Panashi'nin koluna onu durdurabilirmiş gibi elini koydu. Nekhekin dışarı çıktığını görünce hepsi olduğu yerde kaldı. *Hayır, nekhek değil. Ona sincap kedisi deniyor.*

Yaratık hırladı, neredeyse yumuşak denebilecek kadar ince sesi tamamen öfke doluydu. Panashi ve Tennat tökezleyerek geri geri çekilip hayvandan uzaklaştılar. Küçük canavara baktım, tüylü suratı benimkinden sadece otuz santim uzaktaydı. Yaklaşmaya başladı, gözlerini benimkilere dikmişti. Bir an belki de beni korumaya çalıştığını düşündüm. *Anlıyor dedim kendime. Ne yaptığımı biliyor.*

Tam o anda iki şey oldu, bence ikisini de hak etmiştim. Birincisi, sincap kedisi elimi öyle bir ısırdı ki kanamaya başladı. İkinci olarak da küçük canavar kaçtı, onu kurtarmak için az önce üzerlerine saldırdığım üç kişiyle beni baş başa bırakıp sütunları geçerek vahadan uzaklaştı.

“Bağlama büyüsü!” diye bağırdı Panashi. “Biri şu kahrolası nekheke bağlama büyüsü yapsın!”

“Yaratık çok uzaklaştı,” dedi Tennat.

“Öyleyse peşinden git!” Panashi sözlerini karnıma attığı bir tekmeyle tamamladı.

Tennat'ın yanımdan koşarak geçip yaratığın arkasından gittiğini gördüm ama az sonra geri geldi. “Gitmiş. Lanet olası çok hızlı.”

Mideme bir tekmenin daha indiğini hissettim. Bacağı yakalayıp biraz mücadele ettikten sonra onu kullanarak oturma pozisyonuna geçtim. Oysa yerde kalmalıyım. Panashi bir eliyle saçıma yapışıp diğeriyle suratıma bir yumruk indirdi. Burnumdan kan fışkırmaya başladı, kan damlaları hafif ışıktaki parlayarak yavaşça yere düşüyordu, tıpkı yaz çiçeklerinin rüzgâr tarafından koparılmış yapraklarına benziyorlardı. *Büyü gibi* diye düşündüm, ardından gelen acı dalgalarına rağmen bu düşünce bana inanılmaz derecede komik gelmişti.

“Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?” dedi Tennat yan tarafıma bir tekme indirirken, bu sırada Panashi saçlarımdan tutarak kafamı kaldırmıştı. “Bu işten gülecek kurtulabileceğini mi sanıyorsun?”

“Kesin şunu! Hemen kesin!” diye bağırıyordu Nephenia.

Yukarı bakıp Nephenia’nın yaşlarla ve kuşkulu bir öfkeyle dolu yüzünü gördüm. Neden bana bu kadar kızgındı? *Belki de yüzüne yumruk attığın içindir budala.* Ama hâlâ buradaydı, Panashi’yi benden uzak tutmaya çalışıyordu. Eski dostumun gözlerinin etrafındaki morluklar koyu, düzensiz daireler oluşturuyorlardı. *Senden çirkin bir sincap kedisi olurdu Panashi diye düşündüm* dalgın dalgın.

“Gülmeyi kes,” dedi yüzüme bir tokat atarak. Bu, hanım evlatlarının yapacağı bir şey gibi geldi bana ama sonra bana yumruk atmaktan elinin acıyor olması gerektiğini düşündüm. Bu daha büyük bir kahkaha krizine girmeme neden oldu.

Tennat beni tekrar tekmeledi. Bir şeyin kırıldığını duydum. “Nedir bu kadar komik olan seni aptal, büyü yapmaktan aciz pislik parçası?”

“Anlamadın mı?” diye sordum. “Büyü yeteneğim var benim. Demin bir sincap kedisini yok ettim.”

Benden başka bunun komik olduğunu düşünen var mıydı bilmiyorum çünkü geldiğimiz noktada Panashi ve Tennat sırayla beni tekmeliyorlardı, sonra birinin ayağı kafama denk geldi ve kafam kafesin köşesine çarptı.

Ayın ışığı gözümün önünde titreşmeye başladı, dünya acımasız gerçeklikle mükemmel, huzurlu ve bütün gölgelerden daha koyu olan karanlık arasında gidip geliyordu.

“Yüce atalar!” dedi Panashi. “Bu da nedir?”

Bana bakıp kafamdan ne kadar çok kan aktığını görünce hayret ettiğini sandım ama görüşüm yerine gelince Panashi’nin baktığı yere, sütunların diğer tarafına baktım. Belli belirsiz bir şekil bize doğru koşuyordu. Hayır, *tek bir* şekil değil. *Birçok* şekil.

Karanlık şekiller kumları havalandırıp koşarak yaklaşıırken fenerin ışığı kahverenginin her tonundan en koyu siyaha kadar tüm renklerini açığa çıkarıyordu, kürkleri çevrelerini saran karanlıkla birbirine karışıyor gibiydi. *Nekhekler* diye düşündüm, bir düzineden fazla yaratığı görünce ben bile paniklemeye başlamışken saçma bir şekilde onları buraya neyin çağırdığını bulmaya çalışıyordum. Sonunda durdular, Tennat ve diğerlerinin çevresinde yarım daire şeklinde sıralanıp hırıldamaya ve kızgın sesler çıkarmaya başladılar. Yaratıklardan biri arka ayaklarının üzerinde yükseldi, bunun kafesten saldıgım nekhek olduğunu anlamıştım, elimi şu anda bile kanamaya devam edecek kadar sert ısıran nekhekti bu. O da hırlayıp duruyordu ama çıkardığı sesler daha farklıydı.

Ne dediğini anlayabiliyordum.

Nekhek -birden sesinin tonundan onun erkek bir nekhek olduğunu anlamıştım- bana şöyle bir baktıktan sonra Tennat ve diğerlerine döndü, dişlerini göstererek şöyle dedi, “Pekâlâ, sizi tüysüz orospu çocuğu deri torbaları. Önce hanginiz gelmek istiyor?”

SİNCAP KEDİLERİ

Vaha o kadar sessizdi ki gözümün önündeki rahatsız edici görüntü kafama çok fazla darbe almamın bir sonucu mu acaba diye merak ediyordum. Sincap kedileri – gerçi şimdi *nekhek* adı daha uygun görünüyordu- durdukları yerden kıpırdamıyordu, tüylü vücutlarındaki kasları seğiriyor, beklenti içinde kıpırdanıp duruyorlardı. Panashi, Nephenia ve Tennat daha sakın duruyor, her biri Jan'Tep büyüsü yapmak için gerekli olan iç huzurunu bulmaya çalışıyordu. Kendimi saniyeleri sayarken buldum, sanki bir büyücü düellosuna tanık olacaktım. Neredeyse ihtiyar Osia'phest'in "yedi...altı...beş..." diye saydığını duyar gibiydim.

"Lanet olsun," dedi Panashi, bir yangın büyüsü yapmak için gerekli şekli verdiği parmakları aniden kıpırdamıştı. Eğer geniş çaplı bir kor büyüsü yapabilirse hayvanları yakıp küle çevirebilirdi ama yüzü terden parlıyor ve göğsü hâlâ az önce harcadığı çaba yüzünden hızla inip kalkıyordu. Henüz büyüü içine çekememişti ama yine

de gözlerini sincap kedilerinden ayırmıyordu. Panashi, Nephenia ve Tennat'tan daha güçlü olduğunu çok iyi biliyordu. Diğerlerini korumanın kendi görevi olduğunu düşünüyordu. Sizi ölümüne tekmelemediği zamanlarda gerçekten oldukça hayranlık duyulacak bir insandı.

Sincap kedilerinin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ön ve arka bacakları arasındaki ince, yassı derilerindeki tüyler hafif gece esintisinde yavaşça dalgalanıyordu. Dizginlenemeyen öfkeden ve yakında dökülecek kanların vaadinden oluşmuş bir göl olsaydı, bu o gölün yüzeyindeki dalgaları seyretmek gibi olurdu.

"Geri çekilmeliyiz," dedi Nephenia gözünü yaratıklardan ayırmadan. "O zaman yardım çağırabiliriz."

Panashi'nin elleri hâlâ büyü şekillerini yapmaya çalışıyordu, "Çağıramayız. Sessizlik büyüğü hâlâ aktif. Kimse bizi duyamaz."

Demek bu yüzden sütunların yanına gelene kadar sizi duymadım. Mantıklıydı tabii. Küçük canavar yaptıkları kan büyüünün etkisiyle çığlıklar atarken eninde sonunda biri duyacaktı. Ama hiçbiri, Panashi bile bütün vahayı kaplayacak bir sükûnet oluşturma deneyimine sahip değildi. Bunu yapmaları için biri onlara yardım etmiş olmalıydı – Tennat'ın kardeşi ya da babası olabilir miydi?

"Geri çekilmek yok," dedi Tennat, sesi yumuşak, neredeyse sakinleştirici çıkıyordu. "Onları öldürürüz. Hem de her birini."

Anlaşılan blöf yapmakta sandığı kadar iyi değildi çünkü bir çift sincap kedisi hırlamaya başladı, kımıldandıklarını, saldırmaya hazırlanırken kaslarının gerildiğini görebiliyordum.

Liderleri onlara dönüp cıvıladı, “Ben lanet olası emri verene kadar kimse saldırmasın.” Diğerlerinden birkaçı tıslayıp hırladı ama liderleri onlara çıkışana kadar ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, “Pekâlâ, şu anda sorumlu benim, o yüzden çenenizi kapayıp bekleyin.”

Çıkardığı cıvıltı, hırıltı ve hırlamalar kulağıma öyle açık bir konuşma şeklinde geliyordu ki Panashi, Tennat ve Nephenia’nın da onları anlıyor olması gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Nephenia çelişkili düşünceler içindeymiş gibi görünse de hiçbiri anladıklarına dair bir davranışta bulunmuyordu. Nephenia bana bir göz attı, yüzü korku, öfke ve...ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeyle doluydu. Pişmanlık olabilir miydi? *Belki sen öyle olmasını istiyorsun çünkü o zaman aranızdaki her şey bitmemiş olurdu. Belki de kendi halkına ihanet etmeni haklı çıkarmak için birden nekheklerin dilini öğrendiğini sanıyorsun.*

“Henüz bize saldırmadılar,” dedi Nephenia. “Belki buradan gidersek...”

“Hayır,” dedi Tennat, sesi şimdi daha güçlü çıkıyordu. “Kahraman olacağız Neph. İstedğin çalışma yolunu seçebileceksin ve ustalar da seni destekleyecek. Eğer bunun üstesinden gelirsek bütün geleceğimizi şu anda kurabiliriz. Pan ateş nehrini oluşturduğunda büyüsünü desteklemeye hazır ol. Sonra da bu küçük canavarların kendi ölümlerine dans ederek gitmelerini seyredeceğiz.”

Bu hayvanları diri diri yakma düşüncesinin Tennat’ın sesinde yarattığı iğrenç heyecan midemi allak bullak etti ama onun hep şüphelendiğim gibi berbat biri olduğunu anlamak tuhaf şekilde rahatlatıcıydı. *Ondan bu kadar nefret etmem yanlış mıydı?*

Yavaş yavaş ve sessizce pozisyonumu değiştirip ayağımı altıma almaya hazırlandım.

Ölmelerine yalnızca saniyeler kalmış bu yaratıklar için ne düşüneceğimi bilmiyordum. Her zaman inandığım gibi vahşi nekhekler miydi onlar? Yüzyıllar önce halkıma savaş açan ve daha iki gün önce kardeşimi öldürmek için belki de geri dönmüş olan Mahdek piçlerine uzun zaman önce hizmet etmiş kötü ruhlar mıydı? Ya da sadece Ferius'un iddia ettiği gibi -sincap kedileri- saldırıya uğradıklarında hepimiz gibi kendilerini korumaya çalışan hayvanlar mıydı?

Liderleri dişlerini göstererek öyle bir şey homurdandı ki annemle babam bunu benim söylediğimi duysalar başım büyük belaya girerdi. Hayvanların bu kadar küfürbaz olduğu kimin aklına gelirdi?

“Sanırım hazırım,” dedi Panashi. Tombul parmakları bir kez daha ateş nehri için gereken şekli aldı. Mükemmel sayılmazdı ama işe yarayacak kadar iyiydi sanırım. Şimdi bir karar vermek zorundaydım: ya Panashi'nin bütün bir sincap kedisi sürüsünü öldürüşünü izleyecektim ya da halkıma ihanet etmeye doğru bir adım daha atacaktım.

“Yapma Pan,” dedim. “Sadece geri çekil ve gitmelerine izin ver.”

“Kapa çeneni Kellen,” diye cevap verdi.

Nephenia elini Panashi'ye uzattı ama tam ona dokunacakken durdu. “Belki de Kellen haklı. Saldırmıyorlar. O halde biz de...”

“Güzel,” dedi Tennat, sesi hâlâ huysuz bir atı sakinleştirir gibi çıkıyordu. “Panashi büyüü yaptığında kaçmaları için çok geç olacak.”

Şimdi kollarımı altıma çekmiştim. Kendimi kuvvetlice yukarı itersem ayağa kalkabilir ve büyüü yapmadan Panashi'ye doğru koşabilirdim. Tam hareket etmek üzereyken lider sincap kedisi dönüp bana bir şeyler söyledi, “Hey evlat, o şişkoya benim için iki çift laf söyle.”

Donup kaldım. Birincisi bir hayvanın dönüp sizinle konuşması tuhaftı, ikincisi de bana *evlat* dediği için kızmıştım.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordum.

“Bir hain olduğun için üzgün olduğunu söyle,” dedi Tennat onlarla konuştuğumu zannederek. “Ya da orada büzülüp kalmaya devam et. Her iki durumda da sıra sana gelecek.”

Sincap kedileri saldırmalarını engelleyen bir şey varmış gibi hâlâ bekliyordu. Panashi şimdi daha rahat, daha sakın nefes alıyordu. Gözleri yarı kapalıydı ve büyüü sözleri söylerken dudakları kımıldıyordu. Ateş büyüleri ustalık gerektiriyordu – tek bir hatada çağırdığınız tüm ateş yanlış hedefe yönelebilirdi.

“Haydi Panashi,” diye kışkırttı onu Tennat. “Yak şunların hepsini.”

“Sadece bir saniye. Neredeyse hazırım.”

O zaman sincap kedisi tuhaf bir ses çıkardı, “hah-hah-hah” gibi bir sestir bu ve anında bunun bir gülüş olduğunu anladım. “Dinliyor musun evlat?” diye sordu.

“Ah...evet?”

“Dobişkoya söyle onun beni anlamaması benim de onu anlamadığımı göstermiyor. Ah, bir de arkasına bakmasını söyle.”

Hayvanın başıyla işaret ettiği yere baktım. Panashi'nin

arkasında ışık yoktu, o yüzden ilk görebildiğim gölgelerin içindeki bir kaya oldu ama orada daha önce bir kaya olduğunu hatırlamıyordum. Şekil hareket edince birden onun ne olduğunu ve sincap kedilerinin neden beklediğini anladım. Herkes öylece durmuş birbirine bakarken sürüden biri gizlice Pan'ın arkasına sokulmuştu.

“Panashi dur! Arkana bak!” diye bağırdım.

Beni umursamadı. Galiba sadece dikkatini dağıtmaya çalıştığını sanıyordu. Ateş nehri büyüsünün ilk heceleri ağzından dökülmeye başladı – büyüünün gerektirdiği, kusursuz çınlamalar halinde titreşen tok bir bariton ses. *Lanet olsun, büyüüyü yapıyor.*

Lider sincap kedisi onun büyü yapacağını anladı. Yeni bir ses çıkardı, “hıff” demişti sanki, bunu iç çekme olarak yorumladım. “Peki öyleyse deri torbaları. Bunu siz istediniz!” Kısa, keskin bir hırıltı çıkarınca Pan'ın arkasındaki kara şekil havaya fırladı, doğruca Pan'ın kafasını hedef alıp pençelerini onun gür saçlarına geçirdi. Yaratık ön pençelerini Pan'ın kafasına doladı, bacaklarının arasındaki tüylü perde Pan'ın yüzünü kaplarken kedininkilere benzeyen uzun arka pençeleriyle ensesini tepmeye başladı. Diğer sincap kedileri gözlerini alev kaynağından ayırmadan hızlıca etrafa dağıldılar.

“Yak şunları, seni aptal şişko!” diye bağırdı Tennat.

Nephenia'nın kollarını açtığını gördüm, her iki elinin baş ve ortaparmaklarını birbirine değdirip karanlığa doğru üç kelime söyledi. Bu diğer sincap kedilerinin Panashi'ye saldırmasını önleyecek bir kalkan büyüsüydü.

“Güzel!” dedi Tennat. “Biraz daha devam et.” Kendi ellerini birleştirip saldırı büyüsü şekli verdi. Tahmin edi-

leceği gibi bu bir karın kılıcıydı. Kendisine taşlar fırlatan birini atlatmaya çalışır gibi zikzaklar yaparak koşan lider sincap kedisini hedef almıştı. Gerçi bu kusursuzca nişan almayı gerektirmeyen, açık bir görüşün yeterli olduğu karın kılıcı karşısında işe yaramazdı. Ayağa kalkıp Tennat'ın üzerine atıldım ama son anda bana dönünce yüzünde bir sırıtma belirdi. Karnıma bir acı saplandı – geçen günkü düellomuzda hissettiğimden kat kat kötüydü. Tennat'ın son dönem geçirdiği hastalık her ne idiye artık iyileştiği açıktı çünkü beni öldürmek üzere olduğundan gayet emindim.

“Tennat yapma!” diye bağırdı Nephenia.

Hey, belki de benden nefret etmiyordur diye düşündüm iç organlarım ezilmeye başlarken.

Nephenia koruma büyüsunü bırakıp Tennat'ı omzundan yakaladı ama Tennat omzunu silkerek uzaklaştırdı onu. Bütün bu gürültü içinde duyamayacağım bir şey söyledi bana, sanırım şöyle bir şey olmalıydı, “Şimdi seni öldüreceğim Kellen çünkü uzun zamandır şüphelendiğin gibi senin hayatını sona erdirmek için bir bahane bulana kadar onu cehenneme çevirmekten başka tutkusu olmayan koca bir geri zekâlıyım ben.”

Panashi bir çığlık attı. Sincap kedilerinden biri kolunu ısıırıp minik bir parça koparmıştı. Nephenia şu anda kimin hayatının daha önemli olduğunu hızlıca hesaplamış olmalıydı ki tekrar kalkan büyüsu yapmaya koyulmuştu.

Tennat'ın görüş açısından çıkmak için yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştım ama boşunaydı. Sincap kedilerinin de bana bir faydası dokunmayacak gibi görünüyordu. Bütün dikkatlerini Panashi'ye vermişlerdi, kendilerini

Nephenia'nın oluşturduğu kalkana fırlattılar, o dikkatini korumaya çalışırken bazıları kalkanı geçmeyi başardı. Pan elini geriye uzatıp boynundaki nekheki yakaladı. Ateş büyüünün parmak uçlarında dans eden alevleri yaratığın kürkünü tutuşturdu, Panashi hayvanı vahanın ortasına fırlattı. İki nekhek arkadaşlarına doğru atıldı. Kürkü yanmaya başlarken zavallı yaratık acıyla kumun üzerinde yuvarlanıyordu. Diğer ikisi yanına geldiklerinde dönüp arka ayaklarıyla gümüş kumu tekmeleyerek alevleri söndürmek için yanan arkadaşlarını yarı kuma gömdüler. Yaralı hayvan tekrar ayağa kalkıp topallayarak dövüğe geri döndü ama uçar gibi süzölmelerine yaranan ince perdenin bir kısmının yanıp gittiğini görebiliyordum.

Tennat diğerlerine dönünce karın kılıcından bir anlığına kurtuldum. "Hep birlikte yapalım. Kaçmalarına fırsat vermeden yakıp kül edelim şunları!"

Ama Pan'ın büyüü etkisini kaybetmeye başlamıştı. Durum göz önüne alındığında harika olan konsantrasyonu sonunda bozulmuştu. Sincap kedilerinin üzerine atladığı yerlerde, yüzünde, ellerinde ve karnında yol yol kan izleri vardı. Nephenia da Panashi'nin etrafında kalkan oluşturmaya çalışmaktan tükenmişti. Bana saldırıyı kesip Panashi'yi korumaya yardım etmesini istemek için Tennat'a dönerken gözlerini gördüm. Galiba pek de iyi görünmüyordum ki Tennat'a bağırmağa başladı.

Tennat oralı değildi. En nefret ettiği canavardan, yani benden kurtulmak için bir bahane ve uygun bir an bulmuştu. Tüm ömrümce böyle bir acı çekmemiştim. İç organlarım -onarılamayacak şeylerdi bunlar- sıkışıp bü-

külüyordu. Tennat'ın yüzüne baktım, ona yalvarmaya hazırdım. İnsanların yalvarması hoşuna giderdi. *Belki ben de...*

Birden Tennat'ın gözleri kocaman açıldı, sonra da bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. "Ah." Dizlerinin üzerine çöktü, arkasında Nephenia duruyordu, elinde Pan'ın bana vurduğu sopa vardı. Yanaklarından yaşlar akıyordu. Beni kurtarabilmek için yardımlarına en çok ihtiyaç duyduğu insanlara ihanet etmişti. Bunu yaptığı için de mutlu görünmüyordu.

Ona uzanmak için kalkmaya çalıştım ama bacaklarım tutmuyordu. Tek yapabildiğim ellerimin ve dizlerimin üzerinde durup savaşın sona ermesini izlemektir. Panashi bitmişti. Daha önceki dövüşümüz ve yaralarının acısı birleşince başka büyü yapacak konsantrasyonu kalmamıştı. Altı sincap kedisi etrafını sarmıştı, üzerine atılıp lime lime etmeye hazırdılar. Birkaç tanesi de yüzükoyun yerde yatan Tennat'ın yanına sokulmuş onu koklayıp dişlerini gösteriyorlardı, tüylerindeki çizgilerin öfkeli siyahı vahanın soluk renkli gümüş kumlarıyla tezat oluşturunuyordu. Geri kalanlar sinsi sinsi Nephenia'ya sokuluyorlardı.

"Durun!" diye bağırdım. "Onu rahat bırakın."

"Olduğun yerde kal evlat," dedi müthiş zekâmla daha önce kafesinden saldıgım, bütün bu felakete yol açan sincap kedisi.

Saldırma anını beklerlerken bütün vücutları titreyormuş gibi görünen yaratıkların karşısında korkudan titreyen Nephenia'ya doğru emekledim. Biri aniden dönüp arka ayaklarının üstünde havaya kalktı, şimdi gözleri benimkilerle aynı seviyedeydi. Ağzını kocaman açıp kan

kokusu ve hiddet dolu bir hırıltı çıkardı. Bu hayvanların bizi rahatça öldürebileceklerinden hiç şüphem yoktu.

“Geri çekil evlat,” dedi lider sincap kedisini. “Beni o kafesten kurtardığın için sana borçluyum ama kurbanımızla aramıza girersen tek başınasın.”

“O size saldırmadı, o sadece...”

“Kaltak yıldırımıyla iç organlarıma elektrik verdi,” dedi. “Hak ettiğini bulacak.”

Nephenia gözlerini dikmiş bana bakıyor, neden bana sadece cıvıltılarla ve hırlamalarla karşılık veren bu aptal, öfkeli hayvanlarla konuştuğumu merak ediyordu şüphesiz. Panashi ayaklarının üzerinde zor duruyormuş gibi görünüyordu. Tennat kendine gelmişti ama kımıldamıyordu. Yüzünde nahoş bir gülümsemenin belirdiğini ve gözlerinden bir şeyin yansıdığını fark ettim. Bir ışık. Arkama göz atınca meydanın ilerisindeki evlerden birinin lambalarının yandığını gördüm. Anlaşılan sessizlik büyü etkisini yitirmeye başlamış ve biri gürültüleri duymuştu ya da uyanıp Panashi’nin ateş büyüünün parlaltısını görmüşlerdi. Birilerinin neler olup bittiğine bakmaya gelmesi uzun sürmezdi.

“Gelenler var,” dedim sincap kedisine. “Sizi görecektik kadar yaklaştıklarında usta büyücüleri çağıracaklar. Hepiniz öldürüleceksiniz!” Bu son sözcüğün önemini vurgulamak için elimden geleni yapmıştım.

Lider yine hah-hah-hah diye gülüp Tennat’a doğru yürümeye başladı. “Endişelenme. Birileri buraya gelmeden çok önce bu üçünün işini bitirmiş olacağız.”

Bu yaratık her ne ise pek de sevimli değildi. *Bana da işkence etselerdi ben de olmazdım sanırım.*

Tennat sincap kedilerinden ne kadar korksa da bana olan öfkesini koruyordu. “Sen bir hainsin Kellen. Herkes senin bir hain olduğunu öğrenecek ve...”

Sözleri arkamızdaki karanlıktan gelen bir sesle kesildi. “Eğer bir hikâye uyduracaksanız insanların inanabileceği kadar iyi uydurun.”

Kimin konuştuğunu görmek için kafamı çevirip baktım, o anda kim olduğunu çıkaramayacak kadar sersemlemiştim. İlk başta tek görebildiğim karanlıkta dalgalanan kırmızı bir ışık noktacığydı. Sonra ondan yükselen gri-beyaz duman izini gördüm. Şekil karanlıklardan dışarı adım attı ve ağzının kenarına sıkıştırılmış tütün çubuğuyla Ferius Parfax görüş alanıma girdi.

“Pekâlâ,” dedi, her zamanki gülümseyişi yine yerindeydi, “siz şimdiye kadar gördüğüm en sevimli yaratık çetesi olmalısınız.”

ANLAŞMA

Ferius yaklaşırken sincap kedileri hırslayarak pençeleriyle kumu eşelediler. Attığı her adımda kesin şimdi saldıracaklar diye düşünüyordum. Diğer yandan Ferius'un hiç de böyle şüpheleri yoktu. Çalımla bize doğru yürüyordu. "Kellen, bana bir iyilik yapıp şu küçük yaramazlara benim düşman olmadığımı söyler misin?"

Lider sincap kedisi öfkeyle söylendi. "Daroman kaltağına, eğer gözlerini yerinde tutmak istiyorsa yürüyüşe çıkmasını söyle." Sonra havayı kokladı. "Eğer gerçekten bir Daromansa yani."

Ferius bana baktı. "Dur tahmin edeyim, beni kulaklarımı koparmakla tehdit etti."

"Aslında göz yuvarlakların."

Başını iki yana salladı. "Her zaman bu tür şeyler. Kulaklar, göz yuvarlakları, diller. Bir yerini koparmakla tehdit etmeden asla mutlu olmuyorlar."

"Kellen, neler oluyor?" diye sordu Nephemia. O, Panashi ve Tennat sırtlarını birbirlerine vermiş, etrafımızı saran yara-

tıklardan mümkün olduğunca uzak kalmaya çalışıyorlardı.

Yere kapaklanmamak için kendimi zor tutuyorum. Ve şimdi de bunu açıklamak zorundayım, öyle mi? “Bana bir saniyecik izin ver.”

“Şu küçük tüy yumağı lord hazretlerine söyle,” diye araya girdi Ferius oldukça sinirli bir şekilde, “savaş vardır, *savaş* vardır ve kendisi yanlış bir hareket daha yaparsa kimse için iyi bitmeyecek bir savaşı başlatmış olacak.”

“Ya?” diye karşılık verdi sincap kedisi. “Pekâlâ, belki de bu...”

Ferius cıvıltı ve hırlama seslerinden oluşan kelimeleri anlayamasa da maksadı anlamıştı.

“Bu üçü kendi türlerinin yavruları,” dedi Ferius. “Onları öldürürsen bu civardaki herkes... Ah, lanet olsun.” Durdu ve yeleğinden bir şey çıkardı. Bileğinin ani bir hareketiyle elindeki kart havaya fırlayıp hayvanın yüzünden birkaç santim ötede kuma saplandı. Sincap kedisi bir anlığına karta tısladı, sonra yaklaşıp boncuğa benzeyen kırmızı gözleriyle baktı ona.

“Sor bakalım bunun ne olduğunu biliyor muymuş?” dedi Ferius.

Sincap kedisi uzanıp pençesiyle kartı yerden kaldırdı. Olduğum yerden kartın Ferius’un o sabah bana gösterdiği koyu kırmızı kartlardan biri olduğunu görebiliyordum. Karo yedilisiydi, gerçi bunun bir önemi var mıydı bilmiyordum. Sincap kedisi önce karta, sonra da Ferius’a baktı. Kartı ön pençeleriyle tutup arka ayaklarının üzerinde yavaş yavaş yürüyerek gelip önüme bıraktı. “Ona anlaşmayı kabul ettiğimizi söyle.”

“Ne anlaşması?” diye sordum.

İfadesinde belirli bir değişiklik olmaksızın öylece baktı bana. Benim bir budala olduğumu anlatmaya çalıştığından gayet emindim.

“Anlaşmayı kabul ediyor,” dedim Ferius’a.

Ferius başını salladı. “Güzel. Kartı bana geri ver.”

Dediğini yaptım ve üzerindeki karmaşık resimleri ezberlemeye çalışıyormuş gibi kartı bir an elinde tutuşunu izledim. Kartı yeleğinin içine geri koyduğunda biraz daha şey gibiydi... Bilmiyorum, yorgun mu? Sonunda hayvanları gözden geçirmeye başladı. “Pekâlâ, haydi öyleyse yaratıklar. Buradan toz olun bakalım.” Lider sincap kedisi konuşmak için ağzını açınca Ferius onu durdurdu. “Küçük yaramaza son nutukları ya da pozları onları umursayacak birine saklamasını söyle.”

Hayvan homurdandı, sonra da cıvıldayarak diğerlerine bir şeyler söyledi. Hepsi aynı anda dönüp koşarak vahadan çıktı ve gecenin koyu gölgelerine dalıp şehirden uzağa, dağlara doğru yöneldi. Lider sincap kedisinin durup bana bir şey söylemesini beklemiştim. Bunu yapmaması biraz canımı sıkmıştı.

Ferius içini çekti ve bize doğru gelen fenerlerin ışığına baktı. “Pekâlâ çocuklar. Hep birlikte söyleyeceğimiz şu şarkıya geri dönelim.”

“Seninki çığlıklarla söylenecek,” dedi Tennat hâlâ yatmakta olduğu yerden. Her şey göz önüne alındığında bunun oldukça sert bir cevap olduğunu düşündüm. Elleri büyü şekline hazırlanarak kımıldamaya başladı. “Babam burada olanları öğrenince öyle büyüler yapacak ki derini etinden ayırıp damarlarındaki kanı...”

Ferius bana bakıp sırtıttı. “Böyle bir tehdidi daha önce

nerede duymuştum? Sence de bir yanıyla sincap kedisine benzemiyor mu?” Sonra çizmesinin topuğunu Tennat’ın sağ bileğine bastırdı. “Biliyor musun delikanlı, şu an iyice anladım ki senin bu hayattaki tek amacın olabileceğin en kalpsiz, en berbat şey olmak. Isırman da havlaman kadar tehlikeli oluncaya kadar çeneni kapamalıydın belki de. Kıymetli babanın ve büyücü arkadaşlarının umursayacağı tek şey şehirlerine yakın ve savaşmaktan korkmayan bir nekhek sürüsü olduğu gerçeğidir. Esir aldıkları nekheke işkence etmek için küçük arkadaşlarıyla birlikte buraya geldiğin gerçeğinden fazla etkilenmeyecekler ama o kadar aptalsınız ki Kellen gibi zayıf biri bile...” -sözünün burasında beni işaret etti, bu hiç de kendimi iyi hissetmemi sağlamamıştı- “üçünüzü de küçük canavarı serbest bırakmasına yetecek kadar dövüp sersemletmeyi başardı.” Bir dizinin üzerine çöküp Tennat’ın yüzüne eğildi. “Üçüncü olarak da Kellen’in babasının, oğluna yapmaya çalıştığınız şeyi öğrenince gelip canınızı ciddi şekilde yakmayacağından emin olamazsınız, ‘konseyin kararı’ olsun ya da olmasın.”

“Ama neler olduğunu insanlara anlatmamız gerekir,” dedi Panashi, gözleri hâlâ tam olarak odaklanamasa da şimdi ayakta daha sağlam duruyordu.

“O kolay,” dedi Ferius. Dördünüz, iyi arkadaşlar olarak, şehrin dışında masumca gökyüzünü gözlemek için gece gezintisi yaparken bir nekhek sürüsünün kafesteki arkadaşlarını serbest bıraktığını gördünüz. Cesur kişiler olarak hepiniz de onları durdurmaya çalıştınız ama yapamadınız. Bütün yaralarınızı...” Gözlerini üzerimizde gezdirip bana bakınca acıyla yüzünü buruşturdu. *Hâlâ hiç yardımcı olmuyor.* “nekhekler yaptı.”

Nephenia başını iki yana salladı. “Ama Leydi Ferius, buna kimse inanmaz ve...”

“Elbette size inanmayacaklar,” diye onun sözünü kesti Ferius. “Yalan söylediğinizi anlayacaklar, özellikle de içinizden biri muhafızlara biraz dinlenmeleri için para verdiğiinden. Ama halk nekhelerden korkmadığınızı göstermek için buraya geldiğinizi düşünecek. Yani onlara gün gibi açık bir yalan vereceğiz ve onlar da daha büyüğünü aramayacaklar.”

Birbirlerine az önce bizim yaptığımız gibi şeyler yapan insanların olanlara bu kadar çabuk boş vereceğini düşünemezsiniz ama benim insanlarım mantıklıdır. Nephenia anlaşmazlığın tırmanmasını istemiyordu. Panashi o kadar yorgundu ki tek istediği şu anda her şeyin bir son bulmasıydı. Tennat’a gelince, pekâlâ, Tennat muhtemelen bunu bir şekilde bana -ya da diğerlerine- karşı kullanabileceğini düşünüyordu. Ya da her ikisi için de. Nihayetinde Ferius herkesin iplerini nasıl elinde tutacağını ve en azından şimdilik hepimizi bulduğu çözümün herkes için en iyisi olduğuna ikna etmeyi biliyor gibiydi.

İlk beş altı adam ve kadın ellerinde fenerlerle vahaya girdiği zaman anlaşma sağlanmıştı. İnsanlar bana sorular soruyordu ama cevap vermemin imkânı yoktu. Savaş bir kez sona erince beni ele geçiren şok ve korku karışımı o duygu yok olup gitmeye başlamıştı. Bilincim gidip geliyordu, sonunda Ferius beni annemle babama götürmesi gerektiğini ve diğerlerinin de evlerine gitseler iyi edeceklerini söyledi.

Hatırladığım son şey Nephenia’nın dönüp gitmeden önce bana bakmasıydı. “Bana vurdun Kellen,” dedi.

YARALAR

On beş yaşındaysanız ve artık neredeyse erkek olmuşsanız uyanıp da tekrar tekrar kendinizi eve taşınırken bulmak utanç verici oluyor. Bu defa taşıyan Ferius'tu ki bu daha da kötüydü.

“Bir kıza göre güçlüsün,” dedim kelimeler ağzımdan çıkarken büzülerek. Son zamanlarda dayak yedikçe düşüncelerimin de aptallaştığını fark etmeye başlamıştım.

“Bir kıza göre güçlüyüm sanırım ama bir kadına göre vasatım.”

“Beni taşıyabilecek fazla kadın tanımıyorum,” diye drettim. “O kadar sıska değilim.” Her nedense bu konuda haklı olmam benim için önemliydi.

Ferius puflayarak nefesini saldı, bundan umursamadığı anlamını çıkardım. “Evlat, senin burada tanıdığın kadınlar küçük büyülerini yapmak ve güzel görünmek için doğup büyümüşler. Tam erkeklerin istediği gibi yani.”

Bunun bütün halkıma bir hakaret olduğundan eminim ama neresine karşı çıkacağımdan hiç de emin değil-

dim, bu yüzden gözlerimi önümüzdeki caddeye dikmeye çalıştım. Caddenin büyük kısmı karanlıktı, aileler çoktan uykuya dalmışlardı. Evin yolunu yarılamiştık, normalde köşe başlarındaki sokak fenerleri yolumuzu aydınlatırdı ama onları yakmak için gereken büyü gücü Ferius'ta yoktu ve ben de deneyecek halde değildim, böylece karanlıkta ilerledik. Şafak sökmeden işlerine başlamak zorunda olan Sha'Tep hizmetkârlar da kendilerine verilmiş olan görevleri yerine getirdikleri dükkânlara ve evlere doğru ayaklarını sürüyerek böyle karanlıkta mı gidiyorlardı? Yoksa meşale mi taşıyorlardı? Ferius'un gözleri oldukça keskindi anlaşılan çünkü cadde boyunca eve doğru yürürken oldukça kendinden emin görünüyordu.

"Annemle babama ne söyleyeceksin?" diye sordum.

"Gerçeği. Seni şu üç budala arkadaşınla ve bir düzine sincap kedisiyle birlikte vahada bulduğumu."

"Onlar artık benim arkadaşım değil," dedim tepkisel bir biçimde. *Of. Çocuk gibi konuşuyorum.*

Ferius başını eğip yüzüme baktı, anladığım kadarıyla pek iyi görünmüyordum çünkü şöyle dedi, "Evet evlat. Aynı fikirdeyim."

"Ben..." Bir an tereddüt ettim. Söylemek istediğim bir şey vardı, daha doğrusu Ferius'un söylemesini istediğim bir şey vardı ama konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. "Yaptığım şeyle ilgili yorum yapmadın," dedim sonunda.

"Bu konuda söylememi *istediğin* bir şey mi var?"

"Hayır, ben sadece düşünüyordum da..." Aslında sincap kedisini serbest bıraktığım için ne kadar cesur olduğumu söylemesini bekliyordum, bundan... etkilendiğini ya da benimle gurur duyduğunu söylemesini belki, bilmiyorum.

Annemle babam bana kızacaklarken bir Daroman gezgininin düşüncesini neden önemseydiğimden emin değilim ama bu kadar kötü dayak yiyip hayatım mahvolduktan sonra bir iltifat bile duyamamak haksızlık gibi geliyordu.

“Doğru olanı yaptığını söylememi istiyorsun,” dedi Ferius bir köşeyi dönerken. Bizim ev bir blok aşağıdaydı.

“Yaptım mı peki?”

Durdu, gözleri hâlâ önümüzdeki caddede idi, bana bakmıyordu. “Bilmiyorum evlat.” Tekrar konuşmadan önce yavaşça uzun bir soluk verdi. “Yaşadığın yerin, görerek büyüdüğün duvarların dışındaki dünyayı görünce doğru şeyi yaptığını asla bilemeyeceğini anlarsın. Cesurca ve doğru bir hareket savaşa ve yıkıma yol açar. Korkakça ve açgözlülükle yapılmış bir başkası barış ve refah getirir.” Sözcüklerin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi, sonra kendine gelir gibi oldu. “Yine de sana kesin olan bir şey söyleyeceğim.” Daha başını eğip bana bakmadan sesinden gülümsediğini anlamıştım. “Ne yaptıysan erkek gibi yaptın.”

Göğsümün hafifçe sıkıştığını hissettim, muhtemelen yaralarım tekrar acımaya başladığı içindi bu. “Erkek olmaktan çok sık söz ediyorsun,” dedim.

Ferius güldü. “Galiba öyle evlat.” Evime doğru yürümeye devam etti.

Birkaç kapı sonra bizim eve varacaktık ki yaralarımın acısı beni gerçekten çok fazla rahatsız etmeye başladı. Kaburgalarım parçalanmış gibi geliyordu, çenemde yumruk yediğim yer ağrıyordu, yere sürttüğüm sağ kolumun derisi bile korkunç şekilde kaşınıyordu. Ama kaşımam sadece durumu daha da kötüleştirdi. “Of,” dedim.

Ferius bana bakıp güldü. “Of mu? Onlar seni yumruklayıp tekmelerlerken böyle mi diyordun? Of?”

“Kes sesini. Acıyor.”

Söylediğimi umursamadan devam etti. “Demek istediğim bu da Jan’Tep büyü sözlerinden biri mi yoksa? ‘Of diyorum sana – büyülü Of kalkanımı hiçbir şey delip geçemez!’”

“Kes şunu,” dedim acıyı kaşıntıya tercih ederek kolumu kaşımaya devam ederken ama sonra öyle bir acıdı ki ciyak ciyak bağırdım.

“Kaşımayı bırak evlat yoksa kanatacaksın ve kesiklerin mikrop kapacak.”

Kan var mı diye bakmak için kolumu kaldırdım ama bir şey göremedim, sadece vahanın dışından üzerime bulaşmış toz toprak vardı. Şu bantların dövmeli mühürlerinin bütün kıvrılıp bükülüşlerini biliyordum, canlanmalarını için yalvararak sayısız saatler ve günler geçirmiştım. Caddenin karanlığında bile bir şeyin değiştiğini hissettim o anda. İlk bantın gümüş rengi mürekkebi artık sönük ve cansız değildi. Büyünün zarif dansıyla derinin altında hafifçe, belli belirsiz kımıldıyordu.

“Evlat?” dedi Ferius.

Daha iyi görmek için gözlerimi kırptırdım, hayal görmediğimi kendime ispatlamak için can atıyordum. *Ah lütfen* diye yalvardım atalarım. Lütfen bunun bir aldatmaca olmasına izin vermeyin. Daha önce binlerce kez yaptığım gibi irade gücümü banta yönlendirdim.

Hiçbir şey olmadı, mühürler hiç de kımıldamıyordu. Öyle derin ve acı verici bir hayal kırıklığına kapıldım ki gözlerim aptalca, çocuksu yaşlarla doldu. Ne kadar bas-

tırmaya çalışsam da ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

“Rahatla evlat,” dedi Ferius.

“Anlamıyorsun! Hiçbir zaman anlamadın! Bu benim bütün...”

“Hayır, ciddiylim. Çenenı kapa ve rahatla.”

Bırden ne demek istediğini anladım. Kolumdaki bantın ilk değışimini gördüğümde sevinmişim ama heyecanlandıığınız zaman iradenizi büyüünün temel güçleri üzerine yöneltemezsiniz, mesela bebek gibi ağlarken bunu yapamazsınız. Sakinlik gerektirir. Kontrol. Hâkimiyet.

Banta bakıp durmayı kesmek için gözlerimi kapadım, onun yerine kendi içime yoğunlaşmaya çalıştım, mühürlerin arasındaki minik dövmele bağlantıların parçalanmasını dileyerek içimdeki büyü gücünü serbest bırakmak için gümüş mühürlere bağlı gücü ortaya çıkarmayı denedim. Acele etmedim, ne kadar süreceğini düşünmedim ya da Ferius’un beni hâlâ kollarında tuttuğu gerçeğini ya da artık hiç arkadaşım olmadığını ya da eğer başaramazsam... Hepsine boş verdim. Halkımın büyü gücüne sahip olup olmadığımı kendime sormayı bıraktım. Sormaktan bıkip usanmıştım artık.

“Hey evlat, bak.”

“Biliyorum,” dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı. Mühürlere bakmama gerek yoktu çünkü büyüünün gücüyle parladıklarını zaten biliyordum.

“Hangisi bu?” diye sordu Ferius.

Gözlerimi açtım, sonra temiz, güzel havayı ciğerlerime çekip o tek, dehşet dolu sözcüğü söyledim: “Nefes!”

Ferius bana bakıyordu, tam olarak gülümsüyor sayılmazdı ama en azından aptalca şakalar yapmıyordu.

Gözlerimi nefes bantının gümüş rengi mühürlerine diktim, tenimin üzerindeki kanvasta yıldızlar gibi parlayan minik, güzel şekillere. Her biri artık yapabileceğim nefes büyüsunün farklı bir formunu temsil ediyordu.

Bir bantı canlandırmıştım.

Diğer elimi üzerimizdeki sokak lambalarından birine uzatıp irademi ona yoğunlaştırdım. Hafifçe yanmaya başlayıp etrafımızdaki karanlığı araladı. Fazla yanmamıştı, aslında neredeyse yok denecek kadar az yanıyordu ama işte oradaydı. Gerçektir.

Ben Sha'Tep değildim.

İşe yaramaz değildim.

Büyü yapabiliyordum.

Lambanın ışığı tenimi ısıtmaya başlarken Ferius'un gözlerine bakınca şaşırdım. Gözlerini yüzüme dikmişti. "Aman tanrım, evlat, hayır..."

Muhtemelen enkaz gibi görünüyordum. Öyle kötü dayak yemiştin ki yanaklarımı hissetmiyor, yara bere-lerden gözlerimi açamıyordum. Ama yine de en azından mutluluğumu paylaşıyormuş gibi yapma inceliğini göstermediği için Ferius'a içerledim. Onun o Argosi âdetlerinin ve halkıma olan kininin canı cehenneme. Yine de kendimi yüce gönüllü hissediyordum. "Biliyorum, kötü görünüyor," dedim. "Büyü yapabilsem bile bana nasıl dövüşüldüğünü öğretmene ihtiyacım olacak galiba."

Ferius ağzını açtı ama yine kapadı. Beni yukarı kaldırdı, yüz kasları şimdi daha ağırlaşmışım gibi gerildi. "Hayır evlat, şimdi sana nasıl koşulacağını öğretmek zorundayım."

24

İZ

“Sorunun ne olduğunu bana neden söylemiyorsun?” diye sordum tekrar.

Sonunda bizim evin girişindeki yedi geniş mermer basamağın ilkinde ulaşmıştık. Şu kalın çift kanatlı kapının arkasında beni bekleyen cezayı düşününce nefes bantını canlandırdığım için duyduğum sevinç biraz azalmıştı. İzin almadan gece babamın evimden dışarı çıkmış, halkın en korktuğu, en aşağıladığı yaratıklardan birini serbest bırakmış ve öğrenci arkadaşlarımı aşağılayıp onlara vurmuştum. *Ne ara böyle korkunç bir oğul haline gelmiştim ben?*

“Kendi başıma ayakta durabilirim,” diye mırıldandım.

“Üç kez derin nefes al evlat,” dedi Ferius beni yere indirirken.

“Bu ne işe yarayacak ki?”

“Annen ve babanla konuşurken sesinin zayıf ve mız-mız çıkmasını engelleyecek.”

Bu bir şeyi değiştirebilirmiş gibi. Neden Tennat, Panas-hi ve Nephenia’nın sincap kedisine işkence ettiğini görün-

ce şehir muhafızlarından birini bulmaya koşmamıştım sanki? Böylece küçük canavarı serbest bırakıp hayatımı mahvetmeden her şey bir son bulmuş olurdu. Midem buruluyordu. O anda doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm ama şimdi olanları büsbütün çılgınca göstermeden annemle babama açıklamak zorundaydım ve tek düşünebildiğim belki de gerçekten çılgın olduğumdu. Büyücüler favori yemeği muhtemelen Jan'Tep bebekleri olan bir yaratığı kurtarmak için diğer büyücülere saldırmazlar. Ama yaratığı kurtarmasaydım, arkadaşlarıma karşı savaşmasaydım nefes bantı canlanacak mıydı? Annemle babam ailemin kazandığı bu ödül karşılığında suçumu bağışlar mıydı?

“Dik dur evlat,” dedi Ferius evin içinden gelen ayak seslerini duyunca. Biri kapıya geliyordu. “Güçlü *olamasan* da güçlü *görün*.”

Omuzlarımı geriye ittim ve anında kendimi aptal gibi hissettim. Ferius'un sorunu, önemli şeylerle -bir kalkan büyüsü yapabilmek gibi- önemsiz olanları birbirine karıştırmasıydı, dik durmak gibi. Kendimden emin *görünmem* kimin umurundaydı? Büyü yeteneğim kaybolduğu için zaten babamı rezil etmişim, şimdi buna bir de nekhekin kaçışına yardım edişim eklenmişti. Panashi ve Nephe-nia uydurduğumuz hikâyeye bağlı kalsalar bile Tennat babasına ve Ra'meth'e, yaptıklarından dolayı hakkımda soruşturma açılmasını talep etmelerini söyleyecekti. Babam konseyin önünde aşağılanacak, cezanın hafifletilmesi için usta büyücü olma ayrıcalığından yararlanmak zorunda kalacaktı. Beni kurtarmak klan prensi olma şansını azaltacaktı. Bunlara karşılık tek bir bantı canlandırmış olmamın ne önemi vardı ki?

Hayatımı nasıl alt üst ettiğini anlasın diye söyleyecek zekice bir şey bulmaya çalışarak Ferius'a baktım ama gözleri hâlâ evin kapısına dikiliydi. "Bundan emin misin Kellen?" diye sordu.

Adımı söylediği ender anlardan biriydi. "Ne demek istiyorsun?"

Ferius dönüp dizlerini hafifçe kırarak eğildi, şimdi göz gözeydik. Benden yalnızca dört beş santim uzundu, o yüzden bunu yapma zahmetine girmesi canımı sıktı. "Atım buradan bir buçuk kilometre kadar uzakta bağlı duruyor. Bir süre ikimizi birden taşıyabilir, yolun birkaç kilometre ilerisinde bir at daha bulabileceğim bir yer var. Söylemen yeterli evlat, istersen buradan gideriz."

"Şaka mı yapıyorsun? İlk bantımı daha yeni canlandırdım! Ben babam gibi bir Jan'Tep büyücüsü olacağım! Ne diye..."

Kapı gıcırdayarak açıldı, içeriden vuran ışık gecenin karanlığını aydınlattı. Ferius beni biraz geriye doğru itekledi. "Sen şu gölge yerde kal."

Atalarımızın ruhları adına diye düşündüm. Gerçekten korkunç görünüyor olmalıyım.

Durum daha da kötüleşecekti. Muhtemelen ev hapsiyle birlikte meydan dayağına maruz kalacaktım. İkincisi, annemin yaraları hemen iyileştirmesine izin verildiği müddetçe o kadar da kötü olmazdı. Ama eve tıklıp kalırsam büyücülük sınavlarıma nasıl katılacaktım? İlk kez denemeleri geçmek için gerçek bir şansım vardı.

Annemin yüzü görüldü, arkasından vuran ışıkla atalarımızın taptığı tanrıçalara benziyordu. Yüzündeki endişeli bakışla bile güzeldi. *Ve güçlü.* Etrafına yaydığı büyü

enerjisinin havadaki hafif devinimlerini hissediyordum.

“Sen misin Kellen?” diye sordu, gözleri henüz karanlığa alışmamıştı. Etrafına bakındı ama ben karanlıktaydım. Ferius’a baktı.

“Leydi Ferius, Kellen’in nerede...”

“Buradayım anne,” dedim bir adım öne çıkmak için davranarak ama Ferius elini uzatıp olduğum yerde kalmam için beni durdurdu.

“Ah, atalara şükürler olsun,” dedi annem, evin içine seslenmek için bir anlığına arkasını döndü. “Ke’heops! Kellen döndü!”

Az sonra babam kapıda göründü, gümüş rengi-mavi cübbesi arkadan vuran ışıktaki parıldıyordu. Elinde bir kehanet aynası vardı, beni görünce aynayı cübbesinin ceplerinden birine soktu. “O nerede?” diye sordu.

Önce Ferius’tan bahsettiğini, biraz ötede durduğunu görmediğini sandım. “Onun suçu yok baba. Benim fikrimdi, yani oraya gidip...” Cümlemi bitiremedim. *Tabii ki Ferius’un suçuydu, seni aptal.*

Babam gözlerini kıstı, sonra Ferius’a bir göz atıp tekrar bana döndü. “Argosi kumarbazı umurumda değil. Kız kardeşine ne yaptın?”

Babamın öfke ve hayal kırıklığından oluşan bir maskeye benzeyen yüzü, ormanda Shalla’yla bana saldıran adamların taktığı o iğrenç, kırmızı-siyah lake maskelerden daha çok korkutmuştu beni. “Baba yemin ederim Shalla’ya bir şey yapmadım. Hatta onu şeyden beri görmedim bile...”

“Ah,” dedi annem, sesinde hem hayal kırıklığı hem de

korkunç bir teslimiyet vardı. Bu ses tonunu tanıyordum, en azından ufak bir kısmını tanıyordum. Saatlerdir kardeşimi bulmaya çalışarak kehanet büyüü yapıyordu. Kehanet için kullanılan büyüler tehlikeliydi, zihni gittikçe daha uzakları tararken büyücünün gücünü çekip tükettirdi. Annem bitkin görünüyordu. Ne kadar uzaklara yoğunlaşmıştı acaba?

Merdivenlere doğru yürüyecek oldum ama Ferius elini omzuma koyup beni yine durdurdu. “Kızı en son ne zaman gördünüz?”

Babam çenesini sıktı, haklı olarak çileden çıktığını biliyordum. Bu bizim aile meselemizdi ve bir yabancıнын soru sorması yakışık almazdı. Annem cevapladı. “Shalla birkaç saat önce uyandı, gayet iyiydi ama...şahini öldü. Gece hastalandı ve ne yapsak fayda etmedi. Shalla’nın büyüleri işe yaramadı. O da büyü yeteneğini kaybediyor olmaktan korktu, tıpkı...” Karanlıkta durduğum yere bakarken bir an duraksadı. “Biz de ona büyü gücünü temelli kaybetmekten korkması için çok erken olduğunu söyledik ama Shalla gitgide daha tedirgin olmaya başladı. Avutulamaz bir hale gelmişti, sakinleşmesi için hafif bir yatıştırıcı vermek zorunda kaldım. Saatlerce uyuması gerekirdi ama...”

“Shalla bugün öğleden sonra gizlice evden çıkmış,” dedi babam, sesi sert çıkıyordu. “Senin yanındadır diye düşündük Kellen, büyü gücünü iyileştirmek için başka aptalca işler çevirdiğinizi düşündük.”

Birden kendimden nefret ettim. Ben ailemi daha çok rezil etmekle meşgulken kardeşime korkunç bir şey olmuştu. Annemle babama nefes bantımı canlandırdığımı gösteremeyecek kadar yerin dibine girmiştım.

Babam elinin tersiyle alnını sildi, uzun zamandır onu bu kadar yorgun görmemiştim. “Tekrar kehanet büyüsü yapmaya çalışmalıyız.” Anneme döndü. “İpek büyüsü gücüm yok Bene’maat. Onu bulacaksak senin gücünü biraz daha riske atmamız gerekiyor.”

Annem bakışlarını babama çevirdi. “Deneyeceğim ama...”

“Gidip kızı arasanız,” dedi Ferius. Sesinin kayıtsız, önemsemez tonu beni anında sinirlendirdi. Bir şey söylemek için döndüm ama caddenin parke taşlarında diz çöktüğünü görünce durdum, eldivenli elinin parmaklarıyla tozun toprağın üzerindeki izleri yokluyordu. “İzini sürebilirim,” dedi, sonra da başını kaldırıp babama baktı. “Bunu sessizce yapabilirim çünkü tahmin ediyorum ki sizin gitmemenizin sebebi yanlış insanların kızınızın kaybolduğunu öğrenmesini istememeniz.”

Kehanet büyüsü yapmadan birinin izinin nasıl sürülebileceğini düşünmeye çalıştım. Mantık dışı geliyordu. Ama annemle babamın paniği bana da geçmeye başlamıştı. “Gerçekten yapabilir misin Ferius? Kardeşimi bulabil...”

“Sessiz ol Kellen.” Babamın sesi karşı koymamak için direndiğini gösteriyordu. Merdivenlerden yavaş yavaş, dikkatlice inmeye başladı, sonunda gelip Ferius’un tepesine dikildi. “Bu bana neye mal olacak Argosi?”

Argosi kelimesini aşağılık, pis bir şeymiş gibi söylemişti. “Baba, Ferius benim arkadaşım. O asla...”

Ben daha sözümü tamamlayamadan Ferius Parfax cevap verdi: “Bir affa.”

Bir an sessizlik oldu. Babam önce şaşırılmış göründü

ama sonra kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Kimin için af Argosi? Daroman kralın için mi?” Ferius’un basit bir tüccar değil de bir casus olduğu suçlaması ilk kez yapılmıyordu ama babamın böyle gülünç bir dedikoduya inanması beni şaşırtmıştı. Ferius... yani hiç de kafamda canlandırdığım casuslara benzemiyordu.

Ama Ferius cevap vermeyince babam devam etti. “Belki de o şişko kralın Jan’Teplere karşı işlediği yeni bir suçtan ötürü af diliyordur ha? Bize, müttefiklerinden birine bir kez daha ihanet etti ve şimdi de öç almamızdan mı korkuyor?” Babam suçlamanın etkisini göstermesi için bekledi, gözlerini Ferius’tan ayırmıyor, sanki bu bakışın altında her an çözülmesini bekliyordu. Ferius yine bir şey söylemedi, babam da başka sorularla derinlere inmeye devam etti. “Ya da bu affı kendin için istiyorsun. Belki de başkentindeki ustalara ihanet ettin ve buraya sığınmayı umuyorsun, Daroman ordularının yürümekten korktuğu tek yere.”

Babamın uğursuz sözlerine ve ezici varlığına rağmen Ferius sakin görünüyordu ama yeleğindeki tozları silkeleyormuş gibi yaptığını fark ettim. İşini bitirdiğinde ceplerinden biri açıldı. *Silahlarına erişebileceğinden emin olmak istiyor* diye düşündüm. Sonunda konuşmaya başladığında sesi gömülmeyi bekleyen cesetleri güneşten korumak için yapılan buz büyüsünden bile daha soğuktu. “Bu kadar çekingenliğe gerek yok usta büyücü. Beni bir şeyle suçlamak istiyorsanız neden doğrudan söyleyip sonucunu görmüyorsunuz?”

“Beni tehdit mi ediyorsun kadın?”

“Biri bunu uzun zaman önce yaptı,” diye cevap verdi Ferius.

Annem altı düz sandaletlerini mermer merdivenlerde takırdatarak onlara doğru koştu. “Kesin şunu!” dedi buyurgan bir sesle. “Kızım kayıp! Belki de kaçırıldı!” Ferius’un önünde diz çöküp ellerini onun çizmelerine koydu. “Lütfen... Argosi âdetlerinden biraz anlarım... Öyle demek istemediğini biliyorum.”

Ferius yüzü annemle aynı hizaya gelinceye kadar çömeldi – daha önce bana yaptığı gibi. “Kardeşim, gerçek şu ki dizlerinin üzerine çöktüğüne göre Argosi âdetleri hakkında bir şey bilmiyorsun.”

“Lütfen Leydi Ferius. Shalla benim...”

“Ayrıca hâlâ leydi değilim,” dedi Ferius annemin sözünü keserek, “Kaç kez söylerseniz söyleyin bu değişmeyecek ve...” Birden durdu ve başını iki yana salladı. “Ah, unut gitsin kardeşim.” Ayağa kalkıp annemi yukarı çekti. “Sizin için küçük kızınızı bulacağım.”

“Peki bedeli ne olacak?” diye ısrar etti babam. “Kimi affetmem gerekiyor?”

“Kellen’i,” dedi Ferius.

İçimi bir utancın kapladığını hissettim. Ferius kardeşimi oralarda bir yerlerde yalnız bırakmakla tehdit ederek güvenliğini satın almaya çalışıyordu. “Hayır,” dedim. “Ben...”

“Kimildama,” diye uyardı Ferius. Onlara doğru yürümeye başladığımı fark etmemiştim bile.

Babam hâlâ içinde durduğum karanlığa baktı. “Ailemizi utandıracak yine ne yaptın Kellen?”

“Ben...” *Sana yalan söyledim. Düşmanımızı serbest bıraktım. Kendi halkımdan kişilerle dövuştüm. Sevdiğim kıza vurdum.* Birden konuşamayacak kadar utandım.

Babam bana doğru yürümeye başladı ama Ferius onu bileğinden yakaladı. “Ne yaptığı önemli değil. Benden kızı bulmamı istediniz, onu hemen şimdi affedin. Geri döndüğümde eğer isterse o da benimle gelir. Bu kasabadan ve sizden uzağa. Ama her iki durumda da onu affedin.”

Caddenin karanlığında bile babamın mavi gözlerinin karanlığı yakıp kül ettiğini görebildiğime yemin ederim. Ferius fazla üzerine gitmişti elbette. Annem de öyle düşünüyor olmalıydı çünkü ikisinin arasına girip elini babamın göğsüne koydu. “Kızımız oralarda bir yerlerde Ke’heops. Bizim Shalla’mız. Yapayalnız. Biz burada durmuş tartışırken peşindeki adamlar onu yakalamak üzere olabilir.”

Babam dönüp bana bakma zahmetine bile girmeden, “Pekâlâ. Seni affediyorum Kellen,” dedi. Bunu bir mahkeme kararıymış gibi söylemişti. Sonra tekrar Ferius’a döndü. “Şimdi git Daroman. Argosilerin sahip olduğunu iddia ettiğin şu iz sürme yeteneğini göster bize.”

“Shalla’yı bulmaya yardım etmek istiyorum,” dedim.

“Üzgünüm evlat,” dedi Ferius, gözleri hâlâ babamdaydı. “Fazla yaralısın ve benim çok hızlı hareket etmem gerekiyor.”

“Yaralı mı?” diye sordu annem. “Kellen, sana ne oldu? Hemen buraya gel!”

Kendimi aptal gibi hissederek dediğini yaptım. Kardeşim tehlikede olabilirdi, annemse birkaç çürüğün derdine düşmüştü. Kapının aralığından vuran ışığa doğru yürürken bir anlığına babamın onayını almak için sağ kolumu umutsuz bir girişimle havaya kaldırdım. “Bakın. Nefes bantını canlandırdım.”

“Atalar aşkına...onun yüzünde ne var öyle?” dedi babam.

“Sadece kan,” dedim. “Yaralandım, tamam mı? Öyle önemli bir...”

Babamın sağ elinin işaretparmağı hafifçe kıpırdadı. Etrafımızdaki bütün lambalar güneş gibi ışımaya başlayıp tüm karanlığı yok etti, göremediğim biri hariç.

“Hayır!” Babamın bağırması geceyi ikiye böldü.

Annem bana koşup yanağımdaki yarayı daha beter acıtarak sağ gözümü ovalamaya başladı. “Bir şey yok anne. Sadece...”

Babamın hareket ettiğini görmemiştim bile ama bir anda güçlü elleriyle annemi çekip arkasına doğru itti. Sol elini uzatıp çenemi öyle sıkı tuttu ki diş etlerimin dişlerimi sıkıştırdığını hissettim. Öne doğru eğilip dikkatle sağ gözüme baktı.

“İyi görebiliyorum,” dedim. “Zarar falan görmüş değil.”

Babam cevap vermedi, ta ki annem kolunu tutmaya kalkana kadar. Kolunu silkeleyip annemi uzaklaştırdı. “Kendimizi kandıramayız,” dedi ona.

Çenemi kurtarmaya çalıştım. “Size söyledim, sadece biraz kan ve toz.”

Babam boşta kalan elini cüppesinin cebine sokup küçük, yuvarlak kehanet aynasını çıkardı. Aynayı önüne tuttu. Orada, aynada, yüzümü gördüm. Beklendiği üzere hırpalanmış ve yaralanmıştım, şişmiş yanaklarım ve alnım kanlarla kaplıydı. İlk başta yaralarım o kadar odaklanmıştım ki sol gözümün etrafındaki kıvrımlı, ince siyah çizgileri fark etmemiştim. Bükülmüş sarmaşıklara benziyorlardı, usta bir ressam tarafından çizilmiş bir resim gibiydiler adeta. Onları daha önce çocukları korkutmak için yazılmış resimli kitaplarda ve Osia’phest’in

çömezlere kara büyü'nün tehlikelerini göstermek için sakladığı el yazmalarında görmemiş olsaydınız güzel bile bulabilirdiniz.

Birden Ferius'un beni neden karanlık yerde tuttuğunu, Shalla'yı aramayı kabul etmeden önce neden babamı beni affetmesi için zorladığını anladım. Ferius beni korumaya çalışıyordu. *Ne aptalca* diye düşündüm. *Korunamayacağınız şeyler de olduğunu herkes bilir.* Aynaya bakmayı sürdürdüm, gördüğüm şeyden dehşete düşmüştüm çünkü gözümün etrafındaki şu sarmaşığa benzeyen siyah çizgilerden sonunda neyim olduğunu anlamıştım.

Karagölgeye yakalanmıştım.

25

AİLE

Halkın anlattığı tüm masalların, klanlarını hilekâr ve şeytani canavarlardan kurtarmak için en cüretkâr ve tehlikeli büyüleri yapan kahraman büyücülerle ilgili bütün büyük efsanelerin en iyileri -içlerinde en heyecan verici ve korkutucu olanları- her zaman karagölgeyle ilgili olanlarıdır.

Mahdek büyücülerini dünyaya kapkara nefretlerini saçmak için barbarlık üzerine barbarlık suçu işleyerek en iğrenç büyülerini yaptıklarında dünyamızı yerin altındaki yüz cehennemden ayıran ince tülü deldiler. Bu büyücülerden bazıları, ağızları çılgınca bir keyifle kocaman açılırken ruhlarındaki bütün iyilik kırıntılarını da boşaltarak bütün büyü ve doğa yasalarına karşı bir boşluk yarattıklarını keşfettiler. Böyle bir boşluk uzun süre devam edemezdi elbette, yavaş yavaş ve önlenemez bir şekilde salt kötülükten daha beter bir şeyle doldu. Karanlığa açılan bu son basamakları inen bir büyücü vücudunun bazı yerlerinde siyah izler buldu – kolunda, gövdesinde ya da gözünde. Bu işaretler karagöl-

genin kendisini ele geçirdiğini gösteriyordu.

“Benimle gel Kellen,” diye tekrarladı babam. Beni omuzlarımdan tutup caddede durduğum yerden çekerek mermer basamaklardan çıkarıp geniş kanatlı kapıdan geçirmeden önce daha kaç kez söylemişti bunu?

Haykırışı bütün caddede yankılanmıştı. Daha şimdi neler olduğuna bakmak için evlerinden çıkan insanların seslerini duyabiliyorduk.

“Çalışma odasına,” dedi annem, sesi sakın, kararlı ve kendine hâkim çıkıyordu. Aynı şeyi kendim için söyleyemiyordum.

“Beni iyileştirmek zorundasın anne,” diye yalvardım. “Lütfen... Ben bir şey yapmadım! Ben istemedim böyle olmasını...”

Ellerini yanaklarıma koyup sıkıca bastırarak kafamı tuttu. “Şimdi beni dinle. Korkuyorsun. İncindin. Sen hâlâ benim oğlumsun.”

Sen hâlâ benim oğlumsun.

Yüzümü bırakıp kolunu bana dolarken hissettiğim şey tam olarak rahatlama değildi ama *bir şeydi*. “Aile,” derdi babam her zaman, “üzerinde durduğumuz sağlam bir kayadır. Bizi biz yapan şeyin başlangıcı ve sonudur.” O anda haklı olması gerektiğini anladım çünkü dünyada her şeyden çok istediğim şey hâlâ bir ailemin olduğunu bilmektir.

“Sen çocuğumu bulacaksın,” dedi babam arkamızdan eve girmek üzere olan Ferius’un yolunu keserek.

Ferius’un bir an duraksadığını ama sonra kafasını salladığını gördüm. “Anlaşmamıza saygı göstermeyi unutma usta büyücü. Bu oğlanın hatası değil.”

Babam hafifçe güler gibi oldu ama bu gülüşte neşe

yoktu, sadece bütün çöllerden daha büyük, kasvetli bir acı vardı. “Bunun için suçlanacak kimse yok Argosi, köyü yaktığı için yıldırımını suçlamak gibi bir şey olur bu.”

Ferius’tan zekice bir cevap bekledim ama gelmedi. Sarırım gözüme damlayan terden dolayı göz kırptım ve Ferius çıktı, babam kapıyı kapatıp bize döndü.

“Anlamıyorum,” dedim dalgın dalgın, bir parmağım hâlâ kolumdaki şekillerin üzerinde geziniyordu. “Nefes bantımı daha yeni canlandırdım ve karagölgeye mi yakalandım? Bu neden bana oluyor?”

Annem beni odaya sokuyordu ki babam birden onu kollarına alıp sarılarak gözlerini omuzlarında gizledi. “Daha her şey bitmedi,” dedi annem ona. “Tanrıların yardımıyla Argosi kadın kızımızı çabucak ve sağ salim bulacak.”

Peki ya bana ne olacak?

Birkaç dakika sonra annemin çalışma odasındaki ipek kanepede sırtımı dikleştirmiş, ellerimi dizlerime koymuş otururken -sanki iyi duruş beni kurtaracaktı- annem küçük bir fırça yardımıyla sol gözümün etrafına ıslak, yapışkan bir madde sürüyordu. “Bu yayılmasını önleyecek mi?” diye sordum.

“Bu sadece krem seni aptal çocuk,” dedi. “Kendi gözlerimin etrafına sürdüğüm şey. Kimse görmesin diye şimdilik izleri gizleyecek.”

Fırçayı bırakıp küçük çekmeceleri ve rafları kavanozlar, çanaklar ve aletlerle dolu yüksek dolaplarına gitti.

“Ne kadar sürer?” diye sordum.

Küçük bir cam şişe alıp içindekini inceledi. “Ne ne kadar sürer?”

“Karagölgenin işimi bitirmesi.”

Anlatılan hikâyelerde hastalığa yakalanan büyücü şeytana hemen dönüşmüyordu. Başta siyah izler dışında öncekinden bir farkı olmuyordu. Ama zamanla şekiller büyüyor, büyücü yavaş yavaş kötü davranışlarda bulunmaya başlıyor ve sonunda ruhu şeytanın egemenliğine girmeye hazır hale geliyordu.

“Biz şu andaki sorunlara odaklanalım,” dedi babam annemin arkasında dikilerek. “Ve geleceğin tuvali önümüzde belirmeden boyamaya başlamayalım.” Annem kavanozlarına dönünce babam gözüme bakmak için öne eğildi. “Belki de durum görüldüğü kadar kötü değildir.”

O kadar yorgun, yaralı ve kafası karışmış bir haldeydim ki sözleri neredeyse beni güldürecekti. Dakikalar önce binlerce şeytanın dünyaya indiğini görmüş gibi haykıran adam şimdi durumun belki de “görüldüğü kadar kötü” olmadığını söylüyordu.

Hikâyelerden öğrendiklerim dışında karagölge hakkında gerçekten de fazla bilgim yoktu, bildiklerim eğitiminin ilk yılında çömezlere öğretilenlerle sınırlıydı. Büyünün temel formlarından altısı bir Jan’Tep büyücüsü tarafından güvenle yapılabilirdi: demir ve kor, nefes ve kan, kum ve ipek. Yedinci yani gölge yapılamazdı. O geçersizdi, boşluktu. Yaşayan büyüünün yokluğuydu, sadece şeytani güçlerin geliştiği bir yerdi. Bir Jan’Tep’in bu gücü araştırıp bulmaya çalışması, insanın kendi isteğiyle kızıl hummaya ya da akciğer hastalığına yakalanmasından farklı değildi. Karagölge sadece berbat insanların başına gelen berbat bir hastalıktı.

Benim gibi insanların.

Annemle babamın büyükannem hakkında söylediklerini hatırladım. Hastalık anne babadan çocuğa geçebiliyor muydu? Belki bazı durumlarda bir kuşaktan diğerine geçebilirdi. *Neden ben? Hiçbir zaman kumda çukur açacak kadar bile büyü yeteneğim olmamıştı, bu neydi şimdi?*

Aklıma daha kötü bir düşünce geldi, ipek büyüğü ya da siz uyurken yatak çarşaflarının altına girmiş bir yılan gibi. *Shalla olmalıydı.*

Bu aşağılık hissi kovmaya çalışarak karagölgenin şimdiden beni ele geçirmeye başlamış olabileceğini düşündüm. *Hikâyelerde karagölgeye yakalanan büyücülerin hiçbiri genç değildi* diye düşündüm umutsuzca. Hastalık onu ele geçirdiğinde büyükannem zaten yaşlıydı, o yüzden belki de önümde daha uzun yıllar vardı. *Belki canavara dönüşmeden önce hâlâ yaşayacak biraz daha hayatım vardır.*

“Bu bir çeşit lanet,” dedi babam beni daldığım düşüncelerden şu ana döndürerek.

“Bu bir hastalık,” diye düzeltti annem.

Annemle babam bir an birbirlerine baktılar. Anlaşılan bu aralarında çoktandır süregelen bir tartışmaydı. Ama mesele benim için teorik olmaktan uzaktı. “Pekâlâ hangisi? Bana ne olacak?”

Annem aletlerine geri döndü, alev istediği yüksekliğe ulaşınca kadar sağ elinin işaretparmağını dikkatlice kaldırarak küçük pirinç bir maltızın üstünden geçirdi.

“Annen kendince haklı,” dedi babam. “Ben de kendimce haklıyım.” Kanepede yanıma oturdu – genelde yapmadığı bu rahatlatıcı hareket daha da rahatsız olmama neden oldu. “Karagölge bir tür hastalık ama doğadan kaynak-

lanan bir hastalık değil, bir büyü hastalığı. Aramızdaki son savaşta yenildikten sonra Mahdeklerin üstümüze yolladığı son lanet bu. Ayartıcı büyüleriyle bu hastalığın bizi ele geçirmesini sağladılar.”

“Mahdeklerin ölmüş olması gerekiyor,” diye direttim. “Bütün ustalar öyle söylüyor.” *Daha iki gün önce şeytani maskeleri içinde gördüğün grup hariç tabii.* “Gerçekten geri dönmüş olabilirler mi?”

Babamın kaşları yukarı kalktı – daha önce pek çok insanda gördüğüm bir umutsuzluk belirtisiydi bu ama Ke’heops’ta hiç görmemiştim. “Bilmiyorum Kellen. Benden çok daha iyi ve esash büyüçüler bu dünyadan Mahdek büyüünün son kalıntılarını temizlemek için çalıştılar. Eğer onu güçlendirmeye çalışan birileri varsa...” Kelimelerinin yitip gitmesine izin verdi. Sonra babam gibi adamlar gerçeklerden kaçmayacağı için devam etti, “Annemle babamın neslinden olan en büyük büyüçülerden bazıları karagölgede kayboldu. Karagölge ruhlarına yavaşça fakat karşı konulmaz bir şekilde sızdı, siyah izler derilerinde çizgiler halinde kıvrılırken kalpleri de aynı şekilde bükülüyordu. Şeytanlar bir kez onları ele geçirince bu muhteşem adamların ve kadınların bir zamanlar kendi insanlarını korumak için kullandıkları tüm güçler halkın aleyhine döndü. Neredeyse klanı kaybediyorduk.”

“Yeter Ke’heops,” dedi annem çalışma masasından. “Çocuğu daha fazla korkutma.” Ellerinin arasında küçük bir cam şişeyle yanımıza döndü. “Bazı büyüçülerin hastalığın belirtilerini bir günlüğüne gösterdiğine, sonra belirtilerin geri dönmek üzere kaybolduğuna dair birkaç kayıt var.”

Bir elimi kaldırıp sol gözümün etrafındaki siyah izlerin üzerinde gezdirdim, parmak uçlarıma verdikleri soğuk histen nerede olduklarını anlayabiliyordum. “Bu adil değil. İlk bantımı daha yeni canlandırdım. Nasıl oldu da usta büyücüleri etkileyen bir hastalıkla lanetlendim?”

“Bilmiyorum,” dedi babam.

Bilmiyorum. Babamdan duymayı asla düşünmeyeceğim bir kelime. Bir elini omzuma koydu. “Ama belki de tek umudumuz bu zayıflıkta yatıyordur Kellen. Eğer karagölge gerçekten bir büyücünün büyü gücüyle besleniyorsa sende bu gücün olmaması hastalığın ilerlemesini önleyebilir.”

Bu sözlerden bir teselli çıkarmaya çalıştım. Belki de büyü yeteneğimi zayıflatan her neyse annemle babamın karagölgeyi benden uzaklaştırmasına imkân verebilirdi. O zaman belki, bir ihtimal, gücümü kazanıp denemelerimi geçebilirdim. Boğulan bir adamın nehrin kenarında ulaşabildiği son ot parçasına tutunması gibi umudun bu incecik ipine tutundum. *Lütfen, güneşin ve göklerin, denizin ve dünyanın bütün tanrıları, lütfen hayatımı böyle lanetli bir şekilde çürütmeyin.*

“İç şunu,” dedi annem küçük şişeyi uzatarak.

Şişenin içine baktım. Mavi yeşil bir karışım şişenin içinde kendiliğinden dönüp duruyordu. “Bu bana ne yapacak?” diye sordum.

Annem hafifçe gülümsese de gözlerini kıstı. “Ömrümü tedavi büyülerine harcayayım ve şimdi de sana cevap vermek zorunda kalayım, öyle mi?” Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. “Korkunç kesiklerini ve çürüklerini iyileştirecek, şu badireyi atlattıktan sonra sana söz veriyorum

yaraların hakkında daha detaylı konuşacağız.”

Başımın daha sonra belaya girecek olması tuhaf şekilde rahatlatıcıydı. Meydan dayacağı ve ev hapsiyle karşı karşıya kalmak -lanet olsun, bir Sha'Tep olmak bile- artık o kadar kötü gelmiyordu.

“Güçlü olman gerek Kellen,” dedi babam kalkıp annemin yanına geçerek. “Cesur olman gerek.”

Başımı kaldırıp annemle babama baktım. Halkımızın uygar dünyadan hem korktuğu hem de ona hayranlık duyduğu zamanlardaki kahraman büyücülerin portrelerine benziyorlardı. *Güçlü olman gerek. Cesur olman gerek.* Küçük şişeyi alıp içindekini içtim. “Bunu yapabilirim,” dedim.

Hem söylediğim kelimeler hem de iksir beni daha iyi hissettirdi. Henüz gençtim ve karagölgenin izleri daha yeni ortaya çıkmıştı. Annem çok zekiydi, babam klanımızın en güçlü büyücülerinden biriydi. Sadece onlara bakarak bile beni iyileştirmek için bir planları olduğunu söyleyebilirdim. Her şey düzelecekti.

İlk gözyaşı annemin yanağından yavaşça aşağı kaydı, aniden bastıran uyku isteğiyle onu silebilirmişim gibi elimi uzattım. Babamın bakışları kasvetli, üzgün ama sertti. Dünyanın bulanıklaşmasını izledim, kafamın kaldıramayacağım kadar ağırlaştığını hissediyordum. İşte o zaman hiçbir şeyin düzelmeyeceğini anladım.

Annem beni uyuşturmuştu.

BANTLAR

Çığlık atarak uyandım.

Vücudum terden yapış yapıştı, her yerim yanıyordu. Rüyamda siyah maskeli alçak Mahdek büyücüleri tenime kızgın iğneler batırıp yüzümü, omuzlarımı ve kollarımı karagölgeyle yakarken bir masaya bağlı halde yattığımı görmüştüm. Kollarımı delmeye başladıkları anda uyandım.

Sadece bir rüyaydı, seni aptal dedim kendi kendime. Bağırmayı kes.

Annemin beni kandırıp içirdiği karışım yüzünden serseme dönmüştüm. Kımıldayamıyor, hatta gözlerimi bile açamıyordum. Az sonra kollarımda hissettiğim ve çığlık atmaya devam etmeme neden olan acının gerçek olduğunu fark ettim. *Bantlar. Bantlara bir şey oluyordu...*

İçgüdüsel olarak kollarımı kaldırmaya çalıştım ama yapamadım. Kafamdaki bulanıklığa rağmen bağırarak annemle babama seslenmeyi ve gözlerimi zorla açmayı başardım. Ondan sonra her şey daha da kötüleşti.

Artık annemin çalışma odasındaki kanepede yatmıyordum. Burası babamın özel odasıydı. Kalın deri kayışlarla el ve ayak bileklerimden çalışma masasına bağlanmıştım. Babam başımda duruyordu, bir eliyle göğsüme bastırırken diğeriyle sivri bir şeyi alnıma batırıyordu.

“Baba? Ne yapıyorsun? Neden bu kadar canım yanıyor?”

O zaman iğneyi geri çekti ama cevap vermedi. Sadece elini çekip iğneyi şiddetle yanan maltızın üzerindeki ufak metal kabın içine batırdı. İğne tekrar çıktığında ucunda tek bir damla erimiş gümüş vardı. O zaman diğer maltızların üzerinde başka tabaklar da olduğunu gördüm, her biri değişik renkteydi, içlerinde farklı erimiş metaller bulunuyordu. *Bakır, pirinç, altın, demir...* Bunlar, Jan'Tep çömezleri çocukken kollarındaki bantlara büyü'nün temel güçleriyle birleşsinler diye yapılan şekillerde kullanılan metalik mürekkeplerdi. Ama kor bantına baktığımda karanlık ve iğrenç ters mühürlerin orayı yaktığını, ateş, yıldırım ve enerji büyü'süyle bağlarımı sonsuza kadar kopardığını gördüm.

“Baba, lütfen dur! Bana ters bantlama yapma!”

Bir çocuğun bantları çok az bir mürekkeple yapılır – o kadar az ki iğnedeki damlaları güçlkle görebilirsiniz. Ama babam çok kullanıyordu, çok daha fazla. Shalla'yı yapmakla tehdit ettiği şeyi yapıyordu bana: kalıcı olarak ters bantlamayla bağlıyordu beni. İşlemi tamamladığında bir daha asla halkımın büyülerini yapamayacaktım, bir Sha'Tep hizmetkârın vahanın yakınında hâlâ yapabildiği en hafif büyülerini bile yapamayacaktım hatta. Ellerimi kesip gözlerimi oysaydı bundan daha iyi olurdu.

“Yapma baba,” diye yalvardım. “Ne istersen yapacağım ama lütfen...”

“Sakin ol Kellen,” dedi ve iğneyi koluma batırdı, bir çılgılık daha attım.

Soluğumu tekrar düzenleyebildiğim zaman annemi çağırmak için bağırımaaya çalıştım. Shalla’yı ve beni her şeyden çok seven Bene’maat daha nazikti. Ke’heops’un mantıklı davranmasını sağlardı o.

“Babana güvenmek zorundasın,” dedi annem, sesi beklediğimden daha yakın bir yerden geliyordu. Ellerinin kafamı iki yanından sıkıca tutarak masanın sert yüzeyine geri ittiğini hissettim. Yanımda duruyordu. Babamın bana yaptıklarına yardım ediyordu.

“Başka bir yolu olmalı,” diye yalvardım. “Lütfen başka...”

“Başka her şeyi denedik,” dedi babam. “Hayatın pahasına...”

“Ke’heops,” diye uyardı annem.

Annem başka her ne söyleyecektiye hepsi hıçkırıklar içinde kaybolup gitti. Annemin gözyaşları teker teker alınıma düşerken babam iğneyi metal mürekkebe daldırıp koluma batırmaya devam ediyordu. “Sen benim oğlumsun,” dedi, sesi suçunu itiraf eden bir adamın sesine benziyordu. “Senden ben sorumluyum.”

Bana yalan söylemişlerdi. Beni umut olduğuna inandırarak uyutmuş ve bu masaya bağlamışlardı. Söylediğim hiçbir şey, hiçbir mantıklı delil ya da ettiğim coşkulu yeminler onları durdurmadı. Babam iğneyi erimiş mürekkebe batırıp tenimin derinliklerine sokmayı sürdürdü, büyümü mühürleyip beni hayat boyu tutsaklığa mahkûm ediyordu.

“Ben senin oğlunum!” diye bağırdım kayışlara boş yere asılarak. “Kendi oğluna bunu nasıl yapabiliyorsun? Neden bunu...” Bir anlığına Mer’esan’ın kulübesine geri dönmüşüm gibi hissettim, dul büyücü bana o bakışıyla bakıyordu. “*Cevabını zaten bildiğin sorular sorma.*”

Hayatım kafamda parça parça dağılıp gitti, bükülüp dönerek yeni bir şekil aldılar. Annemle babam büyü gücümü iyileştirmek için büyüler yaparken bu odada ne kadar vakit geçirmiştım? Kaç kez annem parmağıyla gözümün etrafındaki görünmez bir çizgiyi takip ederek, hep sol gözümün, bana yakından bakıp her şeyin yoluna gireceğini söylemişti? “Biliyordunuz,” dedim. “Bir gün karagölgeye yakalanacağımı biliyordunuz. Onca zaman bana büyü yeteneğimi geliştirmeye çalıştığınızı söyleyip durdunuz... ama bunu yapmıyordunuz, değil mi? Siz beni zayıflatıyordunuz.”

Annem elimi tutmak istedi. Karşı koymak için yumruğumu sıktım. “Büyükannen,” dedi annem.

“Hastalığı ondan mı aldım? Ama neden ben? Neden...”

“Karagölgeyi annemden almadın,” dedi babam. “Sen çocukken onu seninle bulduk, burada, bu odada. Bant iç-nelerimden birini almıştı ve kendi gözünün etrafındaki izlerden çekip...”

Sözünü yarıda kesti, anlaşılan benim ağzımdan kolay-cacık dökülen kelimeleri o söyleyemiyordu. “Büyükannem bana gölge bantı yaptı.”

Kimse söylediğime karşı çıkmadı.

“Benden nefret ediyor olmalıydı,” dedim.

“Seren’tia seni seviyordu Kellen,” dedi annem. “Ama aklını yitirmişti. Baban onu senin başında durmuş gölge

mürekkebiyle derini delerken görünce...”

Babamın sesi sertti. “Onu zamanında durdurduğumu sandım. Seni kurtardığımı sandım.”

Annem babama dokunmak için elini uzattı. Bu samimi hareket kendimi hasta ve yalnız hissetmeme neden oldu. “Belirtiler vardı,” dedi annem bana. “Daha çocukken bile bazen sol gözünün etrafında şekillerin oluşmaya başladığını görebiliyordum. Gölge büyüsünün diğer altı büyüyle beslendiğini düşünüyorduk. Büyü gücünü baskılayarak hastalığı açıklıktan öldürebileceğimizi umuyorduk. Bir süre için işe yaramış göründü ama sonra izler geri geldi. Yanıldığımızın...”

“Farkına varmamıştık,” diye tamamladı babam annemin cümlesini, sesi her zamanki gibi kendinden emin ve güçlüydü.

“Sadece belirtileri gizlediniz, öyle değil mi?” diye sordum bir cevap beklemeksizin. “Büyü yeteneğimi zayıflatarak hastalığın bu kadar hızlı ilerlemesine izin verdiniz. Hayatımı benden parça parça aldınız, şimdi de...”

“Başka şansımız yoktu!” diye bağırdı babam, ilk kez kendine olan hâkimiyetini kaybetmişti, hem de tam işi neyi alınma saplarken. “Hastalığın kendiliğinden yayılıp yayılmadığını bilemezdik, eğer Shalla...”

İşte gerçek buydu. Tabii ya. Shalla. Ailemizin umudu. Evimizden çıkan en umut vaat eden büyücü. Ne pahasına olursa olsun onun korunması gerekiyordu. “Çünkü onu seviyorsunuz,” dedim.

Babam öfkелendi. “Ben ailemiz için doğru olanı yapıyorum! Evimiz için. Halkımız için. Eğer karagölge seni tamamen ele geçirirse ve büyü gücün iyileşirse klanımız

için bir tehdit haline geleceksin, tıpkı annem gibi! Bunun olmasına izin veremem. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.” Bir mürekkep damlasını daha koluma zerk etti. Öfkeli bile olsa dikkatle ve titizce hareket ediyordu. Kontrollüydü.

O an aklıma bir düşünce geldi – çoktan bir kayıp olduğunuzu anlayamayacak kadar çılgına döndüğünüzde aklınıza gelecek türden umutsuzca, faydasız bir düşünceydi bu. “Yemin ettin!” dedim. “Ferus Parfax’a beni affedeceğini söyledin! Söz verdin.”

Babam o zaman bir anlığına durdu. Bana baktığında gözleri tamamen suçluluk ve üzüntüyle doluydu. Eğilip alnımdan öptü. “Seni affettim Kellen, ailemizi bu şekilde utandırdığın için, evimize karanlığı getirdiğin için.” Sonra arkasını dönüp iğneyi tekrar erimiş mürekkebe batırdı. “Şimdi bağışlama sırası sende.”

GERÇEK

Bir Jan'Tep çocuğunun bantlarını oluşturmak altı gece sürer; demir, kor, ipek, kum, kan ve nefes disiplinlerinin her biri için birer gece. Öncelikle vahanın altındaki madenlerden cevher elde etmeniz gerekir. Madenlere çok yakın olmak büyücüleri hasta eder, o yüzden bu görev için Sha'Tepler görevlendirilir. Kimyasallar ve ateşin yardımıyla topraktan ayrılan cevher zehirli hale gelmeden çabucak mürekkeplerde kullanılan sıvı hale getirilmelidir. Her bant mürekkebinin kendine özel süreci, kendine özel karmaşıklığı ve tehlikeleri vardır, bu yüzden büyücünün onları yavaş yavaş, sistemli şekilde, tereddüt etmeden hazırlaması gerekir. Pişmanlık duymadan.

Gündüzleri masaya bağlı şekilde yatıyordum, annemin zorla içirdiği ilaçlar yüzünden zihnim bulanıklaşmıştı. Arada bir beni yıkamak için kayışları açtıklarını biliyordum çünkü birçok kez altımı kirlettiğim halde üstünde yattığım masa temizdi. Geceleri ay ışığı pencereden içeri vururken ters bantlama işlemini tekrarlıyorlardı. Ben

de her gece işime yeniden başlıyordum, öfkeyle bağılıyor, merhamet dileniyordum. Annemle babam bana en iyisinin bu olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı – ailemiz için, klanımız ve halkımız için. Onlara yalancı ve canavar olduklarını söylüyor, şeytan beni çoktan ele geçirmiş gibi intikam alacağıma yemin ediyordum.

Hiçbiri işe yaramıyordu. İstikrarlı bir su saati gibi hepimiz saatleri sayarak damlamaya devam ediyorduk sanki. Yavaş ama emin adımlarla babam bantın birini bitirdi, sonra bir diğerini. Kum büyüsünün altın rengi bantının tamamlandığından emindim, uzaktan görme ya da gizli bilgiyi ortaya çıkarma büyülerini asla yapamayacaktım artık. Demir bantının işi de bitmişti. Kendimi ya da bir başkasını korumak için asla kalkan büyüsü yapamayacaktım. Büyünün en güçlü formundan en zayıfına kadar hepsi birer birer işlemiden geçtiler. Yakında babam gümüş için ters bantlama yapacak, sadece çok az bir kıymetli zaman benim olmuş nefes büyüsünü sonsuza kadar benden alacaktı.

Bağırarak gücüm kalmayınca maltızın alevlerinin ve babamın küçük kapların içine hafifçe vurduğu iğnelerin çıkardığı sesleri dinleyerek öylece yatıyordum. Bazen annemin başımda ağladığını duyuyordum. Bir defasında sanırım ağlayan babamdı.

Shalla'yı ve Ferius'un onunla birlikte dönüp dönmediğini sormak istiyordum. Gerçi dönmediğini biliyordum çünkü dünyadaki herkesten ve her şeyden nefret ederken her nasılsa içimde en ufak bir şüphe olmaksızın biliyordum ki Ferius Parfax bana neler yapıldığını bilseydi kapıyı yere serip burayı ateşe verirdi. Ağzında tütün çubuğu,

elinde şu keskin kenarlı kartlarıyla orada dururdu. “Çocuklara işkence edildiğinde bir kadın *kapıları da kışları da tekmeleyip geçer.*”

Bu yüzden kapı hafifçe, neredeyse belli belirsiz çalındığında bunun beni kurtarmaya gelen Ferius olmadığını biliyordum.

“Rahatsız etmeyin,” dedi babam.

Kapı tekrar çalındı, ardından da tokmağın döndüğünü duydum.

“Gidin buradan!” diye emretti babam. “Kapı bir sebepten kilitli.”

Kapının diğer tarafından biri seslendi ama masaya bağlı yattığım yerden sesler boğuk ve anlaşılmaz geliyordu. Annemle babam umursamadı.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Ağır bir şeyin kapıya sertçe vurduğunu duydum. Babam başını kaldırıp baktı, kızgınlıkla gözlerini kısmıştı, sonra ses tekrar geldi. Üçüncü defasında menteşelerin zayıfladığını gördüm, babam ayağa kalktı. Dördüncüde menteşeler tamamen kırıldı ve kapı hızla açıldı.

“Atalarımızın büyük ruhları adına,” dedi amcam Abydos, “doğruymuş. Kendi oğluna ters bantlama yapıyorsun!”

“Odayı terk et Abydos,” dedi babam uyararak. “Burada olanlar Sha’Tepleri ilgilendirmez.” Amcamın konumunu kasıtlı olarak vurgulamıştı – taşıdığı kan bakımından aileden olsa da rütbe bakımından olmadığını hatırlatmıştı ona.

“Yapma bunu Keo,” diye yalvardı amcam. “Bunun gerçekten karagölge olup olmadığını bilmiyorsun. Yapabileceğin testler var...”

Babam iğneyi dikkatle masaya bıraktı. “Çok uzun zamandır kimse bana ‘Keo’ demedi.” Yürüyüp amcamın karşısına dikildi. Onları daha önce böyle neredeyse eşitlermiş gibi dururken görmemiştim. “Ben artık Ke’heops’um, bir Jan’Tep büyücüsü ve bu evin reisiyim. Bu gerçeği unutmasan iyi edersin, ayrıca bu evdeki konumu da hatırlatırım sana.”

Annem ayağa kalktı. “İkiniz de durun lütfen. Bunun hiç yararı yok.”

Sha’Tepler kendilerine Jan’Tep üstleri tarafından bir şey söylendiğinde neredeyse her zaman yüzlerini yana çevirirler. Gerçek şu ki daha önce amcamın gözlerinin rengini hiç fark etmediğime emindim çünkü birimiz onunla konuştuğunda daima ya yere bakar ya da başını yana çevirirdi. Şimdi öyle yapmıyordu. “Kellen benim yeğenim Bene’maat. Bunu yapmanıza izin verme...”

Birden babamın eli havaya kalktı, büyü için çok hızlı bir hareketti bu. Şiddetli bir şaklama sesi duyunca amcamın yüzüne tokat attığını anladım. “İzin vermeyeceksin ha? Bir şeye *izin* vermek senin üzerine vazife değil Abydos. Sen bu evin bir üyesisin, ailenin değil.”

“Ke’heops lütfen, yorgunsun,” diye başladı annem. “Bu...hepimiz için zor. Belki Abydos’a gerekli açıklamayı yaparsan...”

Babamın eli tekrar havaya kalkarak tartışmayı kesti. “Bir Jan’Tep evinin reisi yaptıklarını Sha’Tep hizmetkârına açıklamaz.”

“Bir daha vur bana Keo,” dedi amcam, sesi neredeyse davetkârdı. “Ya da en iyisi o muhteşem ve asil büyüünü bir kenara bırak. Yollarımız ayrılmadan önceki günlerde

yaptığımız gibi dövüş benimle. Büyünün pelerini altına saklanmadığında nasıl bir adam olduğunu göster bana.”

Babam yumruklarını sıktı. Abydos yerinden kımıldamadı bile. İlk kez babamın çocukken nasıl olduğunu merak ettim. Benim gibi miydi, gücünü kazanmayı beklerken ayakta kalabilmek için elinden gelen her şeyi yapan ufak tefek ve cılız bir çocuk muydu? Bunu hayal etmek benim için zordu ama yine de şimdi, burada, her nasılsa Abydos’tan daha ufak tefek duruyordu.

Yanımda duran annemin yerinde hafifçe kımıldandığını hissettim. Ellerini önüne getirirken ipek giysisinin kollarından çıkan hafif sesi duymuş ve büyü yapmaya hazırlandığını anlamıştım. “Benimle de dövüşür müsün Abydos?” diye sordu. “Gözlerinde yandığını gördüğüm öfkenle bana vurabilesin diye büyümü bir kenara bırakayım mı?”

Amcam, annem ona babamın vurduğundan iki kat daha sert vurmuş gibi şok olmuştu. “Bene’maat... Kellen senin oğlun. Kesinlikle bunun başka bir yolu...”

“Sadece tek bir yol kaldı,” dedi babam. Dönüp bana baktı. Ya Kellen’i bantlamayı bitirip karagölge onunla beslenmesin diye büyü gücünü mühürleyeceğim ve sonra da onu hastalığını tanıyıp onu yakalamaya çalışacak insanlardan uzaklarda tek başına dolaşsın diye sonsuza dek sürgüne göndermek zorunda kalacağım ya da halkımı korumak için oğlumu şu iki elimle öldüreceğim.” Tekrar Abydos’a döndü. “Hangisini yapmamı isterdin kardeşim?”

Amcam bir an duraksadı, bütün isyancı direncinin yok olup gittiğini gördüm. Gözlerini yere dikti, yeniden konuşmaya başladığı zaman da yerden kaldırmadı. “Yiye-

cek bir şeyler hazırlayayım. Bu gecelik işiniz bittiğinizde Kellen'in gücünü tekrar toparlaması gerekecek."

Abydos üçüncü kez yemeklerin aile masasında yenmesiyle ilgili kuralı bozacaktı. Bu amcamın kendi mütevazı tarzıyla direndiği son hattı.

Hiçbir şey olmamış gibi, düzen ve incelik bir şekilde dünyaya dönmüş gibi "Bu çok iyi olur Abydos. Teşekkür ederim," dedi babam.

Sonra zorladıkça tenime batan deri kayışlarla bağlanmış yattığım çalışma masasına döndü ve geleceğimin dikkatle, sistemli şekilde yok edilmesi işine devam etti.

Ertesi sabah bir ara pencereden vuran güneş ışığına ve aşağıdaki bahçeden gelen sese uyandığımda sersem gibiydim.

"Kellen?"

Bu bir kadın sesiydi. *Ferius mu?* Hayır, çok genç birinin sesiydi. *Shalla?* Hayır, onunki kadar kibirli bir ses değildi. Hayatımda çok fazla kadın olmadığından çok geçmeden kim olduğunu çıkarmam gerekirdi ama ağır şekilde uyuşturulmuştum ve onun benimle tekrar konuşacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Nephenia?" dedim, sesim öyle rahatsız edici bir hırıltı halinde çıkmıştı ki pencereden dört beş metre aşağıda olması gereken Nephenia'ya ulaşması şöyle dursun dişlerimi bile aşamamıştı sanırım. Tekrar denedim ama bağırmayı bırakın inilti bile çıkaramadım.

"Kellen...benim.

"Benim" deyişinde bir vurgu vardı. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yoktu tabii ama bu kadar ba-

sit bir kelimeyi söylemeden önce duraklaması bir şekilde kendimi önemli hissettiriyordu.

“Kellen, biliyorum kızgınsın ama...”

Galiba bir şey daha söyledi ama ben “kızgınsın” kısmına takılmıştım. Hangi konuda kızgın olmam gerekiyordu? Nephenia geceler boyu bana iğneler saplamak için beni uyuşturup annemin çalışma odasında bir masaya mı bağlamıştı?

Bakır. Kelime durup dururken aklıma gelmişti. *Kor için bakır. Ateş büyüleri için, yıldırım için bakır.* Babam geçen gece sol kolumdaki bakır bantını bitirmiş, büyüünün bir formundan daha beni sonsuza dek ayırmıştı.

“...Ferius,” dedi Nephenia.

Ferius’a ne olmuş?

Ben bakır büyüüne dalıp gitmişken ne söyleyip duruyordu anlamaya çalıştım.

“...maskeli adamlar ama hiç kimse...”

Biri şehrin dışında bir grup maskeli adamın Ferius’a saldırdığını görmüştü – olan buydu. Tabii bunu ben uydurmadıysam. Lanet olsun. Neden doğru düzgün düşünemiyordum?

Annenin iksirleri yüzünden, aptal. Doğru düzgün düşünmeye çalışma çünkü yapamıyorsun.

“...iki gün önce...”

Pekâlâ, odaklanmak yok, doğru düzgün düşünmek yok. Geriye ne kaldı? *Başka açıdan* düşün. Nephenia pençerenin altındaydı. Karagölgeden haberi olsaydı orada olmazdı, demek ki annemle babam meseleyi gizli tutmuştu. Bahçeden bana seslendiğine göre beni ziyaret etmek istemiş ama ön kapıdan çevrilmiş olmalıydı.

“...sen ve Shalla ne zaman...”

Lanet olsun, Shalla’yla ilgili ne demişti? Shalla ve benimle ilgili bir şey, bu da Nephenia’nın Shalla’nın burada olduğunu sandığını gösteriyordu, demek ki annemle babam ikimizi de derslere göndermediklerini söylemişlerdi.

Yoksa Shalla gerçekten dönmüş müydü?

Hayır, bu mümkün olamazdı. Öyle olsa ne yapar eder beni görmeye gelirdi. Annemle babamın beni ters bantlama konusundaki kararını desteklese bile içeri sızmanın bir yolunu bulur ve her şeyin benim hatam olduğunu, daha fazla çaba göstermem gerektiğini söylerdi.

Pekâlâ, elimizde neler var?

Shalla hâlâ kayıptı ve annemle babam bunu gizli tutuyorlardı, tıpkı karagölgeye yakalandığımı ve bana ters bantlama yaptıklarını sakladıkları gibi. Biri Ferius’un saldırıya uğradığını ve maskeli adamlar tarafından kaçırıldığını bildirmişti, bunun ormanda büyülü hayvan çağırırken Shalla ve bana saldıran adamlarla bir ilgisi olmalıydı.

Tamamen uyuşup sersemleşmiş biri için fena değil diye düşündüm. *Hiç de fena değil.*

Ama kimsenin Ferius’u aramadığından, onun kaçırılmış olmasını kimsenin umursamadığından emindim.

“Nephenia?” diye seslendim, şimdi sesim biraz daha güçlü çıkıyordu.

Cevap vermemesinin kabalık olduğunu düşündüm, ta ki parlak sarı güneş ışığının yerini alacakaranlığın morgri rengine bıraktığını fark edene kadar.

Saatler geçmişti. Uyuyakalmıştım. Karanlık, üzerime örtülen bir battaniye gibiydi. Çok geçmeden annemle

babam geri dönüp yeni bant üzerinde çalışmaya başlayacaklardı. Bu defaki kan büyüsü mü olacaktı? Ya da nefes büyüsü? Zaten sonuncu ve en zayıf banta gelmemişler miydi?

İlaçların sersemleştirici etkisine ve beni masaya bağlayan deri kayışlara rağmen bir şey yapmak için karşı koyulmaz bir istek duyuyordum, annemle babamı incitecek herhangi bir şey. Bir şiddet eyleminde bulunamamanın eksikliğiyle ağlamaya başladım ve zayıf hıçkırıklarımla arasında, “Sen artık benim babam değilsin Ke’heops. Sen benim annem değilsin Bene’maat. Siz sadece beni buraya bağlayıp hayatımı elimden alan iki korkunç insansınız. Bir gün ikinizi de öldüreceğim. Bu aptal ve çürümüş kasabadaki herkesi öldüreceğim,” diyordum.

Daha kelimeler ağzımdan çıkarken bunun bir çocuğun çevresindeki herkese boş yere saldırmasından başka bir şey olmadığını biliyordum. Bu yüzden pencereimin kenarında birden kabarık tüylü, kahverengi-siyah bir yüz belirip alçak sesle hırıldayarak, “Kasabadaki herkesi öldürmek mi? İşte şimdi benim dilimden konuşuyorsun evlat,” deyince çok şaşırdım.

PAZARLIK

Sincap kedisi pencerede belirdiğinde halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşündüm. Ne de olsa hâlâ uyuşuktum ve günlerdir bu masaya bağlı yatıyordum.

“Sen saf mısın evlat?” diye sordu yaratık.

“Saf?”

“Durgun. Kalın kafalı. Ahmak. Apt...”

“Anladım,” dedim. “Hayır, değilim.”

Hayvan, pençesini ahşap çerçeveli yatay iki cam paneli ayıran dar boşluğa uzattı. Paneller, açmak için küçük bir anahtar gerektiren bir kolla sabitlenmişti. Küçükken ince çelik iğnelerden tokmağa kadar her şeyi deneyerek saatlerce pencereyi açmanın bir yolunu bulmaya çalışırdım. Sincap kedisi pençesiyle kilidi açmaya çalışırken, “Açamazsın,” dedim. “Tek yolu...”

Kilit koldan kayıp yere düştü. Pencerenin iki paneli sallanarak açıldı ve sincap kedisi pervaza tırmanıp arka ayaklarının üstüne oturdu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum.

“Neyi?”

“Kilidi nasıl açtın?”

Başını bir yana eğip tüylü suratında hayret dolu bir ifadeyle bana baktı. “Saf olmadığını söylediğini sanıyordum.”

Dışarıdan başka bir cıvıldaama sesi geldi. Bu sincap kedisini kızdırmış gibiydi. Başını açık pencereye çevirdi. “Şakaydı,” dedi dışarıya doğru. “Gayet dostça davranıyorum.”

“Bir başka şey mi getirdin...” Hayvana nasıl hitap edeceğimi bilemiyordum. Kendilerine sincap kedisi mi yoksa nekhke mi denmesinden hoşlanıyorlardı?

“Gelmekte directti,” dedi tekrar bana dönerek. Omuzlarını kulaklarına doğru kaldırıp tekrar indirdi. Bunu bir tür omuz silkme olarak kabul ettim. “Kadınlar işte.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. “Evet, kadınlar,” dedim, sonra utana sıkıla sordum, “Bir adın var mı?”

Bana bir şey cıvıldadı, yüzümdeki şaşkınlığı görünce söylediğini tekrarladı. “*Reichis* mi?” diye sordum.

“Oldukça yaklaştın.” Pencerenin pervazından yere atladı, sonra masaya çıktı, oradan da göğsüme tırmandı, pençeleri gömleğimin kumaşına dokunuyordu. Onu üzerimden atmaya çalışmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu pençelerin neler yapabileceğini görmüştüm. “Öyleyse,” dedi o yuvarlak, boncuk gibi gözleriyle bana bakarak, “Artık pazarlığa başlasak iyi olur herhalde.”

“Pazarlık mı?”

Verdiği nefes burun deliklerime doldu. İğrençti. “Şey olmadığına eminsin...”

“Saf değilim,” dedim, kızgınlık bir süre için duyduğum endişeleri gölgede bırakmıştı. “Daha önce hiç...bir sincap kedisiyle pazarlık etmedim, hepsi bu.”

“Yok canım...” Arka bacaklarını kıvrıp göğsüme yaslandı, bir yandan da gözlerini babamın çalışma odasında gezdiriyor, her parlak bibloya ve metal alete tek tek bakıyordu. “Ne hoş bir yermiş burası,” dedi. Pençelerini bıyıklarının altına kadar kaldırıp tırnaklarını birbirine sürterken fırça gibi kalın kuyruğu heyecanla sallanıyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum birden şüphe lenerek.

Reichis şaşırmış gibiydi. “Ne yapıyorum? Bir şey yaptığım yok...”

“Pençelerini birbirine vuruyorsun.”

“Hayır, hiç de öyle yapmıyorum,” deyip hemen pençelerini indirdi.

“Evet yapıyordun. Seni gördüm. Anlamı ne bunun?”

Bir an duraksadı. “Bu...bilirsin işte, daha üstün bir zekâ karşısında yaptığımız bir şeydir.” Başını indirip bana baktı. “Bu yüzden de seni şu ıvr zıvırlarının dört... ya da beş tanesi karşılığında serbest bırakacağım.”

“Beş mi?” Rakam beni neden rahatsız etmişti bilmiyorum. Zaten odadaki hiçbir şey bana ait değildi ama beni kandırmaya çalıştığı hissine kapılmıştım.

“Bu iyi bir anlaşma evlat. Güven bana.” Tuhaf şekilde tekrar tekrar göz kırpmaya başladı. “Anlaşmayı kabul etmek istiyorsun evlat. Evet demek istiyorsun.”

Sincap kedileriyle deneyimim kısıtlıydı ama aramızda onun ne yaptığını anlamamı sağlayan bir bağ vardı. “Beni hipnoz etmeye mi çalışıyorsun?” diye sordum.

“Ne? Hayır.” Göz kırpmayı kesti. “Onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Hipnotize etmek? Hiç duymadım bunu.”

“Sen berbat bir yalancısın,” dedim.

Bu onu gerçekten gücendirmiş gibiydi. “Ben mükemmel bir yalancıyım,” diye hırladı dişlerini göstererek. “Birine aksini söyle de gör bakalım sana...”

Tekrar dışarıdan gelen cıvıldaama sesiyle sözü yarıda kaldı.

“Tanrı aşkına, beni rahat bırak,” diye mırıldandı.

Sincap kedilerinin tanrıları mı vardı?

Pencereden diğer hayvana cevap vermeye başladı, ne dediğini takip edemeyeceğim kadar hızlıydı. Sonra tekrar bana dönüp homurdandı. “Güzel. Bak evlat, teknik olarak beni şu diğer deri torbalarından kurtardığın için ben de seni bu beladan karşılıksız kurtaracağım.” Tekrar açık pencereye doğru hırıldadı. “Gerçi ben onun aptal kız kardeşini o hastalıklı köpekle bağlanmaktan kurtardığım için yakalandım ya neyse.”

Evin içinden gelen sesler dikkatimizi çekti. O anda ayın hızla yükseldiğini ve birazdan annemle babamın yeni banta başlamak üzere buraya geleceklerini fark ettim. *Ah, büyük büyücülerin ruhları*, diye yalvardım, *lütfen bana bunu tekrar yapmalarına izin vermeyin*.

“Hey evlat,” dedi Reichis, birden yüzümü koklamaya başlayarak. “Gözyaşı seline bir set çek artık. Yapacak işimiz var.”

“Ağlamıyorum,” dedim.

Alçak sesle yine hah-hah-hah diye güldü. “Kimmiş berbat yalancı?”

Ben daha cevap veremedi sağ bileğimi tutan kayışa doğru süründü. Dişleriyle çözmek için uğraşmaya başladı, kayışı birkaç saniye bir tarafa doğru asılıp sonra diğer tarafa doğru çekti. Bıyıkları bileğimi gıdıklarken

kuyruğundaki tüyler burnuma giriyordu. Bir aptal gibi kıkırdamaya başlamaktan korkuyordum ama bir dakika sürmeden ilk kayışı açmıştı bile. “Diğerini sen çözebilirsin misin? Ben ayak bileklerindekiyi çözmeye başlayacağım.”

Uzanıp sol bileğimdeki kayışı çözmeye başladım. Sincap kedisi kadar hızlı yapamadığım için biraz utanmıştım.

“Tamam,” dedi bütün kayışlar çözülünce, tekrar pencere pervazına atladı. “Özgürsün evlat.” Ben kımıldamayınca pençesinin birini sallamaya başladı. “Haydi git küçük kuş. Uçup git. Uçup git hadi.”

Sincap kedilerinin alaycı pislilikler olduğu anlaşılmıştı.

Mümkün olduğunca sessiz, ayaklarımı masadan sallandırıp ayağa kalktım. Ama bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı çünkü az sonra yüzüstü yere yapıştım.

Dışarıdan gelen cıvıldaama sesi devam ediyordu.

“Unuttum, tamam mı?” diye cevap verdi ona sincap kedisi. Yere, yanıma atladı. “Hâlâ oldukça uyuşuksun evlat ve seni günlerdir bu masaya bağlı tuttuklarından biraz bitkin olmalısın.”

“Biraz mı?” Yere düştüğümde bağırmanın tek sebebi yüzümü zar zor hissediyor oluşumdu. Yavaşça ve beceriksizce ellerimle dizlerimin üzerine kalktım. Pencereye tırmanıp dışarı çıkmam mümkün değildi.

“Endişelenme,” dedi Reichis canımın yandığını görünce. “Sana yardım edecek bir şey vereceğim.” Ağzını açıp pençesinin biriyle yanağının içinden küçük ve yeşil bir şey çıkardı. “Yıldırım otu. Seni hemen ayağa kaldıracak.”

“Benden ağzında taşıdığın bir şeyi yememi mi istiyor-sun?”

Pençesiyle vücudunu işaret etti. “Üzerimde cep görüyor musun?” İnce dudaklarını sırtır gibi geriye çekti. “Tabii başka bir yerimde de saklayabilirdim.”

Iyy. “Yok, bu iyi. Teşekkürler.” Pençesindeki yeşil yaprağı almak için uzanmıştım ki odanın dışından gelen tartışma sesleri dikkatimi oraya çekti.

Annemin sesi zayıf ve yorgun çıkıyordu. “Bir gün olsun dinlenmeliyiz Ke’heops. Ayakta zor duruyorsun. Çok fazla çaba harcıyoruz.”

“Hayır,” diye cevap verdi babam. Babamın sesinin bu kadar yorgun çıktığını hiç duymamıştım sanırım. “Bu işi bitireceğim. Bir dakika...” Kapıdan anahtar deliğini bulamıyormuş gibi bir sürtünme sesi geldi.

“Ah, saçmalık,” dedi Reichis otu benden çekerek.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. “Bir dakika içinde annemle babam kapıdan girmiş olacak.”

“Sorun da bu evlat. Yıldırım otunu yutsan bile bağır-saklarına ulaşp kanına karışması bundan uzun sürecek.”

Annemle babam tarafından böyle bulunup bu defa daha güçlü kayışlarla tekrar masaya bağlanmak asla kaçamayacağım anlamına geliyordu, korkudan yarı deliye dönmüştüm. Pencereye tırmanmaya çalıştım ama yapamadım. Umutsuzlukla Reichis’e döndüm. “Yardım et,” dedim. “Lütfen, ben...” O an yaprağı ağzına geri sokup çiğnediğini fark ettim. “Ne yapıyorsun?”

“Kolunu ver,” dedi, şimdi ağzı yeşil köpüklerle doluydu.

“Ne? Neden...”

Hırlayarak pençelerini uzatıp sağ bileğimi kavradı. Ben ne olup bittiğini anlamadan sertçe bileğimi ısırdı, dişleri tenimi delip bileğimin derinliklerine ulaştı. Şok

ve acıdan bağırmak üzereydim ki birden içimde bir şey değişti. Tüm kolumu saran alevler göğsüme, oradan da vücudumun geri kalan kısmına yayılıyor gibiydi. Bütün oda aydınlanmıştı, renkler daha parlak ve netti. Tekrar doğru düzgün düşünebilmeye başladım. Daha da önemli si bütün organlarımın eski güçlerine kavuştuğunu hissedebiliyordum.

“Direkt kana karıştığında daha çok işe yarar,” diye açıkladı Reichis pencerenin pervazına sıçrayarak. Annemin kavanozlarına ve aletlerine istek dolu gözlerle bakıyordu. “Yanına hatıra almak istiyorsan şimdi yap evlat. Yakın zamanda buraya dönmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Annemle babamdan tekrar bir şey isteyeceğimi düşünemiyordum bile ama sonra masanın yanındaki küçük rafta duran, Ferius’un verdiği keskin kenarlı kart destesini gördüm, en üstte koyu kırmızı kart vardı. Desteyi alıp pantolonumun cebine soktum. “Haydi gidelim,” dedim pencereden çıkıp gecenin havasına karışırken. “Buradan ihtiyacım olan her şeyi aldım.

SIĞINAK

Evin yan tarafından bahçeye uzanan kafes örgüye tutunarak aşağı indim. Normal, iyi bir günümde boynumu kırmadan bunu yapmak on dakikamı alırdı ama yıldırım otunun etkisiyle bir dakikadan az sürdü.

“Siz deri torbaları bu denli yavaş hareket ederek yırtıcılardan nasıl kaçabiliyorsunuz?” diye sordu Reichis hâlâ oturmakta olduğu pencere pervazından. Sonra kollarını ve bacaklarını iyice açarak atladı. Havada uçarken bacaklarının arasındaki tüylü perde kabarıp şişti, hayvan böylece kolaylıkla süzülüp kafamın üzerinden geçerek iki üç metre ötemde yere indi. Hiç duraksamaksızın hoptaya hoptaya koşup bahçeden caddeye çıktı. Elimden geldiğince çabuk peşinden gittim, yalınayak olduğum düşünülürse oldukça hızlıydım.

İnsanların toplandığı yerlerden uzak durup karanlıkları takip ederek mahalledeki caddelerden ve dar sokaklardan koşa koşa geçtik. Sol gözümün etrafındaki siyah izleri, annemle babamın beni kalıcı olarak ters bantlama-

ya çalıştığı kollarımdaki acıyı ve her zaman kendim için hayalini kurduğum hayatın gerçekten yok olup gittiğini mümkün olduğu kadar düşünmemeye çalışıyordum.

Shalla ve Ferius oralarda bir yerdeler. Buna odaklan.

Reichis kasabayı oldukça iyi biliyor gibiydi, evlerin arasındaki dar yollardan, bahçelerin içinden geçip karanlık ara sokaklara çıktık.

“Kasabayı nasıl bu kadar iyi biliyorsun?” diye sordum hemen arkasından koşarken.

“Ben mesleğimde profesyonelim evlat. Günlerdir seni gözlüyorum. Bu yolu daha ilk gece buldum.”

Sincap kedilerinin mesleği mi var?

Reichis ve diğer sincap kedisi önden hızlı hızlı gidiyorlardı, onlara yetişeceğim diye soluk soluğa kalmıştım. Nihayet Sha’Tep mahallesi kıyısında tek katlı, yanmış bir binanın yanına geldiğimizde durmamıza izin verdi. “İstiyorsan gidip orada kusabilirsin,” dedi burnuyla tek menteşesinden sarkan kararmış kapıyı göstererek.

“Kusmaya ihtiyacım yok. Neden böyle düşündün ki?” diye sordum.

Reichis bana yaklaşıp kokladı. “Kesinlikle kusacaksın evlat.”

Ani bir mide bulantısıyla altüst oldum. Binanın içine koşup dizlerimin üzerine çöktüm, önlenemez bir öksürüğe tutulurken ağzımdan yeşil, köpüklü bir safra boşaldı.

“Evet,” dedi sincap kedisi arkamdan usulca. “Yıldırım otunun birkaç nahoş yan etkisi olduğundan bahsetmeliydim sanırım.”

“Sence?” diye sordum, kolumla ağzımı silmiştim ki tekrar altüst oldum. Olduğum yerde diz çöktüm, midem

çalkalanırken titremekten başka şey gelmiyordu elimden. Dışarıda hafif bir yağmur başladı, yılın bu zamanı ender yağmur yağırdı. Ben toprak zemine tekrar tekrar kusarken damlalar düz, sunta çatıda patırdıyor, deliklerden kafamın arkasına ve boynuma damlıyordu. Öldür beni diye geçirdim içimden. *Beni hemen şimdi, şuracıkta öldür.*

Reichis sallanarak gelip arka ayaklarının üzerine oturdu. “Acaba sen...şey yapamaz mısın?” Pençesinin biriyle tuhaf, dairesel bir hareket yaptı.

“Ne?”

“Büyü falan yapsana. Siz halk olarak büyü yapmakta iyi değil misiniz?”

Hemen kapının dışından gelen cıvıldaama sesi ve ardından gelen hafif hırıltı dikkatimizi çekti ama Reichis ilgilenmiş gibi değildi. “Ah, doğru ya,” dedi tekrar bana dönerek. “Sen hastalıklı ya da öyle bir şeydin.”

“Ben hastalıklı değilim. Sadece...” *Sadece ne?* Annemle babamın altı banttan beşine ters mühür dövmesi yaptığı kollarıma baktım. Demir, kor, kum, ipek, kan... Babamın sürdüğü metalik mürekkep kalındı ve derime karışmış prangalar gibi kusursuzca şekillendirilmişti. *Ama prangalar kırılabilir. Bunlarsa hayır.* Geriye bir tek nefes büyü bantı kalmıştı, altısından en zayıf olanı.

“Hey evlat,” dedi sincap kedisi. “Yine su sızdırmaya başladın.”

“Ağlamıyorum.”

Güler gibi bir ses çıkardı. “Tabii. O Jan’Tep büyü gücünle gözlerinden yağmur yağıdırıyor olmalısın.”

“Sen berbat bir büyülü hayvansın, biliyorsun değil mi?”

Bunu duyunca hırladı. Tüyleri diken diken oldu ve yemin ederim bir anda rengi koyulaştı; vücudunun yan taraflarındaki gümüş rengi keskin çizgileri görebiliyordum. “Biz dünyanın en yırtıcı canlılarıyız, çaktın mı? Şeytanlar itaat etmeleri için çocuklarını korkutmak istediklerinde ne yaparlar bilir misin?”

“Şeytanların çocukları olduğunu bilmiyordum.”

“Sincap kedilerini çağırıp gözlerini yedirmekle tehdit ederler! Biz kimsenin büyülü hayvanı değiliz. Sana ne gibi görünüyorum? Bütün gün kışının üzerinde otururken kemirmen için sana tarla faresi getirecek iradesiz, geri zekâlı bir şahin gibi mi?”

“Büyülü hayvanların yaptığı bu değildir ki.”

Başını çevirip bir pençesini havada salladı. “Her neyse. Haydi temizlen, tamam mı? Kuduz gibi görünüyorsun.”

Ağzımdan gömleğimin koluna akan yeşil köpüklerden kalan son lekeyi de sildim. “Öyleyse türünüzün Mahdeklerle hizmet ettiğiyle ilgili tüm anlatılanlar masaldan ibaret sanırım.”

“Mahdeklerin büyülü hayvanları olmaz,” dedi. “Biz daha çok...iş ortağı gibiyiz.”

“İş ortağı mı?”

Tekrar bana bakıp kafasını dikleştirdi. “Şöyle diyelim, Mahdeklerle birkaç ortak düşmanımız var. Çoğu da senin halkından.”

“Öyleyse neden bana yardım ediyorsun?”

Sincap kedisi sallana sallana dışarıya açılan kapıya gidip yüksek sesle dışarıya doğru cıvıladı. “Güzel soru. Neden ona yardım ediyorum?”

Biz dizi cıvıldama ve hırıldama duyuldu, ne dedikleri-

ni anlayamadım. Reichis tekrar bana döndüğünde sadece “Kadınlar,” dedi.

“Nasıl oluyor da seni anlıyorum ama diğer sincap kedilerini anlayamıyorum?” diye sordum.

Reichis kafasını kaldırıp bana baktı. “Dilimizi konuşabiliyor musun?”

“Bildğim kadarıyla hayır.”

“Cevap bu işte.”

Bunun her şeyi nasıl açıkladığını anlayamadım ama bu konuda daha fazla konuşmak istemediği hissine kapıldım. Mide bulantım geçmiş gibiydi, ayağa kalkmaya çalıştım. Yıldırım otunun etkisinin hafiflemesiyle bitkin olduğumu ve çıplak ayaklarımdaki yaraların korkunç acıdığını fark ettim. Birkaç başarısız denemeden sonra ayağa kalkmayı başardım. Güçbela da olsa.

“İyi görünüyorsun evlat,” dedi Reichis ikna edici olmaktan uzak bir sesle.

Birden diğer sincap kedisi binaya dalıp hırladı. “Harika,” dedi Reichis. Bana döndü. “Pekâlâ, buranın en iyi saklanma yeri olmadığı anlaşıldı.”

“Ne? Neden?”

“Biri seni takip etmiş.” Diğer sincap kedisi bir daha cıvıldayınca Reichis ekledi, “Birileri.”

Takip büyülerinin çoğu ipek ve demir büyülerinin karışımıyla yapılır – kurbanın zihnini bağlamak için ipek, büyücüyü hedefin daha yakınına çekmek için de demir. Şu anda bu büyülerini benim üzerimde kullanabilecek çok sayıda kişi vardı. İlk olarak annemle babam. Tennat ve kaçık kardeşleri. Kana susamış Mahdek suikastçıları.

Beni öldürmeyi ya da sakatlamayı kafasına koymayan kim var diye merak etmeye başladım.

“Ne kadar yakınımızdalar?” diye sordum.

Reichis kapıya koşup havayı kokladı. “Söylemesi zor. Bütün şehir deri torbası kokuyor.” Tekrar kokladı. “Yine de neredeyse buraya varmak üzere olan biri var. Bir kadın.” Ağzının yan kısımları dişlerini açığa çıkararak yukarı kıvrılırken kulakları hafifçe düzleşti. “Ve yakında ölmüş olacak.”

“Bir dakika... Ne dedin sen?”

Reichis cevap vermedi. Onun yerine olduğu yere sindi, saldırmaya hazırlanırken arka kısmındaki kaslar gerilmişti, kuyruğu kıvıldıyordu. Hâlâ dışarıdaki yağmurun sesini duyabiliyordum, derinden yaklaşmakta olan ayak sesleri geliyordu.

“Ah, bu eğlenceli olacak,” diye hırıldadı Reichis.

Kapıya yaklaştım, sırtımı bitişikteki duvara yaslamıştım. Elimi cebime kaydırıp Ferius’un verdiği çelik kartlardan birini çektim.

“Kellen?” diye seslendi biri dışarıdan. “İçeride misin?”

Nephenia.

Eşiğe yaklaştı, sağ elinin parmakları beni bulmak için yaptığı büyü'nün şekline bürünmüştü. “Kellen, oradan çıkmak zorundasın! Buraya geliyorlar ve...”

Sincap kedilerini gördüğünde iş işten geçmişti. Reichis’in hareketlendiğini göz ucuyla görmüştüm ve kesinlikle hayatımdaki en ahmakça hareketlerden birini yapıp Nephenia’nın önüne geçerek kollarımı iki yana açtım. “Reichis, yapma!”

Ağzını kocaman açmış, tırnaklarını çıkarmış, uçma

perdesi açılmış ve gözleri öfkeden deli gibi bakan bir sincap kedisi hiç üzerinize atlamadıysa şanslısınız demektir.

“Reichis, dur!” Kolumu tam zamanında havaya kaldırıp dişlerini ona geçirmesini sağladım. Bir an öylece kalıp tırnaklarını geçirmeye çalıştı. Diğer sincap kedisi üzerine atılıp boynundan yakalamasaydı eminim ki kolumu parçalayacaktı. Reichis kolumu anında bırakıp doğruca yere indi ve öfkesini diğer hayvana yöneltti. “Benim!” diye hırladı.

Dişi sincap kedisi de hırlayarak karşılık verdi.

Nephenia yakınımnda duruyordu. “Kellen, neler oluyor? Ne yapıyor bunlar?”

Reichis neredeyse tutarsızca cıvıdayıp hırlamaya başladı. Söylediklerine anlam verebilmek için bir dakika durdum. “Kızın nasıl koktuğu umurumda değil!” diye bağırdı. “O ve diğer deri torbası beni öldürmeye çalıştı!”

Diğeri daha alçak sesle cevap verdi. Aslında oldukça sessizdi... Fısıldar gibi konuşmuştu. Her ne dediyse Reichis’i sakinleştirdi. Görünüşüne bakarsan aslında korkmuş gibiydi. Uzanıp çenesini yere dayadı. “Pekâlâ, konuşmasına izin ver,” diye mırıldandı. “Yine de onu sonra öldüreceğim.”

“Kellen?” dedi Nephenia.

Dönüp baktığımda üzerinde onu yağmurdan koruyacak bir şey olmadığını gördüm, sıırılsıklamdı. Saçları yüzüne yapışmıştı ve tamamen dehşete kapılmış görünüyordu. O anda ona sarılıp rahatlatmayı çok istedim ama ona güvenilebileceğimden emin değildim. “Burada ne yapıyorsun Nephenia?” diye sordum.

Reichis’e baktı. “O?.. O bizim şey yaptığımız mı?”

“İşkence?” diye hırladı Reichis. “İğrenç Jan’Tep büyülerini yaptığınız?”

“Farklı görünüyor,” dedi Nephenia. “Hiç de bize anlatılan canavarlar gibi değil.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim, Nephenia ona işkence ederken de tamamıyla aynı görünüyordu oysa, sesimi çıkarmadım, “Adı Reichis.”

Her nedense bunu duyunca Nephenia’nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. “Çok üzgünüm,” dedi ağlayarak. “Neden öyle yaptığımızızı... Kendimi diğerlerine kanıtlamaya can atıyordum. Önemli büyüler yapabildiğimi göstermek istiyordum.” Dönüp bana baktı, yüzündeki soğukkanlılık silinip gitmiş, yerini acıya bırakmıştı. “Ona üzgün olduğumu söyler misin?”

“Kendisi seni duyabilir,” diye cevap verdim.

Dönüp oldukça cesurca olduğunu düşündüğüm bir şekilde Reichis’in önünde diz çöktü. Reichis dişlerini gösterirken boyun tüyleri kabardı, anlayamadığım bir şey hırıldadı. “Üzgünüm,” dedi Nephenia. “Yaptığımı mazur gösterecek bir şey olmadığını biliyorum.”

Reichis cevap vermeyince Nephenia başını kaldırıp bana baktı. “Beni anladı mı? Cevap vermi...”

“Bu kaltağa söyle, çok yakında bir gece gizlice evine gireceğim. Yüzüne tırmanıp kulaklarını koparacağım ve karşısında gözlerini yiyeceğim.”

Öylesine öfke saçıyordu ki çatıdan kürküne damlayan yağmur suları neredeyse buharlaşıp uçacaktı. Onu gerçekten suçlayamazdım sanırım. “Senin bir canavar olduğunu sanıyordu Reichis. Bilmiyordu.”

“Yemin ederim elimde olsa yaptığım şeyi geri alırdım,”

dedi Nephenia, neredeyse yalvarıyordu artık. Bu da tuhaf bir görüntü yaratıyordu.

Reichis'in tüyleri diken diken oldu. "Pekâlâ," diye hırladı. "Söyle ona en sevdiği gözünü seçsin. Biri onda kalabilir." Bana bakıp hırıldadı. "Diğerini yiyeceğim."

"Ne dedi?" diye sordu Nephenia.

"Dedi ki..." Gözlerimi Reichis'in gözlerine sabitleyip korkmamak için elimden geleni yaptım. "Anladığınızı söyledi. Hepimizin bazen aptalca işler yapabildiğini söylüyor. Seni bağışlıyormuş."

Reichis etkilenmemişti. "Ah, buraya kadar. Senin gözlerini de yiyeceğim, seni rezil..."

Diğer sincap kedisi kulağını ısırınca sözü yarıda kaldı. Reichis ona hırladı. "Senin yanında olmak dört pençene de diken batması gibi bir şey, biliyorsun değil mi?"

Nephenia ayağa kalktı. "Seni buradan çıkarmamız gerek Kellen. Tennat ve kardeşleri seni arıyor. İz sürme büyüsü yapıyorlar."

"Senin yaptığın gibi," dedim.

Başını salladı. "Seni önce ben buldum. Büyüyü daha güçlü hale getiren duygusal... Seni önce ben buldum işte. Hepsi bu." Başını iki yana salladı. "Herkes aklını kaçırdı Kellen. Tennat, babası daha şimdiden klan prensi olmuş gibi kasıla kasıla geziyor. Konsey seçimi bu gece yapacaklarını söylüyor, oysa daha haftalarca yapılması beklenmiyordu."

"Anlamıyorum. En iyi soyun hangi ailede olduğunu belirlemek için çömez sınavlarından yararlanacaklarını sanıyordum."

"Öyle zaten – bu gece çömezleri birer birer sınava tabi

tutuyorlar. Herkes çabalayıp duruyor, dördüncü denemede kendini beğendirmek için bir sırrı olduğundan emin olmaya çalışıyor. Panashi benimle konuşmuyor bile. Ailesinin inziva odasında büyü provaları yapıp duruyor.”

Diğer sincap kedisi havayı kokladı ve bir şeyler hırıldadı. Reichis ne dediğini söyledi bize. “Birileri daha buraya geliyormuş.” Başını kaldırıp bana baktı. “Dört kişi, pis kokularına bakılırsa hepsi de büyücü.”

Nephenia bir anlığına gözlerini kapadı. “Bu Tennat. Benim yaptığım büyüün aynısını kullanıyor...ikisi arasında bir gerilim var.” Gözlerini açtı. “Kellen, buradan çıkmak zorundasın. Hemen.”

“Nasıl? Beni izleyip duruyorlar.”

“Dün ipek büyüsu bantını canlandırdım. Onları şaşırtmak için deneyebileceğim bir şey var, senin yerine beni takip etmelerini sağlayacak. Benden uzak durmaları için saptırma büyüsu yapacağım, beni bulurlarsa da Tennat’ın büyüü yüzüne gözüne bulaştırdığını düşünecekler.”

“Ya Tennat başarır mı? Ya farkına varır da...”

“Varmaz. Tennat benim sadece büyücülük oyunu oynayan aptal bir kız olduğumu düşünüyor.”

“Zaman azalıyor,” diye hırıldadı Reichis. “Caddenin diğer tarafındaki evlerden birini aradıklarını duyabiliyorum.”

Nephenia ellerimi tuttu. “Kellen, insanları konuşurken duydum, kız kardeşini kaçıranların Mahdekler olduğunu söylüyorlardı. Şu Daroman kadının, Ferius Parfax’ın kardeşini aradığını ve sonra onun da kaçırıldığını söylediklerini duydum.”

Reichis ayaklarını sürüyerek kapıya gitti. “Kararını ver evlat. Her iki durumda da ben buradan gidiyorum.”

Nephenia’nın gözlerine baktım. “Bunu yapabileceğinden emin misin?”

Başını salladı. “Kardeşini bul Kellen. Eğer bu gece büyü sınavlarına giderse babanın Ra’meth yerine prens seçilmek için hâlâ bir şansı olacak.” Ben tereddüt edince, “Bunu yapmama izin ver Kellen. Hayatımda bir kez olsun cesurca bir şey yapmama izin ver,” dedi.

Ne diye böyle seçimler yapmam bekleniyor benden? “Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum.

Gözlerini kapadı ve iki eliyle birden büyü için hareketler yapmaya başladı, iki basit tılsım yapıyordu, biri çekmek için, biri de uzak durmak için, birbirinin tersi olan bu tılsımlar tek bir büyüde birleşiyordu. Gerçekten zeki- ceydi. Sonra kollarını bana dolayıp sarıldı. “Aramızdaki bağı güçlendirmem gerek. Böylece Tennat’ın iz sürme büyü- sünü atlatmak daha kolay olacak.”

Nephenia beni bırakana kadar bir süre öyle durduk ama beni bırakınca uzaklaşmadı. “Galiba...işe yarıyor,” dedi. Ne cevap vereceğimi bilemedim, tek düşünebildiğim dudaklarımın onunkilere hiç bu kadar yakın olmadığıydı.

Reichis güler gibi bir ses çıkardı. “Daha birkaç dakika önce yeşil köpükler kustuğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Lanet olsun. “Gitsem iyi olacak,” dedim.

“Hayır,” dedi Nephenia. “Burada kal. Önce ben gidip Tennat ve diğerlerini uzaklaştıracam. Ben gidene kadar bekle, sonra da Shalla’yı bulmaya git.”

Onu durduramadan kapıya gitmişti bile. “Dur,” dedim. “Bunu neden yapıyorsun?”

Nephenia kapıda durdu. “Vahada bana bir gün özel olduğumu anlayacağımı söylemiştin.” Dönüp bana baktı, kapıyla çevrelenmiş her tarafından sular akan bir siluet, kendi hayatını benimki için riske atmaya hazırdı. “Beklemekten bıktım.”

30

TUTSAK

Sonraki birkaç dakika boyunca delirecek gibiydim. Duyduğum her sese -delik çatıdan yere damlayan her yağmur damlası, günlük işlerini bitirdikten sonra evlerine dönen Sha'Teplerin dışarıdan gelen ayak sesleri, koşma ve yağmurdan kaçarken tökezleme sesleri- dikkat kesiliyordum. Tennat ve kardeşlerinin adımlarını seslendiklerini ya da Nephenia'nın çığlığını ne zaman duyacağımı merak ediyordum.

"Aslında," dedi Reichis, "Ondan hoşlandım gibi. Belki iki gözünü de ona bağışlarım."

"Ne kadar nazıksın."

"Ama kulaklarından birini yine de yiyeceğim."

Bir dakika sonra kapıya gidip dışarıyı kokladı. Bu küçük piçin ne kadar kibirli olduğu göz önüne alındığında, koku alma duyusunun iddia ettiği kadar iyi olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. "Gittiler," dedi, sonra ekledi, "Sanırım yollarımız burada ayrılıyor." Dışarı çıktı.

“Bekle! Dur!”

Sincap kedisi dönüp içeri baktı. “Ne oldu?”

“Bana yardım edeceğini sanıyordum!” dedim, der demez de sözlerimin çok umutsuz çıkmamış olmasını dile dim.

Reichis omuz silkme sayılabilecek bir hareket yaptı. “Ben sana yardım ettim. Annenle baban sana yaptıkları o şeyi tamamlamadan seni kurtardım. Sana yıldırım otu verip evden çıkardım ve işte buradasın, bir süre gözden uzak kalabileceğin bu şirin sığınakta.”

“Kardeşim tehlikede! Ferius da öyle. Yardımına ihtiyacım var...”

“İhtiyacın?” diye tekrarladı sincap kedisi. “Senin pek çok şeye *ihtiyacın* var evlat. Bundan benim çıkarım ne olacak?” Ayaklarını sürüyerek gelip pençesiyle pantolonunun ceplerini yoklamaya başladı. “Karşılığında bana verebileceğin bir şeyin olduğunu sanmıyorum.”

“Kes şunu,” dedim onu iterek. Daha zeki olsaydım pazarlık yapmak için gelirken babamın çalışma odasından bir şey getirirdim. Ama önemseydiğim insanların hayatını azman kedilere benzeyen paragöz kemirgenlerin eline bırakmak zorunda kalmamıştım hiç. “Demıştin ki... Mahdeklerle halkın arasında bir gelenek olduğunu söylemiş tin. Bazen birlikte çalıştığınızı söylemiş tin.”

“Yani?”

“Yani benim iş ortağım ol.”

Diğer sincap kedisi cıvıldadı.

Reichis yüksek sesli, tutuk bir öksürüğe benzer bir ses çıkardı. Az sonra güldüğünü fark ettim. “O mu? Teklif edecek neyi var ki?” Kusurlu malları inceleyen bir tüccar

gibi etrafımda gezinmeye başladı. “Hiçbir şeyi yok, dövüşmesi beş para etmez ve şimdiye dek gördüğüm kadarıyla büyü de yapamıyor. Öyleyse ne diye...”

Diğer hayvan tekrar Reichis’in üzerine atıldı. Bu kez Reichis direndi ama diğeri dişleriyle boynunu kavrayıp sallayarak birkaç saniyede onu yere serdi. “Tamam!” diye hırladı Reichis. “Lanet olsun. Yapacağım.”

Dişi onu son bir kez daha sallayıp bıraktı. Reichis böyle bir durumda olunabilecek kadar gururlu bir şekilde kendine çeki düzen verip dişiye hırladı. “Sen korkunç bir annesin, biliyorsun değil mi?”

“O senin *annen* mi?”

Başını kaldırıp baktı. “Elbette o benim annem. Aramızdaki benzerliği göremiyor musun?” Cevabımı beklemeden yavaş yavaş bana doğru yürümeye başladı. “Pekâlâ. *Dene-yeceğiz*. Bir seferliğine. Kardeşini ve Argosi’yi bulman için sana yardım edeceğim, sen de karşılığında istediğim bir şeyi elde etmeme yardım edeceksin. Ama senin büyülu hayvanın değilim, anlıyor musun? Senin evcil hayvanın ve dostun değilim. Eğer pazarlığa uymazsan giderim. Çaktın mı?”

“Sanırım adil,” dedim, gözlerim hâlâ şu anda durgun bir su kadar sakın duran diğer sincap kedisindeydi.

“Elini ver,” dedi Reichis.

Harika. Beni tekrar ısıracak. Bunun törenin bir parçası olduğunu düşünüp geri çevirecek durumda da olmadığım-dan dediğini yaptım. Beklediğim gibi dişlerini avcuma batırdı. Diğer iki seferden daha kötü acıtmıştı. “İçinde ısırma olmayan bir geleneğiniz var mı sizin?” diye sordum.

Reichis kapıya yöneldi. “Bu gelenek falan değil. Beni uyuz ettin, o kadar.”

* * *

Yıldırım otunun etkileri geçtikçe Reichis ve annesine ayak uydurmak benim için zorlaşıyordu. İkisi beni şafak öncesi öyle dolambaçlı caddelerden ve ara sokaklardan geçirdi ki çok geçmeden yön duygumu tamamen kaybettim. Sonunda yüksekliği üç metreden fazla, sarmaşıkla kaplı uzun bir duvarın önünde durduğumuzda nerede olduğumuzu anladım. “Sarayın arkasında ne yapacağız?”

“Tırmanacağız,” dedi Reichis yavaşça, sıçrayıp hızla duvarın üstüne tırmandı. Sonra dönüp aşağıya, bana baktı. “Mümkünse sessizce.”

Tırmanmam sonsuza kadar sürdü. Bu süre boyunca Reichis’in bana bakıp kıs kıs gülmesi de işimi hiç kolaylaştırmadı. Tepeye ulaştığımda konuşamayacak kadar nefes nefese kalmıştım. “Anlamıyorum. Kardeşim burada mı?”

Reichis’in annesi arkamdan kolayca tırmanırken hafif bir hışırtı duydum. Anlayamadığım bir şey cıvıldadı. “Kardeşinin nerede olduğunu bilmiyoruz evlat,” diye yanıtladı Reichis. “Onun için buraya geldik. Tutsakla konuşmamız gerek.”

Duvarların ardında uzanan uçsuz bucaksız bahçelere bakıp gözlerimi onun yalnız kulübesinin karanlık şekline diktim. Kendimi kötü hissediyordum. Dul büyücünün bana yardım etmeye çalıştığını düşünmüştüm, en azından klanı parçalamayı hedef alan komplonun bir parçası olmadığını. “Mer’esan’ın tutsağı kim?”

Reichis yukarı bakıp başını yana eğdi. “Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? İhtiyar leydinin kimseyi tutsak aldığı yok. Tutsak olan *kendisi*.”

HÜCRE

“Bence bu kaçınılmazdı,” dedi Mer’esan kulübenin kapısını açarken. Gözümün etrafındaki izleri görünce yüzünde bir an sempatiye benzer bir şey oluştu. “İçeri gel. Biri seni görmeden izleri kapatmamız gerek.”

Ben içeri girerken Mer’esan arkamdan gelen iki sincap kedisini fark etti ve üst dudağı kıvrıldı. “İğrenç küçük canavarlar.”

Reichis aylak aylak yürüyerek Mer’esan’ın yanından geçti. “Kendini bir şey sanma seni kokuşmuş ihtiyar budala.” Odadaki tek koltuğa çıkıp bir rafa atladı ve rafı süsleyen türlü bibloları incelemeye başladı.

“Ağzı da bozuk,” dedi Mer’esan bir lambanın yanına gelmemi işaret ederek.

“Bir dakika... Onları anlayabiliyor musun?”

“Ben üç yüz yaşındayım Kellen. Onların basit ve küçük zihinlerini çezecek büyüm olmadığımı mı sanıyorsun?” Reichis’in hep yaptığı gibi küçümseyen bir bakışla baktı bana. Bu benzerlikten söz etmemeye karar verdim.

Mer’esan elbisesinin kıvrımları arasından küçük bir kavanoz çıkardı. Kavanozu açıp bir parmağını içine soktu, sonra da sol gözümün etrafındaki izlere biraz losyon sürdü. *Biliyordu* diye düşündüm. *Sadece karagölgeye yakalandığımı değil, sonunda buraya geleceğimi de biliyordu.*

“Tamamdır,” dedi işi bitince. Kavanozu bana verdi. “Bunu yanına al. Macun, doğal ten rengine bir hayli uydu ama gün içinde tekrar sürmen gerek.” Çenemi tutup gözlerine bakmaya zorladı beni. “Bu seni korumaz, anlıyor musun? Büyücüler eğer isterlerse seni izleyeceklerdir. İnan bana Ke Evi’nin oğlu isteyeceklerdir de.”

“Tedavisi var mı? Acaba sen...”

Dul büyücü her zamanki koltuğuna oturdu. “Cevabını zaten bildiğin sorular sorma konusunda sana ne demiştim?”

İçimi bir sıkıntı kapladı. Haklıydı – cevabı biliyordum. Annemle babam uzun zamandır hastalığa yakalanmamdan korktuklarını zaten itiraf etmişlerdi. Tedavi için her yolu araştırmış olmalıydılar, ama bunu ailem için bir utanç kaynağı olmayayım ve babamın klan prensi olma şansını azaltmayayım diye yapmışlardı. *Beni ailemiz için hakkından gelinmesi gereken bir tehlike olarak değil de oğulları olarak gördükleri tek bir an olmuş muydu acaba?*

“Harika,” dedi Reichis oturduğu raftan aşağı, bana bakarak. “Yine ağlıyor.”

“Ben ağlamı...”

“Onlar basit yaratıklar,” dedi Mer’esan. “Bütün kurnazlıklarına rağmen sempatinin ne olduğunu anlamıyorlar.”

Reichis'in annesi öne çıkıp alçak sesle hırladı. Dul büyücü karşılık olarak başını eğdi. "Galiba haklısın küçük anne. Düzeltiyorum."

"Ne dedi?" diye sordum.

"Bizim halkımızın da bazen aynı yoksunluktan mustarip olduğunu hatırlattı bana."

"Yani doğru mu? Seni buraya mı kapattılar?" Tek odalı küçük kulübeye, duvarların zeminle birleştiği yerlere ve kapının alt kısmına bakınmaya başladım. Bir büyücüyü esir tutmaya yarayacak hiçbir şey göremedim.

"İstediğim zaman gidebilirim," diye yanıtladı Mer'esan.

"Yani tutsak değil misin?"

"Hepimiz kendimize göre tutsağız Kellen."

"Evet ama..." Yüzündeki tuhaf ifadeyi görüp söyleyeceğim ya da soracağım hiçbir şeyin istediğim cevabı vermesi için işe yaramayacağını anlayarak durdum. Bu da her şeyi açıklıyordu. "Zihin zinciri," diye fısıldadım böyle bir şeyin Mer'esan'ın gücündeki bir büyücüye karşı bile mümkün olmasına şaşırarak.

Mer'esan karşılık olarak bir şey söylemeden koltuğunda arkasına yaslandı, huzur veren bir manzaraymış gibi sükûnetle karşısındaki duvara bakıyordu. Giydiği ipekli elbisenin altından tenini aydınlatan büyü titreşip parıltıyor, yüz hatları durmaksızın değişiyordu. Bazen genç ve güzel, neredeyse masum oluyordu. Bazen de yaşadığı üç yüz yıl kadar yaşlı görünüyordu.

Birden içimi bir öfke kapladı. Onu kim böyle zincire vurabilirdi? Buna kimin gücü yeterdi? Mer'esan, Ra'meth'ten hatta babamdan bile kat kat güçlüydü. Konseydeki tüm lord büyücüler bir araya gelse bile şansları

azdı. Geriye bir tek...ah... “Kocan. Bunu sana klan prensi yaptı, öyle değil mi?”

Yine cevap vermedi, sorumu duymamış gibiydi. *Zihin zinciri onu kontrolünü zayıflatacak bir şey söylemekten ya da yapmaktan alıkoyuyor. Soğukkanlı görünüşünün altında gözlerindeki derin kederi gördüm. Kederi ve ihaneti.*

Reichis’in annesi gelip yaşlı kadının kucasına çıktı. Tuhaf şekilde samimi bir hareketti bu. “İğrenç yaratık,” dedi dul büyücü ama sonra hayvanın tüylerini okşamaya başladı.

“Seni buradan çıkarırsak ne olur?” diye sordum. “Zincir yine de...”

“Bu eski yeri seviyorum,” dedi Mer’esan daha ben sözümü bitiremeden. “Buraya alıştım. Burası sanki benim kendi küçük...” son kelimeyi söylerken zorlanır gibiydi, sonunda “vaham,” dedi.

Burası onun güç kaynağı. Bu yüzden kulübeden hiç ayrılmıyor: kendisini ayakta tutacak büyüleri yapabilmesi için gereken gücü yalnızca buradan alıyor. “Bütün bu yıllar boyunca...kendini canlı tutmak...” Bunca zaman klan prensinin ölmesini ve onun yaptığı büyüünün yok olup gitmesini mi beklemişti?

“Hayattayken yaptıklarımız genelde bizden daha çok yaşar,” dedi dalgın dalgın.

Bundan zihin zincirinin çok güçlü olduğu sonucunu çıkardım. Kocasını toprağın altına girmişken bile hâlâ o büyüyle bağlıydı.

Peki ya sonra? Büyüyü asla bozamayacağını, hayatına bu şekilde devam edeceğini, ölene kadar gerçeği açığa vu-

ramayacağını anlamıştı. Geriye bir tek fırsat kollamak kalıyordu – birinin zinciri kıracak doğru soruları sorması gerekiyordu. “O gün beni bu yüzden çağırdın,” dedim cevap vermeyeceğini bile bile. “Sınavlarımı geçmem umurunda değildi; sırrını çözebilecek birini arıyordun sen. Ferius’la o kadar ilgilenmenin sebebi de bu. Onun gibi bir Argosi’nin bunu açığa çıkarabileceğini düşündün...belki bunu su yüzüne çıkarmana yardım edebilirdi.” Öyleyse neden birini gönderip Ferius’u buraya getirtmiyordu? Çünkü bu çok doğrudan olurdu. *Zihin zinciri buna asla izin vermezdi.*

Yaşayan en güçlü büyücümüz olan Mer’esan’ın elinde yalnızca tek bir umut kalmıştı, o da dış olayların birtakım kombinasyonlarıyla ve zekice hilelerle sırrının klanımızın en zayıf büyücüsü tarafından fark edilmesini sağlamak: yani benim.

Tamam, yap o halde. Onu bağlayan sırrı ortaya çıkar.

Zincirden kurtulmanın yollarını düşünmeye çalıştım – cevap vermesini sağlamak için soruyu dolambaçlı yoldan sormak gibi. Ama klan prensinin kendisi tarafından yapılmış bu kadar güçlü bir büyü -muhtemelen gücünün doruğundayken yapmıştı- bazı zekice kelimelerle kırılmazdı. Soru sorarak, bilmece çözerek, tahmin oyunu oynayarak içinde kilitli sırrı ortaya çıkaramazdınız. Öyleyse başka bir şey düşün. Oyunu bir şekilde değiştir.

“Plan ne evlat?” diye sordu Reichis.

Odanın bir köşesinde küçük bir masa vardı. Onu Mer’esan’ın önüne çekip Ferius’un verdiği kart destesini çıkarmak için elimi pantolonumun cebine soktum. Kartları ön yüzleri yukarı bakacak şekilde masanın üzerine

yaydım. Kendi küçük sembolleriyle dört deste: Büyüleri ve Jan'Tep halkını temsil eden septagram dediğimiz yedi köşeli beyaz yıldızlar, Daroman imparatorluğu için altın kalkanlar, Berabesqler için gümüş kadehler ve Mahdekler için siyah yapraklar.

“Senin kadar çok sorunu olan birinin zamanını yaşlı bir kadınla kâğıt oynamaktan daha iyi değerlendireceğini sanırdım,” dedi Mer’esan.

“Yalnızca tek bir oyun.” Parmak uçlarımı kartların yüzeylerinde gezdirdim. Her destede aynı sayılar vardı ama altlarında yazan isimler farklıydı. Daroman destesinin en büyük kartı kraldı ama Berabesq destesinde ona “Sadrazam” deniyordu, Jan'Tep destesinde de elbette “Klan Prensi.” Kartlar böyle gidiyordu, en düşük sayılara kadar her biri değişik sahnelerdeki insanları resmediyordu, tıpkı performanslarını sergilemeyi bekleyen oyuncular gibi.

“Ne oynamak istiyorsun?” diye sordu Mer’esan.

Bakışını yakalayıp gözlerinden beni anlayıp anlamadığını çıkarmaya çalıştım – kurnazlığım onu zihin zincirinin etrafından dolandırabilecek miydi? Kartlardan birini aldım, yaprak yedilisi, üzerinde Mahdek şamanı denilen kişinin resmi vardı. Kartı Mer’esan’ın önüne doğru masaya fırlattım. “Haydi kendi oyunumuzu oynayalım,” dedim.

Gözlerini kıstı ama hafifçe gülümsedi. “Zekice,” dedi, sonra destenin geri kalanını almak için elini uzattı. “Oyunumuzun adı ne olsun?”

“Büyüyle yenilemeyen düşmanın adını verelim,” diye cevapladım. “Gerçek.”

KAĞIT OYUNU

Oynadığımız oyunun hiçbir anlamı yoktu, kuralları bir-biriyle bağdaşmıyordu ve kesinlikle anlaşılmazdı. Ama önemli değildi. Tek ilgilendiğim Mer’esan’ın anlatmaya can attığı hikâyeydi – yüzyıllardır içinde kilitli duran hikâye.

Masada karşılıklı oturuyorduk. Mer’esan desteyi kardı ve ikimize de on üçer kart dağıtıp yüzleri yukarı bacak şekilde iki sıra halinde dizdi. Her nasılsa onun kartlarının hepsinde yedi köşeli yıldızları gösteren şekillerle dolu sahneler vardı. Hileyle ya da büyüyle kendisine bütün büyü destesini almıştı – Jan’Tep destesini.

Kartlarıma baktım. Üzerlerindeki bütün resimlerde siyah yapraklı sayılar vardı. *Demek ben Mahdeklerle oynuyorum.*

Mer’esan destenin geri kalanını üç daire şeklinde yaydı. En büyüğünü masanın ortasına, ikimizin arasına yerleştirdi, kartların ön yüzleri aşağı dönüktü ve arka yüzleri görünüyordu. “Vaha,” dedi, sonra daha küçük kart

gruplarından birini vahanın sağına, diğerini soluna daire şeklinde yerleştirdi.

Neyi temsil ettiklerini anlamam biraz zaman aldı. “Düello grupları mı?”

Başını salladı ve kartlarından birini kendi dairesinin içine yüzü yukarı bakacak şekilde yerleştirdi, kart yedi septagramın üzerinde ellerini uzatmış genç bir kadını gösteriyordu. “Sıra sende,” dedi.

Kartlarımdan birini seçmek üzereydim ki birden bunun ne olduğunu anladım. “Sen... Jan’Teplerle Mahdekler arasındaki son savaştan düellolar canlandırırıyorsun. Ama neden?”

“Bu sadece bir oyun,” diye yanıtladı. “Şimdi seçimini yap.”

Son savaş neredeyse üç yüzyıl önce, Mer’esan genç bir kadinken olmuştu. O çarpışmada neredeyse silinip gidiyormuşuz. Mahdekler şeytanları serbest bırakmak için gölge büyüsü -boşluk büyüsü- kullanıp en güçlü büyücülerimizi bile şaşırtarak uykularındaki Jan’Tep çocuklarına saldırmış. Atalarım büyüün altı temel formundan yararlanarak onlara karşı koymuş: demir ve kor, kum ve ipek, nefes ve kan.

Kuralları bilmeksizin yapabileceğim en basit seçimi yaptım. Kartlarımdan birini seçtim. Adı “Yaprakların Bekçisi”ydi ve havaya sekiz ok fırlatan bir okçuyu gösteriyordu, her oka siyah birer yaprak takılmıştı. Kartı kendi dairemin içine yerleştirdim.

“Yanlış!” dedi Mer’esan ve kartımı aldı.

“Anlamıyorum. Benim kartım yaprak sekizlisi, seninkiyse yalnızca büyülerin yedilisi. Benimkinin daha...”

“Bu kart kendini savunamaz,” dedi. “O kederli.”

“Kederli mi? Bu da ne demek?”

Önümde uzanan iki kart sırasını işaret etti. Her nasılsa iki tanesi arkası dönük duruyordu. “O kartlar alınmış. Senin yaprakların bekçisi kartını kederle bağlıyorlar.”

İki kartı çevirip baktım. İkisinin de sayıları düşüktü, bir ikili ve bir üçlü. İkisinde de çocuk resmi vardı.

“Şimdi yeni saldırı kartını seç,” dedi Mer’esan.

Kafam karışmış ve sarsılmış bir halde başka bir kart yerleştirdim, bu sefer dokuzluydu – yaprakların şamanı.

“Hayır!” dedi Mer’esan ve bu kartımı da aldı.

“Dur tahmin edeyim, o da mı kederli?”

Gözleri öfkeyle parladı. “Evet.”

Tekrar kalan kartlarıma bakıp bir tanesinin daha ben fark etmeden ters döndüğünü gördüm, bu bir beşliydi. “Bu yanlış,” dedim sonunda niyetini anlayarak. “Mahdekler bizim ailelerimize saldırdı, biz onlarınkilere değil. Onlar...”

“Oyunu oyna!”

Hüsrana uğramış şekilde kartlarımdan üçünü birden aldım, içlerinde en yüksek sayılı kart olan yaprakların sözcüsü de vardı, hepsini daireye yerleştirdim.

“Keder.” Mer’esan kartı hızla gruptan alıp yanındaki büyüyen atık kart yığınının arasına fırlattı. Sonra ikinci ve üçüncüyü aldı. “Keder, daha çok keder. Böyle kazanamazsın.”

Dairem yine boştu. Dahası masanın benim tarafımda duran kartların neredeyse tamamı ters dönmüştü, savaş alanına dağılmış ceset dizilerine benziyorlardı. “Böyle olmadı! Jan’Tepler Mahdek şeytan çağırıcılarıyla düello ettiler, onların çocuklarıyla değil.” Yerimden kalktım. “Bana neden yalan söylüyorsun?”

Mer'esan gözlerime bakmıyordu. “Otur,” dedi. “Oyun henüz bitmedi.”

“Öyleyse nasıl bir hareket yapacağım?” diye sordum. “Ne zaman bir kart oynamaya kalksam onun karşı koyamayacağını söylüyorsun!”

“Oynayacak kartın kalmadı,” diye yanıtladı. “Şimdi tek yapabileceğin izlemek.”

İsteksizce yerime oturdum. Mer'esan kartlarından birini, büyülerin klan prensini vahanın içine yerleştirdi. Elleri titriyordu ve bunun zihin zinciriyle savaşmasından mı yoksa anılarından kaynaklanan daha derin bir acıdan mı ileri geldiğini bilemiyordum.

Vahayı oluşturan daire şeklinde dizilmiş kartlardan birinin altına tırnağını sokup kartı çevirdi, böylece bütün kartlar birbiri ardına ters döndü ve sonunda hepsinin yüzü yukarı bakar hale geldi. Her biri birer septagramdı. Vaha Jan'Tepler tarafından alınmıştı. “Yenildin,” dedi.

“Anlamıyorum. Klan prensi ne büyü yaptı?”

“Önemli olan tek büyü. Sana oyunu kazandıracak büyü.”

Önümdeki Mahdek kartlarına baktığını gördüm. Onlar da yukarı çevrilmişti. Destesini gösteren yapraklardan her biri şimdi kan kırmızısıydı.

“Bu çok anlamsız,” diye direttim. *Gayet de anlamlı. Sadece sen inanmak istemiyorsun.* Halkım güzel şehirlerde yaşıyordu ama büyük mimarları yoktu. Büyü gücümüz bu şehirlerin merkezinde yer alan vahalardan geliyordu ama yeni vahalar oluşturmıyorduk. Kendimize sürekli bizim için bunları icat edenlerin büyük atalarımız olduğunu, bizim görevimizinse onları düşmanın eline geç-

mekten korumak olduğunu söyleyip duruyorduk.

Ama Mahdekler hiçbir zaman vahayı bizden almaya çalışmamışlardı.

Vahayı biz onlardan çalmıştık.

Mahdekler halklarımız arasında bir savaş başlatmamışlardı.

Biz onları ailelerden, çocuklardan başlayarak adeta uykularında katletmiştik.

Geleceklerini kendimiz için yağmalamıştık.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordum.

Mer’esan gözlerinden yaşlar akarak dairedeki kartlardan birini çevirdi, bütün kartlar yine ters döndü. Kartların arkalarındaki desenler yok olmuş, yerlerini siyaha, gölgelerin rengine bırakmıştı. Boşluğun gücünü çağıran yalnızca tek bir tür büyü vardı.

“Bu imkânsız,” dedim. “Mahdekler şeytan çağırıcısıdır, bizim insanlarımız ise asla...”

Mer’esan’ın dudaklarından bir hıçkırık yükseldi, zihin zincirinin son halkaları yavaşça ayrılıyordu. “Bana oyunun kurallarını anlatmayı mı teklif ediyorsun?”

Hayatım boyunca saygı duyduğum atalarımı temsil eden kartlara baktım, şimdi onların düşmanlarımızın çocuklarını öldürmek, büyücülerinin güçlerini zayıflatmak için korkuyu çağırdıklarını biliyordum. “Öyleyse...savaş böyle mi bitti? Cinayet ve kara büyüyle mi?”

“Bitti mi?” Vahadaki kartları toplayıp elinde tuttu. “Hayır, Ke Ev’inden Kellen. Böyle bir oyun bir kez başlayınca asla bitmez.” Kartları yüzleri yukarı bakacak şekilde üst üste masaya koymaya başladı, giderek hızlanıyordu. Resimler öyle hızlı değişiyordu ki hangi kart-

lar olduklarını anlayamıyordum ama bir şey gördüğümü sandım...

“Dur!” dedim. “Ne olduğunu göremiyorum.”

“Asla göremezsin,” dedi. Yığının üstüne son kartı da yerleştirdikten sonra nihayet durdu.

Her birinde septagram bulunan altı kitap tarafından çevrilmiş genç bir adam vardı kartta. Kartın adı “Büyülerin Çömezi”ydi, onu daha önce görmüştüm, hem Ferius bana destesini gösterdiğinde hem de Mer’esan oyun sırasında bu kartı oynadığında. Ama şimdi bir şey değişmişti.

Kartın üzerindeki figür yine aynı dikkatli ifadeye sahipti ama şimdi gözlerinden birini çeviren siyah izler görüyordum. *Tıpkı benimki gibi.*

“Bu olamaz... Bana ne anlatıyorsun Mer’esan?”

Kartı ters çevirdi, şimdi kartın yüzü aşağı dönüktü. Arka tarafı yine daha önce gördüğüm sıradan desene dönüşmüştü. “Hiçbir şey anlatmıyorum Ke’nin oğlu. Sadece oyun oynuyoruz.”

Sol gözümün etrafındaki soğuk deriye dokunmak için kaldırdığımda parmaklarım titriyordu. “Karagölge... Atalarımız Mahdekleri yenecek güçleri olmadığını anladıkları zaman, onlar...yani biz...onları yok etmek için şeytanları kullandık. Önce güçlerini kırmak için ailelerine saldırdık, sonra da büyücülerini öldürdük.”

Gözlerinden hâlâ yaşlar aktığı halde Mer’esan’ın ifadesi donuktu. “Oyunu ne pahasına olursa olsun kazanmaya çalışıyorsan bu mantıklı bir strateji.”

“Ama bu...ödediğin bedel...Karagölge lanetini üzerimize Mahdekler salmadı; şeytanları çağırmak için boşluk büyüsü yaparak hastalığı kendimize biz bulaştırdık.”

Mer’esan iç çekmeye benzeyen derin ve uzun bir soluk salıp gözlerindeki yaşları sildi. Zihin zinciri kırılmıştı. “Tarih galip gelenler tarafından yazılır,” dedi, “ama gerçek ortaya çıkmanın bir yolunu bulur.”

Hafif bir hırıltı duydum, aşağı baktığımda Reichis’in annesinin gözlerini dul prensese diktığını gördüm.

“Ne dedi?” diye sordum Reichis’e.

Cevap veren Mer’esan oldu. “Bir anne ya da babanın çocuklarının işlemediği bir suçtan ötürü acı çekmesine izin vermesinin doğru olmadığını söylüyor.”

Karnımda sert ve soğuk bir şey hissettim. “Öyleyse Jan’Tepleri hiç anlamadığını söyle ona.”

Mer’esan yavaş yavaş ve dikkatle kartları masadan alıp bana verdi. “Bütün toplumların geçmişinde gaddarlık vardır Kellen. Daroman imparatorluğunun sadece cesaret ve askeri deha üzerine kurulduğunu mu sanıyorsunuz? Ya da Berabesq vezirlerinin altı yüzlü tanrılarına sadece dualarla ve kutlama törenleriyle taptıklarını mı?”

“Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?” diye sordum. “Kendi kocan halkımız adına diğerleriyle birlikte yaptıklarını ortaya çıkarmayasın diye sana büyü yaptılar!”

“O kötü bir adam değildi,” dedi. “Halkımızı neyin beklediğini gördü – doğudaki Daroman imparatorluğundan şeytani büyümüz için bize seve seve soykırım uygulayacak olan güneydeki Berabesqlere kadar. Hayatta kalabilmek için büyülerimizi güçlendirmemiz ve her zamankinden de fazla genç büyücü yetiştirmemiz gerekiyordu. Mahdekler şehirlerinde vahalar yaratmanın, büyülerini daha güçlü hale getirmenin ve gençlerin büyü yapmayı daha kolay öğrenmesi için onlara olanak vermenin sırlarını biliyorlardı.”

“Mahdekler bizi yok mu edeceklerdi?”

“Bunun önemi yoktu. Risk alamazdık. Bu şehirdeki vahayı onlardan almamız gerekiyordu, diğer hepsini almamız gerektiği gibi.” Koltuğundan kalkıp yürümeye başladı. “Oyunun kuralları işte bunlar Kellen.”

“Bekle... Nereye gidiyorsun?”

Bir anlığına durdu, bir eli kapıdaydı.

“Neredeyse üç yüzyıldır beni bağlayan zincir kırıldı. Sanırım artık dışarı çıkmak istiyorum.”

Gecenin serin havasında Mer’esan’a katıldığımda gözlerini bahçeleri örten karanlığa dikmişti. Bu bitkilerin ne kadar zaman önce dikildiğini merak ettim ve onlara kimin baktığını ve dul büyücünün daha önce onları hiç bu kadar yakından görüp görmediğini. Bunlar önemli sorular değildi tabii.

Bahçeleri geçer geçmez büyük saray tüm azametiyle karşımıza çıktı. Klan yöneticilerimiz burada oturuyordu. Bu sarayı bile biz yapmamıştık. “Biz hiçbir şey yaratmadık mı peki?” diye sordum.

Mer’esan acı acı gülümsedi. “Elbette yarattık. Mahdekler her zaman sayıca azdı. Sözelimi bu şehir bizim klanımız için fazlasıyla küçük. Böylece biz de...”

“Kenar mahalleleri oluşturduk,” dedim. “Sha’Tep kenar mahallelerini.” Kaba ahşaptan ve biçimsiz kumtaşından yapılmış kötü binalar. “Üç yüzyıldır kendi yaptığımız tek şey barakalar.”

“Halkımız asla mimar ya da yapı ustası olmaya kalkışmadı Kellen. Bizim işimiz büyü, büyü bizim için her şeyden önce gelir.”

Çömezlerden bazılarının ve Shalla'nın yakalandığı hastalığı düşündüm. "Kardeşimi bulmak zorundayım," dedim. "Birileri bizim Mahdeklere yaptığımız gibi halkımıza zarar vermeye çalışıyor. Çocukları yok ediyorlar ki..."

Mer'esan sözümü kesti. "Yaptıkları bu mu? Çocukları *yok etmek?*"

Bir kez daha her şeyi gizemli bir soruya dönüştürmese keşke diye düşünürken cevabı bildiğimi fark ettim. Büyülü hayvan çağırmaya çalıştığımız gece Mahdek maskeli adamlar bize saldırdığında Shalla'yı öldürmeye kalkışmamışlardı, onu hasta bir hayvanla bağlamaya çalışmışlardı. Shalla'nın büyü gücünü kalıcı olarak zayıflatmayı denemişlerdi sadece. *Aynı diğer çömezlere olduğu gibi.*

"Halkımızın hayatta kalmasını ama büyü gücünün zayıflamasını kim ister ki?" diye sordum.

Mer'esan omuz silkti. "Akıllıca bir soru ama doğru soru bu değil."

Gözlerimi kapatıp bulmacanın bütün parçalarını gözümün önüne getirmeye çalıştım, bir büyü'nün karmaşık geometrisini düzenler gibi onları kafamda düzenledim. "Savaştan önce şimdiki kadar Jan'Tep büyücüsüne sahip olmadığımızı ve büyücülerimizin şimdikinden daha az güçlü olduğunu söylemiştin."

"Evet," dedi Reichis güler gibi bir ses çıkararak. "Onlara 'eski güzel günler' diyoruz."

Onu bir nekhek olarak görmemeye öyle alışmıştım ki sincap kedilerinin bizi düşmanları olarak gördüklerini unutmuştum.

"Hey, bana bakıp durma," dedi gözlerini kaçırarak. "Halkım peşinize düşerse geceleri odalarınıza gizlice girer ve..."

“Gözlerimizi oyarsınız. Evet anladım.”

Mer’esan hafifçe alnıma vurdu. “Odaklan.”

“Öyleyse gerçek soru büyücülerimizin zayıflamasının en çok kimin işine yarayacağı mı?” *Hayır, bu da değil.* Bu tıpkı büyü yapmak gibi – işe yaraması için her elementi doğru yere koymalısın.

Birden buldum. “Büyü yapabilenler çok güçlendiğinde en çok kim acı çeker?”

Mer’esan gülümsedi. “Güzel. Zekice. Şimdi soruyu bulduğuna göre cevabı da bulduğuna inanıyorum.”

Bulmuştum. Kaç defa odamda oturup bantlarımı canlandıramazsam ne olacağını düşünüp paniğe kapılmıştım, Shalla ya da diğerlerinden biri daha da güçlendiğinde nasıl içerlemiştim? Çünkü onların beni ne kadar küçük gördüklerini, *bana güldüklerini ve hizmetkârları olmamı beklediklerini biliyordum. Çünkü büyü yapamayan insanlara böyle davranılır.*

“Büyü yapabilenler çok güçlendiğinde en çok acı çekenler büyü yeteneği olmayanlardır,” dedim. “Bize saldıranlar Sha’Tepler.”

Mer’esan başını salladı. “Büyümüz geliştikçe aramızdaki uçurum gitgide genişliyor. Nesiller geçtikçe Sha’Tepler iyice köleleşmeye başlıyor.”

“Köle nedir?” diye sordu Reichis. Diğer sincap kedisi ona bir şeyler cıvıladı, biraz sonra Reichis kafasını kaldırıp bana baktı. “İnsanlar iğrenç.”

“Devam et,” dedi Mer’esan. “Eğer haklıysak ve komplocular Sha’Teplerse kardeşini ve Argosi’yi bize büyü gücümüzü veren ama kendimizin ayak basamadığı yere götürmüşlerdir.”

“Vahaya mı? Ama oraya her zaman gideriz. Büyü yapmayı ilk öğrendiğimiz yer orası!”

“Orası kaynak mı yoksa sadece çeşme mi?”

“Beni denemeyi bırak!” dedim. “Kardeşim ve arkadaşım tehlikede!” Kollarımdaki bantlara baktım, keşke annemle babam bana ters bantlama yapmadan önce, kehanet büyüü yapmamı sağlayacak ipek bantımı kırmış olsaydım. *Gerçi annem Shalla’yı bu yolla bulmayı denediğini ama başaramadığını söylemişti. Kaynak ya da çeşme...* “Madenler... Sen madenlerden söz ediyorsun. Vaha kaynak ama bantlarımız için mürekkep üretmemizi sağlayan şey madenlerden çıkardığımız cevher.”

“Ne olmuş yani?” diye sordu Reichis.

“Büyücüler ham cevherden hasta olmadan madenlere giremez. Bu yüzden altı temel büyü formuna bağlanabilelim diye cevheri bizim için Sha’Tepler çıkarmak zorunda.”

Mer’esan parmağını uzatıp sol gözümün hemen altına dokundu. Tuhaf hissettim...tıpkı şimşek çaktığında havada meydana gelen titreşim gibi. “Yedi. Yedi büyü var Kellen.”

Dul büyücünün zihin zincirini kırmasına yardım etmenin heyecanı ve atalarımın Mahdeklere yaptıklarının açığa çıkmasıyla, gözümü çevreleyip beni sonsuza dek işaretleyen ve oraya kendi büyükannem tarafından yerleştirilmiş olan karagölgeyi unutmayı başarmıştım. “Bana bunu neden yaptı?”

“Kim bilebilir? Belki delilikten, belki hastalık zihnini yiyip bitirdiğinden.”

Kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olamadım. “Babam onu öldürdüğü için memnunum. Ölümü hak etmiş.”

Mer'esan elini geri çekti. "Benim tanıdığım Seren'tia akıllı bir kadındı, çok yetenekli ve zeki bir büyücüydü."

"Delirene kadar."

Dul büyücü bana baktı, ifadesi çok da üzgün gibi değildi. "Bir seçim yapmak zorundayız, sen ve ben. Ya seni yok etmeye çalışan deli kadından nefret edeceğiz ya da büyü-kannenin ruhunun bir parçasının değişmeden kaldığına ve belki de bizim anlamadığımız bir şeyi anladığına inanacağız. Büyü ne iyi ne de kötüdür; önemli olan bizim onu ne amaçla kullandığımızdır."

"Ne amaçla peki? Büyükannem neden karagölgeye yakanmamı istedi?"

"Bunu sadece zaman gösterecek, önündeki yolu yürüyecek kadar hayatta kalırsan elbet." Bize sırtını dönüp bahçenin derinliklerine doğru yürümeye başladı. "Benim yolum beni başka bir yere götürüyor."

"Bekle!" diye seslendim. "Sha'Tep komplocularını durdurmak zorundayız! Bana yardım etmen gerek..."

Sadece bir an için durdu. "İnsanlarımıza üç yüz yılını verdim Kellen, bu zamanın çoğunu sevdiğim ve beni seven adam tarafından yapılan bir büyüyle bağlanmış olarak geçirdim. Büyüyle zincirliydim, artık büyüden de geçmişten de bıktım. Gelecek sana ve senin nesline ait. Benim yapmam gereken tek bir görev kaldı."

"Nedir o?" diye sordum. "İnsanlarımızın geleceğinden daha önemli ne olabilir?"

"Bahçemde yürüyüş yapmak istiyorum," dedi, geniş çiçek ve sarmaşık yataklarına doğru yürümeye başladı, onlara dokunmak için ellerini uzatmıştı. Attığı her adımda ipek giysilerinin altında parıldayan büyü titreşiyordu.

Az sonra parıltı solmaya başladı ve giysinin altındaki ten, tenin altındaki kaslar ve kemikler ufalanıp gitti. Dul büyücü daha tek bir yaprağa dokunmadan toza dönüşmüştü.

MADEN

Madenin girişi karanlıkta uğursuz bir parıltı yayan iğrenç gri yosunlarla kaplı, hava şartlarından dolayı aşınmış direklerle işaretlenmişti. Saray muhafızlarının her an peşimize düşeceği beklentisiyle en yakınımıdaki ağacın arkasına çömeldim. Etrafımızı saran orman büyük ölçüde sessizdi, tek dikkate değer istisna güçlkle aldığım nefesimin sesiydi.

Artık yıldırım otu olmadığından ve son birkaç gündür yaşadıklarımın da etkisiyle tek yapabildiğim lanet olası sincap kedisine ayak uydurmaktı.

Reichis dayanıklılığımdan pek etkilenmişe benzemiyordu. “Sizler gerçekten de...”

“Yeter,” dedim nefesimi düzenlemek için iki büküm olup dizlerimi tutarken. “Anladım. İnsanlar işe yaramaz. Sincap kedileri en muhteşem avcılar, iz sürücüler, koşucular... Unuttuğum bir şey var mı? Şairler mesela?”

Hafifçe güler gibi bir ses çıkardı. “İğnelemeden anladığımı biliyorsun, değil mi?”

Reichis, annesinin meyilli olduğu o ısırıklardan birini hak etmişti aslında ama annesi yolun bir yerinde bizden ayrılmıştı. Muhakkak sürünün geri kalanının yanına dönmüştü.

Dönüp otuz metre kadar arkada bıraktığımız ahıra bir göz attım. Orayı çabucak gözden geçirmiş, Ferius'a ait olduğuna adım gibi emin olduğum siyah-beyaz alacalı bir at dışında boş olduğunu görmüştük.

Pekâlâ. Eğer Ferius madendeyse büyük ihtimalle Shalla da oradaydı. Demek ki bütün yapmam gereken kilometrelerce uzandığını tahmin ettiğim tünellere sızıp Ferius'u ve Shalla'yı bulmak, onları kurtarıp kimseye görünmeden dışarı çıkarmaktı. Kolay.

Olur da ipek bantı canlanır ve varlığımızı gizlemek için zihin bulanıklaştırma büyüsü yapmama olanak verir diye kollarıma bir göz attım. Canlanmamıştı. Tabii ki canlanmamıştı, canlanmayacaktı da, babam hiç ipek büyüsü yapamayacağım şekilde ters bantlama yapmıştı. *Tamam, o kadar da kolay değil.*

Yardım bulmayı düşündüm ama Tennat ve kardeşleri hâlâ peşimdeydi. Daha ben kasaba merkezine ulaşmadan çok önce Ra'fan zincir büyüsü yapardı. Ayrıca eve ulaşısam bile babam ters bantlamayı bitirsin diye tekrar o masaya bağlanacağımdan şüphem yoktu. Halkımızın Mahdekleri nasıl alçakça katlettiği ve Sha'Teplerin -kimse onların bir büyücüye ters karşılık verebileceğine bile inanmazdı- şu anda Jan'Tep çocuklarının büyü gücünü zayıflatmak için bir entrika çevirmekte oldukları hakkındaki anlamsız haykırışlarıma da kulak asmayacaktı muhtemelen.

Reichis'in bizden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Son derece alçak olduğumuz ortaya çıkmıştı.

Bu yüzden hayatımı iki ayağı üzerinde yürüyen her şeyi küçümseyen bir yaratığın ellerine...daha doğrusu pençelerine...bırakmak iyi bir fikir olmayabilirdi. “Gerçekten bizim türümüzden nefret ediyor musun?” diye sordum ona.

“Bütün insanlardan nefret etmiyorum,” diye yanıtladı Reichis. “Mahdekler neredeyse karşılaşabileceğin en barışçıl olanlar. Senin halkına ne demeli?” Küçümser gibi güldü. “Onlar aslında çevrelerindeki her şeyi mahvetmeye çalışan, yürüyen dev pislikler.”

“Mahdeklerin nasıl olduklarını nereden biliyorsun? Sen doğmadan hepsi ölmüştü.”

Pençesinin biriyle kafasının yan tarafına hafifçe vurdu. “Sincap kedileri mükemmel bir kabile hafızasına sahiptir.”

İtiraza başlamıştım ki büyük ihtimalle türünün diğer üyeleriyle selamlaşmak için onların kışlarını koklayan bir yaratıkla münakaşaya girmeye oldukça yakın olduğumu fark ettim.

“Bu kadar laf yeter,” diye hırıldadı ve madenin girişine koşmaya başladı. “Haydi gidip Argosi’yi kurtaralım ve birkaç Jan’Tep’in canına okuyarak dünyayı daha iyi bir yer haline getirelim.”

Beni ilk etkileyen koku oldu. Her zaman madenlerin şey gibi koktuğunu...pekâlâ aslında hiç de ne gibi koktuğunu düşünmemiştim ama bunda durgun suyun çürük, bayat kokusu vardı. Ne zaman nefes almak için ağzımı açsam iğrenç havanın ve etrafımızı saran tozun tadı geliyordu

ağzıma. Sadece diğerlerinin işine yarayacak bant mürekkebi yapmak için cevher çıkararak burada her gün çalışmaya insan nasıl dayanabilirdi?

Ve kendi aile üyelerimize bu hayatı nasıl yaşatabiliyorduk?

Reichis haklıydı. İnsanlarımız gerçekten de korkunçtu.

Bu suça ortak olduğum için daha suçlu hissederdim ama tam o anda etrafımı saran küçük, rutubetli tünele kafa yormakla meşguldüm. Daha önce yerin hiç bu kadar altında olmamıştım – küçük yerlere kısılıp kalmaktan korktuğumu keşfetmeden önce on beş yaşına gelmeyi başarabilmişim böylece.

“Sen iyi misin evlat?” diye sordu Reichis. “Her zaman-
kinden kötü görünüyorsun.”

“Şişş!” diye tısladım şiddetle. “Seni duymalarını mı istiyorsun?”

“Ben bir sincap kedisiyim budala. Diğer insanların duyabileceği tek şey çıkardığım hayvan sesleri.” Pençesini kaldırıp üstümüzdeki duvarın içindeki bir oluk boyunca hoplaya hoplaya giden bir fare ailesini gösterdi. “Etrafta bunlardan çok vardır, fark etmediysen diye söylüyorum.”

Aslında fark etmemiştim ama Reichis’e karşı bunu kabul etmeye yanaşmadım.

Reichis önüme düştü, belirli aralıklarla yeri ya da duvarları koklamak için durarak madenin derinliklerine doğru ilerliyordu. Bunu çok sık yapıyor gibi geldi bana, koku alma duyusunun gerçekten iddia ettiği kadar iyi olup olmadığını merak etmeye başladım.

Tüneller daha endişe vericiydi. Yanımızda ışık kayna-

ğı getirmemiştik ama kalın çizgiler halinde parıldayan gri yosunlar, kenarları destekleyen ve tepemizdeki çatıyı kuşatan ahşap kirişlerin ne kadar çürüdüğünü ortaya çıkarıyordu. Bir kereden fazla geri dönmek zorunda kaldık çünkü geçit bir göçükle kapanmıştı.

Başka bir sorunumuz daha vardı.

“İyi olduğundan emin misin evlat?” diye sordu Reichis. “Kötü görünü...”

“Söyleme bunu.”

Yavaş yavaş yanıma gelip beni kokladı. “Hayır, ciddi-yim. Bence hastasın ya da onun gibi bir şey.”

“Sadece yorgunum,” dedim destek almak için bir elimi duvara dayayarak. Midem aniden öyle şiddetli bulanmaya başladı ki kusmamak için kendimi zor tuttum. Daha önce hiç bu kadar berbat hissettiğimi hatırlamıyordum ve berbat hissetme konusunda çok deneyimliydim. Avcuma baktığımda kırmızı kabarcıkların oluşmaya başladığını gördüm. Elimi dayadığım yere bakınca duvarda bir çat-lak gibi uzanan kalın cevher damarını fark ettim.

“Madenin merkezine yaklaşıyor olmalıyız,” diye fısıldadım. “Jan’Tep büyücülerini burada hasta olur. Osia’phest Usta büyücü ne kadar güçlüyse madende o kadar kötü hissettiğini söyledi.”

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Reichis.

Atalar...benim için bu kadar kötüyse Shalla burada öl-müş olmalı.

“Devam edeceğiz.” Tekrar tünelde yürümeye koyul-dum. “Ben pek büyücü sayılmam. Bir kez olsun bunun işe yarar bir şey olmasını umalım.”

* * *

Shalla ve Ferius'u tuttukları yeri bulmamız ve mide bulantısının sorunlarımızın en önemsizi olduğunu keşfetmem yaklaşık yirmi dakika sürdü.

“Üç adam var,” dedi Reichis koşarak beklediğim köşeye geri dönerken. “Geçen sefer kovaladığım şu moronlar gibi maske takıyorlar.”

“Ferius ve Shalla'nın orada olduğundan emin misin peki?” Mümkün olduğunca alçak sesle, neredeyse fısıltıyla konuşuyordum.

Bir sincap kedisi için çok tuhaf bir biçimde başını salladı. “Argosi kesinlikle orada, direk gibi bir şeye bağlanmış. Yerde baygın yatan ikinci bir insan dişisi var. Odanın dışından kokusunu iyice aldım. Genç kokuyor, kesinlikle bir Jan'Tep. Ayrıca bana soracak olursan gerçekten de kibirli.”

“Kibrin kokusunu alabiliyor musun?”

Bana bakıp başını yana eğdi. “Sen alamıyor musun?”

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım. Reichis şaka yapmak ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olmak konusunda kötü bir zamanlama duygusuna sahipti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp köşeden gözetleyebilmek için olabildiğim kadar sessizce geçidin sonuna doğru emeklemeye başladım.

Loş ışıktaki fazla bir şey görünmüyordu – yağ lambaları gri yosun parçaları tarafından oluşturulan aydınlığa fazla katkı sağlamıyordu. Oyuktan oluşan odadaki adamlar da keşfedilmekten endişeli gibi durmuyorlardı. İki sandalyelere oturmuş birbirlerine gülüyor, üçüncüsü birkaç küçük maltız ve metal kaplarla bir şeyler pişiriyordu. Üçü de Shalla'yla saldırıya uğradığımız gece gördüklerimiz gibi

siyah lakeden süslü maskeler takmıştı.

Ferius Parfax destek kırışlarından birine gevşekçe asılmıştı, bileklerindeki ipler kollarını başının üstünde tutmaya zorluyordu onu. Bir diğer kişi yerde baygın yatıyordu. Karanlıkta kim olduğunu anlayamıyordum ama kardeşim olduğundan emindim.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Reichis.

Emekleyerek köşeye geri dönüp Ferius ve Shalla’yı oradan çıkarmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım. “Düşünüyorum.”

“Düşünecek ne var? Oraya gider hoşlanmadığımız insanları öldürür hoşlandıklarımızı da kurtarırız. Bu kadar basit.”

“Orada üç güçlü adam var, muhtemelen de silahlılar. Onlarla nasıl başa çıkacağımızı umuyorsun?”

“Dillerini yesek?” diye önerdi. “İkisi bana, biri sana.”

O anda hızla anladım ki meziyetleri ne olursa olsun Reichis’in kendini koruma duyusu berbattı. Diğer yandan küçük canavarın savaşmak için duyduğu heyecanda tuhaf şekilde bulaşıcı bir şey vardı. Ayrıca açgözlülükle kendine daha fazla muhafız almaya çalıştığının da gayet farkındaydım.

Neyim var benim? Ne zamandır kavga arar oldum?

O anda içimde bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Belki de bir süredir devam eden bir şeydi bu. Yıldırım otunun ya da sincap kedisiyle kurduğum tuhaf bağlantının bir etkisi olabilirdi. Belki de bir daha asla klanımın ya da ailemin bir parçası gibi hissetmeyeceğimi anlamış olmamdan kaynaklanıyordu sadece. Hayatım boyunca annemle babam yüzünden büyük bir büyücü olacağıma inanmış-

tım – dinleyerek büyüdüğüm hikâyelerdeki Jan'Tep kahramanları gibi. Oysa ben kahraman değildim. Özel değildim.

Sadece çok ama çok kızgındım.

“Haydi evlat,” dedi Reichis. “Bu orospu çocukları kendi kendilerini yemezler.”

Elbette diye düşündüm. *Sorun yok. Pekâlâ, bir sorun var.* “Benim silahım yok,” diye fısıldadım.

“Sen de dişlerini kullan.” Reichis’in son derece işe yaramaz tavsiyesi buydu.

Odaya doğru ilerlerken uzanıp yerden yumruk büyüklüğünde bir taş aldım.

Bildiğin gibi devam et bence.

KURTARIŞ

Eski hikâyelere inanıyorsanız yalnız bir kahramanın ve onun vefakâr büyülü hayvanının sayıca çok düşmanı kurnazlıkla alt etmesinin ve tutsak prensesi kurtarmasının düzinelerce mükemmel yolu olduğunu bilirsiniz. Maa- lesef bütün bu yöntemler büyü gerektirir – benim yetersiz nefes bantımla yapabileceklerimden çok daha fazlasını. Ayrıca tam olarak bir büyülü hayvana da sahip sayılmaz- dım. Benimki bir... Reichis ne demişti ona? İş ortağıydı. “İş ortağı”nın da büyülü hayvana çok benzediği ortaya çıkmış oldu böylece, sadece yapmasını istediğiniz şeyleri yapmıyor, o kadar.

“Dikkatlerini dağıtacak bir şey yapmalıyız,” diye fısıldadım bu amaçla kullanabileceğimiz bir şey bulmak için etrafıma bakınarak.

“Sorun değil,” dedi Reichis. “Bunu halledebilirim.”

Sincap kedisi birden odaya dalıverdi, deliye dönmüş kuduz bir yaratık gibi tiz sesler çıkarıp hırıliyordu. Anla- şılan dikkat dağıtmanın amacının varlığımızı düşman-

larımıza ilgi çekici bir şekilde duyurmak olmadığını anlamamıştı. Başka seçenek kalmadığından elimdeki taşı sıkıca kavrayıp peşinden koşarak odaya daldım.

Rakiplerimizden ikisinin yüzündeki grotesk siyah lake maskelerin güç hayvanı çağırmaya çalışırken bize saldıran adamların taktıklarıyla aynı olduğunu fark ettim. Bir tanesinde deforme olmuş iki diş ve ağzını açmış öfkeli bir surat vardı, diğerinin tam ortasında çok kızgın bakan üçüncü bir göz bulunuyordu.

Üçüncü adam daha önce görmediğim bir maske takmıştı, daha çok yan taraflarındaki bükülü kulaklarıyla dikkat çekiyordu. En az korkutucu maske kendisine verildiği için kötü hissediyor mudur diye merak ederken elindeki uzun bıçağı fark ettim ve eğer kötü hissetseydi bunu telafi edeceğine karar verdim.

Reichis doğruca üçü arasında en iriyarı olan Dişli'ye doğru gitti, tünelin duvarına oyulmuş dar bir rafa çıkmak için yükseğe sıçradı, sonra da raftan iriyarı adamın kafasına atladı. Lake maskenin adamın yüzünü koruyacağı göz önüne alındığında kötü bir strateji gibi görünüyordu bu ama Reichis adamın tepesine çıkıp arka ayaklarının tırnaklarını adamın göz çukurlarına batırdı. Adam olacakları anlayınca dehşet dolu bir çığlık atıp Reichis'e vurmaya çalıştı. Sincap kedisi adamın kafasının koru-naksız olan arka tarafından bir yığın saçla birlikte derisini kopararak yere atladı.

"Nekhek!" diye bağırdı Kulaklı.

"Aptal olma," dedi Üç Gözlü, sincap kedisiyle karşı karşıya gelince bıçağını uzattı. "Duymadın mı? Bunlar şeytan falan değil. Büyük ihtimalle çirkin bir köpek türü."

Reichis cevap olarak hırıldadı, öfkeyle öyle tutarsız sesler çıkarıyordu ki ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Gel bakalım seni it,” dedi Üç Gözlü, Reichis’i yakalamaya hazırlanırken, Dişli de kendini toparlayıp ağır bir sopa kapmıştı. Sincap kedisini köşeye kısıtırmak üzereydiler.

Henüz hiçbiri beni fark etmemişti, koşup elimdeki taşı Dişli’nin kafasına geçirdim. Kafası umduğumdan daha sertti ve kendi etrafında dönerken dirseğini göğsüme çarpıp beni duvara yapıştırdı. Daha iyi bir fikrim olmadığından Reichis’in genel yaklaşımını izlemeye karar verdim ve taşla durmaksızın vurmaya devam ettim. Kafasının yan tarafını ıskaladım ama çenesine geçirdim, lake maskenin bir kısmı parçalanıp giderken adamdan acı dolu bir haykırış yükseldi.

Üçüncü adam, Kulaklı, beni belimden yakalayıp duvara vurdu. Nefesimin boşaldığını hissettim ama şansımın ve içgüdülerimin yardımıyla dizimi mümkün olduğunca yukarı çekerek taşı sırtına indirmeyi başardım. Dizimle çenesine vurdum ama yemin ederim dizkapağım maskesine çarpınca duyduğum acı benim ona verdiğimden daha kötüydü.

Yüksek bir hırıltı duyup dönünce Dişli’nin Reichis’i tekmelediğini gördüm, çizmesinin burnuyla öyle bir vurdu ki sincap kedisi havada uçarak geriye düştü. Bir çığlık atıp elimdeki taşı havaya kaldırarak Dişli’ye doğru koştum. Birden geri çekilince kafası arkasındaki duvara çarptı ve sersemledi. Diğerlerine döndüm, Üç Gözlü Ferius’u bağladıkları direğin yanından koşarak tekrar

üzerime doğru geliyordu. Ama Ferius'un son anda uzattığı bacağına takılıp yere yuvarlandı.

Üç Gözlü sert, kayalık zemine yüzüstü yapıştı. Ayak bileğimden sıkıca kavrayıp beni de yere doğru çekmeye başladı. Üzerine eğilip taşımla ona vurmaya çalıştım ama Reichis benden önce davranıp adamın sırtına atladı ve tırnaklarını adamın keten gömleğinden etine geçirdi. Görüldüğü kadar acı verici olmalıydı ki birkaç saniye içinde Üç Gözlü bileğimi bıraktı. Elleriyle dizlerinin üzerinde ilerleyerek hırıldayıp duran Reichis'ten kurtulmak için odadan kaçtı. Reichis, "İt kimmiş kaltak? İt kimmiş ha?" diye söylenip duruyordu.

"Reichis, buraya gel!" diye bağırdım diğer saldırganlara doğru dönerken. Neyse ki Dişli yerde baygın yatıyordu, Kulaklı da taşla vurmamdan sersemlemiş halde hâlâ emekliyordu. Bığağını kaldırıp bacaklarıma doğru salladı. Hâlâ direğe bağlı olan Ferius'u gördüm, çizmeli ayağının birini havaya kaldırıp Kulaklı'nın kafasının yan tarafına vurdu. Kulaklı yere yığılıp öylece kaldı.

"Hey, evlat," dedi Ferius, gözlerini bana zorlukla odaklayabiliyordu. Loş ışıktaki bile yüzündeki yaraları ve boynundaki kırmızı çizgileri görebiliyordum. "Kurtarmaktan anladığınız bu mu sizin?"

"Çok fazla pratiğim yok," diye karşılık verdim. Ayakta sallanıyor, kandan kayganlaşmış taşı elimde güçlkle tutabiliyordum. "Şimdiye kadar nasıldım?"

Kısık sesle kıkırdadı. "Şu ipleri çöz ve kardeşini şu lanet olası madenden çıkarmama yardım et, biraz temiz hava alalım da çubuğumu tütürebileyim – ondan sonra nasıl olduğunu söyleyeceğim."

Tam bana söylenenleri yapıyordum ki Reichis koşarak odaya girdi. “Bir sorunumuz var.”

“Yine ne oldu?” diye sordum, Üç Gözlü’nün bıçağını kullanarak Ferius’un bileklerindeki ipleri kesmeye çalışıyordum.

Reichis tuhaf şekilde utanmış görünüyordu. “Anlaşılan yalnızca üç kişi olduklarını söylerken yanıliyordum.”

TÜNELLER

Ferius'u bağılı olduğu yerden kurtarıp Shalla'yı kollarıma aldıktan sonra tünellerde olabildiğince hızlı koşmaya başladık. Tabii bu çok da hızlı olduğumuz anlamına gelmiyordu. Sandığım kadar güçlü olmadığım da ortaya çıktı, tüm yapabildiğim Shalla'yı kucığımdan düşürmemeyi ya da yüzüstü yere kapaklanmamayı başarmaktı.

"Bırak ben taşıyayım," dedi Ferius. "Zor dayanıyorsun."

"Senin de bilincin tam yerinde değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Lanet olası ilaçlar. Beni yakaladıklarında zorla bir şey yutturdular. Serseme döndüm."

Hangi tünellerin tehlikesiz olduğunu anlamak için dinlemeye çalışarak koşmaya devam ettim. Takipçilerimizin madenin kayalık zeminine çarpan çizmelerinden çıkan yankıları daha şimdiden duyabiliyordum. "Daha kaç adam var?" diye sordum.

"Beş," diye cıvıladı Reichis.

"Altı," dedi Ferius. Sincap kedisine bir göz attı. "O kaç tane olduğunu söyledi?"

Koşumuzun sonraki birkaç saniyesi Ferius ve Reichis'in kimin daha iyi duyduğuyla ilgili tartışmasıyla geçti. Benden söylediklerini çevirmemi istemeselerdi daha az sinir bozucu olabilirdi. Benimse kimin haklı olduğunu önemseydiğim yoktu ama sincap kedisinin sayı saymada ne kadar iyi olduğunu bilmediğimden daha yüksek sayıyı kabul ettim.

Tünellerin kesiştiğı bir yere daha geldik, daralan tünel üç farklı yöne ayrılıyordu, her biri eşit derecede karanlık, rutubetli ve tehditkârdı. "Hangisi çıkış yolu?" diye sordum.

Ferius yollara tek tek dikkatle baktı, ilaçların verdiği sersemlikten kurtulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısmıştı. "Otuz metre kadar düz gidip sağa döneceğiz," dedi.

Reichis önden koştu, sonra geri döndü. "Buradan gidemeyiz," diyerek koşarak yanımızdan geçti.

Sonraki dehşet verici birkaç dakikayı maskeli adamların çok yaklaştığını duyup dönüşler yaparak ya da gittiğimiz yoldan geri dönerek geçirdik. Ferius çıkışa gitme ihtimali en yüksek olan yolu belirleyecek, Reichis de önden gidip yol bizi çıkışa mı yoksa daha büyük bir tehlikeye mi götürüyor diye bakacaktı.

Sorun şu ki Ferius'un tahminleri ne kadar iyi olursa olsun bu tünellerde yalnızca bir kez bulunmuştu ve maskeli adamlar bu tünelleri bizden çok daha iyi tanıyordu. Ne zaman çıkışa yaklaştığımızı düşünsek yolumuzu kesmeyi başarıyorlardı ve geri dönmek zorunda kalıyorduk.

"Bizi madenin derinliklerine doğru sürüyorlar," diye homurdandı Reichis.

"Evet," diye onayladı Ferius, Reichis'in dediklerini ona

tercüme edince. “Galiba amaçları bu.”

Yapacak başka bir şey olmadığından ilerlemeye devam ettik. Şimdi daha sık durmak zorunda kalıyor, kollarımı bir anlığına dinlendirmek için çömelip Shalla'yı bacaklarıma dayıyordum. Kendi başına koşabileceğini umarak onu uyandırmayı denedim ama kendimi hasta hissetmemeneden olan tünel duvarlarındaki cevher damarları Shalla'nın büyü kabiliyetindeki birini çok daha kötü etkiliyor olmalıydı.

Yavaşlıyorduk ve takipçilerimiz de bunun farkındaydı. Ayak seslerinin yankılarına gülme sesleri karışıyordu. Sırtlanlar avlarını yakalamak üzereydi.

“Sen git evlat,” dedi Ferius duvara yaslanarak. “Ben ve sincap kedisi bu arada onları yavaşlatıp...”

“Seni burada bırakmayacağım!”

“İki iğrenç insan yaşayabilsin diye burada ölmeye gönüllü mü olacağım yani?” dedi Reichis.

“Öyle görünüyor ki,” dedi arkamızdaki tünelden gelen bir ses, “kimse bir yere gitmiyor.”

Tek kelime etmeden Ferius'la birlikte Shalla'yı yerden kaldırıp her birimiz birer koluna girdik, sadece paniğin ve son bir güç patlamasının etkisiyle yarı koşarak yarı tökezleyerek geçitte ilerlemeye başladık.

Peşimizdekilerin sesleri gelmeye devam ediyordu ama yavaşlamışlardı, neredeyse aceleleri yokmuş gibi ilerliyorlardı. Tünelin sonuna varınca bir çıkmazda olduğumuzu gördük.

“Sha'Tep madencileri hayatlarının çoğunu bu tünelleri öğrenmekle geçirmek zorundadır,” diye seslendi biri, şimdi daha yakınıımızdaydı. “Tek yanlış dönüşte kendini bir

delikte bulursun ya da kilometrelerce uzanan boş geçitlerin içinde kaybolursun. Bir göçükte ölebilirsin ve cese-
din biri onu bulana kadar burada çürümeye devam eder. Şimdi ne kadar kaybolduğunuz hakkında bir fikriniz var mı?”

Dönüp baktığımızda siyah lake maskeli altı adamın bize doğru geldiğini gördük, maskelerin her biri eşsizdi ve korkunç bir görünüme sahipti. Birinin önünde iki kıvrık boynuz vardı, boynuzlardan biri kırmızı biri siyahtı. Ormanda bize saldıran üç adamdan lider olanıydı bu.

“İşler buraya vardığı için üzgünüm Kellen,” dedi, sesi maskeden dolayı boğuk çıksa da mağara duvarlarının oluşturduğu yankı onlara korkutucu, bu dünyaya ait olmayan bir hava katıyordu. Tüm bunlara rağmen bu sesi daha önce neden tanımadığımı merak ettim.

Elimden geldiği kadar nazikçe Shalla'nın diğer kolu-
nu Ferius'tan aldım ve kardeşimi mağaranın zeminine yatırdım. Tekrar doğrulduğumda ellerimi yumruk yapıp Sha'Tep komplocularının liderleriyle yüzleşmek üzere döndüm. “Merhaba Abydos Amca.”



DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ SINAV

En güçlü büyüler en çok sırrı barındıranlardır. Bir Jan'Tep büyücüsü gizli bilgiyi bulabilmelidir ama aynı şekilde düşmanlarının sırlarını da keşfedebilmesi gerekir. Ancak o zaman büyücü ismini gerçekten kazanabilir.

36

HAIN

“Beni tanıyacağını bilmem gerekirdi,” dedi Abydos. Maskesini çıkarıp adamlarından birine verdi. “Annenle babandan ya da seni takdir eden öğretmenlerinden her zaman daha zeki oldun.”

Blöf yapmakta da iyiyim amca. Yumruklarımı serbest bırakıp ellerimi öne uzattım, parmaklarım özellikle çirkin bir kor büyüğü şekline büründü. “Akraba olduğumuz için bağırsaklarını ateşe vermek istemiyorum, o yüzden geri dursan iyi edersin.”

Her şey düşünüldüğünde sesim oldukça sakın ve kendinden emin çıkmıştı. *Sürekli yalan söyleme işinde gittikçe daha iyi olabilirim sanırım.*

Maskeli adamlardan birkaçı güldü. İçlerinden biri beni gösterdi. “Şuraya bak, küçük büyücü bize büyü yapabileceğini sanıyor! Burada, madenlerde!”

Abydos daha nazık konuşuyordu. “Burada Jan’Tep büyü yapmak çok daha zordur Kellen, kardeşin o yüzden bu kadar hastalandı.”

Ferius'a fısıldadım. "Jilet keskinliğindeki çelik kartların yanında değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Beni yakaladıklarında yeleşimi aldılar." Tünelin ilerisindeki adamlara doğru bağırdı. "Lanet olası tütün çubuklarımı da!"

Dişli hızla bize doğru geldi. "Alacaklarımız daha bitmedi, seni iğrenç Argosi..."

Amcam engellemek için elini onun omzuna koydu. "Dur. Sana daha önce de söyledim, bu kadın yeğenimin hayatını kurtardı. Gereğinden fazla şiddet kullanmayalım."

Şimdiye kadar zaten oldukça zarar verdiğini söylemek geldi içimden ama Ferius bir adım öne çıktı, hepsine meydan okuyormuş gibi yumruklarını havaya kaldırmıştı. "Pekâlâ, seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama şu küçük maskeli tiyatro grubun ve sen geçmemize izin vermezseniz yakın geleceğin sizin için oldukça şiddet dolu geçeceğini şimdiden söyleyeyim."

Abydos onu umursamadı, bize doğru yürürken gözlerini üzerime dikmişti. Reichis sırtıma tırmanıp omzuma oturdu. Hırlaması dar tünelde şaşırtıcı derecede yüksek çıkıyordu. "Söylemen yeterli evlat, bu adamın suratını yüzüp ondan kendi maskemi yapayım."

Amcam için söylediklerini çevirmeye karar verdim. Hiç de umduğum gibi korkmuş görünmedi. Sadece önümde dikilip, "Bunu yapma Kellen. Biz senin düşmanın değiliz. Biz senin halkınız, senin gerçek aileniz," dedi.

"Kardeşimi kaçırdınız ve arkadaşşıma saldırdınız. Bunun bizi düşman yaptığını söyleyebilirim."

Adamlardan biri bıçağını çekti. "Zaman kaybetmeyi

bırakalım. Risk alamayız ve...”

“Sessiz ol,” dedi Abydos ve hayatımda ilk kez babamın emir verem ses tonunun amcamın dudaklarından çıktığını duydum. “Dikkatli dinle Kellen. Sen ve diğerleri şimdi bizimle geleceksiniz. İstiyorsan Shalla’yı taşıyabilirsin ya da adamlarım da onu senin için taşıyabilir.”

“Bir daha kardeşime dokunayım demeyin.”

“O senin kardeşin değil Kellen, bunun hiçbir önemi yok. O bir Jan’Tep. Onlardan biri.”

Sesindeki güç ve kendimde asla bulamadığım o katıksız kendine güven yüzünden öyle zayıf hissettim ki güçlülükle ayakta durabiliyordum. “Neden sadece gitmemize izin vermiyorsun?” Bunu yalvarır gibi söylemek istemişim ama sesim öyle çıkmıştı.

“Çünkü işler bu şekilde yürümüyor Kellen ve bu sadece seninle ve benimle ilgili değil. Şimdi kendi iyiliğiniz için sizi bir yere götüreceğim. Kaçmaya çalışırsanız ya da içinizden biri saldırırsa hayvanı öldürürüm. Anladınız mı? Argosi’yi öldürürüm. Mecbur kalırsam Shalla’yı bile öldürürüm.” Gözlerini benimkilere dikti. “Bana inanıyor musun Kellen?”

Başka tarafa bakmaya çalıştım ama yapamadım. Bakışlarının sarsılmaz kesinliğine hapsolmuşum gibi hissediyordum. Hayatım boyunca amcamı umursamamıştım, onu hep babamın soluk bir gölgesi gibi görmüştüm. Şimdi bunca zaman yanıldığımı anlıyordum. “Sana inanıyorum.”

“Güzel,” dedi, sonra dönüp tünelde yürümeye başladı, onu takip ettiğimizden emin olmak için arkasına bakma zahmetine bile girmedi. “Sen her zaman zeki oldun.”

* * *

Abydos bizi dönemeçli yollardan madenin içlerine götürdü. Daha önce kimsenin Shalla'ya dokunmaması konusunda verdiğim gözdağına rağmen kollarımda güç kalmamıştı. Amcam geride kaldığımı görünce adamlarına Shalla'yı taşımalarını emretti. Karşı koyacak gücüm yoktu.

Başlarda geçtiğimiz tüneller daha önce geçtiklerimize çok benziyordu – yıkık dökük ve köhneydiler, tavanı destekleyen çürümüş kalaslar her an çökecekmiş gibi görünüyordu. Ama birkaç dakika sonra madenin farklı bir bölgesine girdik. Bu bir Sha'Tep barakasından çıkıp bir lord büyücünün mermer ve kireçtaşından yapılmış inziva odasına girmek gibiydi. Tünel duvarları mükemmel şekilde pürüzsüzdü, neredeyse cilalanmış gibiydi. Birkaç metre aralıklarla bir çift kalın sütun, neredeyse vahayı çeviren sütunlar gibi, üstümüzdeki tavanı destekliyordu. Yukarı bakınca metalik mürekkeple işlenmiş semboller gördüm, neden sonra bunların gece gökyüzünde gördüğümüz yıldızları temsil ettiğinin farkına vardım.

“Etkileyici, değil mi?” diye sordu Abydos.

Reichis omzumda hafifçe hırıldadı. “Buna ne gerek var? Yıldızları görmek istiyorsan dışarı bak.”

“Bütün bunlar ne zamandan beri burada?” diye sordum.

Amcam başını iki yana salladı. “Kim bilebilir? Kesinlikle yüzyıllardır.” Elini pürüzsüz duvarların birinde gezdirdi. “Mahdeklerin mimariye yetenekleri varmış.”

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Ama işe yaramadı.

Amcam kıkırdadı. “Evet Kellen, Mahdekler hakkında ki, vaha hakkındaki, her şey hakkındaki gerçeği biliyoruz.”

Nasıl bilebilirlerdi? Mer’esan sırrı bilen tek kişiydi ve sırrı açığa vurmasın diye yüzyıllarca zihin zincirine bağlı kalmıştı.

“Ha, şuna da bak,” dedi diğer adamlardan biri siyah lake maskesinin arkasından. “Küçük zihni Sha’Teplerin nasıl olup da büyücülerin bilmediği bir şeyi bilebileceklerini kavrayabilmek için parçalara ayrılıyor.”

“Eğer daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, bu detaylı bir çıkarımda bulunma yoluyla olmadı,” dedi Abydos. Durup yan taraftaki tünellerden birine, düşen kayaların madenin bu bölgesini yıkık dökük kısmından ayırdığı yere doğru yürüdü. “Yakın döneme kadar bu tünellerin varlığından haberimiz yoktu.”

Abydos’un adamlarından biri yüksek sesle öksürdü, sonra da, “Jan’Tepler hep daha fazla mürekkep yapmak için daha fazla cevher ister, o kıymetli bantlarını boyamak için. Onlara cevheri çıkarmak zorunda olan adamlar ve kadınlar umurlarında bile değildir. Durmadan derinleri, daha derinleri kazmak zorundayız ama tünelleri güzelce sağlamlaştırmak için gerekli araçlarımız yok. Her yıl daha fazla göçük oluyor. Her yıl daha fazla Sha’Tep öldürülüyor. Heba olmuş yaşamlar ve heba olmuş ölümler!” Kelimelerinin altında korkunç bir öfke ve keder vardı.

Abydos adamın omzuna elini koydu. “Yine de bir hayat heba olmadı Paetep. Onun kaybı asıl madeni ortaya çıkardı, en zengin cevher damarlarının olduğu madeni. Jan’Tep atalarının bir daha kimse girmesin diye yıktığı madeni.”

Daha zengin cevher damarları neden durmadan daha zayıf hissettiğimi açıklıyordu. Amcamın adamlarından

birinin ellerindeki Shalla'yı görebiliyordum. Teni çok soluk ve griydi. Çok geç olmadan onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım. "Atalarımız madeni neden kaptı? Cevhere ihtiyacımız var."

"Büyük ihtimalle vahayı ele geçirene kadar bantlamaya ihtiyaçları olduğunu bilmiyorlardı. Bu toprağın büyüleri Jan'Teplere, Mahdeklere olduğu gibi doğal olarak gelmiyordu. O yüzden ancak madeni yıktıktan sonra hâlâ cevhere ihtiyaç duyduklarını fark ettiler."

Paetep durup önümde dikildi, geniş göğsü yükselip alçalıyordu, kollarıyla bacaklarının kıpırdanıp durmasından belli olan öfkesini güçlkle bastırıyordu. "Hayatımız boyunca bize yalan söylediler, yaşadığımız şehri ve bizi koruyan vahayı kuranların kendileri olduğuna inandırdılar bizi. Bizim görevimiz klana hizmet edebilsinler diye onlara hizmet etmek, bize söylenen bu." Nefesinin sıcaklığını duyabiliyordum. "Yalancılar. Hepsi yalancı." Yumruklarını sıkıp sıkıp duruyordu.

"Ağır ol dostum," dedi Ferius. "Çocuktan hoşlanmaya daha yeni başlamıştım."

Diğer adamlardan ikisi Ferius'a doğru yürüdüler. Yüzlerini kaplayan maskelere rağmen ne kadar gergin olduklarını sezebiliyordum.

Reichis benim omzumdan Ferius'unkine sıçradı. "Ah lütfen, bana konuşmanın bittiğini ve işe gözlerden başlayabileceğimi söyleyin."

Ferius kelimeleri anlayamasa da ne demek istediğini sezmişti. Hafifçe kıkırdadı. "Bakın çocuklar, boğazıma tıktığınız o süprüntü etkisini kaybetmeye başladı. Sincap kedisi ve ben dövüşmek için can atıyoruz, o yüzden bana

yumruk sallamak istiyorsanız hiç durmayın.”

Sesi sakın çıkmasına rağmen gözlerinde bir pervasızlık vardı. Onu şimdiye kadar hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Abydos adamlarına çekilmelerini söylediğinde gerçekten rahatlamış hissettim. “Böyle bir yere varamayız,” dedi onları tünele doğru iterek. “Şu anda yönetimde olan Jan’Tepler bile bize yapılanlardan dolayı suçlanamaz. Uzun zamandır kendilerine söylenen bir yalanı tekrarlayıp duruyorlar ve artık onun bir yalan olduğunu bile bilmiyorlar.”

“Ama sen tüm gerçeği çözdüğünü düşünüyorsun, öyle değil mi Aby?” diye sordu Ferius.

“İlk başlarda değil,” dedi Abydos. Sonra kemerli mermer bir antrenin karanlığa açıldığı geçidin sonunu işaret etti. “Ama sonra anıt mezarı bulduk.”

37

ODA

Girdiğimiz açıklık madenlerde gördüklerimizin en büyüğüdü, genişliği dokuz metreden fazlaydı, tavan yüksekliği de hemen hemen aynıydı. Burayı oluşturmak, temeli döşemek ve destekleri yerleştirmek için harcanan çaba afallatıcı olmalıydı ama benim soluğumu kesen açıklığın şekliydi.

Abydos'un "anıt mezar" dediği şey yedi kenarlıydı ve her duvarı karmaşık mühürlerle kaplıydı, bunlardan bazılarını daha önce görmüştüm, çoğunun ise hiçbir kitapta ya da parşömende hatta şehirlerimizin hiçbirindeki hiçbir Jan'Tep büyü ustasının kafasında olmadığına emindim. Duvarlardan birinin önünde durdum ve canlandırdığım nefes bantımın bulunduğu sağ kolumu havaya kaldırdım. Bantımda dokuz mühür vardı, her biri eğer gücüm olsaydı yapabileceğim nefes büyüsünün ayrı bir formunu simgeliyordu. Karşımdaki duvarda düzinelerce vardı.

"Bu bir gizem," dedim ama kimse farkına varmadı. Buradaki insanlardan sadece Shalla'nın ilgisini çekerti bu ve o da baygındı.

“Kızı buraya koyun,” dedi Abydos adamlarına. “Sunağın üzerine.”

Yedi duvarın her birinden odanın ortasına doğru inen basamaklar tam ortadaki girintili bir boşlukta son buluyordu, bu boşluğun şekli odanınkiyle aynıydı ama sadece basit bir masanın sığabileceği genişlikteydi.

“Shalla’yı neden sunağa koyuyorlar?” diye sordum.

“Yerden iyidir,” diye yanıtladı Abydos.

Reichis omzuma sıçrayıp etrafı koklamaya başladı. “Burada bir sürü ölü insan var.”

Haklıydı. Büyü yazıtlarına o kadar dalmıştım ki duvarların alt kısımlarına oyulmuş birer metrelik bir sürü açıklığın farkına varmamıştım. Her birinin içinde kalın keten beziyle sıkıca sarılmış birer ceset yatıyordu, kapalı yüzleri bize dönüktü. Bu halkımın *cenaze geleneğinin* bir parçası değildi, ölülerin yüzlerini kaplayan siyah lake maskeler de öyle.

“Cenaze maskeleri,” dedi Abydos birini çıkarıp bana verirken. Ölüye karşı bu gelişigüzel davranışı bana yanlış gelse de amcam dert etmemiş görünüyordu. “Burada oturup bunlara bakarak Mahdeklerin hiç de şeytana tapmadıklarını anlamam haftalarımı aldı. Onlar şeytanlardan korkuyorlardı.”

“Öyleyse maskeler neden?” diye sordum.

“Batıl inanç ya da belki sadece gelenek. Maskelerin ebedi karanlıkta üzerlerine gelen şeytanları korkuttuğuna inandıklarını düşünüyorum.”

“Ve hiç düşünmeden ölüye saygısızlık ediyorsunuz,” dedi Ferius. “Kendi halkınızı korkutmak için maske takıyorsunuz. Kesinlikle cesur bir grupsunuz.”

“Onlar *bizim* halkımız değil!” diye bağırdı Dişli maskeyi yüzünden çekip çıkararak. Beklediğimden daha gençti, kum rengi saçları ve yumuşak yüz hatları vardı. Benden birkaç yaş büyük olabilirdi. “Benim halkıma hizmetkâr gibi davranılıyor. Kendi işimizi kendimiz seçemiyoruz, izin almadan evlenemiyoruz. Hatta...” Durdu, ciğerlerindeki tüm hava boşalıp gitmiş gibi görünüyordu.

“Sha’Teplerin çocuk sahibi olması yasaklanmıştır,” dedi Abydos. Odanın daha alçak kısmında, Shalla’nın masada yattığı yeri işaret etti başıyla. “Büyük evler onun gibi daha fazla büyücü istiyor.” Bir elini yanağıma uzattı. “Eğer lord büyücüler istediklerini yaparlarsa senin ve benim gibiler de...”

“Ben Sha’Tep değilim,” dedim elini iterek.

“Hepimiz kendimize bunu söyleriz,” dedi Abydos. “Bu geçici bir durum... Eğer yeterince istersem büyü gücüm geri gelecektir.”

Amcamdan daha yaşlı bir adam maskesini çıkardı. “Hep böyle değildi. Bir zamanlar hizmetkâr olduğumuz kadar askerdik de. Bazılarımız bilim adamı ve diplomat olarak eğitildi. Konseyde kendi sandalyelerimiz bile vardı. Ama yıllar geçtikçe, nesiller değiştikçe baban gibi insanlar haklarımızı giderek elimizden aldılar.”

“Neden sesinizi çıkarmadınız?” diye sordum, sözlerinden kızgınlık kadar utanç da duymuştum. “Neden haklarınızı talep etmediniz?”

“Büyükbabalarımız ve büyükannelerimiz denedi,” dedi bir kadın, yüzü korkunç, sivri dişli bir maskenin ardına gizlenmişti. “Tıpkı onların büyükbabaları ve büyükanneleri gibi. Her seferinde cezalandırıldılar. Acı büyüleri. Zihin zin-

cirleri. *Büyük*.” Kelimeyi pis, iğrenç bir şeymiş gibi söylemişti.

Abydos’a, hayatım boyunca bize sevinçle yiyecek getiren ve evimize bakan iyi huylu, tokgözlü bir adam olduğuna inandığım amcama baktım. “Babam sizi dinlerdi,” dedim. “O asla...”

“Ke’heops içlerinde en kötüsüdür,” dedi sözümü keserek, başını diğer tarafa çevirdi. “Biz çocukken...birbirine bu kadar benzeyen başka iki oğlan bulamazdın. Biz birbirimizin en yakın dostuyduk. Her şeyi birlikte yapardık: gülmek, birbirimize göz kulak olmak, düşüncelerimizi tamamlamak. Sonra bir sabah bantlarını canlandırmaya başladı.” Abydos kollarını kaldırdı, mühürlerin çizgileri öyle soluktu ki eski yara izlerine benziyorlardı. “Ben canlandıramadım ve o günden sonra sevdiğim, koruduğum kardeşim bana işe yarayan bir evcil hayvanmışım gibi davranmaya başladı.”

“Zor bir hayatmış,” dedi Ferius. “Cesur bir adam onu değiştirmek için ayağa kalkıp savaşabilir. Bunu çocukları inciterek yapmaz.”

Abydos uzun adımlarla ona doğru yürüdü, yüzü adamlarının taktığı siyah lake maskeler gibi öfkeyle doluydu. Bir an için ona vuracağını düşündüm ama kendine hâkim oldu, sesi neredeyse rica eder gibi çıkıyordu. “Anlamıyor musun? Bunu Kellen için yapıyorum!”

“Benim için mi? Sen neden söz ediyorsun?”

“Diğerleri planlarını bana ilk getirdiklerinde onları reddettim. Ailemi sevdiğimi söyledim onlara.” Bana döndü. “Annenle baban, hasretini Ke’heops’tan bile fazla çektiğin büyük gücünü yok ederken tek yapabildiğimiz izlemekse sevgimin ne yararı var?”

“Karagölgeye yakalandığımı düşünüyorlardı,” dedim. “Beni korumaya çalışıyorlardı.” Söylediklerim bana bile tamamıyla inandırıcılıktan uzak geliyordu.

“Shalla’yı koruyorlardı,” dedi Abydos. Shalla’nın masada baygın yattığı yere inen basamakları indi. “Shalla – annesinin nezaketinden hiçbir şey almayan ve babasının kibrini tamamıyla almış olan Shalla. Ona bir şans verirsek günün birinde hepsinden kötü bir canavara dönüşecek olan Shalla.”

Peşinden gitmeye kalktım ama adamlardan ikisi daha ben adım atamadan kollarıma yapıştılar. “Amca, ne yapıyorsun?”

Yere eğilip dar bir tepsi aldı ve masaya, Shalla’nın yanına bıraktı. Altı küçük maltızdan çıkan alevleri görüyordum. Her birinin üzerinde bulunan minik kil kavanozlarda sıvılaştırılmış metali temsil eden semboller vardı. Gevşekçe sarılmış bir ipek parçası tepsinin sağ tarafında duruyordu, yazı araç gereçlerini saklamak için kullanılan bir şeye benziyordu ama ben içinde her kavanoz için ince, uzun iğneler olduğunu biliyordum.

“Bunu senin için yapıyorum Kellen. Ke’heops’u seni büyü gücünden mahrum etmekten alıkoyamadım ama sen ve ben bu yaptığını ona ödetebiliriz. Bunu birlikte yapabiliriz.”

Dönüp bana baktı, gözlerindeki korkunç sevgi beni herhangi bir bağlama büyüsünden daha çok etkiliyordu, kollarımı tutan adamlardan daha etkiliydi. “Sen...” Sesim fısıltı halinde çıkıyordu. Bunu söylemeyi hiç istemiyordum ama her nasılsa kendime engel olamadım. “Sen benim için Shalla’ya ters bantlama yapıyorsun.”

* * *

Hak etmediği şans için, büyü gücüne bu kadar kolay sahip olabildiği için Shalla'ya kaç kez içlermiştım. Kaç kez gizli gizli bantlarının canlanmamasını ve başarısız olmasını dilemiştım. Masaya bağlanmış yattığım günler boyunca kaç kez annemle babamın benim derim yerine Shalla'nınkini ters mühürlerle yakmalarını ve büyü gücünü ondan sonsuza dek almalarını istemiştım.

"Shalla'nın bunlarla hiçbir ilgisi yok," dedim Abydos'a olduğu kadar kendime de. "Büyü gücüme kavuşmam için bana yardım etmeye çalışıyordu."

"Shalla içlerinde en kötüsü." Abydos'un sesi yumuşak, neredeyse üzgün çıkıyordu. "Denedim... Kendi çapımda onu değiştirmeyi denedim ama o Ke'heops'un mükemmel bir kadın kopyası ve iş başına geçtiğinde Ke'heops'tan çok daha güçlü olacak. Halkımızın gördüğü en kötü despot olacak o." Başını iki yana salladı ve dönüp bana baktı. "Sana en iyi ihtimalle evcil bir hayvan gibi, en kötü ihtimalle de bir köle gibi davranacak Kellen."

"Geleceği bilmiyorsun," dedi Ferius Parfax. "En bilgelerimiz bile bunu bilemez."

"Belki bilemez Argosi." Sonra bana dönüp, "Yüreğinin içine bak ve bana yanıldığımı söyle Kellen. Sha'Tep olduğunun ertesi günü Shalla'nın sana yine de kardeşim diyeceğini söyle," dedi.

Söylemek istiyordum. Ona bir yalancı olduğunu, Shalla'yı anlamadığını, o kibirli görünüşünün altında Shalla'nın başka biri olduğunu söylemek istiyordum. Shalla'nın beni her zaman kardeşi olarak seveceğini söylemek istiyordum ona ama yapamadım. Bunun doğru olduğundan emin olamadım.

Abydos iğnelerden birini alıp ısıtılmış seramik kavanoza batırdı. “Sha’Tepler Jan’Teplere göre ters mühürlemeyi daha kolay yaparlar, biliyor muydun? Jan’Teplerin damarlarında akan büyü bu harekete saygısızlıkmış gibi başkaldırır.”

“Ters mühürlemeyi nasıl öğrendin? Bunu yalnızca lord büyücüler bilir.”

“Baban sayesinde tabii. Gereçlerini çalışma odasında kilitlemeden bırakmak istediğini sanmıyorum ama geleceğini senden çalmakla o kadar meşguldü ki.” İğneyi havaya kaldırdı. Ucundan tek bir damla sıvılaştırılmış bakır sarkıyordu. “Sana nasıl olduğunu göstereyim. Birlikte yapabiliriz.”

“Yani sen bana nasıl...” Jan’Tepler canavardı, üç yüzyıl önce katlettikleri Mahdeklere olduğu gibi kendi Sha’Tep kardeşlerine karşı da acımasızdılar. Babam onurda ve ailemiz için en iyi olanı yapmaktan bahsederdi ama bu sadece kendisi için en iyi olanı yapmak anlamına geliyordu. Amcamsa... Kendimi bildim bileli sessizce acı çekmişti, ta ki ben bu olaylar zincirini başlatana kadar, Tennat’la olan düellomda hile yapmamdan Shalla’nın az kalsın beni öldürecek olmasına, babamın hayatım boyunca büyü gücümü nasıl bastırdığını istemeyerek açığa vurmasına kadar. Şimdi amcam nihayet dünyaya dönmeme yardım edecek bir yol bulmuştu.

“Birlikte yapabiliriz.”

“Abydos Amca?” dedim.

Elindeki iğneyi bıraktı. “Evet Kellen?”

“Şimdi hazırım. Adamlarına beni bırakmalarını söyle.”

Amcam başını sallayınca iki yanımda duran adamlar kollarımı bıraktılar.

“Oraya gelip kardeşimi alacağım,” dedim. “Feriis, Reichis ve ben onu buradan yukarı çıkaracağız, sonra da ahırdaki atlardan birine koyup eve götüreceğim.”

“Bunu yapmana izin veremem,” dedi, yüzünde öyle ke-derli ve yalnızlık dolu bir ifade vardı ki gerçekten onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

“Beni durdurmaya kalkarsan seni öldürürüm amca.”

3 8

BLÖF

Abydos iğneyi tepsiye bırakıp yanıma gelmek için basamakları çıkmaya başladı. Göz ucuyla adamlarının silahlarını hazırladıklarını gördüm. Ferius yerinde kımıldandı, şüphesiz dövüş başladığında kendisine üstünlük sağlayacak bir manevraya hazırlanıyordu.

Reichis bacağımdan tırmanıp omzuma yerleşti. “Niha-yet. Önce hangisini öldüreyim?”

“Hayvan saldıracak galiba,” diye uyardı kum rengi saçlı genç adam, bıçağı elinde hazır bekliyordu. Abydos’un yanında pozisyon aldı.

Amcamı tehdit etmeme yol açan derin öfke düşündüğüm-den çok daha hızlı geçti, yerini içinde bulunduğumuz durumun soğuk, zor gerçekliğine bıraktı. Sayıca çok faz-laydılar. Ferius ona verdikleri ilaçlar yüzünden hâlâ dö-vüşemeyecek kadar sersem durumdaydı. Madenin henüz tüketemediği az bir gücümü de Shalla’yı kollarımın daya-nabileceğinden daha fazla taşıyarak harcamıştım. Bütün o pozlarına rağmen Reichis bile bu dövüşü kazanamayacağımızı biliyor gibiydi.

“Gerçekten güçlü bir büyü yapmak için iyi bir zaman,” dedi kulağıma.

“Hafif bir rüzgâr yönlendirme büyüğü yapabilirim,” dedim amcamın ve adamlarının şaşkın bakışlarını umursamadan. “Sence işe yarar mı?”

Reichis göğüs geçirdi. “Ne diye büyü yapamayan bir deri torbasıyla iş ortağı oldum ki sanki?”

“Annen öyle yapmanı emrettiği için bence.”

“Bu kirli bir savaş.”

Pekâlâ bu mücadeleyi büyüyle kazanamayız, silahlarla da kazanamayız. Gerçekten ihtiyacım olan şey bir tür kurnazlıktı. Bu konuda iyi değil miydim? Çömez düellosunda Tennat’ı kendi kendisini yenmesi için kandırmıştım. Ama problem şu ki ahmak bir kabadayıya blöf yapmak altı son derece ciddi adam ve kadına blöf yapmaktan daha kolay. Bana gereken sayılarını azaltacak bir yol bulmaktı, böylece Ferius, Reichis ve ben kaçabilecektik. Pekâlâ, bir komplonun zayıf noktası ne olabilir? Cevap kor büyüünün harlaması gibi birden aklıma geliverdi. Güven. “Bu büyük isyana girişirken göz önüne almadığın bir şey var amca.”

Amcam hafifçe kıkırdayıp diğer Sha’Teplere gülümse-di. “Ben size dememiş miydim? Kafasında daima birtakım hileler ve dalavereler dolanıp durur. Kimsenin korktuğunu anlamasına izin vermez. Asla geri adım atmaz.”

“Planın baştan aşağı zayıf – büyük evlerde yaşayan, çalışan ve bu ailelerden gelen çömezleri zehirleyen Sha’Teplere dayanıyor.”

“O zehir değil,” dedi kadınlardan biri kendini savunur gibi. “Sadece vahanın gücüyle olan bağlantılarını azaltıyor.”

“Lord büyücüler de böylece neslin zayıfladığına inanıyor,” dedim mantık zincirini takip ederek.

Kum rengi saçları olan genç adam başını salladı, durumu kavramış olmamdan heyecanlanmıştı anlaşılan. “Klan prensi ölünce konsey, Berabesqlerin bir kez daha bizi yok etmeyi denemek için zayıflığımızdan yararlanmaya çalışacağından ya da Daroman ordusunun bizi ele geçirmeye geleceğinden dehşete kapıldı.”

Dişli maske takan iriyarı adam konuşmaya başladı. “Anca bir avuç çömezin büyücü olabildiğini gördükleri zaman Sha’Teplere ne kadar ihtiyaçları olduğunun farkına varacaklar. Büyücülerin silah kullanacak gücü yoktur. Nasıl savaşıldığını ya da ağır işler yapmaktan kaynaklanan ağrıyı bilmezler.”

“Kesinlikle,” dedi Abydos. “Jan’Tepler sonunda bize ihtiyaçları olduğunu anlayacaklar ama hizmetkârları olarak değil, eşitleri olarak.”

Tiksintiyle başımı iki yana salladım. “Atalar! Şimdiye kadar bir Sha’Tep komplosu olmamasına şaşmamak gerek. Bu işte gerçekten çok kötüsünüz.”

“Yapma,” diye uyardı Abydos. “Bu insanlarla ve aldıkları riskle dalga geçme.”

Pekâlâ, ne kadar ahmak olduğunu görme zamanı amca. “İçlerinden biri sana ihanet etti.”

“Ne? Kim?” diye sordu yaşlı adam.

“Kimse,” dedi Abydos. “Sadece zaman kazanmaya çalışıyor.”

Riski göze alıp geri adım attım. “Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Tabii ki önce blöf yapıyordum – Shalla’nın uyanacağını umuyordum. Ama sonra ne kadar dikkatsiz

olduğunuzu fark ettim.” Şimdi düşününce gerçekten de dikkatsizdiler, bu da kalkıştığım işin inandırıcı görünmesini kolaylaştırıyordu. “Ra’meth biliyor! Büyük bir isyan falan başlatmadın. Bütün yaptığın gücü ailelerimizin en büyük düşmanının eline vermek!”

“Sen neden söz ediyorsun?”

Son olayları hikâyeme katmaya başladım. “Tennat ve kardeşlerinin Ferius’a saldırdığının ertesi günü Tennat vahaya geldiğinde büyü gücü zayıflamıştı. Hiç büyü yapamıyordu.”

“Onu da diğerleri gibi ele geçirdik,” dedi iriyarı adam gururla.

“Ertesi gece kan sempati büyüsu yapmasını saymazsak tabii! Ve daha saatler önce izimi sürmek için ipek ve demir büyüsu yaptı! Anlamıyor musunuz? Ra’meth ne yaptığınızı anladı ve Tennat’ı zehirleyen Sha’Tep’i yakaladı.”

“Saçmalama,” dedi Abydos. “Sephan burada,” kum rengi saçlı genç adamı gösterdi. “Ra’meth’in özel hizmetkârıdır. Ra Evi’nden biri durumu öğrenseydi haberi olurdu.”

Arkamdaki duvara yaslanıp yorgunluğumu açığa vurdum. “Bilirsin amca, hayatım boyunca sen ve babam arasındaki temel farkın senin büyü yapamaman olduğunu sanırdım. Şimdi anlıyorum ki aradaki fark senin inanılmaz derecede aptal oluşun.” Sephan’ı işaret ettim. “Ra’meth ona zihin zinciri büyüsu yaptı. İradesi bağlandı, senin durumu anlamana sebep olabilecek hiçbir şey yapamaz.”

Amcam ve diğerleri Sephan’a baktılar, Sephan da şaşkınlıkla onlara bakıyordu. “Neden söz ettiğini bilmiyo-

rum. Ben iyiyim. O gece Tennat'ın yemeğine daha fazla bileşik karıştıramazdım. Her şey yoluna girecek.”

“Sana zihin zinciri büyüsü yapıldıysa bundan başka bir şey söyleyemezdin zaten,” dedi iriyarı adam.

Rahatladığımı belli etmemem gerekiyordu. Mükemmel bir performans sergilemiştim. Yüzümdeki korku ve sonra da öfke gayet inandırıcı olmuştu, yalanım da akıllarında şüphe yaratacak kadar etkiliydi.

Yaptığım aldatmacanın yalnızca bir kusuru vardı ve şimdiden zihnimde kıvranıp durmaya başlamıştı. Hikâyemin bu kadar inandırıcı olmasının bir nedeni vardı.

Çünkü doğru olduğu ortaya çıktı.

“Vay vay vay,” dedi anıt mezarın koridorundan gelen bir ses.

Bu Ra'meth'ti.

KAHRAMAN

Ra'meth'i görür görmez onu bir büyüyle vurmak isteyişim ondan ne kadar nefret ettiğimi ve korktuğumu gösteriyordu.

"Nefes büyü mü?" Keyifli görünüyordu. "Muhteşem Ke'heops'un oğlundan umabileceğimizin en iyisi bu mu gerçekten?" Bir eliyle hafif bir hareket yapıp tek bir hece fısıldadı. Donup kaldığımı hissettim. Lord büyücü bakışlarını anıt mezarın duvarlarında gezdirerek döndü. "Kesinlikle dikkat çekici. Bu klan prensi olmamı halkımızın gözünde çok daha unutulmaz bir başarı haline getirecek."

Reichis havaya fırladı ama görünmez bir şeye çarpıp yere düştü. Hırlayarak büyücüye atılmak için arka ayaklarının üzerine kalktı ama Ra'meth ikinci bir büyü yapınca baygın halde yere yığıldı. "Gerçekten de bu pis yaratıkların hepsini yüzyıllar önce öldürdüğümüzü sanıyordum."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Sha'Tep komplocularından biri görünmez bağlarını çekiştirerek. "Büyücüler maddenlerde büyü yapamaz."

Ra'meth'in dudaklarının uçları bir çakalın sırtışıyla kıvrıldı. "Size yalan söylemeyeceğim. Görüldüğü kadar kolay değil. İçmek zorunda kaldığım bileşiklerin bağırsaklarla ilgili oldukça rahatsız edici yan etkileri var. Yine de cevhere yakın olmanın etkilerini ortadan kaldırıyorlar." Lord büyücü dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi, sonra arka tarafları birbirine bakacak şekilde çevirip parmaklarını birbirine geçirdi. Birden tüm oda büyük bir hızla dönüyormuş gibi hepimiz yere düşüp yuvarlanmaya başladık. Duvarlardan birine çarptığımı hissettim ve düzinelerce el kımıldamamam için beni tutuyormuş gibi orada takılıp kaldım.

"Görüyorsunuz," dedi Ra'meth Abydos'a ve adamlarına, "büyücülerin cevheri kendilerinin çıkarmamalarının sebebi bunun bizim için imkânsız oluşu değil, sadece te-nezzül etmeyişimizdir."

"Jan'Tep piçi!" diye bağırdı Dişli ama cüssesine ve duyduğu öfkeye rağmen bir sinek gibi görünmez bir ağa hap-solmuştu.

Bir bağlama büyüüne karşı koymanın yolu onu fiziksel bir düzeye çekmek değildir, büyüü parçalamayı isteyerek zihninizle karşı koymanız gerekir. Varlığımın her zerresiyle büyüye bozulmasını emrettim ama yüzerek okyanusu geçmeye çalışmak gibi bir şeydi bu.

Ra'meth bu gayretimi gülünç bulmuş gibiydi. "Babanın daha güçlü zincirleri kırdığını çok gördüm. O kadar da zor değil – sadece irade meselesi." Büyüyü bozabileceğimden en ufak bir korku duymaksızın bana yaklaştı. "Haydi Ke Evi'nden Kellen. Sen babanın oğlu değil misin? Bana soyunun ne kadar güçlü olduğunu göster."

“Çocuğu rahat bırak,” dedi Abydos kendi zincirlerinden kurtulmaya çalışarak. “Kellen’in bunlarla hiçbir ilgisi yok.”

Ra’meth durdu. “İlgisi yok mu? Oğlanı kırıyorsun. O olmasaydı bunların hiçbirisi mümkün olamazdı.” Elini aşağı uzatıp bileğimi tuttu. Bileğim kalın demir kelepçelerle duvara kenetlenmiş gibi hissediyordum ama Ra’meth hiç zorlanmadan bileğimi kaldırıp kolumdaki bantları inceledi. “Ke’heops işini mükemmel yapar. Son derece kusursuz. Yüz büyücü hep birlikte çalışsa bu ters mühürleri kırabilir mi bilmem.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Baban seni bütününü bağlamak için gücünün büyük bölümünü riske atmış olmalı.”

Pekâlâ diye düşündüm beni ele geçirmeye çalışan acıyla baş etmeye çalışarak, Tennat’ın o parlak kişiliğini nereden aldığını anlamak zor değil.

“Seni uyarıyorum, ona zarar vereyim demel!” diye bağırdı Abydos, kendini zorlamaktan boynundaki damarların çıktığını görebiliyordum.

Ra’meth’in yüzünden bir acı dalgası geçti. “Dikkate değer bir irade gücüne sahipsin Abydos. Bağlama büyüüne bu kadar şiddetle karşı koyan birini hatırlamıyorum. Bantlarını canlandırabilseydin güçlü bir büyücü olurdun.”

“Sizin büyüünüze ihtiyacım yok,” dedi Abydos kendisini duvara bağlayan görünmez zincirlere asılarak. “Sizinle baş etmek için hiçbir iğrenç Jan’Tep büyüüne ihtiyacım yok. Ben bir erkeğim! Beni duyuyor musun? Bir erkek!”

Ra’meth tekrar ırkıldı, bantından daha fazla demir

büyüsü çekmek için sağ elinin kaslarını gerginleştirdi. “Şunu kesecek misin? Başımı ağrıtıyorsun.”

Amcam Ra'meth'in bağlama büyüüne karşı koymaya çalışırken ben de bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için beynimi zorluyordum. Shalla hâlâ baygındı, Reichis kendinden geçmiş halde yerde yatıyordu, Ferius ise tıpkı benim gibi kapana kısılmıştı. Hayatta şimdiye dek edindiğim tecrübeden insanların mucizevi bir şekilde beni kurtarmaya gelmesini beklememeyi öğrenmiştim, o yüzden geriye bir tek dil dökmek kalıyordu. “Resmin tamamını göremiyorsun Lord Büyücü,” diye başladım.

“Kapa çeneni delikanlı.” Sol elinin baş ve ortaparmalığını bükünce birden konuşamamaya başladım.

Sanırım geriye bir tek mucize beklemek kalıyor. Halkım doğası gereği dindar değildir, bu tür batıl inançları nesiller önce terk etmiştir. O yüzden muhtemelen mucize de yok.

“Sakın onu susturmaya kalkma,” dedi Abydos. “Seni ödle, yoksa şimdi de kelimelerden mi korkar oldun?”

“Sen de sessiz olabilirsin,” dedi Ra'meth ve aynı büyü-yü ona da yaptı.

Aynı anda birden fazla büyü-yü devam ettirmek inanılmaz derecede zordur, bu yüzden Ra'meth'in kendisini aşırı zorlayarak yorulacağı ve birimizin ona saldırabileceği umuduna kapıldım. Bakışlarını odada gezdirdi. “Şimdi eğer sakıncası yoksa bütün bunların nasıl olduğunu anlamam gerek.”

Ra'meth tek gözlü maske takan adama döndü. “Doğru. Zavallı Shalla'ya...çirkin bir şey yapıyordunuz, o ise ona verdiğiniz korkunç ilaçlara karşı koyup size...” bana baktı, “yıldırım büyü-sü mü yaptı? Kardeşinin yapabileceği

bir şeye benziyor mu bu? Boş versene.” Bana üç kız kardeşinin hikâyesini anlatan iriyarı adama döndü. “Herkes iyi bir yıldırım büyüsünden hoşlanır.” Her iki elinin başparmaklarıyla serçeparmaklarını şaklatarak iriyarı adamın göğsüne beyaz-sarı bir yıldırımla vurdu.

Yanık et kokusuyla birlikte statik elektriğin çatırtısını duyduk. Adam ölmüştü.

Abydos sessizlik büyüsünü kırarak öfke dolu bir feryat kopardı.

“Sen gerçekten güçlü bir herifsin,” dedi Ra’meth bir an elini alnına götürerek. “Şimdi, sırada ne var?” Sephan’a döndü. “Öyle ya. Sen, benim iyi ve sadık hizmetkârım, yüksek cesaret gösterirken öldün. Çalıştığın eve yanlış yaptığını fark edince halkımıza daha fazla zarar vermesin diye Abydos’u durdurmaya çalıştın. Ne var ki o seni boğazladı.”

Ra’meth iki elinin parmaklarıyla dudaklarına dokundu ve sonra ellerini ileri uzattı. Sephan kıvranmaya başladı, vücudu yavaşça duvardan kaydı, bacakları titreyip seğiriyordu. Ra’meth ellerini yumruk yaptı, Sephan’ın boynu kırılırken bir çatırdama sesi duydum.

“Seni piç,” dedi Abydos bir kez daha sessizlik büyüsüne karşı gelerek. Tekrar Ra’meth’in bağlama büyüsünün görünmez zincirlerine asıldı. Ne olduğunu anlayamadığım bir iç kuvvetle öne bir adım attı.

“Dur,” diye emretti Ra’meth.

Abydos ikinci bir adım daha attı. “Buraya yalnız gelmemeliydin Lord Büyücü.” Etrafındaki hava neredeyse titreşiyordu, sanki rüzgâr onu durmaya zorluyor ama Abydos durmuyordu. “Bir Sha’tep’i öldürmek için yardı-

ma ihtiyaç duyacağı hangi büyücünün aklına gelir ki?" Üçüncü bir adım.

"Daha fazla yaklaşma," dedi Ra'meth iradesini büyüye daha çok yoğunlaştırarak. Çok fazla sayıda kişiyi bağlayarak bir hata yapmıştı, savunma büyüleri için odaklanamazdı.

Abydos adım adım, yavaş yavaş ilerliyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Ra'meth, şimdi daha çok çaba sarf etmeye başlamıştı. "Senin büyü gücün yok ki."

"Büyü gücüm yok," diye tekrarladı Abydos. Dudaklarının kenarlarından kan sızmaya başladı, sonra kulaklarından, en sonunda da ağzından. Bu onu öldürüyordu ama yine de ilerlemeye devam etti, şimdi ellerini Ra'meth'in boğazına doğru uzatmıştı. "Ben sadece bir erkeğim. Sizin o ödleğe büyülerinizden bıkip usanmış bir Sha'Tep erkeği."

"Hayır!" dedi Ra'meth, amcamın elleri boynunu sararken uzaklaşmaya çalıştı.

Birden hepimizin zincirleri açıldı. Ölü adamları ayakta tutmaya devam eden bağlama büyüsü bozuldu ve hepsi yere yığıldı. Şimdi tekrar hareket edip konuşabiliyordum, Abydos'a yardım etmeye koştum.

Amcamın gözleri şimdi kanla doluydu ve beni göremediğini biliyordum ama Ra'meth'in canını alırken gülümseyordu. Yüzü gururla öylesine parlıyordu ki tarihi bir kahramanın canlanmış heykeline benziyordu. Ra'meth'in gözleri kapanırken amcamın yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. Yarım düzine bıçak, kuş sürüsü gibi havada uçup Abydos'un sırtına saplanıp onu havaya kaldırarak

Ra'meth'ten uzağa taşırken de gülümseme hâlâ oradaydı.

Amcamın adını haykırdım ve ona doğru koşmak istedim ama üzerimde yeni bir bağlama büyüğü vardı. Amcam bir an havada asılı kaldı. Gözlerini kırıştırarak kanları uzaklaştırdı. Başını bana çevirdi ve şöyle dedi: "Eğer bir oğlum olsaydı..."

Ona uzanmaya çalıştım ama bacaklarım kımıldamıyordu. Bıçaklar vücudundan kayıp da amcam gözleri tavana takılıp kalmış halde yere düşerken tek yapabildiğim dehşet içinde izlemektir. Bıçaklar tek tek aşağı düşüp amcamın ellerine, ayaklarına ve en sonunda da göğsüne saplandı.

İşte o zaman bir çığlık attım ve sessizlik büyüğü dudaklarımdan bir ses çıkmasını engelledikten sonra bile çığlık atmaya devam ettim.

Hayatımın büyük kısmında amcamın basit, kanaatkâr bir hizmetkâr olduğunu düşünmüştüm, sonra da tehlikeli bir hain olduğunu düşündüm. Yalnızca hayatının son saniyelerinde onu gerçekte olduğu gibi karmaşık ve boyun eğmez bir adam olarak görmüştüm.

Mavi cübbeli bir adam odaya girdi, arkasından beyaz cübbeli bir başkası geliyordu. "Yaralandınız mı Lord Büyücü?" diye sordu.

Ra'meth ayağa kalktı, elleriyle boynunu ovuşturuyordu. "Küçük bir çürük ama ben dersimi aldım." Amcamın yerde yatan cesedine baktı. "Haklıydın Abydos. Buraya yalnız gelmek benim için son derece kibirli bir davranış olurdu."

HAVADA SÜZÜLMEK

Havada süzülüyordum, bedenim yavaşça madenin dolambaçlı tünellerinde sürükleniyordu, tıpkı yavaş yavaş akan bir derenin sularına kapılmış ince bir dal gibi. Kafamı kaldırıp arkama baktım, Ferius, Shalla ve Reichis de benimle birlikte süzülüyorlardı ama uyuyor gibiydiler. O kadar uçuyormuş gibi hissediyordum ki kendimin de uyuyor olabileceğinden şüphe ettim, ta ki mavili büyücünün “Onları nereye götürmemi istersiniz Lord Büyücü?” diye sorduğunu duyana kadar.

Başımı çevirdiğimde Ra'meth'in bizi dışarı götürdüğünü anladım. Yolun aşağısındaki bir ahır işaret etti. “Şurası iyi olur.” Bana bakıp başını salladı. “Ah, güzel. Haydi hikâyemizi bitirelim, olmaz mı?”

“Diğerlerine ne yaptın?”

“Korkarım kız kardeşin bir süreliğine hasta yatacak. Madenlerde çok fazla zaman geçirdi. Argosi ve nekheke gelince, beni sinirlendirmeye başlamışlardı, ben de onları uyuttum.” Hafifçe omzuma vurdu. “Ama şimdi senden

bahsedelim. Cesur ve zeki bir delikanlısın sen, o iğrenç amcanı ve onun işbirlikçilerini buraya kadar takip ettin ve alçak komplolarını ortaya çıkardın.”

Ahıra yaklaşınca beyazlı büyücüye kapıları açmasını işaret etti. “Ama heyhat, seni esir aldılar ve Sha’Tepler fırsatını bulduklarında çok tehlikeli olduklarından...” Durdu ve diğer iki büyücüye baktı. “Önerisi olan?”

“Ateşe ne dersiniz Lord Büyücü?” diye önerdi beyazlı olan.

“Ah, ateş! Mükemmel.”

Mavili büyücü Shalla’nın vücudunu havadan ahıra gönderdi, Shalla alçalarak yere indi, onu Ferius ve Reichis izledi. “Sha’Tepler ateşi neden bu kadar çok severler biliyor musun?” diye sordu Ra’meth ben havada süzülerek yanından geçerken. “Çünkü onları gerçek büyüye en çok yaklaştıran budur. O yüzden hepinizi buraya kapatıp ateşe verdiler.”

Ra’meth’in adamlarından biri ona yakılmamış bir meşale verdi. Lord Büyücü gözlerini kapadı, bir dizi büyü hareketi yaptıktan sonra tek bir kelime söyledi. Meşale anında yandı. İkinci bir hareket yapınca alevler Ra’meth’in iradesiyle kusursuzca kontrol edilip azalarak kıvılcık bir kora dönüştü. “Herhalde susuzluk ateşini öğrenmemiştin, değil mi?” Adamı meşaleyi Ferius’un bir direğe bağlı atının şimdiden korkuyla şahlanıp sıçradığı ahıra fırlattı. “İstersen onu ahırdan dışarı atmayı deneyebilirsin.”

Kapıyı kapattılar, dışarıdan sürgülediklerini duydum. Ayağa kalkıp kapıya vurmaya başladım, bizi dışarı çıkarmaları için bağıryordum. Ra’meth susuzluk ateşini bir kez serbest bırakınca ahırın içindeki her şey küle dönene kadar hiçbir şey onu durduramazdı.

“Bütün bu bağırıtı da ne evlat?” dedi Reichis. Sallanarak bana doğru birkaç adım attı. “Lanet olası Jan’Tep büyü. Bana bir dakika ver de şu deri torbasının boğazını parçalayayım.”

“Fevkalade,” dedi Ra’meth kapının diğer tarafından. “Nekhek daha şimdiden uyku büyüsunü kırmış. Ateşe de aynı derecede dayanıklı mı bakalım?”

“Lord büyücüler ne yaptığını öğrenecek,” diye bağırdım, hâlâ aramızdaki kalın ahşap duvara vuruyordum. “Asla klan prensi olamayacaksın!”

“Gerçekten mi? Ben bir kahramanım, anlamadın mı? Ben seni bu yanmış ahır enkazında bulan kişiylim. Ne yazık ki seni kurtarmak için çok geç, çok çok geç. Öfke içinde hayatımı riske atıp seni öldüren adamla yüzleşmek için madenlere girdim. Suçlunun senin kendi kanından canından biri olduğunu öğrendiğimde içine düştüğüm dehşeti düşün. Haklı bir intikam duygusuyla seni ve kardeşini katleden haini öldürdüm.”

“Babam bu yaptığın için seni öldürecek,” diye bağırdım. “Tabii önce annem öldürmezse!”

Ra’meth kahkaha attı, yumuşak, ahenkli bir kahkahaydı bu, ne öfke ne de korku barındırıyordu. “Kesinlikle haklısın Kellen. Hayatım boyunca baban kadar güçlü olmadım ya da annen kadar.”

Birkaç saniye sessiz kaldı. Meşalenin söndürülemez alevlere gömülmesini bekleyip duruyordum ama o sıkı kontrol altında tutulan kızıl kor halinde kalmıştı. Anlaşılan Ra’meth bana işkence etmeyi daha bitirmemişti.

“Tamamen dürüst olmam gerekirse,” dedi, “Onların büyüsunün karşısına kendi büyümlle çıkmaya cesaret

edebileceğime hiçbir zaman inanmadım. Ama sonra dikkat çekici bir şey oldu. Sha'Tep ilan edilmesine sadece haftalar kalmış zayıf bir çocuk olan sen, oğlum Tennat'ı yendin. Gücünle değil, bunu unutma, Tennat'ın gücünü ona karşı kullanarak. O zaman zafere giden yolumu gördüm. Ben de babanı tam olarak senin oğlumu yendiğin gibi yenecektim."

"Yalnız babam bir budala değil," diye bağırdım, bir yandan da kapıyı zorlamakta kullanabileceğim bir şey bulmak için ahıra bakınıyordum.

"Değil, öyle mi? Son birkaç gününü senin büyü gücünü bağlamak için kendisinininkini tüketerek geçirdi. Şimdi bir çocuk kadar zayıf. Orada oturmuş yerinden kalkmaya çalıştığını, olacakları sezerek gücünü toplamayı denediğini neredeyse görür gibiyim. Ke'heops kendi gücünü kendisine karşı kullandı ve şimdi onu öldüreceğim. Önce yapmam gereken küçük bir işim var, bir kahramanlık gösterisi daha, halkıma muhteşem bir hediye. Sonra konseyin önüne çıkıp ailenin bütün alçaklığını önlerine sereceğim. Annenle babana öyle bir iftira atacağım ki Ke'heops sözlerimde boğulacak. Bana yalancı diyecek. Onu düelloya davet ettiğimde de kabul etmekten başka çaresi kalmayacak. Bu zayıf haliyle onu bu kez öldüreceğim."

"Neden?" diye bağırdım ahırın ağır kapısından. Bu çok saçmaydı. Hiçbir yarış, hiçbir kavga Ra'meth'in içindeki katıksız zehri haklı gösteremezdi. "Nasıl böyle olabiliyorsun?"

Gittiğini ve sorumun cevapsız kalacağını sandım ama az sonra tekrar konuştuğunu duydum, ağzını kapıya iyice yaklaştırmıştı, neredeyse fısıldıyordu. "Hayatım boyunca

babanın Jan'Tep toplumunun kusursuz örneğiymiş gibi hava atmasını izledim. Beni daima küçük gördü. Her zaman ondan daha az önemli olduğuma inandı.” Bir anlığına sustu, sonra şöyle dedi, “Ne hissettiğimi hayal edemezsin.”

Meşaleden tekrar alevler yükseldi.

AHIR

İlk alevler meşaleden yükselerek ahırın güney duvarına tırmanmaya başladı. Reichis koşarak yanıma gelip omzuma çıktı, bütün vücudu öfkeden ve korkudan zangır zangır titriyordu. “Söndür şunu! Çabuk! Bütün ahır alevler sarıyor!”

Bunu söylemesine gerek yoktu. Zaten meşaleyi söndürmeye çalışıyordum. Yalağın yanındaki yarı dolu kovayı kapıp içindeki suyu meşalenin üstüne boşalttım. Alevler cevap verircesine tısladı ama sönmeye yanaşmadı.

Sincap kedisi yere indi, deli gibi koşturarak bacaklarına dolanmaya başladı. “Sönmeyecek! Neden sönmüyor?”

“Bu *susuzluk ateşi*,” diye bağırdım kovayı tekrar doldurup meşalenin üstüne boşaltırken. “Doğal yollarla sönmez.” Alevler şimdiden duvarlara doğru yayılmıştı. Dakikalar içinde bütün ahır alevler içinde kalacaktı.

“Üzerine bas Kellen! Burada diri diri yanıp gideceğiz!”

“Bu bir işe yaramaz,” dedim. “Sadece giysilerimin tutuşmasına yol açar.”

“Öyleyse büyüü kov! *Bir şey yap!*”

İrademin alevlere hâkim olduğunu canlandırdım kafamda ve ihtiyar Osia’phest’in bize öğrettiği kelimeleri söyledim. Hiçbir şey olmayınca iyice yoğunlaşıp gayretimi iki katına çıkardım. Kolumdaki ters bantlanmış kor mühürleri derimin altında damarlarıma baskı yaparak cevap verir gibi sıkılaştı sanki. *Canlan lanet olası. Birkaç aptal dövme yüzünden ölmeyi reddediyorum.*

En çok ihtiyaç duyduğunuzda en derinlerinizde öyle bir umut bulursunuz ki -ölüm kalım meselesi söz konusu olup da her şeyin birden önem kazandığı o anlarda- sizi hayatınız boyunca zapt edip gerçek gücünüzü bulmanıza engel olan şey her neyse onun üstesinden gelirsiniz. Eski hikâyelerde de hep böyle olurdu: köyüne işkence eden şeytanlarla karşı karşıya kalan genç Jan’Tep büyücü sonunda uzun zamandır başaramadığı kovma büyüsünü yaptı.

“Bir şey mi yapıyorsun?” diye sordu Reichis. “Çünkü kendini sıkıyormuş gibi görünüyorsun.”

Demek o hikâyelerin hepsi yalandı. *Ya da sen hikâyedeki genç Jan’Tep büyücüsü değilsin. Belki de sen yok edilen o şeytansın.*

Alevler yavaş ama etkili şekilde yayılıyor, ahırın ahşap duvarlarını sarıyordu. Gözlerim dumandan sulanmaya başlamıştı bile. Kontrol edemediğim bir panik duygusu beni ele geçirdi, koşarak gidip kendimi tekrar tekrar kapıya çarpmaya başladım. Çabalarımın karşılığındaysa omzumdan vücuduma yayılan bir zonklamadan başka şey elde edemedim.

“Daha kuvvetli vur,” diye hırıldadı sincap kedisi.

“Yapamam,” dedim harcadığım gücün acısıyla nefes

nefese kalarak. “Kapıyı kıracak kadar güçlü değilim.”

“Öyleyse sen de...”

“Kapa çeneni,” dedim konsantre olmaya çalışarak. Bütün dikkatimi kapıya vererek zayıf bir yerini aradım ama bulamadım. Bulabildiğim tek zayıflık içimdeydi. Reichis de bunu görebiliyordu.

“Lanet olsun,” dedi çılgına dönmüş gibi. “Madem iş ortağı olarak aptal bir insanı seçecektim neden Ra’meth’i seçmedim sanki? En azından bir ateş büyüsünü kovacak kadar büyü yapabilirdi!”

Hayal kırıklığı ve dehşetin gittikçe artan geriliminden boğazım sıkıştıyordu. “Pekâlâ, eğer bu tutuşmuş ahırda yanımda aptal bir nekhekten başka kimse olmadan öleceksem hakkımda söylemek için güzel bir şey bulmanı tercih ederdim.”

“Pekâlâ, bir düşünelim,” diye hırladı Reichis. “Zayıfsın, korkağın tekisin ve cinsinin hiç büyü yeteneği olmayan tek üyesi gibi görünüyorsun. Ama diğer yandan...”

Hırıldamayı kesti. Neye baktığını görmek için etrafımıza bir göz attım ama tek görebildiğim yanan duvarlardı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Hakkında tek bir iyi şey bulamıyorum Kellen. En işe yaramaz türün gördüğüm en işe yaramaz üyesisin ve şimdi bu yüzden öleceğiz.”

Alevler ahşap kirişlerden ahırın ikinci katına depolanmış samanlara doğru yükselerek çatırdıyordu. Odayı duman kaplıyordu. Yakında nefes almak zorlaşacaktı. “Deniyorum,” dedim, önce Shalla’yı sonra Ferius’u yalağa doğru sürükledim. İkisinin üzerine de kalan sudan serpdim, bunun ne işe yarayacağını bilmiyordum ama daha

iyi bir fikrim yoktu. Tekrar ahıra göz gezdirip işe yarayabilecek bir şey aradım, ne olursa. Yeteri kadar at olsaydı panikle koşturup çarparak duvarları yıkabilirdi. Ama sadece Ferius'un atı vardı ve her ne kadar gitgide tedirginleşse de tek başına yeterli olmayacağını biliyordum. *Adın ne bilmiyorum ama üzgünüm. Nedenini bilmeksizin ölmek zorunda oluşun hiç adil değil.*

Sıcaklık bunaltıcıydı ve içimde ne kadar nem kaldıysa gözeneklerimden fışkırıyordu. Fazla zamanımız yoktu. Atın tersine Reichis ne olduğunu anlıyordu ama ateşe duyduğu içgüdüsel korku onu çığına çeviriyordu. Duvarlardan birine tırmanmaya çalıştı ama şimdi çok fazla ateş ve duman vardı. Ancak yarıya kadar tırmanabildi ve sonra öksürüp titreyerek yere düştü. Tuhaf şekilde küçük canavarın duygularını anlayabiliyordum. Ne kadar dehşete kapılmış olursam olayım normalde hayatında ateş yer almayan kürkle kaplı bir hayvan için çok daha kötü olmalıydı. Onu yerden kaldırmak için eğildim. Beni ısırdı.

“Benden uzak dur insan,” diye hırladı. Ayağa kalkıp silkelendi. Düşmenin şokuyla kendine gelmiş gibiydi. Gözleri daha berraktı ve korkusuyla baş edebiliyor gibi görünüyordu. Keşke aynısını kendim için de söyleyebilseydim.

“Yardım etmeye çalışıyordum,” dedim.

Bana bakıp güler gibi bir ses çıkardı. “Eğer ağlayacaksan git meşalenin başında ağla. Belki bu şekilde onu söndürebilirsin.”

“Lanet olsun, ağlamıyorum. Sıcaktan terliyorum.”

“Ne demezsin.”

Ahırın ortasına, dumanın yoğun olmadığı yere doğru yürüdüm ve Ferius'un yerde duran heybelerinden birine uzandım. Ağzımı burnumu sarabileceğim bir kumaş parçası arıyordum. Kartını boyarken bana gösterdiği kırmızı tozla dolu küçük kese çıktı karşıma. Biraz daha karıştırınca siyah toz kesesini buldum. Birbirleriyle temas ettiklerinde patladıklarını söylediği aklıma gelince *lanet olsun* dedim kendi kendime. *Yanarak ölmekten korkmamıza gerek yok. Çünkü hepimizi havaya uçuracağım.* Tozları birbirinden uzak tutmak için ahırın farklı taraflarına fırlatmayı düşündüm ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Pekâlâ, daha iyi değildi ama aklıma gelen en iyi fikirdi. Ahırın kapısına koştum.

“Neler oluyor?” diye sordu Reichis peşimden gelerek.

“Şu tozlar. Birbirleriyle temas ettiklerinde bir patlama meydana getiriyorlar.”

“Patlama da nedir?”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Ama bir sincap kedisi patlayan bir şeyi nereden görecekti? Sadece sol elimi kullanmaya dikkat ederek avcuma biraz siyah toz alıp kapının yanına döktüm. Hemen alev almasından biraz korksam da öyle olmadı. Tozu oluşturan madde her ne ise doğru kimyasalla karşılaşmadığı sürece etkisiz kalıyordu. Sağ elimle de biraz kırmızı toz aldım. “Geride dur,” dedim Reichis’e. Kendim de birkaç adım geri gidip kırmızı tozu siyah tozun üzerine fırlattım. Küçük bir alev topu çıkararak patladılar, bir an için kapının çökebileceği umuduna kapıldım. Ama çökmedi.

“Bir daha yap,” dedi Reichis. “Bu defa daha fazla toz kullan.”

“İki kesenin de yarısını kullandım.”

“Öyleyse...”

“Böyle işimize yaramaz,” diye bağırdım hayal kırıklığıyla. “Bir şekilde kontrol altına alınması gerekiyor. Gücü yönlendirecek bir şey olması lazım. Kahretsin, düşünemiyorum!”

At ipini koparmış, ahırda daireler çizerek koşup duruyor, boş yere bir kaçış yolu arıyordu. Gürültü ve karmaşa yüzünden yoğunlaşmam imkânsızdı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi kulaklarıma bastırarak odaklanmaya çalıştım. Yerdeki keselerde duran tozları düşünmeye başladım tekrar. İlk denemem alevlerin daha da büyümesine sebep olmaktan başka bir işe yaramadı. İkinci denemem de bir o kadar başarısızdı. Çözüm tozda. Bir yolunu bulmalıyım. Patlama dağılmasın diye kontrol altına almanın çaresini bulmalıyım. Ne *diye şu lanet olası kor bantını canlandıramadın ki?* Ama... Bana gereken aslında kor büyüsü değildi. Kor büyüsü enerji yaratmak içindi, enerjiyi yönlendirmek için değil.

Kulaklarımdan çektiğim ellerime baktım, gözlerim parmak uçlarıma yapışıp kalmış toz zerreciklerine takıldı. Osia’phest Usta vahadayken bana *carath* büyüsünün rüzgâr oluşturmadığını söylemişti, büyünün amaçladığı gücü yönlendirmeye yarıyordu. Eğer buradaki tek enerji hafif bir rüzgâr olsa bu rüzgârı büyüye yönlendirirdi. Daha güçlü bir enerji olsa...

“Reichis, aklıma...”

“Kellen, dikkat et!” diye bağırdı Reichis.

Tam zamanında arkamı döndüm, öfkeli bir toynak ve kas yığının şahlanarak üzerime geliyordu. Yanan duvarlara

temas etmiş gövdesinin iki tarafından dumanlar tüterken ağzından köpükler fışkırıyor, deliye dönen hayvan önüne çıkan her şeyi ezip geçiyordu. Son anda önünden çekilip toynaklarının toprak zemine şiddetle inişini izledim. İçinde kırmızı toz olan kese devrildi ve içindekiler siyah tozlarla doğru yayılmaya başladı. Keseyi almak için uzanmaya çalıştım ama at bir kez daha şahlanıp toynaklarını tekrar yere vurunca bu kez içinde siyah toz olan kese tehlikeli şekilde devrildi. Siyah toz da yere yayıldıysa...

“Ateşten korkuyor,” dedi Reichis ben bu gerçeğin farkında değilmişim gibi.

Elimi uzatıp atı sakinleştirmeye çalıştım ama beni ısırmağa kalktı. “Lanet olsun, hepimizi öldürteceksin seni aptal hayvan! Reichis, toz!”

“Şimdi hallediyorum,” dedi Reichis. Dönüp bakınca ahırın diğer ucundan zıplaya zıplaya geldiğini gördüm. Önce siyah toz kesesini kapacağını düşündüm. Ama o çabuk hareketlerle bir varilin üstüne, oradan da tımar malzemelerinin durduğu bir rafa atladı. Bacaklarını iyice açarak atın boynuna doğru süzüldü. Hayvan şaha kalkıp onu sırtından atmaya çalıştı ama küçük sincap kedisi atın yelesine sıkı tutunmuştu ve kafasına doğru tırmanıyordu. Ben dehşet içinde izlerken Reichis bir pençesiyle yeleden sarkarken diğer pençesiyle atın kulağını yakaladı. Dişlerini atın kulağına geçireceğini sandım ama onun yerine öfkeyle bir şeyler hırıldamaya başladı. At bir kez daha şahlanıp silkelendi sonra toynaklarını yere indirip hareket etmeyi kesti.

“Tüyleri yanmaya başlıyor Kellen,” dedi Reichis hâlâ atın kafasında otururken.

Bölmelerin birinden katlanmış bir battaniye alıp atın gövdesine bastırdım. At şaşırtıcı bir sakinlikle bu davranışına izin verdi. “Sen ne yaptın?” diye sordum atın gözlerinin içine bakarak. Gözlerinde hâlâ korku vardı.

“Atlar ateşten çok korkar,” dedi sincap kedisi. “Ateş görünce deliye dönerler.”

“Bunu biliyorum. İyi de sen nasıl...”

“Yine de onları ateşten daha çok korkutan bir iki şey var tabii,” dedi Reichis eğilip atın gözlerine bakarak. “Diri diri yanmadan önce ona bu korktuklarından hangisini yapabileceğimizi bilsin istedim.”

Atalar, beni yeni iş ortağımdan koruyun. “Pekâlâ, geri de kal,” dedim.

“Ne yapıyorsun?”

Yanıp kül olmadan önce ellerimi havaya uçuracak bir şey muhtemelen. Çömeli sağ elimle yerdeki kırmızı tozun birazını dikkatle topladım. Sol elimle de hemen hemen aynı miktarda siyah toz aldım.

Her iki elimin de başparmağıyla işaretparmağı arasında sadece bir tutam toz kalıncaya kadar tozların avuçlarımdan yavaş yavaş akıp gitmesine izin verdim. Muhtemelen parmaklarımı yakmaktan başka bir işe yaramayacaktı bu ama kendimi öldürmeden yapmayı başarabilirsem büyüü daha fazla tozla tekrarlayabilirdim belki. *Umarım neden söz ettiğini biliyordun Osiaphest.* Tekrar öksürdüm ve bunun belki de tek şansım olduğunu düşündüm. Kapının duvarla birleştiği yeri hedef almam gerekiyordu. Belki doğru yönlendirebilirsem kapının yamulmasına yetecek gücü oluşturabilirdim. Elbette Ra'meth'in büyücüleri bizi bekliyor olacaktı. *Canları cehenneme. Bırak bu sorunu sincap kedisi halletsin.*

Bu benim tek şansımdı. Tamamen çuvallamadığım tek büyüü, nefes büyüsünü kullanacaktım – canlandırma'yı başardığım ve babamın ters bantlama yapmadığı tek büyüü.

“Kellen, orada öylece durup altına işeyeceksen...”

Ciğerlerimde ne kadar hava kalmışsa dışarı verip atalarım kısıca dua ettim, eğer dünyaya tekrar gelmek zorunda kalırsam bir sincap kedisi olarak gelmeyecek ve gözümün önünde tozları havaya saçmayacaktım. Ellerim büyü için gerekli şekli almıştı: her iki elimin de son iki parmağı dizginleme işareti yaparak avcumun içine bastırıyor, işaret ve ortaparmaklarım uçuş hareketi yaparak dümdüz uzanıyor ve başparmaklarım da yukarıyı gösteriyordu ki bu da şey demekti, pekâlâ, yukarıdaki bana yardım et lütfen.

Tozlar birbirine karışıp önümde patladı – bir anda kırmızı-siyah bir öfke uzanıp yüzümü yakalamak ister gibi üzerime doğru geldi. Sonra bir şey -sanırım büyü- ateşi etkisi altına alıp benden uzağa fırlattı. *Lütfen kapının kenarına isabet etsin* diye dua ediyordum.

Sıcaklık ve duman yüzüme çarpınca geriye doğru sendeledim, dengemi kaybedip hafif bir gevşeme duygusuyla -süzülür gibi- yere düştüm. *Sakin bayılayım deme* dedim kendi kendime. *Ne yaparsan yap sakın...*

Sol yanağıma serin ve tüylü bir şey değiyordu. Ardından kaybolup bir saniye sonra tekrar geri geldi. Gözlerimi açana kadar kısa bir süre bu böyle devam etti. Boncuk gibi iki kırmızı göz bıyıklı bir burnun gerisinden bana bakıyordu. Sincap kedisi göğsüme oturmuş pençesiyle hafifçe yüzüme vuruyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordum.

“Seni tokatlıyorum. Biri bayıldığında insanların böyle yaptığını görmüştüm. İşe yaradı mı?” Pençesini geri çekti. “Tırnaklarımı mı kullansaydım?”

“Kes şunu,” dedim onu göğsümden iterek.

Ayağa kalkmak için fazla hızlı davranmış olmalıyım ki her şey yine kararmaya başladı. Yattığım yerde derin bir nefes alıp bu kez daha dikkatlice kalkmayı denedim. Duman biraz dağılmış gibiydi. “Kapıyı vurdum mu?” Ama vurmuş olsaydım Ra’meth’in adamları çoktan gelip karnımı deşmiş olmaz mıydı?

“Yanından bile geçmedin,” dedi Reichis.

“Lanet olsun,” dedim ayaklarımı altıma toplayıp patlamanın etkilerini üzerimden atmak için elimden geleni yaparken. “Tekrar deneyebilirim...tekrar...”

“Hiç zahmet etme,” dedi Reichis.

Ahırın diğer tarafını gösteren pençesini takip ettim. Yangın hâlâ devam ediyordu ve ahşap kirişlerin çatırdamaya başladığını duyabiliyordum. Duman ne yaptığımı görmeme yetecek kadar dağılmıştı. Kapıyı iki metre kadar ıskalamıştım. Ama sorun değildi. Duvarın olduğu yerde şimdi kocaman bir delik vardı. Yanmış ahşap latalar havaya uçmuş, payandalar yıkılmıştı. Duvarın kalıntılarına doğru sendeleyerek bir adım attım. Ra’meth’in büyücülerinin nöbet tuttuğu yerde kısmen enkazın altında kalmış iki gövde yatıyordu. Yaşayıp yaşamadıklarını kontrol etme zahmetine girmedim. Çünkü yaşamak için gövdeye ihtiyaç duyuluyordu sanırım.

Arkamdan bir şeyin ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum, biraz sonra da Reichis’in pençesini bacağıma-

da hissettim. “Kellen?”

“Evet?”

“Senin hakkında hoşuma giden bir şey buldum sanırım.”

Enkaza, yanan tahta parçalarına ve kızgın metale bakakalmıştım. Daha önce hiç böyle bir tahribat görmemiştim. Susuzluk ateşi meşalesi patladığında bile. Artık üç duvarı kalmış ahırın içine hafif bir esinti doluyordu, alevleri besliyor ama bana tekrar solumaktan umudu kestiğim temiz havayı getiriyordu.

Çömelip siyah ve kırmızı toz keselerini yerden dikkatle aldım, ayrı ayrı ceplerime koyup Shalla ve Ferius’u ahırdan çıkarmaya gittim. “Evet,” dedim. “Galiba ben de kendim hakkında hoşuma giden bir şey buldum.”

AV PARTİSİ

Gücümü yeniden kazanmam biraz zaman aldı. O zamana kadar Ferius zaten kendine gelmişti. Shalla ise hâlâ baygındı. Madenin etkileri yok olmadan baygınlığının bir süre daha devam edeceğini düşünüyordum.

“Seni rahatsız eden bir şey mi var evlat?” diye sordu Ferius.

Arkama dönüp atının dizginlerini zar zor tutabilen Ferius’a baktım, hayvan engebeli orman arazisinde ilerlerken bir sağa bir sola kaykılıp duruyordu. Öyle hırpalanmıştı ki onu bayılmaktan alıkoyan tek şey Reichis’in belirli aralıklarla omzuna tırmanıp pençesiyle yüzüne vurmasıydı. Sincap kedisi bunu yaparken çok eğleniyor gibiydi.

“Pek değil,” diye cevapladıktan sonra Ra’meth’in adamlarının birinden aldığım atın bizi eğimli yoldan saptırmadığından emin olmak için geri döndüm. Aşağıda şehrin kuzey kıyısına geri dönmek için kılavuz aldığım dik yamaçlı bir vadi uzanıyordu. Shalla eyerimde baygın

yatıyordu, solukları hâlâ öyle yavaş ve belirsizdi ki durmadan nabzını kontrol etmekten kendimi alamıyordum.

Ferius kıkırdadı. “Sen korkunç bir yalancısın evlat.”

“Öyleyse pratik yapmaya başlasam iyi olur sanırım.” Amcam halkımıza karşı komplo kurmuştu. Annemle babam yıllarca gizli gizli büyü gücümü zayıflatmışlardı çünkü çocukluğumdan beri karagölgeye yakalanacağımı biliyorlardı. Ve klanımın Mahdek halkıyla hiçbir zaman savaşımadığı ortaya çıkmıştı. Onları uykularında öldürmüş ve şehirlerini çalmıştık – büyülerini de. “Kimse olduğunu iddia ettiği kişi değil,” dedim.

Ferius yeleşinin içinden bir tütün çubuğu çıkardı. “Uzun yollarda gezinirken önce bunu öğrenirsin evlat. Herkes kendi hikâyesinin kahramanı olduğunu düşünür.”

“Orada biri var,” diye hırıldadı birden Reichis. Boncuk gibi kırmızı gözleri Ferius’un omzundan parıldıyordu.

Her tarafa göz gezdirdim ama sadece ağaçları, kayaları ve sık çalılıkları görebiliyordum. “Neredeler?”

Sincap kedisinin bıyıkları sıkıntıyla titredi. “Bilmiyorum – saklanmış olmalılar. Ama sana söylüyorum: burası fena halde Jan’Tep kokuyor.”

“Küçük yaramaz ne diyor?” diye sordu Ferius bir elini yeleşinin içine sokarken. “Belki de...”

Her ne söyleyecektiye binlerce tırnağın kara tahtaya sürtünmesi gibi bir sesle yarıda kaldı. Refleks olarak ellerim okula başladığımdan beri her gün pratiğini yaptığım kalkan büyüğü için şekil aldı. “*Senhathet!*” diye bağırdım. Hiçbir şey olmadı tabii. Büyünün bu şeklini yapmama imkân verecek olan kolumdaki dövmele demir bantını canlandıramamıştım. Ayrıca hedef ben değildim.

Ferius atının üstünden uçmadan hemen önce Reichis Ferius'un omzundan yere atladı. Bir silaha dair hiçbir iz yoktu ama havada su gibi hareket eden değişken, morumsu bir ışık Ferius'un etrafında toplanıp onu havaya kaldırdı, sonra uzun siyah dokunaçlar halinde yayılarak Ferius'a tekrar tekrar vurmaya başladı. *Bir ışık şekillendirici* diye düşündüm kaynağını bulmak için etrafıma bakınarak ama büyüü kimin yaptığını hâlâ göremiyordum.

Shalla'yı atın sırtında ileri itip Ferius'a yardım etmek için yere atladım. Atı çılgınca şaha kalkmış, umutsuz bir şekilde sahibesini saran tuhaf ışığı tepmeye çalışıyordu. Parlak şekil bunun farkına varmış gibiydi, birden dokunaçlarından üçü bir araya gelip hayvanın karnına yöneldi, atın karnını deşip içini dışına çıkardıktan sonra tekrar ayrıldılar. Atın çığlıkları, gölgelerin içinden gelen neşe dolu yüreklendirme haykırışlarına karşı korkunç bir tezat oluştuyordu.

Ellerimi ceplerime sokup keseleri kavradım. *Işık şekilleri havaya uçurulabilir.* Ama Ferius'u yakmadan şekli nasıl vuracaktım?

"Yeter," diye bağırdı biri. Ses boğuktu...çarpıtılmıştı. *Biri sis büyüü yapıyor... Bu yüzden onları göremiyorum ve kimin konuştuğunu anlayamıyorum.*

Az sonra mor ışık formu yok oldu ve Ferius şiddetle yere düştü. Yanına koştum, hâlâ nefes alıyordu. Ama yüzü ve kolları bir düzine adam tarafından gece boyunca tekmelenip dayak yemiş gibi duruyordu. Sağ gözü şimdiden şişip kapanmıştı ama sol gözü hafif açıktı. "Hey evlat? Nasıl oluyor da insanları kızdırıp duran senken dayak yiyen ben oluyorum?"

“Daroman casusundan uzak dur Kellen,” diye bağırdı biri.

Bu sefer sesi tanıdım ve dönüp sis büyüsunün dağıldığını gördüm. “Panashi?”

Eski dostum başını iki yana salladı. “Artık değil. Bu sabah büyücülük sınavını geçtim. Artık adım Pan’erath.”

“Sen bir ışık şekillendiricisin,” dedim, duyduğum korkuyu sesime yansıtmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

Hem önemsemez hem de gururlu bir tavırla gülümse-di bana. “Sınavlar başladığından beri pratik yapıyorum. Bize ilk ihanet ettiğinden, kendi halkına karşı bir Daroman casusuna yardım ettiğinden beri.”

“O casus değil Pan! O sadece...”

Karanlığın içinden Tennat belirdi, hemen arkasından erkek kardeşleri geliyordu. “*Devam et Kellen.* Onun hain amcan ve Sha’Tep müttefikleri klanımızı yok etmek için bir plan yapmadan hemen önce çıkagelen masum bir Argosi olduğunu anlat bize.”

Ra’dır havaya bir ateş salıp ormanı aydınlattı. “Nek-hek nerede?”

“Kaçtı tabii,” dedi Ra’fan, elleri Reichis’i gördüğü anda bağlama büyüsu yapmak için gerekli şekli almıştı bile.

Ra’fan zincir, Ra’dır de savaş büyücüsüydü, yani sis büyüsunü yapan ikisi de değildi. “Öyleyse bu av partisinin göz bağlayıcısı sen misin Tennat?” diye sordum.

“Adım artık Ra’ennat,” diye yanıtladı beni.

Harika. Benden başka herkesin bir büyücü ismi var.

Ferius’un uzanıp kolumu tuttuğunu hissettim. Hiç gücü kalmamıştı. “Evlat, ben harekete geçer geçmez kardeşini kapıp koşmaya başla. Ben onları oyalayacağım...”

“Sen zaten yarı ölüsün, savunmasız haldesin,” diye fıslıdadım ona. “Ne tür bir “hareket” yapmayı planlıyorsun acaba?”

Tuhaf şekilde alınmıştı. “Hâlâ yapabileceğim hareketler var.”

“Haydi Kellen,” diye seslendi Panashi, *hayır artık Pan’erath olmuştu sahi*. “Daroman’ın yanından uzaklaş da işleri daha da kötü hale getirme. Komplo hakkında her şeyi biliyoruz. Ferius ve amcanın klanımızın büyü gücünü yok etmek için nekhekleri kullanmayı planladıklarından haberimiz var.”

“Düşününce mantıklı geliyor,” dedi Tennat. Ona Ra’ennat demeye hiç niyetim yoktu. “Klanımız büyü gücünü kaybederse sen de artık arızalı sayılmayacaksın, değil mi?”

Ayağa kalktım. “Sen bir yalancısın Tennat. Ailen neler olup bittiğini biliyor ve sen...” Bir inleme sesiyle sözüm yarıda kaldı, dönüp baktığımda hâlâ atın sırtında olan Shalla’nın titreyip sarsıldığını gördüm. Yanına gidecek oldum. “Onu eve götürmem gerekiyor ve...”

Bir güç patlamasıyla olduğum yere yığıldım. “Ondan uzak dur!” diye bağırdı Pan’erath. Başımı kaldırıp baktığımda yüzündeki haklı öfkeyi gördüm. *Onu koruduğunu sanıyor. Benden.*

Sonunda Pan’ın kafasında nelerin dolandığını anladım. Dostuna cephe almıyordu o. Çocukluk hikâyelerimizdeki klasik kötü adamlara karşı geliyordu: klanı parçalamaya gelen yabancı casus, Jan’Tep büyücülerini ısırp büyülerini yok edecek olan iğrenç dişleriyle nekhek canavarı. *Ve en kötüsü: duyduğu acı ve kıskançlık yüzünden kendi kız*

kardeşini klanın düşmanlarına teslim eden hain Sha'Tep. Pan'erath kahramandı – savunmasız prensesi kurtarmak için bir kurul toplayan genç büyücü. Hepsi mükemmel bir simetri içindeydi. “Sen bir budalasın,” dedim ona.

Ra'fan bir kelime söyleyince kollarım iki yanıma yapışıp kendi kaburgalarımı sıkıştırmaya başladı.

“Yapma,” dedi Pan'erath. “Büyüyü nekheke sakla.”

Ra'fan'ın daha saatler önce ustalaşmış birinden emir almayı sevdiğini sanmıyorum ama kendisine söyleneni yaptı ve ezici sıkışmanın yok olduğunu hissettim. “Canavar muhtemelen inine kaçmıştır bile,” dedi ilgisiz bir tavırla. “Yapmamız gereken sadece...”

“Bunu benim yöntemimle yapacağız,” dedi Pan'erath bana doğru bir adım atarak. “Teslim ol Kellen. Senin için konseyle konuşacağıma söz veriyorum. İncindiğini görmek istemem.” Ellerin etrafında bu defa kırmızı ışık huzmeleri dönmeye başlarken parmakları iki yanda minik semboller çizerek hazırlanıyordu. “Düello da yapabiliriz, seni öldürmemek için elimden geleni yaparım.”

Işık şekillendirme büyüsiyle fazla gururlanıyor, diye düşündüm. Büyüyü sergilemek için duyduğu isteğe dayanamayacak. Ama Pan tozları kullandığımı görmemişti ve onlarla neler yapabileceğimi bilmiyordu. Ateş onun ışık şekillerini yakabilirdi. Yeterince hızlı davranırsam tek seferde kavgaya bir son verebilirdim. O zaman halkımızın en eski yasalarına göre gitmemize izin vermeleri gerekirdi.

Tabii Tennat, Ra'fan ve Ra'dir'in bakışmalarını görünce düello koşullarına uymaya hiç de niyetli olmadıklarını anladım. *Demek ki tek büyüyle buradan canlı çıkmamın yolu yok.*

“Bu gerçekten çok cazip bir teklif Pan,” dedim. Çok yavaş yürüyerek Ferius’un yanına gidip çömeldim. Serin gece havasından etkilenmesin diye yeğinin önünü kapadım. “Ama arkadaşlarıma saldırmamalıydın.”

“Evlat, bu korkunç bir plan,” diye fısıldadı.

“Bana evlat demeyi bırak,” dedim Ferius’tan aldığım çelik kartları avcumda gizleyerek.

Tekrar ayağa kalkıp diğer dördüyle yüzleşmek için döndüm. “Artık düello yok Pan. Artık kurallar yok. Oyunlar yok. Sana bir şans veriyorum çünkü...” Çünkü bir zamanlar biz dosttuk. Çünkü sen Tennat gibi insanlarla yalnız kalmayayım diye sınavlarına katılmak için bütün bir yıl bekledin. Onun bir zamanlar benim dostluğuma bu kadar önem verdiğine inanmak zordu. Şimdi hepsi sona ermişti. “Bu üç moronu buradan gönder de bütün klanımız gerçekten tehlikeye düşmeden önce Tennat’ın babasının yaptığı pisliği temizlememe yardım et.”

Pan’ın ışık şekillendirme büyüsünün ilk işareti kayarak ellerinin etrafına yayıldı. “Zayıf bir Sha’Tep’ten emir almaktansa halkımın dünya yüzünden silinip gitmesini tercih ederim.”

Bir an söyleyecek bir şey bulmak için düşündüm, aramızdaki duvarı yıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Pan’erath bir Jan’Tep büyücüsüydü. Bense bir Sha’Tep hainiydim. Hepsi buydu. Ağaçların tepelerine doğru baktım, Reichis hâlâ görünürde yoktu ama orada bir yerlerde olduğunu ummaktan başka şansım kalmamıştı. *Bu yüzden beni neyle suçlayacaktı acaba.* “Bu durumda baylar, teklifimi geri alıyorum. Hepinizin kışına tekmeysi vurup halkımızı kendim kurtaracağım.”

* * *

Tek bir iyi büyüye sahipseniz onu kullanmak için duyduğunuz isteğe karşı koymak zordur. Sonuç olarak toz büyü sü sahip olduğum en güçlü silahtı ve ne Pan ne de diğerleri onu daha önce görmüştü. Umarım onları gafil avlayıp daha baştan bir iki tanesini saf dışı bırakabilirdim. Dahası benim de kendi büyüm olduğunu ve onlar kadar iyi olduğumu göstermeyi çok istiyordum. *Ya sonra?* Hepsi ni birden yeterince hızlı vurmam mümkün değildi. Ra'dır aldığı savaş büyücülüğü eğitimi gereği her türlü sürprize hazırlıklıydı ve ben büyüü yaptığım anda Ra'fan beni bağlamak için zincir büyülerinden birini yapacaktı. *Güzel* diye düşündüm. Öyleyse kart hileleri.

“Bunu yapma,” dedi Pan, yüzünde ilk defa gerçekten endişeli bir bakış vardı.

Bence bir düşmanı tehdit etmek başka şey, çocukluk arkadaşınızı öldürmekten beş saniye uzakta olduğunuzu fark etmek başka bir şey. “Endişelenme,” dedim. “Nazik olmaya çalışacağım.”

Anladığım kadarıyla tek şansım bir Jan'Tep gibi düşünmeyi bırakıp bir Argosi gibi düşünmeye başlamaktı, tıpkı Ferius'un onları kandırırken yaptığı gibi. Pan ve diğerlerinin anladığı şey büyüydü – kim hangi büyülerini yapabiliyordu ve onları ne zaman kullanmak gerekiyordu. Etrafımızdaki engebeli arazinin ve değişken karanlığın farkında değillerdi. Dördü de birbirlerine ne kadar yakın durduklarını ya da benim yalnız olmayabileceğimi düşünmüyordu. Bütün gördükleri iynin kötüye karşı olduğu ve iyilerin her zaman kazandığı modası geçmiş bir Jan'Tep masalıydı. Benim gördüğümse yarım düzine

farklı desteyle oynanan bir kart oyunuydu. *Atalarım beni koruyun. Gerçekten bir Argosi'ye dönüşüyorum.*

“Haydi,” diye üsteledi Tennat. “Hamleni yap korkak.”

Neredeyse gülecektim. Şimdi bile, olan biten her şeyden sonra, birbirimizi sakatlamaya hatta öldürmeye hazırken Tennat hâlâ hayatımız boyunca bana karşı takındığı o alaycı tavırla davranıyordu. Onu önemsemeyip asıl sorunlarımdan ilkinin çözmeye odaklandım: Ra'dir. Eğer beni bir savaş büyüsünün alevleriyle ya da yıldırımıyla vurursa dövüş daha başlamadan ölmüş olurum. Aynı şekilde Ra'fan zincir büyülerinden birini yaparsa çaresiz kalacaktım. İlk önce bu ikisini hazırlıksız yakalamanın bir yolunu bulmalıydım. Tennat'a bakıp gülümsedim. “Hey, kendi büyüyle neredeyse iç organlarını ezdiğim zamanı hatırlıyor musun? Kendi kendini kör etmeni sağla- yacağıma kaç paraya bahsi girersin?”

Bir adım öne çıktı. “Seni meraklı gözlerden uzakta küçük bir odaya sokmak için bekleyemeyeceğim, cılız.” Kollarını alabildiğine iki yana açtı – körleştirme büyülerinin en güçlüsü için gereken açıklıktı bu. Bir kez niyetini belirleyip kelimeleri söyledi mi kollarını birleştirecek ve üzerime bir perde kapanmış gibi olacaktı. Ağzını açtığı saniyede Ferius'un çelik kartlarından birini doğruca ona fırlattım.

Ra'dir ve Ra'fan daha tecrübeliydi ve kaçmamak gerektiğini biliyorlardı ama Tennat birden geri çekildi – tam diğerlerinin üzerine doğru. “Önümden çekil seni budala,” diye bağırdı Ra'dir görüş açısından çıkması için Tennat'ı kenara iterek.

Sağ tarafa atılıp beceriksizce omzumun üzerinde yu-

varlandım ama kartları düşürmemeyi ve kendi avcumu kesmemeyi başardım. Bir dizimin üzerinde doğrulduğumda iki kart daha fırlattım. Biri işe yaramadan karanlığa süzülüp gitti ama diğeri Ra'fan'ın bacağına saplandı. Ra'fan bir çığlık koparıp Pan'erath'a doğru sendeledi.

Ra'dir büyülerinden birini üzerime gönderince sol kulağımda bir yanma hissettim. Hâlâ hareket halinde olmasaydım arkamdaki ağaç yerine beni tutuşturacaktı. Elimden geldiğince hızlı hareket etmeye devam ettim. *Bu böyle çok uzun gitmez* diye hatırlattım kendime. *Savaş büyücüleri hareketli hedefleri vurmak için eğitilir.*

Ağaçların arkasına koştum, koşarken de kart fırlatıp duruyor, grubu bir arada tutmaya çalışıyor ve içlerinden birinin aramızda bir engel olmaksızın beni görüş alanına almasından kaçınmak için uğraşıyordum. Talihli bir atışla başka bir kartı Ra'fan'ın sol eline isabet ettirdim, avcunun kesildiği yerden ip gibi kan akmaya başladı. İşe yarıyor! diye düşündüm. Sonra neredeyse siyah bir ışık beni sardı ve kendimi bir ağaca yapıştırılmış buldum. Pan'erath sonunda kendi büyüsunu yapmıştı.

Bunun geleceğini biliyordum elbette. Kartların yerine birer tutam toz hazırlamış olsaydım gölgeleri havaya uçurup dağıtabilirdim ama planım bu değildi. *Sanırım şimdi sincap kedilerinin ne kadar güvenilir olduğunu anlayacağım.* “Reichis, şimdi!”

Önce hiçbir şey olmadı. Diğerleri daha yeni rahatlamaya başlamışlardı ki bir hırıldama duyuldu, “Tamam ama bunun için bana gerçekten borçlanacaksın.” Karanlık bir şekil ağacın tepesinden Pan'ın kafasına çullandı. Reichis'in ön ve arka bacaklarının arasındaki tüylü per-

deyle Pan'ın yüzünü kaplayışını, arka ayaklarının pençeleriyle de ensesinde derin yaralar açışını izlemekten kendimi alamadım. Pan geriye doğru sendeleyip acıyla bağırmaya başlamıştı.

Gölgenin beni bıraktığını hissettim ve Reichis'i yakalayamasınlar diye diğerlerine iki kart daha fırlattım.

“Onu üstümden alın!” diye bağırdı Pan.

“Seni iğrenç işkenceci deri torbası,” diye hırladı Reichis. “Gözlerini oyduğumda kan büyü ne kadar işe yarayacak görelim bakalım.”

“Reichis, yapma!” diye bağırdım.

Ra'dir sincap kedisini havaya uçurup öldürmeye hazırlanırken ellerinden alevler çıkmaya başladı. Acaba aynı zamanda Pan'ı da öldürebileceğini dikkate alıyor muydu merak ettim. Reichis hiç oralı değildi, intikam almak için duyduğu kararlılık tüm akla yakın korkulara ağır basıyordu. Kalan kartları dikkatlerini dağıtmak için umutsuzca düşmanlarımıza fırlattım. Hepsini ıskaladım, gerçekten biraz sempati duymaya başladığım Ra'fan hariç çünkü onu üçüncü kez vurmuştum ve bu defa kart omzuna saplanmıştı. “Lanet olsun!” diye bağırdı. “Kör et onu Tennat!”

“Adım Ra'ennat,” diye belirtti kardeşi ama o kargaşanın içinde büyüün işe yaraması için gereken konsantasyonu sağlayamadı. *Korktuğun zaman büyü yapamayacağını hâlâ öğrenemedin.*

Ra'dir çok daha eğitimli ve kendine hâkimdi. Gözleri Reichis'te büyüünü yaptı. Sincap kedisi Pan'ın suratından yere atladı ama sol tarafı patlamaya yakalandı ve kürkü yanmaya başladı. Atılıp küçük bir mucize eseri sincap kedisini havada yakaladım. Yerde top gibi yuvarlana-

rak alevleri vücudumla söndürdüm. Gövdemdeki yanma hissinden bir süre göğsümde kıl çıkmayacağını anladım.

Reichis altımdan fırlayıp ormana koştu. Onun minnettarlık duygusundan bu kadar yoksun oluşuna biraz içreleşem de birkaç saniye sonra rakiplerimizin arkasındaki ağaçlardan ortaya çıkıp Ra'dir'in bacağıının arkasında derin bir yara oluşturduktan sonra çalıların arasında tekrar gözden kaybolunca onu affettim.

"Nekheki yakalayın," diye emretti Pan'erath yerden kalkarak, alını kaniyordu ve bakışları sertti. "Ben Sha'Tep'in icabına bakarım."

Ellerinin etrafındaki değişken siyahlık büyüdü ve bana doğru kaymaya başladı. *Tamam, buraya kadar* diye düşündüm. Ellerimi ceplerime daldırıp bol miktarda kırmızı ve siyah toz çıkardım. Tozları havada birbirlerine doğru fırlatırken basit nefes büyüğü sözünü söyleyip "*Carath*," dedim. Parmaklarımı büyü şeklini alıp Pan'ın ışık formunu patlatmayı hedefledi. Patlama gerçekleşti ve Pan soluğu kesilerek yere düştü.

"Nasıl?.." dedi bana bakarak.

"Sana daha önce söylemiştim Pan. Asla Sha'Tep olmayacağım."

"Asla Jan'Tep de olmayacaksın," dedi Ra'fan kanayan elini bana uzatarak. Her nasılsa yaralarından dolayı duyduğu acıyı ve şoku atlatıp beni sarmalayıp olduğum yere bağlayan bir zincir büyüğü yaptı.

Reichis çalıların içinden tekrar ortaya çıkıp Ra'fan'a doğru koştu ama bu kez Ra'dir hazır bekliyordu. Bir patlama daha oluşturunca sincap kedisi alevlerin içine dalmamak için durmak zorunda kaldı.

“Kaç Reichis!” diye bağırdım.

Tereddüt etti ama sonra sanırım şansımızın kötüye gittiğinin farkına vardı. “Üzgünüm evlat,” diye hırılda-yıp Ra’dır bir patlama daha yollamadan tekrar karanlığa daldı.

Ra’fan dişlerini gıcırdattı, yumruklarını sıkarken alnı boncuk boncuk terliyordu. *Lanet olsun... Artık beni sadece bağlamaya çalışmıyor.* Vücudumun her parçası sıkışıyor, iradesinin gücüyle eziliyordu. Görünmez zincirler sıkış-tırırken kaburgalarımın çatırdadığını duyduğuma emin-dim. “İşin bitti Sha’Tep. Seni öldüreceğim. Şimdi.”

“Korkarım ona hâlâ biraz ihtiyacım var,” dedi Ferius Parfax. Görüş alanımın sınırında onun ayakta kalmak için çabaladığını ve çelik kartlarından birini Ra’fan’ın gözlerine fırlattığını gördüm.

Kart mükemmel bir hat üzerinde uçtu ama Pan’erath’ın ellerinden yayılan solgun ışığın içinde kayboldu. “Bu se-nin hatan Daroman.” Sesinin hiç bu kadar soğuk ve sert çıktığını duymamıştım. “Her şeyi berbat ettin.”

Işık huzmeleri Ferius’un üzerine akın etti, saçların-dan ve ellerinden çekiştiriyor, parmaklarını iyice geriye doğru büküyorlardı. Biraz daha toz almak için ellerimi umutsuzca ceplerime sokmaya çalışıyordum. Hiç değilse dikkat dağıtıcı bir ışık oluşturabilirdim.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Ra’fan. Kaburgalarım daha da sıkıştı, artık nefes alamıyordum.

Sonunda korkularını yendiği anlaşılan Tennat bana doğru yürümeye başladı. “Her şey bitti Kellen. Bütün üçkâğıtlarını sergiledin, artık dünyaya iyi geceler deme vaktin geldi.”

Kollarını açıp bir kelime söyledi ve bir anda tamamen kör oldum.

Ra'dir'in "Nekheke karşı gözünü dört aç. Hâlâ tehlikeli," dediğini duydum.

Tennat neredeyse kıkırdarak, "Hayır, değil. Körleştirme büyüm hepsini etkisi altına aldı. Yaratık ortaya çıktığı anda yakıp küle çeviririz," dedi.

Az ötemde bir şey gürültüyle yere düştü. *Pan, Ferius'u düşürmüş olmalı* diye düşündüm.

"Bu kadar yeter," dedi Pan. Sesinde bir bezginlik vardı. "Onları konseye geri götürelim. Bu yaptıkları yüzünden yargılanacaklar."

"Hayır," dedi Tennat.

"Ama anlaşıştık..."

Bana doğru son basamakları çıkarken Tennat'ın sesine ayak sesleri eşlik ediyordu. "Sen anlaşılmış olabilirsiniz Pan ama bizim farklı planlarımız var." Başparmaklar üzerlerine bastırmaya başlayınca göz kapaklarım refleks olarak kapandı.

"Tennat hayır!" diye bağırdı Pan.

"Şuraya bakın!" dedi Tennat parmak tırnaklarıyla sol gözümün etrafındaki izleri kapatan macunu kazıyarak. "Şu izlere bakın. Babamın söylediği gibi Kellen karagölge olmuş."

Orman sessizleşti. Yaklaşan başka birinin ayak seslerini duydum, o kadar yaklaştı ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Demek doğru," dedi Pan. Islak bir şey tam gözümün altına çarptı. Pan tükürmüştü.

"Onu konseye götürelim," dedi. "Başına geleni görmeleri gerek."

“Cesedinden de görebilirler,” dedi Tennat, tekrar başımı iki yandan sıktığını hissettim.

“Hayır. Demek istediğim...”

Küçük bir itiş kakış sesinden sonra Ra’dır, “Bunda hâlâ yenisin Pan’erath. Nasıl savaşılacağını anlamıyorsun. Bunu beşinci deneme olarak düşün – her savaş büyücüsünün geçmek zorunda olduğu sınav gibi,” dedi.

Tennat’ın başparmakları gözlerime çok hafifçe bastırıyordu. Çığlık atardım ama zincir büyüsü ağzımı da bağlamıştı ve Ra’fan ciğerlerimde kalan az bir havayı da sıkıştırıyordu. *Buraya kadar. Şimdi öleceğim. Gerçekten öleceğim. Ebediyen.*

Kulağıma Tennat’ın sesi geldi. “Sen bunu hak ettin Kellen. Bir yalancı ve hilekâr olduğun için. Yaptığın her şey...”

Aniden öyle şiddetli haykırdı ki bir an için kulaklarım sağır oldu.

Ra’dır olduğunu tahmin ettiğim biri daha acıyla bağırdı. Başka çığlıklar. Başka haykırışlar. Karmaşa, dünyanın karanlığını delip geçiyordu. Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sonra kör etme büyüsünün etkisini yitirdiğini fark ettim. Tam zamanında gözlerimi açıp beyaz-sarı bir ışığın Ra’fan’a şiddetle çarpıp onu ormanın karanlıklarına fırlatışını izledim. Boğuk bir yere çarpma sesi havada yankılandı.

Ra’fan’ın bayılmasıyla zincir büyüsü çözüldü ve yere düştüm. Yukarı bakınca Pan’ın tek başına ayakta durduğunu gördüm, gözleri yaşlarla doluydu.

Önce fikrini değiştirdiğini düşündüm – diğerlerinin yaptıklarını görünce hayatımı kurtarmak için onlara

karşı çıktığını. Ama sonra beyaz-sarı ışık tekrar parıldı ve Pan'ın vücudu yerden yukarı yükseldi. Havada yavaşça, neredeyse incelikle döndü, sanki suyun altındaydı. Sonunda bedeni iki metre kadar yükseklikte durdu, kolları ve bacakları parçalanmak üzere dört ata bağlanmış gibi iki yana açılmıştı. Bilinci hâlâ yerindeydi. "Ama senin için yaptım...seni kurtardım," dedi.

Hüzünlü bakışlarını takip edip başımı çevirdiğimde bir ağaca güçlkle yaslanmış olan Shalla'yı gördüm. Ellerini öne uzatmıştı. Kollarındaki renkli bantları zapt eden bağlar birer birer parçalanmaya başladı, tıpkı mükemmel bir notanın titreşimleriyle patlayan bir dizi kadeh gibi. İçindeki büyü'nün katıksız gücü karşısında yeteneğini sınırlayan son zincirler de dağılıp gitti. Shalla'nın genellikle içe işleyen mavi gözleri büyü'nün ışığı gibi sapsarı ışıldıyordu. Avuç içlerini yukarı çevirdiğinde Pan'ın vücudu havada daha da yükseldi, sonra Shalla ellerini yumruk yaptı ve Pan yere çakıldı.

"Kimse kardeşime dokunamaz," dedi Shalla.

YARDIM YARIŞI

Yavaşça ayağa kalktım, küçük kız kardeşime mi bakıyordum yoksa Berabesqlerin kutsal kitaplarında sözünü ettiği parıltılar saçan intikam tanrılarından birine mi emin değildim. “Shalla?” dedim.

Hiç aldırış etmedi. Ellerinden yine şelale gibi o saf ve göz alıcı büyü dökülüyor, Pan ve diğerleriyle birlikte ormanın yarısını da yok edecek seviyeye ulaşıyordu.

“Shalla yapma!” diye bağırdım.

Dönüp bana baktı. Önce beni tanımamış gibiydi ama sonra gözlerindeki sarı renk yerini maviye bıraktı. “Kellen?” dedi. “Korkunç görünüyorsun.” Elleri iki yanına düştü ve birden dizlerinin bağı çözüldü. Arkasındaki ağaca doğru kaykılıp şaşırtıcı bir zarafetle yere kaydı.

“Yemin ederim, bu kız fazla güzel,” dedi Ferius ayağa kalkarken güçlkle homurdanarak. “Ama biraz fazla güçlü.”

Shalla’nın yanına diz çöktüm. “Düzgün nefes almıyor. Nesi var?”

“İnsan vücudu bu kadar fazla enerjiyi kaldıramaz. İyi-
leşecektir ama tedavi gerek.”

“Acaba sen...”

Ferius başını iki yana salladı. “O tür ilaçlarla ilgi-
lenmiyorum. Annenin yardımına ihtiyacı var.” Çömeli-
p Shalla’yı kollarından kavradı. “Yardım et de onu ata bin-
direlim.”

Çalıların arasında bir şey kıpırdanınca gözlerimizi
oraya çevirdik, az sonra Reichis göründü. O da hemen
hemen bizim kadar hırpalanmış görünüyordu ve sol tara-
fındaki tüyler yanmıştı. “Orospu çocukları,” diye küfretti.
“Az kalsın beni lanet olası dağın tepesine kadar uçuru-
yorlardı.” Boncuk gözleri yerde baygın yatan büyücülerde
gezindi, sonra bize baktı. “Bana hiç bırakmadınız mı?”

Shalla’yı atın sırtına yerleştirirken Reichis’in söyle-
diklerini Ferius’a tercüme ettim. Önce bir kahkaha attı,
sonra da sızlandı. “Küçük yaramaza şaka yapıp durma-
masını söyle. Kaburgalarım acıyor.”

Reichis yavaş yavaş yürüyüp bir ağaca sığırdı, oradan
da omzuma hoplayıp tüylerinin yanmış kısımlarını yol-
maya başladı. “Şaka yaptığımı kim söylüyor?”

Ferius ve ben sonraki birkaç dakikayı Panashi’nin çanta-
sında bulduğum bakır bağlama teliyle diğerlerini bağla-
yarak geçirdik. *Hayır, adı Pan’erath* diye hatırlattım ken-
dime. *Adı artık böyle. Sapına kadar Jan’Tep.*

Pan’erath’a baktığımda hayatım boyunca tanıdığım
aynı tombul yüzü gördüm, limonlu keke ve diğer tatlılara
hayat boyu düşkün olmasından dolayı bu kadar yumu-
şak ve çöpür olmasaydı yakışıklı sayılırdı. Ama bu yüzde

başka bir şey daha vardı. Öfke. Kararlılık. İçindeki bir şey şimdi Ferius'un çelik destesindeki kartlar gibi sert ve keskindi.

Kendi büyü gücü gelişirken benimkinin zayıfladığı son birkaç yıl içinde Panashi kaç kez benim arkamda durmuştu? Diğer çömezler onu kaç kez benden uzak durması için zorlamışlardı? Beni dışlaması için. Pan büyücülük denemelerine iki yıl önce katılmış olabilirdi. Çoktan güçlü bir büyücü, ustalardan birinin çırağı olabilirdi, hatta günün birinde konseydeki lord büyücülere katılmak için şu anda hazırlık yapıyor bile olabilirdi. Ama o tüm bunların yerine benim arkamda durmayı seçmişti.

Bir daha asla dost olmayacağız. Bu düşünce göğsümde kötü bir boşluk hissi yaratıyordu. İkimiz için de aramızdaki duvarı yıkmaya yarayacak bir özür yoktu. Birbirimize affedilmeyecek şeyler yapmıştık. Diğerimizin anlayamayacağı ya da göz yumamayacağı seçimlerde bulunmuştuk. “İşimiz bitti,” dedim ellerini bir ağaç gövdesine bağlarken. Onu ve diğerlerini serbest bırakması için şehirden birini göndereceğime söz verme zahmetine girmedim. Pan'erath böyle yapacağımı düşünmüyorsa ben öyle söylesem bile bana inanmazdı zaten.

“Onu öldürmememiz gerektiğinden emin misin?” diye sordu Reichis ağacın dalından aşağı bakarak.

“Tabii ki eminim,” dedim öfkeyle.

Bir kereliğine sincap kedisi gücenmiş görünmedi. Öldürmeye daha az meyilli bir yaratıkta sempati olarak nitelenebilecek bir ifadeyle bana baktı sadece. “Bunun peşini asla bırakmayacak evlat. Kokusundan anlayabilirsin.”

“Onu koklamayacağım Reichis.”

Sincap kedisi yere atlayıp Pan'ın yüzünü kokladı. "Çok yazık, eğer koklasaydın ne kadar aptal olsan da ona sırtını dönmeden önce dişlerini gırtlığına geçirirdin."

"Hareket zamanı evlat," diye seslendi Ferius.

Dönüp Ferius'un alnındaki terleri silişine, ellerini sallayışına baktım. Yorgunluk ve hırpalanmak onu fazla etkilemişti. Pan atını öldürmüştü, geriye sadece benim atım kalmıştı. "Atı al," dedim. "Shalla'yı annemle babama götür. Annem ikinizi de tedavi edebilir."

"Ben iyiyim evlat. Sadece..."

"İyi değilsin!" diye bağırdım. "Kimse iyi değil. Shalla zar zor nefes alabiliyor ve sen ayakta zor duruyorsun. O yüzden şu lanet olası atı al ve kardeşimi güvenli ellere teslim et."

"Tamam evlat. Tamam." Gözlerini gözlerime dikti. "Peki sen ne yapacaksın?"

Bulabildiğim çelik kartları toplamaya başladım. "Çok geçmeden ben de geleceğim."

"Sen Ra'meth'in peşindesin," dedi.

Reichis omzuma oturmak için üstüme tırmandı. "Kesinlikle onun peşindeyiz. Eğer bu deri torbalarının tadına bakamıyorsam o zaman ben de tüm bunlardan sorumlu olan herifin tadına bakarım."

Ferius sincap kedisine bir göz attı. "Yine kendini mi övüyor? Biliyorsun sincap kedileri bunu çok sık yaparlar."

"Şu aptal Argosi'ye söyle..."

"Kapayın çenenizi," dedim.

İkisi de şaşkın şaşkın bana baktı. İkisinin de düşündüğünün aksine Ra'meth'i takip etmeye hiç niyetim yoktu. Dersimi almıştım. Görkemli bir savaşta düşmanını

yenmeye giden genç Jan'Tep kahramanı değildim ben. Ra'meth klanımızdaki lord büyücülerden biriydi. Pan'dan da, Ra'dir'den de, diğerlerinden de çok daha güçlüydü. Ayrıca daha akıllıydı. Amcamı, Sha'Tepleri ve herkesi kurnazlıkla alt etmeyi başarmıştı, klan prensi olmak için her şeyi kusursuzca ayarlayabilirdi. Şimdi yapacağı tek şey konseyin önüne çıkıp yalanlarını söylemek ve babama iftira atmaktı. *Yine de bu yeterli olur muydu?* Babamın konseyde pek çok destekçisi vardı. Ra'meth derhal kendisini seçeceklerinden gerçekten emin olabilir miydi? Yoksa başka bir şeye daha mı ihtiyacı vardı? *Son bir cesaret gösterisi daha* demişti bana. *Halkımıza bir hediye.*

Bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu – korkumun ve hatta Ra'meth'in planlarının da. Klan prensi olmasına izin veremezdim. Konsey salonuna gitmeden önce onu durdurmak zorundaydım. Ferius'a döndüm. "Bunu benim için yapman gerekiyor," dedim. "Shalla'yı annemle babama götürmen gerekiyor. Ona inanırlar ve olacıklara hazırlanmak için zaman kazanmış olurlar."

Ferius elini uzatıp omzumu kavradı. "Sen güçlüsün evlat. Bunu kanıtladın. Ama Ra'meth gibi bir büyücünün peşine tek başına düşemezsin."

"Deri torbasını bana bırak," diye hırladı Reichis.

Söylediğini tercüme ettim. Şaşırtıcı şekilde Ferius şaka yapmadı. Onun yerine başını sincap kedisine doğru eğdi. "Herkes senin amansız bir savaşçı, yetenekli bir avcı ve akıllı bir çöp karıştırıcısı olduğunu anlayabilir," dedi, sesinde tuhaf bir ciddiyet vardı. "Ama o deri torbası diğer büyücülerini de yanına alacak. Onlar çok fazla ve siz çok azsınız."

Reichis karşılık olarak güler gibi bir ses çıkardı. Bir sincap kedisinin böyle aşağılayıcı bir tavırla gülmesinde gerçekten rahatsız edici bir şey vardı. “Çok mu azız?” Omzumdan Ferius’un sırtına atladı, sonra da yol boyunca koşmaya başladı. “Haydi evlat. Gidip halkımın geri kalanını getirelim. Sonra bu tüysüz orospu çocuklarını gerçekten parçalayacağız.”

Orman yollarında koşarken sincap kedisi hızlı bir tempo tutturdu, sık ağaçlıkların kenarından geçip arazinin oldukça alçaldığı açıklıklardan ilerliyorduk. Reichis kıvrılarak akan bir dere gibi hareket ediyordu – ayakları devrilmiş ağaçların altından ve kaya çıkıntılarının üzerinden mükemmel rotayı buluyordu. Ona yetişemiyordum.

“Dur,” dedim soluk soluğa, durmaya çalışırken kayıp omzumu bir ağaca çarptım.

Sincap kedisi dönüp bana baktı. “Ne? Neden?”

Yüzümden damlayan terler gözlerimi yakıyordu. Son yarım saatte yarım düzine daha yara ve sıyrık sahibi olmuşum. “Ra’meth beni havaya uçurma şansı bulamadan ölmüş olacağım, nesi bu işte. Bana bir dakika ver.”

“Neredeyse geldik. Biraz daha dişini sık.”

“Hayır,” diye direttim, hâlâ kalp atışımı yavaşlatmaya çalışıyordum.

Reichis başını havaya dikti. “Biliyor musun, bazen halkımın neden senin halkından korktuğunu merak ediyorum. Bana öyle geliyor ki siz kalp krizi geçirmeden kınızı yataktan zor kaldırırsınız.”

“Sadece...” *Neden şu kahrolası nefesimi düzene sokamıyorum?* “Bana bir saniye ver sadece.”

Basit gerçek şu ki benim halkım fiziksel olarak çok gl değil. nemli şeylerin çoğunu büyüyle yapıyoruz. Sha'Tepler bile işlerini kolaylaştırmak için klan büyücüleri tarafından büyü yapılmış nesneler kullanırlar. *Bence gerçekten de pek güçlü insanlar değiliz.*

“Dinle evlat,” dedi Reichis arka ayaklarının üzerine oturup çenesinin altındaki tüyleri kaşırken, “halkımın yanına vardığımızda izin ver ben konuşayım.”

“Sincap kedisi dilini konuşamadığıma göre ben nasıl konuşabilirim ki zaten?”

Hafifçe kıkırdadı. “Evet ama benim halkım seninki gibi aptal değildir, sen onların dediklerini anlayamasan bile onlar seni gayet iyi anlayacaktır. O yüzden pazarlık başladığında...”

“Pazarlık mı? Sen bana sürünün geri kalanının ödeme isteyeceğini mi söylemek istiyorsun?”

Reichis salakmışım gibi baktı bana. “Evlat, her şeyin bir bedeli vardır. Biz sincap kedisiyiz, köpek değiliz. Kemik ve kafamızın okşanması için çalışmıyoruz. İyi düşün olur mu?”

“Pekâlâ,” dedim. “Bize yardım etmenin karşılığında ne isteyecekler?”

Dudaklarının ince çizgisi biraz kıvrılınca tuzağa düştüğümü anladım. Evimdeki parlak ve değerli objelerin neredeyse eksiksiz bir listesini yapmaya koyuldu, aslına bakılırsa şehirdeki evlerin yarısındaki, hayatımda görmediğim eşyaların da listesini yaptı. Reichis’e göre sincap kedileri meknları “gözetlemek” için bir hayli zaman harcıyorlardı.

“Sahip olmadığım şeylerin sözünü veremeyeceğimin farkındasın,” dedim nihayet bitirdiğinde.

“Ah, tamam.” Pençesini güven verici bir tarzda havaya kaldırdı. “Eşyalara ulaşma konusunda bize yardım edebilirsin. Ya da sonra bize aynı değerde başka şeyler bulabilirsin.”

Sonra. Benim için herhangi bir “sonra”nın olabileceğini düşünmesi beni neredeyse güldürecekti. Bu iş hallolduktan sonra eğer şanslıysam sürgüne gönderilecektim, şanslı değilsem de idam edilecektim. Daha akıllı biri halkının arasında bir geleceğinin olmadığını anladığı anda her şeyi ardında bırakırdı. *Bir Argosi böyle mi yapardı?* Merak ettim. *Öylece başını alıp gider miydi?* Ama ben Argosi değildim. Jan’Tep, Sha’Tep ya da başka bir şey değildim. Ben sadece bir büyüsü, bir sincap kedisi ve Ra’meth’in kazandığını ya da klan prensi olursa Shalla’ya yapabilecekleri düşününce midesi bulanana bir heriftim. “Pekâlâ,” dedim sonunda. “Eğer her şey yolunda giderse ne istersen vereceğim.”

Sincap kedilerine özgü o sırtışıyla sırtıttı bana. “Harika. Gerçekten...” Pençelerini yine birbirine vururken onu izlediğimi fark etmiş olmalıydı ki aniden durdu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Reichis burnunu havaya kaldırdı. O anda rüzgârın değiştiğini ve beraberinde tuhaf bir koku getirdiğini fark ettim. Yanık... ve midemi bulandıran yoğun ve keskin bir koku. *Yanmış et kokusu.*

Son bir cesaret gösterisi daha demişti Ra’meth bana. *Halkımız için muhteşem bir hediye.*

Reichis ok gibi fırladı, ben de duyduğum acıya ve bitkinliğe aldırış etmeden elimden geldiğince hızlı onu izledim, kaslarım ölümün kokusuyla gayrete gelmişti ve karşı koyulmaz bir şekilde alevlerin sesine ve hayatımda duyduğum en dehşet verici çığlıklara doğru çekiliyordu.

SİNCAP KEDİLERİNİN ÖLÜMÜ

Alevlerin ilk parıltıları yüz metre kadar önümüzdeki ağaçların arasındaki açıklıkları aydınlatıyordu. O zamana kadar zaten dumandan nefesim tıkanmıştı, Reichis'e yetişmekte zorluk çekiyordum, ancak ateş korkusundan yavaşladığında ona yetişebildim. Alevler açık alanın etrafını sarmadan önce sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir duvar şeklini alıyordu. Reichis bir ileri bir geri koşuyor, umutsuzca bir açıklık arıyordu. "Bütün alanı ateşle çevirmişler," dedi çılgına dönmüş gibi. "Halkım kapana kısıldı!"

"Onları nasıl buldu ki?" diye sordum. "Sanıyordum ki..."

Sincap kedisi hırladı. "Aptal annem yüzünden. Kabileye burada toplanmalarını söyledi." Dönüp öfkeyle bana baktı, alevler gözlerine nefret dolu bir parıltı veriyordu. "Size yardım etmek için hazır olmalarını istedi onlardan, seni ve şu lanet olası Argosi'yi korumak için..."

Başka çılgınlıklar konuşmamızı kesti – bu defa sesler Ra'meth'in adamlarından geliyordu.

“Ne oluyor?” diye sordum yaklaşmaya çalışarak ama sıcaklık dayanamayacağım kadar fazlaydı.

“Halkım seninkileri öldürüyor,” dedi, hâlâ alev duvarı boyunca koşturup duruyordu. “Olması gerektiği gibi. Her zaman olması gerektiği gibi.”

Alevlere çok fazla yaklaşınca kürkünün birden alev aldığını görüp dehşete kapıldım. “Dur!” diye bağırdım. Düşünmeden kendimi yine Reichis’in üzerine atıp vücudumla sardım onu. Gömleğimin geri kalanının yandığını hissettim ve alevleri söndürmek için yuvarlanıp durmak zorunda kaldım. Reichis hiç de minnettara değildi.

“ekil üstümden!” diye söylenip sürünerek altımdan ıktı. “Gidip onlara yardım etmem lazım!”

Uzanıp onu ensesinden yakaladım. “Daha onlara yaklaşamadan ölmüş olursun.”

Bırakana kadar ısırdı beni. “Öyleyse bizi oraya götür! Lanet olası bir büyücu olman gerekmiyor mu? Kullan şu...” pençesini havada salladı, “büyülü şeylerini.”

Muhtemelen bir ateş duvarını yıkabilecek bir düzine farklı büyü vardı, ya büyüünün kendisini ortadan kaldırarak ya da etrafındaki havayı serinleterek yapılabilirdi. Bunlardan hiçbirini ben yapamıyordum tabii.

Nefes almaya çalışarak tekrar öksürdüm. “Bekle...” Sorun havaydı. Ateşi hava besliyordu. Bu bana iki olasılık sunuyordu – olasılıklardan biri ellerimi havaya uçurma riski taşı mıyordu, o yüzden önce onu denemeye karar verdim.

Duvardan geriye çekildim. Nefes büyüleri havanın hareketini iyi idare eder ve özellikle bir büyü, havayı büyü-yü yapan kişiye doğru çeker. Birkaç kez büyü için gereken

hareketleri yapmayı denedim – eller dışarı doğru uzatılıyor, parmaklar düzgün bir şekilde sırayla avuca dokunuyor, hareketler sırayla her iki elle de yapılarak havanın kendisi gibi hareket ediliyordu. Oldukça kolaydı ama kursuz bir akıcılıkla yapılması gerekiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Reichis.

“Bir dakika.” İkinci bölüm hayalinde canlandırmaydı. Havaya yoğunlaşmak umduğunuzdan daha zordur. Havanın hareket ettirdiği yaprak ve toz gibi şeyleri düşünmekten özellikle kaçınmanız, havanın kendisine odaklanmanız gerekir. Bunu da yaptıktan sonra geriye bir tek büyülü sözü söylemek kalıyordu. Bu kısım biraz ustalık istiyordu gerçi – tamamen nefes alırken söylenmesi gerekiyordu. Daha da zoru büyü boyunca kelimeyi tekrarlamanız lazımdı.

“*An-ahl-ha-teht*,” diye fısıldadım.

Hiçbir şey olmadı.

Devam ettim. Osia’phest her zaman büyüde sonuca değil, performansa odaklanmak gerektiğini söylerdi. “*An-ahl-ha-teht...an-ahl-ha-teht...*”

“Devam et,” diye yüreklendirdi beni Reichis. “Bir şey oluyor.”

Büyüye devam edince duvarın eğilmeye başlamaya gördüm, iki metrelik alevler şiddetini kaybediyor, oksijensizlikten yavaşça ölüyordu.

“İşe yarıyor, devam et,” dedi Reichis.

“*An-ahl-ha...*”

Dumanlar ciğerlerime dolunca sözlerim yarıda kaldı. Mideme giren bir sancıyla öne doğru eğilip kontrol edilemez bir öksürüğe yakalandım. “Duman...” dedim. “Du-

mandan nefes alamıyorum.” Başımı kaldırıp baktığımda alevlerin tekrar eski şiddetine kavuştuğunu gördüm.

“Öyleyse fırlat beni!” dedi Reichis.

Doğrulamaya ve görüşümü ayarlamaya çalıştım. “Seni fırlatmak mı?”

“Ağaçların tepeleri yanıyor, o yüzden uçmak için onlara tırmanamam. Beni alevlerin üzerinden fırlat!”

“Hayır,” dedim. “Yapabilsem bile orada yalnız kalırsın!”

“Şu anda halkım da yalnız, yakınlarım ölüyor!”

“Bana bir saniye ver,” dedim, hâlâ soluğumu yatıştır-maya çalışıyordum.

İkinci planım fazlasıyla kötü bir seçenektir ama yine de Reichis’in önerisinden iyiydi. Alev duvarından üç metre kadar geri çekilip her bir cebimden birer tutam toz aldım. “Buraya gel,” dedim Reichis’e, bir yandan da yapacağım şeyin işe yaraması için gereken zamanlamayı hesaplama-ya çalışıyordum.

“Ne yapıyorsun?”

Alevlere doğru başımı salladım. “Koşmaya başladığım an sen de benimle koş. Benim koştuğum hızla. Öne geçeyim ya da geride kalayım deme. Anladın mı?”

Parmaklarımın arasında tuttuğum kırmızı ve siyah toz tutamlarına bakıp son kez düzgün bir nefes aldım.

Reichis ne yapacağımı anlamıştı. “Sen aklını mı...”

“Sadece dediğimi yap,” deyip doğruca ateş duvarına doğru koşmaya başladım. Sağ ayağım yere değdiği an tozları yarım metre kadar önümde havaya fırlattım. İkinci adımımı attığımda ve toz taneciklerinin arasından ilk kıvılcım tutuştuğunda ellerimle büyü şeklini oluşturup kelimeyi söyledim. “*Carath!*”

Tam Reichis ve ben havaya sıçrarken alev duvarının bittiği yerde zemin patlamayla sarsıldı. Kısa bir an için patlama alevleri geri püskürttü ve sağ salim duvarı aşabildik. Beceriksizce diğer tarafa geçtik, tepetaklak yuvarlanıp sonunda sertçe sırtımın üstüne düştüm. Sincap kedisi bana baktı. “Fena değil. Şimdi kalk da şu büyücü-yü öldürmeme yardım et.”

Güçlkle ayağa kalkıp dört bir yanıımızdaki yanmış ağaç kalıntılarına baktım. Çalılıklardan küme küme ateşler yükseliyordu, sanki çılgın bir rahip yıkık bir tapınağın etrafına düzinelerce maltız yakmıştı. İnsan ve sincap kedisi cesetleri yerlere saçılmıştı. Burada dişlerle bıçak, pençeyle büyü arasında kanlı bir savaş yaşanmıştı. Sadece bir kişi hâlâ ayaktaıdı, alevlerin arasında tek başına dans ediyormuş gibi kollarını iki yana açmıştı. *Ra'meth.*

Beni fark etmesini beklemedim. Tehdit etmedim, talepte bulunmadım. İki kez bile düşünmedim. Ellerimi ceplerime sokup taşı parçalamaya yetecek kadar tozu havaya saçtım. Kelimeyi söyleyip gerekli el hareketini yaparak patlamayı direkt kalbine yönlendirdim. İnfilak karanlık gökyüzünü çatırdatırken alevler Ra'meth'i içine çekti. Az sonra da eski bir çakmaktaşı parçasının cılız kıvılcımından başka bir şey değilmişçesine sönüp gitti hepsi.

Ra'meth bana döndü. “Merhaba Kellen.”

BÜYÜCÜNÜN SON DÜELLOSU

Bir sonraki olay Reichis'in çılgına dönmesiydi. Alanın her tarafına dağılmış olan ölü sincap kedisi arkadaşlarının görüntüsü, Reichis'in çılgın ama kontrollü vahşiliğini ölçüsüz bir öfkeye dönüştürdü, bu öfke onu öylesine ele geçirdi ki yemin ederim neredeyse ben de kendimi bu öfkeye kaptıracaktım.

“Reichis...” dedim uyarır gibi, saldırmaya hazırlanırken arka tarafındaki kasların şiştiğini görerek. “Bekle. Yapmamız gereken...”

Bana o andaki hırlayışı çok yabaniydi. İnsan dilinde karşılığı olmadığından ne dediğini anlayamadım. Onu tutmaya çalıştım ama çok hızlıydı, tozu dumana katarak Ra'meth'e doğru koştu. Bir an için şansı olabileceğini düşündüm – hızı ve öfkesi onu bir büyü gibi düşmanın üzerine itiyordu. Ra'meth kollarını kaldırmadan dişlerini onun boynuna geçirebilirse belki de – ama hayır. Daha sincap kedisi havaya sıçradığı anda Ra'meth dönüp tek

bir kelime söyledi. Reichis donup kaldı, bir ipin ucundan sarkıyormuş gibi havada sallanmaya başladı. “Gerçekten de vahşi küçük haşaratlar, değil mi?” Ra’meth parmaklarını şıklatınca sincap kedisi havada süzülüp bir ağaca çarptı. Çatırdayan kemiklerin sesini duydum.

Kaçmalıydım. Oradan uzaklaşıp saklanmalı ve sağ kurtulmak için bir plan yapmaya çalışmalıydım. Ama yapamadım. Reichis’in acıyla kesik kesik inilideyişleri kulaklarımda yankılanıp duruyor, beni alevlerin sesine, devrilen ağaçların çatırtısına, onun acısından başka her şeye sağır ediyordu ve kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu. Sonunda başka bir ses kulaklarıma ulaştı – kendi dudaklarımdan çıkan bir hırıltıydı bu. Ellerimi ceplerime daldırıp carath büyüsünü yaptığımda kullandığımdan daha fazla toz çıkardım. Tozları havaya fırlatıp hareketleri yaparak kelimeyi söyledim. Patlama karanlık gökyüzünü aydınlattı, kusursuz bir ateş küresi halinde Ra’meth’in etrafını sardı. Alevler büyüdü, biraz daha büyüdü ama sonunda sönüp yok oldu. Büyücüye hiçbir şey olmamıştı. “Büyüleyici,” dedi bana doğru bir adım atarak. “Bir daha yapsana.”

Onun içinde korku yoktu, yalnızca ben korkuyordum. Artık bir şeyden çekinmenin de anlamı kalmamıştı. Bu sefer daha çok toz kullandım – o kadar çok ki daha kelimeyi söylemeden parmaklarımdan yandığını hissettim. Patlama, işaretparmaklarımdan gösterdiği yönde ilerleyerek Ra’meth’in kalbine isabet etti. Büyüm yine hedefine ulaştı ve Ra’meth yine aldırış etmedi.

“Dikkate değer,” dedi son alev parçası da sönerken. “Ve sen ahırda susuzluk ateşinden kaçtın. Tamamıyla etki-

leyici. Burada olduğuna göre oğullarımın da üstesinden gelmiş olmalısın. Tennat'ı öldürdün mü?"

"Senin gibi bir babaya sahip olmanın yeterli bir ceza olduğunu düşündüm."

Hoş bir şekilde güldü. Büyüyü tekrarlamak için bir anlığına dikkatinin dağılmasından faydalandım. Çok az bir odaklanmayla bile kalkan büyüsünü sürdürebiliyordu. İlk kez Ra'meth'in belki de yıllar boyunca yanılmış olabileceğini düşündüm. Belki de babamdan daha güçlüydü, düello için babama meydan okuyacak cesaretiyse asla bulamamıştı.

"Şu küçük büyün Kellen," dedi ateşten yanmış alanın diğer ucundan başını eğerek bana bakarken, "bir tür kimyasal toz sayesinde patlamayı yönlendiren ilk form bir nefes büyüsü, öyle değil mi? Gerçekten akıllıca. Bana yolunu bulmak için birkaç küçük büyüyü bazı hilelerle birleştiren, gezgin gibi dolaşan şu eski büyücülerini hatırlattı. Ne romantik bir düşünce, değil mi?" O anda kendi büyüsünü yaptı – kaşını kadar etki yaratması gereken küçük bir acı büyüsüydü bu.

İç organlarım donmuş gibi hissedip bir çığlık attım.

"Ama sorun şu ki büyü yapan bir çocukla gerçek bir büyücü arasında fark vardır. Gerçek Jan'Tep eksiksizdir. Saldırabilir ama savunabilir de. Kendi gücünü artırırken rakibininkini nasıl zayıflatacağını bilir." Bir büyü daha yaptı, bu kez havada geriye fırlayıp sırtımı Reichis'in çarptığı ağaca çarptım ve kendimi yerde, onun yanında buldum.

Nefes almaya çalışırken ağzıma kan tadı geliyordu. Ra'meth iniltiLERİMİ umursamadı. "Senden nefret etmiyorum," dedi eserini incelemek için dönerek. "Aslında ce-

saretine hayranım. Sen babandan daha iyi bir adamsın, hakkını vermek lazım. Babanın bütün yaptığı, büyüü kendi etrafına tuğla tuğla ördüğü küçük bir kale gibi görüp klan prensi olmak için o kalenin acınası duvarlarına tırmanmayı umut etmekten ibaret. Peki hangi amaçla? Hiç. Yan gelip yatacak ve gerçek yırtıcıların daha iyi av bulmak için bizi es geçeceğini umarak burada ürkmüş hayvanlar gibi yaşamamıza neden olacak.” Dönüp güneyi işaret etti. “Bense yeniden büyük bir güç olmamızı sağladım Kellen. Daroman kralı ayaklarımıza kapanırdı.”

Benden zekice bir cevap mı bekliyordu hiç bilmiyorum ama zar zor nefes alabildiğim göz önüne alınırsa uzun süre bekleyecek demektir.

Sonunda kafasını başka tarafa çevirdi. “Bu dünyanın hükümdarları olmak bizim kaderimiz Kellen.”

Etrafıma bakındım ve biraz uzağımda büyük bir kaya çıkıntısı fark ettim. Yere uzanıp Reichis’i olabildiğince nazikçe tuttum. Kırılan kaburgalarının acısıyla inledi. *En azından yaşıyor. Onu hayatta tutmalıyım.* Yavaşça ve sessizce kayalara doğru emekledim.

“Keşke oğullarım da senin gibi olsaydı,” dedi Ra’meth. “Onlara bütün verdiklerime rağmen beyinsiz kabadayılardan pek de farkları yok. Vurdumduymaz aptallar gibi kıkırdayıp böbürleniyorlar, daha güçlü olmak için fedakârlık yapmak yerine diğerlerinin zayıflığından memnuniyet duyuyorlar.” Dönüp yan tarafıma isabet eden bir büyü daha yolladı. Birden Reichis’i korumaya çalışarak yere yuvarlandım. Güç yok olduğunda kayaların şüpheli güvenliğine ulaşmak için ümitsiz, neredeyse içgüdüsel gayretimi sürdürdüm.

“Başarılı biri olmanı sağlayabilirdim,” diye bağırdı ben kayaların arkasına sinerken. “Bu imkânı zekân ve cesaretinle hak ettin sen. Ayrıca halkımız büyük bir evin efendisi tarafından kandırılan genç ve cesur yetim çocuk hakkında yazılmış iyi hikâyeleri her zaman çok sevmiştir. Önce seni bir yetim haline getirmemiz gerek.”

Onun yerine ben senin oğullarını yetim yapsam? Çıkı-nımı açıp Ferius’un çelik kart destesini almak için elimi içine soktum. Her kalkan büyüsünün boşlukları vardır. Belki kartları kalkanın değişik bölümlerine yeterince hızlı fırlatırsam biri kalkanı delip geçebilirdi. İyi bir olasılık değildi bu elbette ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Seni öldürmem gerektiğini biliyorum Kellen. Düşmanın en ufak izlerini bile dünya yüzünden silmek her zaman daha iyidir. Yüzyıllar önce Mahdeklere bunu yapmalıydık. Şimdi adları her geçtiğinde yataklarımıza atlıyoruz, oralarda bir yerlerde pusuya yatmış fırsat kollayan bir tane daha olmasından korkuyoruz.”

Kartları önüme açtım. Zamanlamayı mükemmel yapmak zorundaydım. *O zaman işe yarayacak mıydı peki? Kartlarım bitene kadar Ra’meth kalkan büyüsünü sürdürebilirdi.*

“Ama hepsine lanet olsun delikanlı, bence gerçekten sen ve ben başarılı olabiliriz. Ailem için bir itici güce ihtiyacım var. Ra’fan diğerlerinin yaptığı işlerin arkasına gizlenir. Ra’dır’in şiddete cesareti vardır ama kafası çalışmaz ve Tennat...yani şöyle söyleyeyim ki teklifimi kabul etmek için onu öldürmek zorunda hissetseydin bu anlaşmayı bozan bir durum teşkil etmezdi.”

Kim çocukları hakkında böyle konuşur? Tennat’ın duygu-

larını anlamak gibi ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyaydım.

Gözüme gölgelerin içinde sürünen bir şey ilişti ve bir sincap kedisi gördüm -Reichis değildi- karnının üzerinde sürünerek bize doğru geliyordu. Bütün vücudunu kaplayan yaralarından kanlar akıyordu ve tüyleri yanmıştı. *Zavallı şey ölecek bir yer arıyor* diye düşündüm ve kartlardan birini elime aldım. Ona hızlı bir ölüm vermeye cüret edebilir miydim? Sincap kedisi bana yaklaşıncaya onun Reichis'in annesi olduğunu anladım.

Kayaların koruyuculuğuna ulaşması için yardım olsun diye elimi uzattım ama o dişlerini koluma geçirdi. "Lanet olsun!" dedim. Isırılmaktan sıkılmaya başlıyordum artık.

"Bağışla," dedi ümitsizce nefes almaya çalışırken.

Onu anlayabiliyorum. Belki de sincap kedileri deriyi delip salyalarını kanınıza karıştırarak bir insanla iletişim kurmaya izin veren bir bağ oluşturuyorlardı.

"Adım Chitra," dedi ve Reichis'e biraz daha sokuldu. Hayatının son anlarını yaşadığını, o yüzden de oğlunun yanında ölebileceğini bana söylemesine gerek kalmadan da onu anlıyordum.

"Ee Kellen?" diye seslendi Ra'meth. "Ne düşünüyorsunuz? Bak şöyle yapalım: sen benim için babanı öldür, ben de senin için Tennat'ı öldüreyim. İkimiz de kazanalım ve dünya daha iyi bir yer haline gelsin."

Chitra öksürünce çenesinden kanlar damladı. "İnsanlar..." dedi kendini biraz daha yakına çekerken, "...bazen hayal kırıklığından ibaretler."

Elimi ona uzattım. "Ne yapabilirim?"

Burnunu elime sürttü. "Vermem gereken şeyi al."

Ellerime kan bulaştı. “Ben...anlamıyorum.”

“Kırmızı toz,” dedi. “Kanımı ona karıştır.”

Ceplerimden keseleri çıkarıp kırmızı tozun içine elimi soktum. “Bu ne işe yarayacak?”

Chitra sorumla ilgilenmedi, onun yerine Reichis’in yanına yığıldı. Bir pençesini uzatıp Reichis’in burnuna koydu. “Öfke dolu olacak. O senin cesaretin olurken sen onun temkini olacaksın. Sen ona ne zaman kaçılacağını öğreteceksin, o da sana ne zaman savaşılabileceğini öğretecek.”

“Ben...” Ona ne söyleyebilirdim ki? Ölmek üzereydik ve Reichis bana zor tahammül ediyordu. “Yapacağım,” dedim sonunda. “Söz veriyorum.”

Garip bir şekilde hafifçe öksürdü ve ağzından biraz daha kan damladı. Az sonra anladım ki aslında gülüyordu. “Belki sana nasıl yalan söyleyeceğini de öğretmesi gerekiyor. Bu konuda pek de iyi değil gibisin.” Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı, bitkince gülümsedi. “Onunla sıkı pazarlık etmelisin. Gerisini nasılsa senden çalacaktır.”

Reichis bir ara kırıpıştırarak gözlerini açtı. Küçük kırmızı küreler sonunda ne gördüğünü anlamış gibiydi. O zaman bir inilti koyuverdi, öyle acı ve keder dolu bir iniltiydi ki bu beni boğarak içine çekti. O anda sevgiyi hiç tanımadığımı fark ettim, şimdiyse sadece kayıp giderken izleyebiliyordum onu.

“Eğer yapabilirsen onu haraçtan ve şantajdan uzak tut,” diye devam etti Chitra, etrafımızdaki alevlerin çıtırtılarından sesi neredeyse duyulmayacak kadar az çıkıyordu. “Pek çok kötü huyu var.” Burnunu Reichis’in burnuna dayadı. “Ama bazen de annesini çok gururlandırır.”

Chitra'nın kanını kırmızı toza karıştırmaya çalışırken bile elimin titremesi kesilmedi. "Anlamıyorum," dedim, hayatın ondan çekilip gidişini izlerken gözlerimi dolduran yaşlardan önümü göremiyordum. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Mahdekler büyüünün dünyadaki ruhların sesi olsun diye kullanılması gerektiğine inanırlardı," dedi neredeyse fısıldar gibi. "Senin büyüün de benim sesim olsun." Chitra'nın verdiği son nefesle ondan kalan ne varsa hepsi bu ölmüş toprağın üzerine çöktü. Yanımdaki kesenin içinde kırmızı toz parıldadı ve her an alev almaya hazır bir ısıyla için için yanmaya başladı.

Bir ateş patlaması havayı aydınlattı. "Teklifimi ciddiye aldığına inanmıyorum Kellen."

"Hayır, gerçekten, düşünüyorum," dedim. Tabii ki yalan söylüyordum ama Ra'meth de yalan söylüyordu. Bütün bunlar onun için bir oyundu – Ke'heops'tan alınacak son bir küçük parça. Babamı öldürünce ona bakıp şöyle diyebilmeyi istiyordu, "Gördün mü? Oğlun sana ihanet etti. Benim evimde bir oda karşılığında seni kendi evinde öldürmeye razıydı."

Yere, ölmüş annesinin yanında yatan Reichis'e baktım. O da derin nefes alamıyordu, bana bakan gözleri donuktu.

"Sanırım reddetmekte haklısın," diye bağırdı Ra'meth, oysa daha hiçbir şey söylememiştim. "Bizimki gibi bir ortaklık çok da uzun sürmezdi zaten." Arkasına saklandığım kaya çıkıntısını aydınlatan bir alev patlaması yolladı. "Haydi öyleyse. Ayağa kalk da benimle son kez yüzleş – sen ölmeden önce son bir cesaret gösterisi. Gri geçide girdiğin-

de atalarımızın önünde dik dur ve onlara ölümle korkmadan yüzleştiğini söyle. Bu sana verebileceğim en büyük hediye Kellen. Kusursuz bir ölüm. Bir Jan'Tep ölümü."

Ellerimi keselere soktum, Chitra'nın sağ elime bulaşan kanının yapışkanlığını hâlâ hissediyordum. "Geliyorum," dedim.

Yavaşça ayağa kalkıp Ra'meth'e döndüm. Her tarafında fırıl fırıl dönen kıpkırmızı büyüyle parılıyor, sonsuz bir okyanus yükseliyor, alçalıyor, sonra tekrar yükseliyordu. İlk lord büyücülerden birinin canlandığını gösteren bir resmi seyretmek gibiydi bu. Başını bana doğru salladı, hiç de merhametsizce değildi. "Güzel. Güzel. Böyle daha iyi. Sen bu dünyaya göre değilsin Kellen. Sen aslında..."

Ellerimi yukarı kaldırdım, tozlar Ra'meth'in büyüsünün ışıyla parıldayarak havada süzülüyordu. Siyah ve kan kırmızısı toz tanecikleri birbirine karışırken kısa bir süre için ilk kıvılcımın tutuşmasını bekledim ve ellerimle gereken şekli yapıp yavaş yavaş ve dikkatle karanlık gökyüzünde çınlamasını istediğim kelimeleri söyledim. "*Carath Chitra.*"

Ra'meth de ellerini havaya kaldırdı, parmakları daha önceki saldırılarımda onu kolayca korumuş olan kalkan büyüsü için gerekli şekli aldı. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Patlama ona doğru yöneldi ama alevler, kalkanının görünmez bariyerine tutunan pençeler gibi takılıp kaldı. "Sana söylemiştim delikanlı," dedi, "büyü için daha fazla şey..."

İki büyü çarpışınca sözleri yarıda kaldı. Kalkanı içeriden yanmaya başlamış gibi Ra'meth'in çevresindeki hava kırmızı ve siyah korlarla doldu. Sonra başka bir saldırı-

la kalkan tamamıyla çökerken her yerini Chitra'nın yaşamının ve ölümünün öfkesi sardı, kan kırmızısı alevler giysilerini ve etini yakıyordu. Ra'meth'in bir kez çığlık attığını duydum, sonra bir yığın halinde yere düştü ve sesi kesildi.

Chitra'nın kanı halkının öfkesinin sesi olmuştu.

Ormanın zemininde Ra'meth'in yattığı yere baktım. Korumaya kalkanı çökene kadar patlamanın çoğunu dışarıda tuttuğundan, Ra'meth'in etrafında neredeyse kusursuz bir çember vardı. Hâlâ yaşadığından emin olmak için göğsünün yükselip alçalışını görene kadar bekledim, sonra işini bitirmek için cebimdeki keselerden biraz daha toz aldım.

Görüşümde bir sorun vardı. Orman, ya da ondan geriye ne kaldıysa, hâlâ karşımda duruyordu. Yanmış ağaçlar, her tarafa dağılmış kömürleşmiş adam ve sincap kedisi cesetleri. Hareket eden hiçbir şey yoktu ama yine de sağ gözümü kapatıp solla -etrafında karagölge izleri olan gözümle- baktığım zaman yaşanan şiddet önümde canlanıyordu. Can çekişenlerin acı dolu ve öfkeli haykırıışları kulaklarımda yankılanıyordu. Titriyordum ama görüntü sınırlarımı bozduğundan değil, kendimi iyi hissettirdiğindendi bu.

"Sarhoş edici, değil mi evlat?" Dönüp baktığımda Feri-us Parfax'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm, beraberinde iki at getiriyordu.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedim ve dikkatimi tekrar Ra'meth'e verdim.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, kardeşin iyileşecek," dedi Feri-us. "Sincap kedisi de yaşıyor."

Sol gözümün etrafındaki izler hareket ediyor gibi geliyordu bana, derinin altında kıvranıyorlardı, soğuk ama aynı zamanda da yakıcı bir his veriyorlardı. Bu beni zinde hissettiriyordu. Güçlü. “Senden ne haber?” diye sordum. Kelimeler bir başkasının ağzından çıkmış gibi geldi bana. Zayıf ve aptal birinin ağzından. Düşmanın ayaklarının dibinde olduğunu ve onun hayatının kendi ellerinde olduğunu unutma tehlikesiyle karşı karşıya olan birinin. Parmak uçlarım cebimdeki tozlara dokundu. Birkaç saniye içinde Ra’meth’in işini sonsuza kadar bitirecektim. Bir daha asla ondan korkmayacaktım.

Ferius omuzlarını geriye atıp başını öne arkaya eğdi. “Biraz ağrım var. Alışık olmadığım bir şey değil.” Yanımda durmak için yaklaştı. Çok yakınımdaydı. “Haydi evlat. Koca adam olduğunu ispatladın. Gidip gerçek bir şey yapmanın zamanı geldi.”

Gerçek bir şey mi? İnsanlarla alay etmeye ne zaman son vermesi gerektiğini hâlâ öğrenmemişti. Amcamı öldüren, klanın yönetimini ele geçirmeye ve kardeşimi öldürmeye çalışan adama baktım. “İşini bitirmek zorundayım.”

Ferius’un elini omzumda hissettim. “İşini bitirmek istiyorsun. Bu aynı şey değil. Ona bir bak Kellen.”

Baktım. Cübbesinin patlamanın kalkkanı kırdığı yerlerindeki yanık kısımlarından yanmış saçları ve derisi görünüyordu. Hâlâ baygındı ama inlediğini duyar gibi oldum.

“Yeterince beklersen belki kendine gelir,” dedi Ferius kulağıma, neredeyse fısıldar gibiydi. “Eğer gerçekten şanslıysan elini uzatır ya da parmağını kıpırdatır. Başka bir büyü yapmak üzere olduğunu anlayabilirsin.”

“Yapabilir.”

Omzumu sıktı. “Hayır, yapamaz. Bu yaralarla olmaz. Tekrar büyü yapabilmesi için aylar geçmesi gerekir biliyorsun.”

“Kapa çeneni Ferius,” dedim, gözlerim hâlâ ayaklarının dibindeki adamdaydı. *Bir şey söyle* diye yalvardım ona. *Hareket et.*

“Bunu yapmaya hakkın var,” dedi Ferius. “Bu kıtanın tamamını dolaştım, yapmak üzere olduğun şey yüzünden seni mahkûm edecek bir mahkeme yok.”

“Öyleyse ne diye kafa ütölüyorsun?”

Yüzüne bakmam için beni döndürdü. “Argosilerin ülkesi yok evlat. Ama bizim de kendi yöntemlerimiz var ve bu onlardan biri değil. Hangi yolda yürümek istediğine şimdi karar vermelisin.”

“Bu karagölge,” dedim benden uzak durmasını dileyerek. Onun o sıkıntı veren, kendini beğenmiş, ardı arkası kesilmeyen filozofluğuna bir son vermek için dışarı çıkıp tozları havaya fırlatmak için can atan ellerimi ceplerimde zor tutuyordum.

“Karagölge mi?” Bir kahkaha attı. Bu garip bir gülme idi ve bu gülüşün onun için ne anlama geldiğini biliyordum. Ferius bunu komik bulduğu için gülmüyordu. Gülmek istediği için de gülmüyordu. Gülüyordu çünkü bu Ferius Parfax’ın dünyaya ondan korkmayı reddettiğini söyleme biçimiydi. “İstediğin her şeyi yapabileceğin, istediğin kişiyi öldürebileceğin bir hastalığa yakalandığını hayal et. Suç yok, sorumluluk yok. Güzel olmaz mıydı?”

“Ben bunu hayal etmiyorum!” diye bağırdım kendimden nefret edeceğim bir şey yapmadan önce Ferius’u bu-

radan göndermeyi umarak. “Karagölge gerçek. O benim içimde!”

Diğer eliyle boynumu tutup sıktı. Lanet olsun ne kadar kuvvetli sıkıyordu. “Hepimizin içinde çirkinlik var Kellen. Seninki daha mı kötü? O zaman daha çok savaş. Bir yolunu bul. Ama sakın seçme şansın yokmuş gibi yapma.”

Yumruklarımı sıkınca avuçlarımın arasındaki tozları hissettim. “Anlamıyorsun! O Reichis’in halkını öldürdü. Kardeşimi öldürmeye çalıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Nasıl...”

Birden boynumu daha fazla sıkmaya başladı, nefes almakta zorlanıyordum. “Anlayamam öyle mi? Bu doğru mu Kellen, Ke’heops’un oğlu, Jan’Teplerin çocuğu?”

Bana hiç böyle resmi biçimde hitap etmemişti. Kendisini kuşatan dünya hakkında biraz tuhaf, alaycı yorumlarda bulunduğu zamanlarda yaptığı gibi hiçbir şeyin önemi yokmuşçasına söylemişti bunları. Gözlerindeki karanlık ise başka bir hikâye anlatıyordu. Sırtışlarının ve şakallarının arkasına sakladığı sırrı nihayet şimdi anlıyordum. Her nasılsa bunu anladığım anda içimdeki karanlık öfkenin yok olup gittiğini hissettim.

Ortaya çıktığından beri Ferius Parfax’ın gerçekte kim olduğunu merak ediyordum – gerçekte ne olduğunu. Basit bir Argosi gezgini olduğuna dair tüm iddialarına ve Daroman casusu olduğunu inkâr etmesine rağmen herkes -ben dahil- onun kralları için çalışıyor olabileceğini düşünüyordu. Bu kadar zeki, bu kadar hileci birinin neden insanları casus olmadığına inandırmak için çabalamadığını hep merak etmişim. Şimdi biliyordum. “Sen Daroman değilsin,” dedim.

“Hiçbir zaman olduğumu iddia etmedim.”

“Argosi de değilsin.”

“Elbette öyleyim evlat.” Elini yeleğinin cebine sokup bir kart destesi çıkardı. “Gördün mü?”

“Göster bana,” dedim.

Başını yana eğdi. “Neyi göstereyim?”

“*Senin* kartını göster. Gerçek olanı.”

Ferius’un elleri hiç kıpırdamadığı halde kartlardan biri yavaşça diğerlerinin arasından yukarı kaydı. Kartı alıp çevirdim. Bu bir valeydi, destede gördüğüm diğerleri gibiydi ama Jan’Tep septagramı, Daroman kılıcı ya da Berabesq kadehi yoktu üzerinde. Sağ üst köşesinde siyah bir yaprak vardı. “Sen Mahdek’sin,” dedim.

“Bu çok aptalca evlat. Artık Mahdek kalmadığını herkes biliyor.”

“Çünkü benim halkım onları katletti. Ama... kimse bütün bir halkı tamamıyla katledemez, değil mi? Bazılarının kurtulmuş olması gerekir. Saldırıları başladığında şehirlerde olmayan bazılarının.”

Ferius kartı alıp desteyi tekrar yeleğinin içine koydu. “Ah, bizden tamamen kurtuldular. Dünyada halkımı geri getirmeye yetecek kadar Mahdek kanı yok. Geriye kalanlar sadece...hayaletler, sanırım böyle diyebiliriz.”

“Peki sen?..” Soruyu sormakta tereddüt ediyordum, alacağım cevapla yaşayabileceğimden emin değildim. Ferius hayatımı değiştirmişti. Bana çok fazla şey katmıştı, onun da dünyadaki herkes gibi soğuk ve aşağılık olduğunun ortaya çıktığı düşüncesine dayanamıyordum. “İntikam almaya mı geldin? Bu yüzden mi buradasın? Halkına yaptıkları yüzünden insanlarımızı öldürmek için mi?”

Atlardan birinin gövdesine yaslanıp yeleğinin içinden bir tütün çubuğu çıkardı. “Şu tozlardan biraz fırlatır mısın evlat?”

Başka ne yapabileceğimi bilemediğimden dediğini yaptım. Havada minik bir alev patlaması oluştu. Ferius bir kırbacın şaklama hızıyla çubuğu uzatıp yaktı. “Küçük bir kızken,” dedi içine bir nefeslik duman çekerken, “büyükannem ve büyükbabam -halkım bir süre önce ölmüştü- her neyse, ettikleri yeminin aynısını bana da ettirdiler, bu halkımın ettiği yemindi, yaşlı klan prensinizin ve büyücülerinizin halkımı öldürdüğü zamandan beri hepimizin ettiği yemindi.”

“İntikam yemini ettiniz,” dedim halkımın paranoyakça korkusunun gerçek çıkmasına neredeyse şaşıarak.

Ferius başını sallayarak burun deliklerinden duman kümeleri çıkardı. “İşler bazen böyle yürüyor.” Ra’meth’i işaret etti. “Kana kan.”

“Öyleyse bütün olanlar...hayatımı kurtarman...”

Sözümü kesti. “Büyükannemle büyükbabam ben başımın çaresine bakamayacak kadar küçükken öldüler. Biz uzun ömürlü bir halk değiliz galiba. Kendi toprağın olmadan yaşamak zor. Bir süre ne yaptığımı bilmeden uzun çöl yollarında dolaştım. Çok geçmeden dayanma gücüm kalmadı. Açlıktan, susuzluktan ölüyordum, orada burada sürünmekten vücudumu düzinelerce yara kaplamıştı. Çok bitkindim.”

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım – dünyada tamamıyla yalnız olmanın. “Argosiler,” dedim. “Seni içlerine aldılar.”

Kıkırdadı. “Ne tuhaf bir topluluk. İşleri güçleri kart-

lar. Şunun için kartlar, bunun için kartlar. Ama o gün beni kurtardılar. Kaçtığım ve neredeyse kendimi öldürteceğim zamanlarda da kurtarmaya devam ettiler. Her zaman..." elini yeleşinin içine sokup kan kırmızısı kart destesini çıkardı, "bana bunlardan birini seçtirdiler."

"Onlar borç mu? Hayatını kurtardıkları için?"

Başını salladı. "Bunların her biri geri ödemek zorunda olduğum bir hayat."

Ellerimi pantolonumun cebine sokup Ferius'un borçlar hakkında fazlasıyla konuştuğu gün almam için zorladığı koyu kırmızı kartı çıkardım. "Ve bu da *benim* geri ödemek zorunda olduğum bir hayat."

"Evet."

"Yani...halkının intikamını almaktan vaz mı geçtin?"

Ferius karanlık gökyüzüne baktı, hâlâ etrafımızda yanan alevler yüzünü aydınlatıyor, onu birdenbire korkutucu hale getiriyordu. "Hayır evlat, sadece kaç tane Jan'Tep öldürürsem öldüreyim halkımı asla geri getiremeyeceğimi anladım." Tütün çubuğunu yere atıp çizmesinin topuğuyla ezdi. "Argosiler dünyanın hassas bir dengede durduğuna inanır. Bazı şeyler – senin halkının büyüü kötüye kullanması gibi, Daromanların imparatorluklarıyla dünyanın geri kalanına boyun eğdirmesi gibi- bizi yıkıma yaklaştırır. Diğer şeyler, bazen sadece küçük şeyler, bizi öbür türlü davranmaya iter. Düşün, halkımı geri getiremesem de en azından dünyayı kurtarabilirim." Elini uzatıp bir anlığına omzumu tuttu. "Yardım etmek istiyor musun?"

Sözlerinden olduğu kadar alışılmadık nezaketinden de etkilenerek geriye doğru sendeledim. İnsan nasıl böyle

bir hayat yaşayabilirdi? Nasıl arkasına yaslanıp oturur ve kabilesini öldüren insanların onlardan çaldıkları şehirlerde oturmaya devam etmesine izin verebilirdi? Yerde yatan Ra'meth'e baktım ve ateş patlaması göğsüne isabet ettiğinde amcamın bakışını hatırladım. "Senin gibi olduğumu sanmıyorum Ferius."

"Öyle olmanı senden hiç istemedim." Reichis'in yerde yattığı yere doğru yürüdü, onu nazikçe kaldırıp boynuna astığı çantaya yerleştirdi. "Küçük piç amma da inatçı, değil mi?" Bana baktı. "Bir karar vermelisin evlat. Kasabanın dört beş kilometre dışında küçük bir kulübe var. Oradaki arkadaşım bazı tedavi yöntemlerini biliyor. Sincap kedisine yardım edebilir. Ayrıca insanın başını fırıl fırıl döndüren bir içki yapıyor. Birkaç saat içinde kesin orada olacağım. Argosilerin yaşam tarzını öğrenmek istersen gel beni bul." Bir ayağını üzengiye koyup atın sırtına çıktı. "Gelmezsen endişelenmem gereken kart sayısının bir eksildiğini varsayacağım."

Atını çevirdiğinde birden onu bir daha hiç göremeyebileceğimi düşündüm. "Bekle," dedim onu yavaşlatmak için bir bahane bulmaya çalışarak. "Vahada boyadığını gördüğüm kart...dul büyücü medeniyetleri ilerletip geriletebilen bir şey olduğuna inandığın için burada olduğunu düşünüyor. Bu doğru mu?"

Geri döndü. "Şu uyanık eski kurt." Reichis'i rahatsız etmeden elini göğsüne götürüp yeleşinden bir kart çıkardı. "Kardeşinin iyi olacağından emin olmak için beklerken bunu bitirdim." Kartı bir fiskeyle bana fırlattı, elimi uzatıp yakaladım.

"Bunu bana mı veriyorsun?"

“Duruma göre değişir. Eğer hayatınla ilgili yapmayı planladığın tek şey Ra’meth’i öldürmekse kartı yırtıp atabilirsin.”

“Peki ya?.. Peki ya onu öldürmezsem? Seni bulmaya gelirim?”

Sırıttı. “O zaman kartı yanında getirdiğinden emin ol evlat çünkü ona destemde ihtiyacım olacak.”

“Neden?”

Atını mahmuzlayıp yola koyuldu. “Kart dünyayı değiştirebilir de ondan.”

Ferius gözden kaybolurken kartı çevirdim ve nihayet kasabaya geldiğinden beri ne çizdiğini gördüm. Mer’esan’ın tahmin ettiğı gibi uyumsuzlardan biriydi bu. Kartın altında “Hilebaz Büyücü” yazıyordu. Omzunda bir sincap kedisi, ellerinde ateşlerle uzun bir yolun başında duran genç bir adam resmi vardı kartta. Tıpkı bana benziyordu.

BÜYÜCÜLÜK SINAVI

Bir saat sonra Ra'meth'in baygın bedenini kumla kaplı caddede lord büyücüler mahkemesine doğru sürüklüyordum. Atım yaklaşık yarım kilometre önce topallamaya başlamıştı, benim için zaten yeterince insanın ve hayvanın öldüğünü düşünerek Ferius'un çıkını omzuma atıp yolun kalan kısmını yürümüştüm. Şimdi *ben* topallıyordum.

Dışarıdaki muhafızlardan biri vahanın basamaklarına beş altı metre kala beni gördü. Basamaklar çocuklarının mahkemeye çıkıp büyücülük sınavlarının sonucunu almasını bekleyen ailelerle doluydu. “Olduğun yerde kal,” diye bağırdı muhafız. İriyarı bir adamdı, sanırım kırklı yaşlardaydı. Bana koşarken ellerini yanlarında tutuyordu, parmaklarının aldığı şekilden zincir büyücüsü olduğunu tahmin ettim. Bunlardan bıkmaya başlamıştım artık.

Durdum, hâlâ muhafızın gerisindeki basamaklarda bekleyen ailelere bakıyordum. Sınıfımdaki çömezlerden

birkaçını tanıdım. Onlar da beni tanıyıp başlarını çevirdiler. Bu beni hiç de rahatsız etmedi. Klanımızın isyan ve komployla ele geçirilmesine ramak kalmışken Jan'Tep yaşantısının hâlâ kimin büyücü kimin hizmetkâr olacağına karar vermek etrafında döndüğü gerçeğinden öyle serseme dönmüştüm ki.

“Sadece bir şey bırakacağım,” dedim muhafıza ve Ra'meth'in cüppesinin yakasını elimden bıraktım. Biraz büyü yapmaya niyetimin olmadığını göstermek için, biraz da acıdığından omzumu ovuşturdum.

Basamaklardaki insanlar yanımdaki baygın vücuda gözlerini dikerek yavaş yavaş bize doğru gelmeye başladılar. Kim olduğunu anlamaları yalnızca birkaç saniye sürdü ve yaklaşık iki saniye sonra da üzerime yürümeye başladılar.

“Yaklaşmayın!” Annemin sesindeki sakin kararlılık beni şaşırttı. Dönüp bakınca uzun adımlarla bize doğru geldiğini gördüm, elbisesinin uzun, dökümlü kumaşı gece esintisinde dans ediyordu. “İyi misin?” diye sordu bana, gözleri hâlâ yaklaşmaya çalışan muhafızlardaydı.

“Lord büyücülerden birine saldırmış,” dedi önümde duran muhafız.

Bunun pek de adil olmadığını düşündüm. Ra'meth'i bir başkasının elinden *kurtarmadığım* ne malumdu? Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü annem muhafızlara döndüğünde benden çok daha korkutucu görünüyordu. “Kel-len klanımızı ele geçirmeye çalışan bir katili durdurdu,” dedi, sonra bana döndü, yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Ferius olup bitenleri ona anlatmıştı. “O benim kızımı kurtardı.”

Gülümseyişindeki minnettarlık öyle saf, öyle gerçektir ki madalyonun öbür yüzünü görebildiğini sanmıyorum, beni oğlu değil değerli bir hizmetkâr olarak gördüğü apaçık ortadaydı. Ben Shalla'yı koruma görevini yerine getirmiştim sadece.

Bununla yaşayabileceğime karar verdim. "Shalla iyi mi?"

"Şaşkın vaziyette. Ama çabuk iyileşecek. Gelmek istedi ama hislerimize dayanarak..."

"Burada olmaması daha iyi," dedim, artık gerekli olmadıkça annemle babamın hislerini bilmek istemiyordum.

Annem Ra'meth'e baktı. "Yaşamasına izin vermişsin," dedi.

"Evet," dedim.

Uzun süre gözlerime baktıktan sonra mahkeme muhafızlarına döndü. "Ra'meth'i tutuklayın. Bakır ve gümüşle bağlayın onu. İşlediği suçların hesabını verecek."

Galiba annemin ne kadar güçlü bir büyücü olduğunu gerçekte hiç düşünmemiştim. Bütün gücüne rağmen babama daima boyun eğdi. Şimdi diğerlerinin ona olan davranışlarını görünce annemin neden babamın aile reisi olmasına izin verdiğini merak ediyordum. *Bence gerçekten de kendi halkımı tam olarak anlayamıyorum.*

Muhafızlar annemin emirlerini yerine getirirken biraz tereddütlüydüler. Annemin onların üzerinde resmi bir otoritesi yoktu ama büyü gücü neredeyse etrafındaki havayı dalgalandıran bir kadını kızdırma riskini göze almak istemiyorlardı bence.

"Konsey oğlanın gözetim altına alınmasını isteyecektir," dedi muhafızların lideri beni işaret ederek.

Annemin yüzünden bir tereddüt geçtiğini görür gibi olunca ondan önce davranıp yanıtlamaya karar verdim. “Lord büyücülere birazdan yanlarında olacağımı söyle,” dedim. “Bir dakika oturmak istiyorum.”

Annem başını salladı. “Konseye hazır olduğunda onları göreceğini söyleyeceğim.” Omzumu sıktı. “Doğru olanı yapacağını biliyorum.”

Son cümlesi çocukken alıştırmalarını yaptığımız temel büyülerden birinin sözleri gibi kafamın içinde yankılandı, her heceyi bir çok farklı şekilde söyleyerek mükemmel telaffuzu bulmaya çalışırdık, sonra cümlenin tam anlamını kavrayana kadar bir sonraki heceyi nasıl bağlayacağımızı öğrenirdik. *Doğru olanı yapacağını biliyorum.*

Basamaklara doğru yürüyüp zorlukla oturdum, Ferius’un hâlâ sırtımda asılı olan çıkınına uzanıp küçük bir şişe çıkardım. Açıp içindekini kontrol etmeden içtim – önce dilimi yaktığı için muhtemelen hata ettiğimi düşündüm. Az sonra sıcaklık boğazıma ve karnıma yayıldı. Bundan sonra kendimi biraz çakırkeyif hissetmeye başladım. İlk içkimi içmiştim.

Belki de konseyi görmeden önce sarhoş olmalıyım.

Birkaç dakika içince tuhaf bir zihin açıklığına kavuştum. Ne diye hâlâ burada, mahkemenin basamaklarında oturyordum? Başka bir at bulmalı ve mümkün olduğunca çabuk kasabadan çıkmalıyım.

Konsey tarafından esir alınmaktan korkuyor değilim. Çok fazla şey biliyordum ve bu bazen tehlikeli bir şey olsa da bunu bilen başka insanlar da vardı. Klanı ele geçirmek için bir komplo olduğunu biliyorlardı. Nüfuz sa-

hibi kimseler yanıtları bilmek isteyeceklerdi ve birden tutuklanırsam bu daha fazla soru işareti yaratacaktı.

O basamaklarda oturmaya devam etmemi sağlayan cezalandırılma korkusu değildi; sadece tanıdığım, bildiğim her şeyi ardımda bırakmaktan korkuyordum.

“Kellen?”

Başımı kaldırdığımda Nephenia’nın sadece yarım metre önümde dikildiğini gördüm. Uzun, koyu renk saçları tören giysisinin açıkta bıraktığı omuzlarına dökülmüştü – üzerindeki giysi, sınavlarını tamamlamak için konseyin önünde sıralarını bekleyen diğer birçok öğrencinin giysisiyle aynıydı. Kollarını önünde kavuşturmuştu. Hem güzel hem de bir o kadar mutsuz görünüyordu.

“Sorun ne?” diye sordum.

Konuşmak üzere ağzını açtı ama sonra derin bir nefes alarak içini çekti. Dudakları titremeye başladı. “Ben...üzgünüm, bu aptalca. Bir şey yok.” Titreyen eliyle gözünde henüz şekillenmemiş bir yaş sildi. “Ben Sha’Tep olacağım.”

“Ne? Neden? Sınava girdin mi? Ama denemeleri geçmiştin. Nasıl olur da...”

Mahkemenin girişine doğru baktı. “Bir sonraki sıra benim ama Osia’phest Usta zaten dışarı çıkıp bana söyledi...sanırım şaşırmamı istemedi. Konseye götürecek bir sırrım yok, yani onlar için önem taşıyan hiçbir sırrım yok benim.”

Durumun anlamsızlığına neredeyse kahkahalarla gülecektim. Tören giysileri içinde gururla bekleyen çömezlerden çoğunun kimse için önem taşıyacak bir sırrı yoktu zaten. Bu da diğer her şey kadar formaliteydi. Öyleyse neden Nephenia’nın başarısız olacağına önceden karar ver-

me zahmetine girmişlerdi? Yanıtı basitti elbette. Tennat, Panashi ve diğerlerinin tarafını tutmayarak düşmanlar edinmişti. Onların anne babaları konsey üyelerine Nephenia'nın dışlanması istediklerini söylemiş olmalıydılar, Nephenia'nın ailesinin ise zaten pek az etkisi ve gücü vardı.

Bizler bu kadar küçük insanlarız işte diye düşündüm. Bütün büyü gücümüze rağmen korkağız, daha büyük zorbalara dönüşerek kendimizi dünyanın zorbalıklarından korumaya çalışan küçük paranoyak çocuklarız.

Kendimi gözümü ona dikmiş bakarken buldum. Hayatım boyunca bu kadar ümitsizliğe kapılmış birini görmemiştim sanırım. Böyle bir acı karşısında hiçbir şey yapmadan oturamazsınız, o yüzden bir büyü denemeye karar verdim.

Yavaşçacık ayağa kalktım, iki elimi de avuçlarım yukarı bakacak şekilde dikkatlice ileri uzattım. Nephenia bana bakarken uzun bir süre bekledim, yaptığımın bir tür hile olmadığından emin oldukça tedirginliği yavaş yavaş yerini meraka bıraktı. Sonunda avuçlarının sıcaklığını benimkilerde hissettim. “Senin için bir sırrım var,” dedim.

Yüzündeki şaşkınlık ve umut uzun sürmedi, başını iki yana salladı. “Söyleme. Sana karşı kullanabilecekleri bir şey söyleme bana. Ben...”

Gülümsedim. “Konsey nasıl olsa öğrenecek. Tennat ve diğerleri yakında buraya gelecek ve onlara anlatacak. Nephenia, teklif ettiğim şey birkaç saat içinde değersiz hale gelecek olan bir para. Ben onu şimdi senin için harcamak istiyorum.” Tüm bu çirkinliğin bir parçası olmayı istemeyerek hâlâ tereddüt ediyordu. “Lütfen,” dedim. “Onlara sen söylemezsen ben söylerim.”

Sonunda başını salladı. “Tamam.”

Etrafta çok insan vardı, o yüzden kulağına fısıldamak zorunda kaldım.

Önem verdiğiniz birinin akla gelebilecek en kötü hastalığa yakalandığını size söylediklerini düşünün, bu öyle iğrenç bir hastalık ki o önemsedığınız kişiye yaklaşırsanız hastalığın size de bulaşacağına inanıyorsunuz. Bu hastalığın aynı zamanda hastalığa yakalanan kişinin sapkın, içten içe ahlaksız biri olduğunu gösterdiğine dair derin kanıyı da buna ekleyin. Tanıdığınız birinin size saldırmak üzere pusuda bekleyen bir şeytan olduğunu öğrendiğinizi düşünün. Ne yapardınız?

Nephenia uzanıp beni yine kucakladı, uzun süre de öyle kaldı. Onu itmeye çalıştığım halde beni bırakmadı, öyle sıkı sarılıyordu ki zor nefes alıyordum. Yanağını yanağımda hissedebiliyordum. “Senden korkmuyorum Kellen,” dedi.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmemek için kendimle savaşıyor olabildiğince nazıkçe ben de ona sarıldım. On altı yaşındaydım ve bir kızı hiç öpmemiştim. Böyle bir şans bir daha ne zaman elime geçecekti? Ama her ne kadar istesem ve onun da öpmemi istediğini düşünsem de mahkemenin çevresinde toplanmış yüzlerce insanın bize baktığının farkındaydım. Eğer öpüşürsek, insanlar karagölgeye yakalandığımı öğrendikten sonra işler Nephenia için kötü gidecekti. Onu lekelenmiş olarak göreceklerdi.

Yüzünün benimkine doğru kalktığını hissettiğimde beni beklemekten vazgeçmeye karar verdiğini anladım. Dikkatlice bir adım geri giderek uzaklaştım. “Kim ne

derse desin bir gün büyük bir büyücü olacaksın,” dedim.

Gülümsedi. Başta bu daha önce yüzlerce kez gördüğüm aynı utangaç, çekingen gülümsemeydi. Sonra tuhaf bir değişiklik oldu. Ağzının bir tarafı diğerinden biraz daha fazla yukarı kalktı, her nasılsa şimdi daha cesur, daha kendinden emin görünüyordu. Konuştuğu zaman sesinde hafif bir muziplik vardı, “Kimseden izin beklemeyen bir kadın olmayı planlıyorum.”

Birden bana tekrar sarıldı, dudakları dudaklarımın üzerindeydi, elleriyle yüzümü tutuyordu. Parmaklarının saçlarımın arasında kaydığını hissettim ve kollarımı ona doladım, ikimiz de o anı, o öpücüğü olabildiğince uzatmaya çalışıyorduk.

Hayatım boyunca bir kızı öpmek istediğimi düşünmüştüm. Anladım ki bir kız tarafından öpülmek kesinlikle daha iyiydi.

“Ena’eziat kızı Nephenia,” diye seslendi bir memur. “Büyücülük sınavına girme zamanın geldi.”

Ellerimi nazıkçe belinden çektiğini hissettim. Geri çekilip bana gülümsedi. “Tekrar görüşeceğiz Kellen.”

“Önce denemeni geçip büyücü olman gerek. Klanımının gördüğü en iyi büyücü ol.”

“Ya sonra?” diye sordu.

Elimi kaldırıp bir parmağımla Mer’esan’ın gözümün etrafındaki karagölge izlerini kapatmam için verdiği macuna hafifçe vurdum. “Sonra beni tedavi etmenin bir yolunu bul.”

Nephenia’nın mahkemeden çıktığını görmedim. Geleneklere göre çömezler binaya ön kapıdan girip aileleri tara-

findan kutlama ya da teselliyle karşılandıkları arka kapıdan çıkarlar.

O yüzden basamaklarda oturup bekledim. Yaklaşık iki saat sonra, konseyin işi bitince beni içeri götürmesi için bir memur gönderildi.

Konsey salonunda yedi koltuk vardı, her biri yerden yaklaşık üç metre yüksekte, kendi kalın, mermer sütununun üzerinde duruyordu. Sütunlar yargılamada bulunacak kişiye azametli tüneğine çıkma imkânı veren sarmal merdivenlerle çevrelenmişti. Biri Osia'phest Usta olan üç adam ve iki kadın koltukların beşinde oturuyordu. İki koltuk boş kalmıştı: biri Ra'meth için ayrılmıştı, biri de normalde babamın oturduğu koltuktu.

"Aile üyelerinin kendi çocuklarını yargılamaktan men edilmesi gerekiyor," dedi konseyin başkan vekili Te'oreth. "Ke'heops artık seni koruyamaz oğlum."

Ne zaman korudu ki? "Çağrıldığım üzere karşınızdayım Lord Büyücüler," dedim, sınavlara hazırlanırken Osia'phest'in bize öğrettiği gibi resmi şekilde hitap etmiştim.

Hepsi yaşlı diye düşündüm. Te'oreth, An'atria...hepsi. Daha bir gün önce benden lord büyücüleri tarif etmemi isteseydiniz size onların büyüdeki uzmanlıklarından, güçlerinden ve sağlamlıklarından, yaptıkları mükemmel büyülerle ilgili hikâyelerden bahsederdim. Bu dünyanın savaş alanlarında parıldayan, halkımızı diğer tüm düşmanlarımızın yanı sıra Daroman ordularından ve Berabesqlerin sofu yobazlarından koruyan savaşçıları anlatırdım. Şimdi bu boğucu ve kötü aydınlatılmış odada gördüğümse, güçlerini yalnızca eski hikâyelerden ve kirli

sırlardan alan yaşlı erkekler ve kadınlardı.

“Diz çök oğlum,” dedi Te’oreth mahkeme salonunun ortasındaki *yalvartıcıyı* işaret ederek; bu düz, dairesel taş bir yüzeye yerleştirilmiş ağır ahşap bir paneldi. Çömez ya da tutuklu ya da konseyin önünde savunma yapmak zorunda kalan her kimse, avuçları yukarı bakacak şekilde bileklerini yarı dairesel oluklara yerleştirirdi. Sonra bir muhafız ahşap levhayı yerine kaydırırdı. Bunun iki pratik amacı vardı: Konseyin kararına itiraz ederseniz büyü yapmaya kalkışamazdınız. Bir de sembolik bir anlamı vardı: tüm sınavı bir dilenci gibi elleriniz ve dizleriniz üzerinde geçirirdiniz.

“Ayakta iyiyim,” dedim.

Konsey üyelerinden biri itiraz edecek oldu ama Osia’phest onun sözünü kesti. “Merasimle vakit harcamayalım. Bizi daha büyük meseleler bekliyor, ayrıca diğer öğrencilere diz çöktürmedik.”

“Belki,” dedi An’atria, yüzünü çevreleyen sık gri saçlarının arasından koyu renk gözleriyle bana bakarak, “ama hala büyücülük sınavını geçmeye gelmiş gibi mi yapıyoruz?”

“Neden olmasın?” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak, bu olayların sonuçlarına tamamen kayıtsız birini etkilemek için elimden geleni yapıyordum. “Bugün büyücülük sınavlarının son günü, ben bir çömezim ve görünen o ki daha birkaç saat on altıncı doğum günüm olmayacak.”

“Sana bir büyücü ismi vereceğimize gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Te’oreth. “Denemeler boyunca yalancı, hilebaz ve zayıf biri olduğundan başka hiçbir şey kanıtlayamadın.”

“Bundan da kötü olduğunu kanıtladı,” dedi Ven’asp.

“Bu klanı yok edecek bir komploya doğrudan katıldı.”

Osia’phest koltuğundan kalktı. “Klana karşı komployu engelleyen kişidir o!” diye belirtti. “Büyük bir bedel ödeyerek Ra’meth’in klanı ele geçirme girişimine son verdi.”

Te’oreth inandırıcılıktan uzak bir kahkaha attı. “Bu korkağı bir kahraman gibi mi betimleyeceksin?” Başını iki yana salladı. “Hayır, Ra’meth kendi adına cevap verebilecek kadar iyileşinceye dek bu konsey konu hakkında bir yargıda bulunmaktan kaçınacaktır. Ben kendi hesabıma bu çocuğun, annesinin bizi inandırmaya çalıştığı şeyleri yaptığına inanmakta zorluk çekiyorum. Bu meselede henüz bilmediğimiz daha başka şeyler olduğunu sanıyorum.”

“Mükemmel bir varsayım Büyücü Te’oreth,” dedim. “İnsanların nadiren tüm gerçeği söylediklerini son zamanlarda keşfettim.”

“Öyleyse bu yüzden mi buradasın Kellen?” diye umutla sordu Osia’phest. “Tüm gerçeği söylemek için mi?”

Gülümsedim. “Hayır Lord Büyücüler, bu yüzden burada değilim.”

“Öyleyse ne diye zamanımızı harcıyoruz?” diye sordu Ven’asp. “Hesabını görmek için hazır olana kadar bakır bağlarla bağlayıp kilitleyelim onu. Bu oğlan tek bir deneyi bile geçemedi; bu kutsal yerde işi yok onun.”

“Bu pek de doğru sayılmaz Büyücü Ven’asp,” dedim. “Aslında denemelerinizin dördünü de geçtiğimi düşünüyorum.”

Te’oreth tükürdü. “Bizimle dalga geçiyorsun. Buna daha fazla...”

“Bırak çocuk kanıtını sunsun,” dedi Osia’phest. “Benim öğrencim olarak buna hakkı var.”

İhtiyar büyü ustama baktım, müdahale ettiği için minnettardım ama aklından geçenleri merak ediyordum. Osia'phest, küstah ve zalim çocukların büyüyüp önce çömez, yıllar geçtikçe de büyücü olmalarını izlemekten bıkmış ve Sha'Tep komplosunun bir parçası mı olmuştu? Bunun artık benim sorunum olmadığına karar verdim, ayrıca cevabı bilmek istediğimden de emin değildim. Onun yerine dikkatimi yargıda bulunmak üzere hazırlanırken gözlerini üzerime dikmiş adamlara ve kadınlara verdim. "Dört deneme Lord Büyücüler. Çömez sınavlarının dört köşesi. Büyüyle bir büyücü düellosunu kazandığımda birincisini geçmiştim."

"Yalancı!" dedi Ven'asp. "Kendi kız kardeşin hileni meydana çıkardı. Tennat'ın gücünü kullanarak..."

"Hiçbir zaman *benim* büyüm olduğunu söylemedim."

Bundan sonra her kafadan itirazlar yükselmeye başladı ama Osia'phest yine elini kaldırdı. "Kellen'in anlatmasına izin verirse daha hızlı ilerleriz."

"Teşekkür ederim öğretmenim," dedim. "İkinci deneme bir güç kaynağı bulmaktı. Hepiniz duydunuz mu bilmiyorum ama tarihimiz boyunca hiçbir büyücünün sahip olmadığı bir güç hayvanı elde ettim."

"Bir nekhek," dedi Ven'asp. Diğerlerine döndü. "Hiç değilse bu sebepten oğlanı diz çöktürmeliyiz. En eski düşmanımızı büyülü hayvanı haline getirdi."

"Tamamen dürüst olmak gerekirse, Reichis büyülü hayvan olmaktan çok bir iş ortağıdır. Hangi şekilde kabul ederseniz edin beraberinde güç getirmiş oluyor."

Odanın sıcaklığından ve bundan sonra ne olacağı konusunda bir hayli korktuğumdan terleyen ellerimi pantolonu-

ma sildim. Gerçi daha çok ellerimi kurulamam gerektiğinden yaptım bunu. “Üçüncü denemeye gelince, yeni bir büyü yaratmak için çok farklı iki disiplini birleştirdim.”

Te’oreth tüneğinden kollarımdaki bantlara baktı. “Sadece nefes bantını canlandırmışsın. Kullandığın bu “ikinci” disiplin nedir?”

“Kimya,” diye cevapladım ve ellerimi ceplerimdeki keselere doğru kaydardım, büyü hareketlerini yapıp kelimeleri söylemeden önce her bir tozdan aldığım tutamları havada birbirine doğru fırlattım. Parmak uçlarım yanınca ağzımdan çıkacak utanç verici bir acı cıyıklamasını bastırmak için derin bir nefes almak zorunda kaldım ama neyse ki kimsenin bana dikkat ettiği yoktu. Az önce bin parçaya ayırdığım yalvartıcıya odaklanmışlardı. “Bir çömez büyüüne göre hiç de fena değil, ne dersiniz?”

Te’oreth’in gözleri bana döndü, elleri büyü yapmaya hazır bekliyordu, bir daha hareket edersem bunun son derece iğrenç bir büyü olacağını düşündüm. Bir yanımla şüphesiz Reichis’in pek de kibar olmayan özelliklerinden çok fazla almış olan yanımla ihtiyar büyücüden daha hızlı davranıp davranamayacağımı merak ediyordu. *Muhtemelen öğrenmemek en iyisi*. Yaptığım gösterişin aptalca olduğunu biliyordum ama bu insanların bundan böyle bana dalaşmanın bir bedeli olabileceğini anlamaları benim için çok önemliydi.

“Peki dördüncü deneme,” dedi Osia’phest. Herkesin yüzünde keyifsiz bir ifade varken o hafiften gülümsüyor gibiydi.

Ven’asp her nasılsa halinden memnun görünüyordu. “Peki ya sırrı?” diye sordu, bana bakarken zafer kazanmış

gibi aşağılık bir sırtış vardı yüzünde. “Kız sana ihanet etti oğlum. Denemelerini geçmek için sattı seni. Büyücü adını, Neph’aria’yı almak için senin karagölgeye yakalandığını söyledi bize. Hâlâ gururlu hissediyor musun?”

“Daha çok rahatlamış hissediyorum,” dedim değişiklik olsun diye dürüstçe konuşarak. Nephenia’nın...*hayır, Neph’aria’nın*...bunu yapmayacağından korkmuştum. Ferius Parfax’la tanışmış olmasam benim de karşı karşıya kalacağım aynı kötü koşullar tarafından köşeye sıkıştırılmış iyi biriydi o. Kendine bir hayat kurmak için bir şansı hak ediyordu.

“Demek bu iğrenç hastalığı bir sır olarak sakladın,” dedi Ven’asp. “Ke’heops’tan bile mi?”

Aslında onlar benden sakladı. Tam bunu söyleyecektim ki bana nasıl baktıklarını gördüm. İşleri böyle yürütüyorlar. Tarihi yeniden böyle yazıyorlar. Annemle babamın karagölge olduğumu sakladıklarını biliyorlardı ama Ra’meth’in klan prensi olma şansı ortadan kalktığı için babamın iyi yanları üzerinde durmaları gerekiyordu. Bu da onun suçunu görmezden gelip suçu bana yüklemeleri anlamına geliyordu. “Sanırım şu anda bunun pek bir önemi yok, öyle değil mi?”

“Gerçek bir korkak gibi konuştun,” dedi Te’oreth. “Öyleyse bize sunacağın sır nedir? Ra Evi’nin bu Sha’Tep komplosundan yararlandığına dair söylediğin yalanların sana bir büyücü ismi kazandıracağına gerçekten inanıyor olamazsın.”

Bu da hikâyenin yeniden yazılması gereken ikinci kısımdı. Ra’meth katil ve komplocu olarak yaftalanamazdı. Ailesi hâlâ güçlü ve etkiliydi. Kendilerine bir iyilik borç-

lanmasını sağlamak varken lord büyücüler ne diye onu düşmanları haline getirsinlerdi ki?

Başımı kaldırıp yüzlerine baktım, halkımızın bu muhteşem büyücü savaşçılarına, bu pörsümüş yaşlı adamlara ve kadınlara. Tarafsız görünmeye çalışan Osia'phest'in yüzünde hafif bir iyimserlik görür gibi oldum. Bütün bu olanlara rağmen konseyin gerçekten bana büyücü adımı bağışlaması ve insanlarımin arasında bir yer vermesi için şansım var mıydı gerçekten?

"Hayır," dedi bir ses. Bu sesin bana ait olması şaşırtıcıydı. "Hayır Lord Büyücüler, ortaya çıkardığım sır Ra'meth'in klanın yönetimini ele geçirmek için Sha'Tep komplosunu kullanması değildi. Kendi halkımızın, büyülerini ve şu anda yaşadığımız şehirlerini ele geçirmek için Mahdek kabilelerine katliam uygulamaları da değildi." Üzerinde küçük parşömen rulolarının ve kalemle mürekkebin bulunduğu küçük masaya doğru yürüdüm, konseye sunacağım sırrı yazmak zorundaydım. Tek bir cümle yazıp kâğıdı yuvarlayarak memurlardan birine verdim, memur da Te'oreth'in sütununun basamaklarını çıkıp kâğıdı ona verdi.

İhtiyar büyücü kâğıda bir göz atıp büyü sözleri fısıldamaya başladı, parşömeni yakıp küllerini yağmur gibi ayaklarımin dibine yağdırdı.

"Ne yazıyor?" diye sordu An'atria.

Te'oreth cevap vermedi, ben de öyle. "Dünyada bir insanın vicdanına eşdeğer nitelikte bir büyü yoktur, yazıyor."

Mahkemenin sonunda bağlı olsan da olmasan da verilecek kararı gözlerini kapatarak beklemek âdetti. Başarılı olma durumunda üzerinde büyücü ismin yazan

parşömen hemen ellerine bırakılırdı. Başarısız olursan ellerin boş kalırdı. Ne gözlerimi kapattım ne de ellerimi uzattım. Saklanmaktan da yalvarmaktan da bıkmıştım, dönüp kapıya doğru yürümeye başladım.

“Sınavı terk mi ediyorsun?” diye sordu An’atria. “Dene-melerini geçip büyücü adını alma şansını bir kenara mı atıyorsun?”

Bir an durdum, elim büyü salonlarıyla dışarıdaki büyük dünyanın arasındaki kapının üzerindeydi. “Benim zaten bir adım var.”

Mahkemenin ön kapısından dışarı çıkarken şu söylediğimi duyduklarına emindim, “Benim adım Kellen Argos.”

SONSÖZ

Atımın beni beklediği yere kadar yarım kilometre yürüdüm ve bacağını kontrol ettim. Artık bacağı onu rahatsız etmiyor gibiydi ama atlar hakkında fazla bir şey bilmediğimden emin olmak için onu kasabanın çıkışına kadar yürüttüm. Çok geçmeden ağzım at kılıyla dolu vaziyette uyandım. Bir ara uyuklayıp yüzümü hayvanın sağrısına çarpmış olmalıyım. Bu olaydan sonra at da ben de sırtına binmemin daha az utanç verici olacağı konusunda hemfikir olduk. Böylece beceriksizce atın sırtına çıktım ve Ferius'un sözünü ettiği kulübeye doğru yola koyuldum.

Daha kasabanın çıkışındaki kemere varmıştım ki yolda önüme biri çıktı.

“Gitmiyorsun,” dedi Shalla. Gözlerinde yaşlar vardı, bantlarından kollarına yayılan mavi-yeşil büyülu güç parıltıları ellerinin etrafında fırıl fırıl dönüyordu.

Parmaklarının hareketlerine bir göz atınca yıldırım büyüsu yapmaya hazırlandığını anladım. Atın bana yeterince katlandığını düşünerek yere indim. “İyi olmana sevindim Shalla.”

Başını şöyle bir salladı. Hayatını kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyor olmama karşılık ondan alacağım tek teşekkürün bu olduğuna gayet emindim. “Annem ve babam beni tedavi etti. Biz bir aileyiz.” Son sözleri bir suçlama gibiydi.

“Siz,” dedim sesimdeki acılığı gizlemeye çalışarak. “Sen, annem ve babam – bir ailesiniz. Gerçek bir Jan’Tep ailesi.” Orada kesecektim ama birden fark ettim ki söylediğim doğru olmakla beraber tam değildi. “Ve sen benim kardeşimsin Shalla. Hep kardeşim olarak kalacaksın.”

“Öyleyse geri dön,” dedi yalvarır gibi, sesi çatlak çatlak çıkıyordu ve ellerindeki ışık titreşimleri kaybolmuştu.

“Burada geri dönebileceğim bir yer yok.” Gömlek kolumla sol gözümü ovuşturdum. Yakın zamanda Mer’esan’ın macunundan biraz daha sürmem gerekecekti. “Burası benim için bitti Shalla.”

Yanıma koşup kolumu yakaladı, onun için tuhaf ve çocukça bir hareketti bu. “Ama kalabilirsin, anlamıyor musun? Konseyin çoğu zaten babamı destekliyor ve insanlar bir kez Ra’meth’in ne yapmaya çalıştığını duyunca...”

“Ve amcamızın ne yapmaya çalıştığını da tabii.”

Bu düşüncüyü kovmaya çalışarak başını iki yana salladı. “O bir Sha’Tep’ti. Herkes bunu anlayacaktır. Ayrıca insanlar onu durdurmak için babamın seni gönderdiğine inanıyor – ailemizin sorunun üstesinden geldiğine inanıyor. Aile itibarımızın bir göstergesi bu.”

İtibar kelimesi bana göre yanlış bir seçim gibiydi. “Ke’heops’un bana bizzat teşekkür etmek için burada olmadığını düşünmeden edemiyorum.”

Rahatsız olmuş gibi göründü, anladım ki gelmesi için

ona yalvarmıştı. “Tamam,” dedim. “Böylesi çok daha iyi.”

“Karışık bir durum,” dedi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Uzanıp saç tutamlarından birini elime aldım. Çocukken yaptığımız şu aptalca şeylerden biriydi bu da – sevgiyi gizlemek için bir tür alay. Asla birbirini kucaklayan bir aile olmamıştık ama bir kereliğine ne tür bir aile olduğumuzu önemsemeye karar verip kucaklamak için Shalla’yı kendime çektim. Şaşırtıcı şekilde beni yıldırımla, ateşle hatta iğrenç bir bakışla yere devirmedi.

“Hiçbir şey değişmek zorunda değil,” diye directti rüzgâr beni alıp yola savuracakmış gibi sıkıca sarılarak. “Babam Sha’Tep olmak zorunda kalmayacağını söyledi. Bizimle kalabilirsin, annemle babam da bir yolunu bulup senin...durumunu...”

“Yasalarımız karagölge hastalığı olan kişinin, karşılığında ceza almaksızın öldürülebileceğini söylüyor. Babam onun çatısı altında yaşamama neden izin versin ki?” diye sordum. Cevap anında kafamda belirdi: muhteşem ve yüce Ke’heops bizimki gibi bir aileyi korumanın bazen çirkin bir işe dönüştüğünü anlamıştı. Bu çirkin işleri yapabileceğimi ona göstermiştim. Ben ailemizin itici gücü, düşmanlarımızın üstesinden gelmek için göndereceği kişi olabilirdim. *Ama sonuçta yine de ruhum için kurtuluş yoktu.*

Shalla’yı elimden geldiği kadar nazıkçe ittim. “Seni seviyorum küçük kardeşim. Bunun hiç değişmeyeceğini sanıyorum.”

Shalla gözlerini kıstı. “Sanıyorsun ha? Sakın şu Feri-us denen kadın gibi konuşmaya başlama Kellen. Sen bir Argosi gezgini değilsin. Sen Ke Evi’nden bir Jan’Tep’sin.”

Şu anda bile cebimde duran kartı düşündüm, üzerindeki resmin bana benzediği kartı. “Hilebaz Büyücü.” Bir uyumsuz. Dünyanın yönünü değiştirebilecek bir kargaşa. Kulağa hiç de bana benziyormuş gibi gelmiyordu.

Ama çok kötü de gelmiyordu.

Ata geri döndüm, eyeri sıkıca tutup ayağımı üzengiye koydum. “On altı yaşında tek bir büyü yapabilen, iş ortağı bir sincap kedisi olan ve sol gözünün etrafına karagölgeyle ölüm fermanı yazılan biriyim ben Shalla.” Atın dizginlerini tutup yürümesi için dürttüm. “Bundan daha fazlası olup olamayacağımı öğrenmem gerekiyor.”

Shalla yolumu kesti, ellerini ileri uzattı, parmakları daha şimdiden karşı koyamayacağım bir büyü yapmaya hazırlanıyordu. “Dur! Seni yere çarparım Kellen. Yaparım bunu.”

Büyüsünün ışıltısı öyle parlaktı ki aramızdaki yoldaki kum tanelerinden yansıdığını görebiliyordum. “Vicdanının peşinden git Shalla. Hepimizin yapabileceği şey bu.”

Atı tekrar dürttüm. Hayvan isteksizce yürümeye başladı. Shalla daha da isteksizce geçmemize izin verdi. Biraz ilerlemiştik ki arkamdan bağırdı. “Peşine düşecekler anlamıyor musun? Klanın koruması olmadan kıtadaki her Jan’Tep büyücüsü seni öldürmeyi kendine görev bilecektir. Ne Daromanlar ne de Berabesqler seni aralarına alır. Yalnız kalacaksın Kellen! Hayatının geri kalanını dışlanmış biri olarak geçireceksin.”

Bir anlığına dizginlere asıldım ve kasabadan çıkmak üzere yoluma devam etmeden önce kız kardeşime en içten gülümsememi göndermek için geri döndüm. “Sanıyorum “kanun kaçağı” denmesini tercih ederim.”

TEŞEKKÜR

Hilebaz Büyücü'yü yazmak için yedi tehlikeli ve karakteristik büyü yapmam gerekti. Neyse ki yazınsal hayatımın usta büyücülerini meydan okumanın üstesinden gelebiliyorlardı.

İlham Büyüsü

Dostum ve daimi yazı ortağım Eric Torin, tüm kitaplarımda yaptığı gibi, *Hilebaz Büyücü*'yü ortaya çıkarmak için en çok cevaplanması gereken soruları yöneltti.

Amacın Efsunu

Evliliği aylak aylak gezen bir serserinin umabileceği en hoş ve çekici maceraya dönüştüren karım Christina'yla tanışana kadar bir roman yazmayı hiç denememiştim.

Araştırma Büyüsü

Mükemmel (ve fazlasıyla edepsiz) yazı ekibimin geçmişteki ve şu andaki üyeleri *Hilebaz Büyücü*'nün pek çok değişik versiyonunu gördü, bana daima samimiyetle (yine fazlasıyla edepsizce) hangi kısmın iyi olduğunu ve hangi kısmın yeniden yazılması gerektiğini söylediler. Kim Tough, Wil Arndt, Brad Dehnert, Claire Ryan ve Sarah Figueroa'ya sonsuz teşekkürler.

En sevdiğim insanlardan bazıları zaman ayırıp romanın eski taslaklarını okudular ve neyin işe yarayıp neyin yaramadığını görmemde bana yardımcı oldular. Anna Webster, Mike Church, Sandra Glass, Sarah Bagshaw, Dougal Muir, Kat Zeller ve Sam Chandola'ya teşekkür ederim.

Açıklık Bağlama Büyüsü

Editörüm, çok hoş ve son derece ısrarcı Matilda Johnson, büyüün işe yaradığına neredeyse ikna olacağım kadar Kellen ve onun dünyası hakkındaki tüm soruları yanıtlamaya zorladı beni.

Kıvılcım Büyüsü

Hot Key Books'tan keskin gözlü Talya Baker romana bir parlaklık ve canlılık getirmekle kalmadı, benim gözden kaçırdığım kusurları da buldu.

Yayımlama Hokkabazlığı

Yayınlanan ilk serilerimde ve bu romanımda bana bir şans veren dediğim dedik Mark Smith sayesinde mükemmel yayınevini bulan benzersiz temsilcilerim Heather Adams ve Mike Bryan olmadan bu kitap asla baskıyı göremezdi. Adam öldürmeye meyilli bazı tüylü yaratıkların etrafındaki gizemli açmazları çözmemde bana yardımcı olduğu için Jane Harris'e de teşekkür ederim.

Akrabalık Ruhunu Çağırma

Yeni yazarlara ve kitaplara şans tanıyan hepinize teşekkür ederim. Bu işin en zevkli yanlarından biri sadece hayran olmayıp daha çok hayal gücünün ve maceranın acayip yollarındaki dost gezginler olan okuyucularla tanışmak ve onlardan haberler almak.

UNUTMA,
BU YALNIZCA
BİR OYUN!

CARAVAN

STEPHANIE
GÄRBER

DE
X

BESİNCİ MEVSİM



KIRIK DİYAR-BİRİNCİ KİTAP

N. K. JEMİSİN

DE
X

Kellen'in ilk büyücü düellosuna sadece birkaç dakika var. Bu düelloyu kazanamazsa, hayatının sonuna dek bir Jan'Tep hizmetkârı olarak kalacak. Üstelik bir sorunla karşı karşıya: Büyü yok oluverdi! On altıncı doğum günü yaklaşırken, Kellen büyük bir utançtan kurtulmak için kurnazlığa başvuruyor.

Ama kasabaya gelen cüretkâr bir yabancı, farklı bir yol izlemesi için ona meydan okuyor. Bu, Ferius Parfax, gizemli Argosilerden biri; kurnazlıkla ve üç iskambil destesiyle hayatını sürdüren bir seyyah. Çaresiz Kellen, ondan başka hiçbir umut ışığı göremediğinden hemen bu tekinsiz yabancıya tutunuyor.

Hilebaz Büyücü, sürükleyici anlatımıyla yepyeni bir maceranın kapısını açıyor...



ISBN 978-605-09-4740-3



Seriliş no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺28

DE
X